

Deborah Smith
Kesisen Hayatlar
Kafesi

*Aşk yolunda kesilen hayatlar,
umut etmeyi de bu yolda öğrenir*

Deborah Smith

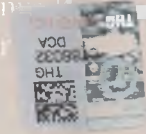
Kesilen Hayatlar Kafesi

*Aşk yolunda kesilen hayatlar, umut
etmeyi de bu yolda öğrenir*

Hollywood'un parlayan yıldızı, modern zamanların Elizabeth Taylor'ı Cathy Deen'in rüya gibi, ısıtılı hayatı paparazzilerle girdiği bir kovalamacanın ardından yaptığı trafik kazasıyla bir kâbusa dönüşür.

Thomas ise New York'ta başarılı bir mimarken, 11 Eylül saldırılarında ailesini kaybetmesiyle hayata küser ve Kuzey Carolina'nın dağlık bölgesindeki şirin bir kasabada inzivaya çekilir.

Bu iki yabancınn birbirleriyle ve kendileri gibi olanlarla kesilen hayatları onları hiç bilmedikleri, mütevazı bir hayata sürükler. Aşkı, güzelliğin önemini yahut önemsizliğini, kaybetmeyi, pişmanlıkları ve hayata tutunmayı sorguladıkları, umutla dolu yepyeni bir dünya... Hayatlar Kafesi'nde onları beklemektedir.

[/novellayayinlari](#)
[/novellayayinlari](#)

122

ISBN 978-605-348-586-5

9 786053 485865

Önsöz

Cathy

Crossroads, Kuzey Carolina

Ocak

Kazadan önce bir erkeği karanlıkta baştan çıkarmak zorunda kalmamıştım hiç. Hollywood'un kırmızı halılarını saran projektorlerin yakıcı aydınlığında, Oscar törenlerindeki kameraların flaşları ve Cannes kumsallarını yalayan güneşin altında milyonlarca kişiyi kendime hayran bıraktım. Güzel kadın dediğiniz, ne erkeğin bakışlarındaki şehvet ve yargıdan ne de kadının gözündeki kıskançlıktan korkar. Güzel kadın dediğiniz gözü alan en parlak ışığı bile kucaklar. Eskiden ben de dünyanın en güzel kadınlarından biriydim.

Şimdiyse tek ihtiyacım gece, karanlık ve gölge.

Sutyenim ve kazağımı yere bırakırken, "Silahını indir," diye emrettim. Güz dağlarının tepesinde yükselen yıldızlarla dolu gökyüzüne hükmeden bembeyaz dolunay, arkamdan Thomas'la ikimizin üzerine gölgesini düşürüyordu. Buz gibi havada nefesim titredi. Çıplak ayaklarımın altında ezilen kahverengi çimenler buz

tutmuş, ay ışığında cam gibi parlıyordu. O anki dünyamızda başka hiçbir ışık yoktu. Ne uzak bir pencerenin ardında parlayan lamba, ne de üstümüzden geçen bir uçağın kırmızı göz kırpmaları... O gece Kuzey Carolina'nın bu antik sırtlarında bizden başka canlı bile olmayabilirdi. Sadece Thomas, ben ve ikimizi birden içine alan o karanlık vardı.

"Seni son kez uyarıyorum, Cathy," dedi. Sesi tok ama kararlıydı. Ne kadar sarhoş olursa olsun asla kelimeleri ağzında yuvarlayan bir adam değildi. "Git."

Kotumun fermuarını açtım. Ellerim titriyordu. Son derece rahat bir şekilde elinde tuttuğu II. Dünya Savaşı'ndan kalma o tüfekten alamıyordum gözlerimi. Sağ kolunu kıvrımış, namluyu gökyüzüne doğrultmuştu. Thomas, antik harabeler alanında uzmanlaşmış bir mimardı. İyi el işçiliğine saygı duyardı. Kendini öldüreceği silahı seçerken bile.

Yavaşça kotumla birlikte külotumu sıyırdım. Kot bacağıma sürününce sağ baldırındaki yaralı deri karıncalandı. Vücudumun ve yüzümün sol kısmı aydınlıkta kalsın diye sağ tarafımı aydan kaçırdım. Yarım hâlâ mükemmeldi. Ama öteki yarım...

Yerde öbek halinde duran giysilerimin içinden çıkarak arkamda parlayan ayın güvencesiyle karşısında çınlı çıplak durdum. Akşam rüzgârı adeta utancımı dile getiriyor, yaralı tenimi yalıyordu. Yüzümü kapatmak isteyen ellerim resmen karıncalanıyordu. Bütün o korkunç kısımları kapatmayı ne kadar çok istiyordum. Thomas'sa karşımda durmuş kıpırdamadan, konuşmadan, nefes almadan beni izliyordu.

Beni istemiyor. Kısık sesle, "Thomas, kimseye ödül olacak durumda değilim biliyorum, ama gerçekten bana dokunmak yerine kendini öldürmeyi mi tercih edersin?"

Hâlâ tek kelime yoktu, en ufak bir tepki belirtisi de. Gölgede

kaldığı için yüzündeki ifadeyi göremiyordum. Zaten görmek istiyor muydum, onu da bilmiyordum. Buz gibi bir utanç dalgası kapladı beni. Ben ki, vakti zamanında kendinden bir zerre dahi şüphe etmeden dünyaları fethetmiş bir kadındım. Yenilginin etkisiyle ürpermek için elimden geleni yaparak ona sırtımı döndüm. “Sadece silahını indir. Ben de giyinirim ve bu olayın yaşandığını ikimiz de unuturuz.”

Hızlı adımlarla arkamdan geldiğini duydum. Dönmeme fırsat bırakmadan kollarıyla arkamdan bana sarıldı. Elleri çıplak tenimin üzerinde dolaştı. Yüzümün güzel olan tarafını çevirdim ama o dudaklarını diğer tarafa götürdü ve mahvolan tenimi öptü. O an öyle rahatladım ki, ağlamaya başladım. O da ağladı. Sonrasında bize ne olacaksa olsun, o gece hayatını kurtarmayı başarmıştım. Ve Thomas da, en azından o gece, benim hayatımı kurtarmıştı. Umut, içimizde tuttuğumuz aynaya yansır, aşk yalnızca görmek istediğini görür ve güzellik bakanın yalanındadır.

Bazen hayata tutunmak için tek ihtiyacınız olansa, o yalandır.

1. Bötüm

Thomas
On Ay Önce

Kaza Günü

Bir cumartesi günü, kafenin çakıлтаşılı garaj yolunda duran kamyonetimin arkasında, tam da güneş batmak üzereyken uyanmam asla hayra alamet değildi. Çok fena akşamdan kalmış haldeydim ve bütün günü kamyonetin arkasındaki paslı yatakta horul horul uyuyarak geçirmiştim. Crossroads'a yerleştikten kısa bir süre sonra, altmış yaşındaki bu Chevrolet kamyoneti dağ başındaki bir hurdalıktan kurtarmıştım. Tamirci falan değildim, mimardım. Ama uzmanlığım her zaman harabeler olduğu için bu meydan okuyuşa karşı koyamamıştım.

İşin doğrusu, benim bu paslı ama antika Chevrolet kamyonetim, hafta sonu akşamlarını kafenin dev meşe ağaçlarının altında geçirmekten daha iyisini hak ediyordu. Ağaçlar, kamyonetimin ve benim tepeme pislemeyi kendine görev edinmiş koca bir sincap sürüsüne ev sahipliği yapıyordu. Sincap sürüsü şimdi de bahar te-

mizliğı yaptıkları sırada attıkları çürük meşe palamudu kabuklarını üzerimize yağdırmakla meşguldü.

Alnıma kabuk parçaları yağarken zorla gözlerimi açtım. Burnuma dolan, çürümüş peyniri andıran o leş gibi misk kokusunu tanıdığımda az kalsın kusacak gibi oldum. Gözlerimi kısarak ufacık, beyaz bir keçinin yüzüne baktım. Kafamın yanında durmuş geviş getiriyordu. Dudaklarının arasından simsiyah plastik parçaları dökülüyordu. Kemirdiğı kemiğın tadını çıkaran bir köpek gibi yepyeni ceptelevonumu parçalıyordu.

“Bu da gitti,” diye homurdandım. Sakalıma yapışan meşe palamudu kabuklarını ve plastik parçalarını temizledim. “Resepsiyondakilere söyleyin otelin uyandırma servisiyle ilgili ciddi şikâyetlerim var. Oda servisi bir an evvel kendine çekidüzen vermezse, içkimi içerken kulübemin konforuna sığınmak zorunda kalacağım. Bir adam rahatsız edilmeden kamyonetinin arkasında bütün gün huzurla uyuyamayacak mı ya?”

Çatırtı. Keçimiz Çapkın, ceptelevonumdan artakalan son zerre de dişlerinin arasında kayıplara karışırken masum bir ifadeyle gözlerini bana çevirdi. Kılılı beyaz dudaklarından plastik kırıntıları dökülüyordu. Derin bir iç çektim. “Zaten o telefonu hiç sevmiyordum.”

Erkek kardeşim bana her seferinde yenisini göndermeyi bir bıraksa, Çapkın da sonunda besin değeri daha yüksek bir şeye geçebilirdi. Jant kapağı gibi mesela. Chicago’da yaşayan John, beni tam teşekküllü bir Luddite yapmakla bozmuştu kafayı. Ceptelevonum olduğı müddetçe, gaz lambasının ışığı altında kulübesinde deli saçması manifestolar yazan birine dönüşmem ya da kendimi vurmam, diye düşünüyordu.

İlkini yapmayacağımdan emindim zaten.

Dikkatli bir şekilde gerinerek, vücudumun her bir parçasına

takım halinde hareket etmek üzere oldukları uyarısını verdim. Yanan mide, uykudan birbirine girmiş gözler, ağrıyan bir baş, kazık gibi tutulmuş bir sırt. Vücudumun geri kalanı henüz otuz sekiz yaşındaydı ama kamyonette geçen birkaç saatin sonunda sırtım her zaman yaşlı indiriminden yararlanmaya hak kazanıyordu.

Kulaklarıma bir motor sesi geldi. Gözlerimi kısarak başımı kaldırdığımda, kafenin parkındaki son müsait yere girmeye çalışan son model, kocaman cipi gördüm. Üstü başı düzgün birkaç çocuk ağızları bir karış açık kalmış halde cipin penceresinden parmaklarıyla beni gösteriyordu. *Anne, şu korkunç görünümlü adam o korkunç görünümlü kamyonetin içinde o keçiyle ne yapıyor? Yolcu koltuğunda oturan bir kadın arkasına dönüp bana baktı, ardından da çocuklara bir şey söyledi. Bakmayın öyle. Ahır hayvanlarıyla birlikte uyuyan, saçı sakalı birbirine karışmış bir dağ adamına öyle göz dikip bakmak ayıptır. Durup dururken adamı kışkırtmak istemeyiz.*

Kadın her ne dediyse, çocuklar sessizce arkalarına yaslanıp başlarını çevirdiler. Ben de halsizce ellimi kaldırıp onlara salladım. Sonuçta güzellik dediğiniz göreceli bir kavramdır.

Mesela benim güzellik anlayışıma giren her şeyi Crossroads'da bulmak mümkündü. Crossroads, Kuzey Carolina'nın batısında uzanan dağların eteğinde ufacak bir koydu. Asheville Trace diye bilinen eski kaldırım taşlı yolla, ondan da eski ve taşsız bir yol olan Ruby Creek Trail, tam burada, bir öbek binanın önünde kesişiyordu. Binalardan kastım da, eski bir çiftlik evi, hurdaya dönmüş bir ahşap kulübe, yan yana sıralanmış beyaz badanalı barınak ve tenekeden yapılmış bir sundurmanın altında duran iki benzin pompası. Manav, benzinci, postane, ikinci el dükkânı, restoran ve daha fazlası. Tüm bunlar, buranın ruhunu özetleyen ve hepimizin hayatını birleştiren tek bir noktada toplanıyordu.

Kesişen Hayatlar Kafesi.

Crossroads'un örnek vatandaşlarından biri değildim, ama en azından burada sözü geçen kimselerin saygısını kazanmayı başarmıştım. Ya da en azından hoşgörülerini.

Birden uzun, kahverengi sakalımın ıslak olduğunu fark ettim. Ayrıca kafam, atkuyruğu saçım ve yüzüm de ıslaktı. Sakalımı kaldırıp aşağı baktığımda New York Giants formamın da ıslak olduğunu gördüm. Evet, sıırıslıklamdım. Biri adını şeref listelerine yazdırmış Lawrence Taylor'ı su içinde bırakmıştı. Resmen küfürdü bu.

İşte o anda Çapkın'ın tasmaındaki notu gördüm. Köşesindeki Dixie Crystal logosu hâlâ okunabilen ufak bir karton parçasının üstünde siyah bir keçeli kalemle şöyle yazıyordu:

Thomas Mitternich,

Poponu kaldır ve altı buçukta mutfağında ol. Cathryn televizyona çıkacak. Şu gözlerin gün yüzü görsün biraz. Sakın beni daha fazla suyla oraya getirtme.

Sevgiler, Delta

Cathryn Deen. Onunla tanışmamıştım ama tabii ki kim olduğunu biliyordum. Herkes biliyordu. Göz kamaştırıcı, dört dörtlük bir film yıldızı. Öyle çok büyük bir oyuncu falan değildi, ama bugünlerde ne fark ederdi ki? Göz alıcı güzellikte, inanılmaz hayat dolu, büyüleyici bir kadındı. Filmleriyle servet kazanıyor, ne kadar ünlü dergi varsa mutlaka her hafta birinde boy boy fotoğrafları çıkıyordu. Yakın zamanda da büyük bir işadımıyla evlenmişti. Şimdi de kendi kozmetik markasını çıkarmaya hazırlanıyordu. Amazon'daki Pigmeler, Rus tundralarında saman çadırlarda yaşa-

yan Moğol yak çobanları bile tanıyordu onu. Batı kıyılarının en inziva dağ toplumlarından biri olan Crossroads'da bile Cathryn Deen'in en sevdiği rengi (gözleri gibi zümrüt yeşili), en sevdiği hobisini (Paris'te alışveriş) ve Hawaii'de gerçekleşen son derece özel ve pahalı düğün töreninde terasın hangi türde çiçeklerle süslendiğini (üzerine yirmi dört ayar altın sim serpiştirilmiş beyaz güller) sorsanız söyleyemeyecek bir kişi bile yoktu.

Crossroads'daki insanların *söyleyemeyeceği* tek şey, büyük-annesinden miras kalan, koyun kuzeyindeki çiftliği neden hiç ziyarete gelmediği veya kafenin sahibi ve Crossroads'un gayriresmi valisi, bilmem kaçınıc göbek kuzeni Delta'nın yazdığı o neşeli ve dostane doğum günü kartlarına, yılbaşı tebriklerine neden hiç cevap atmadığıydı. Ben ve benimle birlikte bu münzevi dağ vadisinde yaşayan herkes için Delta bir kraliçeydi. Cathryn Deen içinse belli ki Delta bir hiçti.

Açıkçası bu tavrını hiç tasvip etmiyordum.

İrkilerek yattığım yerden kalktım. Dört yana şöyle bir kibarca göz attıktan sonra kamyonetle meşe ağaçlarının arasına atladım, sırlıslıklam haldeki formamı çıkarıp kotumun fermuarını açtım ve meşe ağaçlarının birbirine karışan köklerinin arasına doğru çışimi yaptım. Sincaplarla, Cathryn Deen'e, "Bu da size gelsin," dedim.

Çapkın, mahvolan telefonumu ağzından çıkarıp kamyonetin arkasından yere atladı. Sert toynaklarından birini koşu ayakkabımın üstüne koydu ve tek boynuzunu kotumdaki bir delikten dizimin arkasına geçirerek sol bacağıma tosladı. Bir an tüm dünya yıldızlardan ibaret oldu.

Tekrar kendime geldiğimde bir elimle yumuşak kulaklarını okşadım. Keçiye bakıp, "Tanrı gerçekten varsa eğer," dedim, "seni benim vicdanım ol diye göndermiş."

Yeni bir Giants forması ve bir de temiz iç çamaşırı kapıp –

insan ikide bir uluorta yerde uyanmaya alışkın olunca, kamyonette birkaç yedek giysi bulundurmak da iyi oluyor—topal bir halde ağaçların altından çıktım. Garaj yoluna dökülen çakıltaşları oldukça kaliteli bir malzeme olsa da, üstüne basınca çıkardığı ses insanın kulağını sağır ediyordu.

Parmak uçlarımda yürümeyi denedim, ama o da bir işe yaramadı.

Gökyüzü ve dağlar tepemde bir kilise katedrali gibi uzanıyordu. Ayılmak için şöyle birkaç derin nefes aldım. Akşam aydınlığında bütün koy yumuşacık mavi bir gölgeye bürünmüştü. Ekmek kâsesinin kalın kenarları gibi koyu kuşatan Ten Sisters Dağları gümüşü sisin ardında altın gibi parlıyordu. Kaldırım taşlı yol kenarında bahçe bankı görevi gören eski bir kilise sırasına doğru yürüdüm. Yıpranmış kestane tahtaların üzerine kendimi bırakarak derin bir nefes verdim. Yılların etkisiyle gri yüzeyi çatlamış, yıpranan kenarları yol dibinde biten lavanta ve çalılıarın yeşiline karışan Trace önümde uzayıp gidiyordu.

Asheville Trace, sizi göz açıp kapayıncaya kadar Crossroads'dan alıp tekrar medeniyete geri götürebilecek modern bir beygir gücü izlenimi uyandırıyor insanda. Ten Sisters'ın eteklerinden dolaşarak kıvrıla kıvrıla koyun çimenlikleri arasından geçiyor ve ardından kafenin önünde genişleyerek sonunda Ruby Creek Trail'le kesişiyordu. Batıya doğru ilçe merkezinde de son buluyordu. Biz de yerel kasaba halkı olarak trafiğin yoğun olduğu saatlerde en fazla on dakikada bir tane araba görüyorduk.

Bana göre hava hoştu.

Eski sıraya sırtımı yasladım ve havayı içime çekerek manzarayı seyrettim. Ten Sisters Dağları bahar zamanı neredeyse her akşam bembeyaz bir sisle kaplanıyor, adeta bir ada gibi yumuşacık, pamuktan bir denizin içinde kaybolup gidiyordu. Eski önder-

lerin Kuzey Carolina'nın batısındaki Apalaş bölgesine neden *Dumanlı* adını verdiklerine şaşmamak gerekti.

Öyle bir hava, öyle bir manzara vardı ki, insana akşamdan kalma olduğunu neredeyse unutturuyordu. Neredeyse.

"Thomas! Hâlâ oyalanıyor musun orada sen?" Delta'nın cırlak sesi az kalsın kulak zarımı patlatacaktı. İrkilerek ona doğru döndüm. Kafenin ön verandasındaki parmaklıklara yaslanmış duruyordu. Kesik fiçılardan yapılmış çiçek saksıları ve orası burası kırılmış sallanan sandalyelerle çevrili çiftlik evinden bozma restoranın verandasında, bembeyaz badananın halesiyle çevrilmiş, anaç, tombul bir yemek meleşti gibiydi.

Crossroads'daki diğer birçok şey gibi, Delta Whittlespoon da ihtiyaç, istek ve konforun mükemmel bir kombinasyonuydu. Mutfak önluğunun üzerinden gevşekçe sallanan terli pembe tişörtün önünde, *Güneyli Hatunlar Der ki: Domuz Yağında Pişen Yemeklere Akıl Sır Ermez*, yazıyordu. Un içinde kalmış kotunun arka cebindense bir fırın eldiveni fıskırmıştı. Ona bakarken bir sincap verandanın parmaklıklarından aşağı zıplayarak kalın tabanlı dağ sandaletlerinin yanına indi ve verandadaki kuş yemliklerinden düşen bir fıstığı aldı. Mor bir ispinoz, Delta'nın önünden pike yaparak kirişlerden birini saran üzüm sarmaşıklarının üzerine tündü.

Kadın, vahşi doğayı ve kayıp ruhları resmen mıknaş gibi üzerine çekiyordu. Ben dahil olmak üzere himayesine aldığı herkesin koyu saçlı, çilli, orta yaşlı, tombul, sevgi dolu, sert, yemekleriyle meşhur, işletmeci ruhlu kadın reisiydi o. Beni hayatta tutmayı kendine amaç edinmişti.

"İçeri gelecek misin? Yoksa o züppe popona şaplağı yemeyi mi bekliyorsun?" diye seslendi.

"Meditasyon yapıyorum," diye cevap verdim. "Çapkın'la birlikte varoluşumuzun anlamını çözmeye çalışıyoruz. Şimdilik ha-

yatın kafayı sürekli bir yere toslamakla ilgili olduğu dışında bir şey öğrenemedik.”

“Şu huysuz fikirlerini kendine sakla. Hadi, Cathryn’i kaçırıcaksın! Makyaj şirketiyle ilgili basın konferansı veriyor! Onunla röportaj yapacaklar, hem de canlı!”

Delta’nın o film yıldızı akrabasını görünce yaralı ruhumun biraz olsun iyileşeceğine inandığı kesindi. Ben de her seferinde büyük bir kibarlık göstererek, Cathryn Deen’den istediğim tek şeyin bir tarafımı kaldırması ve büyükannesinin terk edilmiş çiftliğinin tapusu olduğunu söylemekten kaçınıyordum.

“İçeri girsem bana sıcak çöreklerinden verecek misin?”

“Derhal! Buraya! Gel!” Parmağıyla kafenin kapısındaki tabelayı gösterdi: *Kesişen hayatlar Kafesi. İyi Yemek ve Fazlası.* “Tatlı sözlerle seni kandırmaya vaktim yok! Park yerindeki bütün o cipleri ve minivanları görüyor musun? Ashville’de yaşayan ne kadar aile varsa hepsi içeride toplanmış durumda! Seni de gönüllü komi ilan ediyorum!” Başparmağını kaldırıp ona, tamam, işareti yaptım. Delta da tekrar içeri döndü.

“Beni bekleme, tatlım,” dedim, yere attığım izmariti kemirmekle meşgul olan Çapkın’a.

Uyanmanın ve ayılmanın yorgunluğuyla ağır adımlara kafeye yürüdüm. Pekâlâ, içeri girecek ve Cathryn Deen’in ekranda güzel olmasını seyredecektim.

Şöyle güzel bir fantezi benim de işime gelirdi.

Cathy
Beverly Hills, Kaliforniya

Four Seasons’ın çatı dairesinin dört bir yanına saçılmış posterlerdeki buğulu, yakın çekim fotoğrafımın altında *Kusursuzluğun*

Yüzü yazıyordu. Klasik. Bir o kadar da masum. Ve yine de davet-kâr. 21. yüzyılın esmer Grace Kelly'si. Tanga donlar giyen komşu prensesi. *Zamana meydan okuyan bir güzellik. Yaşlılık tanımayan bir mükemmellik. Oyuncu Cathyrn Deen'den. Çünkü her kadın kursesiz olabilir.*

Evet. Benim gibi. *Mükemmel.*

Bu tarz abartılı reklamlar bazen yüzümü kızartırdı. Ya da en azından utanmışım gibi yapmamı sağlardı. Güneyli bir güzellik kraliçesi doğduğu günden bu yana, bulunduğu ortamdaki tüm ilgiyi üstüne çektiğinde insanlar ondan şüphe etmesin ve onu boğmaya kalkışmasın diye mütevazı olmak üzere eğitilmişti. Peki bu alçakgönüllülük sahte miydi? Tabii ki. Ama röportaj sırasında ya da imza verirken işe yaradığı kesindi. Göz kamaştırıcı film yıldızlarının da diğer insanlardan bir farkı yok. Kendimizi asla özel ya da başkalarından üstün görmüyoruz.

Ya, tabii.

Peki, tamam, itiraf ediyorum: Kibirli, aşırı pohpohlanmış, sinir bozucu derecede nazlıydım. Sevimli biri olamayacak kadar da çok beğeniyordum kendimi. Ama lütfen şurada gerçekçi olalım: Dünyanın en güzel kadınıydım. *People* dergisi öyle demişti. *Vanity Fair* de. Hatta küçümseyici, seks takıntılı oğlanların dergisi *Rolling Stone* ve *Esquire* bile kabul etmişti bunu.

Babam beni gözlerime uysun diye özel olarak yaptırdığı zümrüt yeşili pusetimin içinde, Atlanta'nın en seçkin balo salonlarına ve kulüplerine götüreceğim yaşı geldiğimden beri her yerde iltifat yağmuruna tutulmaya ve pohpohlanmaya alışkındım. Beni herkes severdi. Gişe raporları da bunun bir kanıtıydı. Yeniden çekilecek olan *Devlerin Aşkı* filmi için yirmi beş milyon dolar alacaktım. Elizabeth Taylor'ın rolünü ben, James Dean'in oynadığı rolü de Heath Ledger oynayacaktı. Rock Hudson'ın rolünde de

Hugh Jackman vardı.

Özel stilistlerim canlı bir Barbie bebekmişim gibi oramı buramı süslerken, yüzümde mutlu bir ifadeyle kocaman makyaj aynasındaki yansımama bakıp, *Ben yeni Liz Taylor'ım* diye düşündüm. *Julia, Angelina, Jennifer, Reese, bu da size kapak olsun. Sıkıysa maaş çekimin üstüne çıkın da görelim bakalım.*

Kuaförüm Judi, simsiyah saçlarımı fönlerken, “On beş yaşındaki kızları da otuz beş yaşındaki kadınları da yirmi beşinde gibi gösteriyoruz ki,” diye anlatıyordu diğerlerine. “Pornografik kültürümüz bizi becermek istesin.”

“Pornografik kültür mü?” dedim, beni süsleyip püslemelerini seyrederken gülümseyerek. “Kızların flört etmesi ve erkeklerin de bundan hoşlanması tamamen doğal bir şey.”

Makyajcım Randy, alaycı bir kahkaha attı. “Benim için hiç de doğal değil, tatlım. Ama tabii benimle flört etmek isteyen bir erkekse, o zaman işler değişir.” Yumuşacık samur fırçası alnımda geziniyordu. Kara tenli elleri adeta bir ressam eli gibi hareket ediyordu. *Kusursuz Fildişi Krem Fondöten Pudrası* önümüzde incecik bir bulut halinde uçuşuyordu. Randy fırçasını Judi'ye doğru salladı. “Şahsen, pornografik görünmekle ilgili hiçbir derdim yok. Ya da genç.”

Judi ona bakıp homurdandı. “Sen bir erkeksin. Senin durumun aynı değil. Erkek dediğin penisli, şişko ve buruşuk birer muşmulaya dönüştüğünde bile hâlâ arzu edilir kabul ediliyor. Kart bir kraliçe olduğunda da hayatındaki hareket bitmeyecek emin olabilirsiniz.”

“Umarım!”

Kostümcüm Luce, “Porno kültürü mü?” dedi. “Porno filmleri çeken bir yapımcının kostümlerini ayarladığım bir dönemden bahsedeyim size. Bütün giysiler deri korseler ve yüksek topuklulardan

ibaretti. Ki o giysiler de aslında oyuncu kadrosundaki çiftlik hayvanları içindi.” Kah kah gölerek dolgulu gümüş rengi sutyenimin üstünden gene gümüş rengi ipek bir elbise geçirdi. Kollarımı dantel askılardan geçirdim ve Luce da elbisenin üstünü düzelterek göğüslerime yakından bakmak için öne eğildi. Kendi aramızda buna “meme başı kontrolü” diyorduk. “Sol memen başkaldırmış, patron.”

Başımı salladım. Memelerim bile kendileriyle gurur duyuyordu. “Yara bandı getir. Yeni kozmetik imparatorluğumla ilgili dâhiyane ve zeki fikirlerimi dinlemeleri gerckirken basının tüm dikkatinin farlarımda olmasını istemeyiz.”

Randy çıkıcıkladı. “Patron, sen üstüne çarşaf geçirip her yere deve kokusu da sıksan, erkekler gene memelerine bakar.”

“Deve kokusu mu? Belki bunu da parfüm koleksiyonuma eklemeliyim. Judi, sadece otuz iki yaşındayım. Deve yılına göre kaç yapar bu? Beni yolda gören develer ne zaman ısıık çalmayı kesecek? Porno kültürüne develer de dahil mi?”

“Yapma ama patron, ne demek istediğimi sen de iyi biliyorsun,” diye devam etti Judi. “Kadınlar birer seks objesi. Onca yıllık feminizmden sonra *hâlâ* bulunduğumuz noktadayız. Genç ve seksi değİLsek, hiçbir değİrimiz yok.”

“Yüz yaşına bile girsem hâlâ seksli olmayı planlıyorum,” diye kükredi Luce. “Kayganlaştırıcı kremler ve votka olduğı müddetçe birini yatağı atabilirim.”

Güldüm. Seksapelite hayatın sunduğı şanslı armağanlardan biriydi ve bana ondan da dünyadaki herkese olduğundan daha fazlası bahşedilmişti. Güzel olduğum dışında aklıma gelen bir şey yoktu. Kibirli mi? Ben mi? Yok canım.

Benimkiler –eskiden Güneyliler köleleri için nasıl konuşuyorsa ben de çalışanlarım için öyle konuşuyordum, onları kendi

malım gibi görüyordum— *benimkiler* beni seviyordu. Babam ve diğer bütün Güneyli halalarım —Atlanta sosyetesinin golf oynayan, şehir kulüplerinden ayrılmayan duayenleri— beni iyi kalpli ve cömert bir Güneyli çiftlik hanımefendisi olmak üzere eğitmişlerdi. Parlak bir çikolata şeridi gibi önümde tuttuğu bir tutam saçımın altından Judi'ye baktım. “Judi, bu tartışmayla lafı yine senin şu ‘cadılar mühendislerle karşı’ teorine mi getireceksin?”

“Fox’taki yeni realite şovu değil miydi o?” diye sordu Randy. Luce da kahkahayı patlattı.

Judi azarlar bir ifadeyle, “Sen gül daha,” dedi. “Ama dışarıda kadınların birer cadı olduğunu, cadı derken cağfalozluk anlamında değil bildiğin büyücü cadılardan bahsediyorum, ve erkeklerin de mühendis olduğunu söyleyen hödükler var. Kadınlar duygu ve seksi —yani kara sanatı— temsil ederken, erkekler de mantık ve zekâyı, yani yenilikçi bilimleri temsil ediyormuş. Kadınların üremekten başka bir misyonu yokmuş. O yüzden de menopoza girene kadar çekiciliklerini korumak kadının göreviymiş. Sonrasında da kadınların çürüyüp gitmesini bekliyorlar işte.”

Parmağımı ona doğru salladım. “Ben hariç. Çürüyüp gitmeyi reddediyorum. Yaşlanmayı reddediyorum. Şu anda, derhal biyolojik saatimi durduruyorum.” Parmaklarımı şaklattım. “İşte. Oldu. Artık yaşlanmayacağım. Yüzüm bundan sonra ne kırışacak, ne sarkacak, ne yaşlılık benleri çıkacak ne de güneşten yanacak! Boynumda asla kırışık olmayacak. Hatta regl öncesinde sivilcem bile çıkmayacak.”

Herkes gülümsedi. Etrafımda toplandılar. Hepsi birden benimle birlikte aynaya bakarken, kendimi bir çiçeğin ortası gibi hissettim. Judi iç geçirdi. “Patron, sen *asla* çirkin olmayacaksın. Bunu hayal bile edemiyorum. Sen asla bizim gibi sıradan bir fani olamazsın.”

Yalnızlığın bir an avcunda sıkıttığı yüreğime hasret dolu bir yumru oturdu. Özel olmak demek aynı anda izole olmak demekti. Hiçbir yere uymuyordum. Erkekler karşımda tedirgin bir ifadeyle bakakalıyor ve kadınlar da beni kıskanıyordu. Yakın bir kadın arkadaşım yoktu. Yakın bir erkek arkadaşım varsa o da mutlaka eşcinsel oluyordu. Herkesin gözünde ben sadece bir “yüz”düm. Kişi değil. Bütün çabalarım rağmen er ya da geç günün birinde bu yüz solup gidecekti. Ve işte o zaman da bir hiç olacaktım. *Düşünme şimdi bunları.*

Bütün dikkatimi makyaj takımlarının, saç maşalarının ve diğer ıvır zıvırın arasında duran, çiğ meyve ve yağsız yoğurtla dolu göz kamaştırıcı otel tepsisine çevirdim. Basit ve sade diyetim rengârenk aynaya yansıyor. Her zaman açtım ve her zaman aç kalıyordum. Gözlerimi kısarak yemeklerin aynadaki görüntüsüne baktım. *Sağlık spasında mahsur kalan tavşanlar gibi yemek yemekten nefret ediyorum.* Derken o görüntü bir anda yok oldu. Yeline elinde sıcak tereyağlı çöreklerle dolu porselen bir tabak tutan büyükannem geldi. Çöreklerin üzerine de et sosu dökmüştü. Krema gibi et suyu. İçinde de ufacık kıyılmış domuz sosisi parçacıkları. Hmm, cennet gibi!

Yani Büyükkanne Nettie ve onun çöreklerini *düşündüğümü* söylemiyorum. Demek istediğim, onu aynada *gördüm*. Bir sanrı. Ayna başında geçen bir ömrün insana attığı en büyük kazık, bazen o aynanın geçmişe bakmasıydı. Şu an olduğu gibi. Psikik güçlere inanan insanlar buna geçmişi görmek diyordu. Büyükkanne Nettie de, herhangi bir parlak yüzeye bakarak bunu yapabildiğini söylerdi. Aynalar, göller, pencereler. Çocukken bana da aynısını yapabileceğimi söylerdi. Bir keresinde büyükkannemin yanından eve döndüğümde, pencerelerden birinde ölü annemin yüzünü gördüğümü söylemiştim. Ben daha bebekken ölen annem, sanki bana

evine hoş geldin dermiş gibi gülümsemişti. Düşüncelerimde bana, *burası benim odamdı*, diye fısıldamıştı. *Şimdi de senin odan olabilir.* Babamsa yalnızca delilerin aynada bir şeyler gördüğünü söylerdi ve o olaydan sonra bir daha asla büyükkannemi ziyarete gitmeme izin vermedi. Onu ve tuhaf çiftliğini deli gibi özlüyordum.

O zamandan beri aynada sadece birkaç kere görüntü gömüştüm. Bir keresinde, bir sürat teknesi kazasında ölen eski bir erkek arkadaşımı ve bir keresinde de, babamın kardeşlerinin yani halalarımın ölümünü önceden haber veren bir çifti görmüştüm. Hele birkaç sene önce gördüğüm son görüntü, korkunçtu. Oscar töreninin kulisindeki bir makyaj odasında saçımı düzeltirken, aynada babamın yüzünü gördüm. Birkaç saniyeliğine benim yüzümün yerini almıştı. Huzurlu, yakışıklı, şık, katı ama sevgi dolu, ak saçlı. Gelmiş geçmiş en büyük hayranım ve en acımasız eleştirmenim olan babam. Taptığım o geleneksel, Güneyli babası. Aynada gördüğüm hayal beni o kadar şaşkına çevirmişti ki, birkaç dakika sonrasında kamera önünde En İyi Kadın Oyuncu adaylarını okurken kelimeler ağzıma dolanmıştı. Dünyanın dört bir yanından programı seyreden milyonların önünde, *Meryl Streep* diyeceğime *Merle Step* demiştim. Meryl de sonrasında, “Batılı folk şarkıcılarına benzer bir halim mi var?” diye espri yapmıştı.

Sahneden inerken asistanlarımdan biri koşarak yanıma gelmiş, “Atlanta’dan acil bir telefon var. Babanla ilgili,” demişti.

Kulüpteki Oscar gecesi partisi sırasında kalp krizinden ölmüştü. Barnard Deen, sırf beni başkalarına ödül verirken seyretmek için bile partiler düzenleyen bir adamdı. İnanılmaz talepkâr biriydi, ama benimle gurur duyardı. Büyükkannemin gördüğü görüntülere asla inanmadığı için kendi görüntülerimi görmeye devam ettiğimi ona asla söylememiştim. Şimdi aynadan bana bakan büyükkannemin gözlerinin içine bakarken, omurgamdan aşağı sinsi

bir ürperti yayıldı ve yavaş yavaş nefes alıp verdiğimi fark ettim. *Git başımdan. Aynada ne zaman bir şey görsem, sonu kötü oluyor.*

Ama o sanki gerçekmiş gibi kanlı canlı, inatla karşımda dikilmeye devam etti. Tutkuyla bakan o yemyeşil gözleri adeta kordudan kanımı donduruyordu. Küçüklüğümden beri bana sultanların başörtüsü kadar egzotik gelen kepinin altından kırışmış siyah saçları dalgalanıyordu. Son ziyaretimden kısa bir süre sonra, ben on iki yaşındayken ölmüştü. Kuzey Carolina'daki çiftliği, Atlanta'daki yaşantımdan herhangi bir yabancı ülke kadar farklıydı. Ne annemin ömrü beni büyötmeye yetmiş ne de büyükannem büyüyüp yetişkin bir kadın olduğumu görebilmişti. Hayatımdaki en önemli iki kadın, bu görüntülerle nasıl başa çıkacağımı bana öğretmeden öylece habersizce ölüp gitmişlerdi.

Gözlerimi kırıştırdım. Başım dönüyordu. Derken görüntü kayboldu. "Patron, sen iyi misin?" diye sordu Judi. "Yiyecek bir şeyler ister misin? Kivilerle brokoliye sanki seni ısıracaklarmış gibi bakıyorsun."

Derin bir nefes alıp güldüm ve bir elimi kalbime götürdüm. "Yok canım. Basın konferansından önce hayatta bir şey yemem. Bir gram bile alsam, porno kültürü üyeliğimi anında iptal ediverir."

Yine kahkahalar koptu. Ben de derin bir nefes daha aldım. *Sadece karnım aç, hepsi bu. Sadece gerçekte yemek istediklerimi görüyorum. Bazen gördüğün bir çörek, sadece çörek.*

Odamdaki çift kanatlı kapı bir anda ardına kadar açıldı. Kaliforniya'lı, bir seksen beşlik zarif işadamı, gri Armani takım elbisesiyle içeri girdi.

Kocam, Gerald Barnes Merritt (asla "Gerald Merritt" adını kullanmazdı, çünkü çok sade kalıyordu) benden on üç yaş büyüktü. Haşın, zeki ve zengindi. Ve evet, yabani bir seksiliği vardı. Gösteriş konusunda Donald Trump'tan geri kalır bir yanı yoktu.

Evleneli daha bir sene bir olmamıştı, ki bu süre içinde de Gerald, dünya güzeli iki eski eşi, üç güzel yetişkin kızı; emlak, bilgisayar teknolojisi ve pazarlama alanındaki başarılı girişimleri ve şimdi de benimle ilgili sık sık medya karşısında hava atmaktan asla vazgeçmemişti. Onun sayesinde artık ben de kendi kozmetik imparatorluğumu kurmak üzereydim. *Cathryn Deen'den Kusursuz*. Aslında her şeyi yöneten Gerald'dı. Yönetim kurulu başkanı oydu. Ama hey, ben de markanın *yüzüydüm*.

"Yeni ticari girişimini basın önünde ilan etmeye hazır mısın, güzelim?" diye kükredi Gerald. Benimkiler sanki kudurmuş bir Rottweiler görmüş gibi bir anda dağıldılar.

Aynaya bakarken büyük bir özenle gözlerimi o mistik meyve tepsisinden kaçırmayı başardım. "Ah, bilmem ki. Bana baktığında daha kusursuz olabilecek bir yerimi görebiliyor musun?"

Arkadan belime sarılıp, aynadaki yansıma baka bakmak için başını yaklaştırdı. Ama saçlarım ve kusursuz yüzümle oluşturduğum şaheseri bozmamaya dikkat etti. Penisinin ucunu şakacı bir edayla hafifçe değdirdiğini hissettim.

"Bundan daha güzel olamazsın. Her erkeğin hayalini süsleyen kızla evliyim," dedi usulca.

Vücudumda bu sözlerin yarattığından farklı, tuhaf bir ürperti hissettim. *Güzellik geçicidir, ama çörekler baki*. Gülümsedim ve bu saçma fikri kafamdan çıkardım.

Ben dünyanın en güzel kadınıydım. Şüphesiz hep de öyle kalacaktım.

Thomas

Tencere tavanın arasında kafenin lambrili tavanından sarkan ufak televizyon ekranındaki, dünyanın en güzel film yıldızı

Cathryn Deen beni öylesine tarifi mümkün olmayan bir şekilde büyülemişti ki, onu gördüğüm anda beni avcunun içine aldığını hiç fark etmedim. Onu sevip sevmememin bir önemi yok.

Vücuduna oturan lame bir elbise giymiş, altında *Kusursuz* yazan kendi posterinin önündeki bir sandalyede oturuyordu. Ayartıcı buğulu ses tonuna, zengin bir Güneyli ailede yetişmişliğin o tatlı tınısı yansımıştı. Hareketli ve esprili konuşma tarzı özgüvenin ve hatta biraz da gerçek zekânın izlerini taşıyordu. Başını eğişi, gülümseyişi, koyu saçlarının o mükemmel hatları olan yanağının kenarına düşüşü, hepsi tam ayarındaydı. Koyu yeşil gözlerinden akan ifade hayatında bir an olsun kendinden şüphe etmediğini ve olur da bir gün o dolgun dudaklarla sizi öperse, sizin de hayatınızdaki bütün şüpheleri alıp götürceğini söylüyordu.

Delta'nın yakın akrabaları kot pantolon ve *Domuz Yağından Pişen Yemeklere Akıl Sır Ermez* yazılı bir tişörtten oluşan kafe üniforması içinde etrafımda sağa sola koştururken ben de o sıcacık mutfakta, tamamen hipnotize olmuş bir halde televizyona bakıyordum.

Delta'nın görümcesi Cleo McKellan, formamın koluna *İsa Seni Seviyor* çıkartması yapıştırıp, "Tanrı çobanımdır," diye kükredi. Bir koluna doldurduğu yeşil salata, kabak güveci ve peynirli mayonezli armut salatası tabaklarıyla yanımdan geçerken, "Ama eğer seni şu yol ağzından çekmezse şimdi pataklayacağım seni," dedi. O sırada kıyma kavurduğu tavanın içine soğan doğramakla meşgul olan kocası Booba, kahkahayı patlattı. Ben de hemen trafiğin daha az olduğu bir yere geçtim. Cleo da bunun üstüne bana bir öpücük yollayıp döner kapının arasından geçerek yemek salonuna doğru gözden kayboldu.

"İşte Thomas, güzel kadın dediğin böyle olur," dedi Delta gururla, televizyondaki Cathryn'e bakarak. "O benim kuzenimin ko-

casının kızı.” Delta eline geçen her fırsatta aynı bilgiyi, aynı aile geçmişini tekrar edip dururdu. Bense sadece başımı salladım.

Bazı insanların dikkatimizi çekmesinin, karizmalarıyla bize onları tanıdığımızı düşündürmelerinin, sadece onlara bakmakla bile başka bir varoluş boyutuna yükseleceğimizi bilmemizin bir nedeni vardır. Bazı kadınların hapisteki ünlü katillere evlilik teklifi yollamasının ve bazı erkeklerin de bir aylık maaşını stadyumun tekindeki pahalı bir koltuğa yatırmasının bir nedeni vardır. Zira hepimiz onlarla aynı şöhrat havasını paylaşmak, bir anlığına da olsa kendimizi özel hissetmek için o gökkuşağının bir ucundan yakalamak isteriz.

Olayın cazibesi sadece şöhratle de bitmiyor, asıl bize cazip gelen uçsuz bucaksız bir evrenin içindeki ufacık bir kaya parçasında yaşayan isimsiz birer zerreden öte olma vaadi. Ünlü olan herkese –ki sahip oldukları ün kötü bile olsa– *bizi* es geçen esrar-engiz bir kader dokunmuş. Bu kadar tabii bir şekilde insanı büyüleyebilen bir insan kesinlikle kutsanmış olmalı. Tanrı bu insana gülmüş ve biz de bu denli kutsal bir varlığa bakacak kadar şanslıysak, demek ki Tanrı bizi de kutsamak istemiş. Hani hep bir “elektrikten” ya da “kimyadan” bahsederiz ya. İçten içe bazı şeylerin sadece tesadüf ya da iyi şans eseri olmadığına inanırız. Ona kader deriz.

Cathryn Deen de öyleydi işte. Onda “o şey” vardı. Sıradan olanla olmayanı birbirinden ayıran o sürreal özellik, onda vardı işte. Filmlerinin birkaçını seyretmiştim. Eşim hayranıydı. Filmlerin bazıları tamamen sabun köpüğü, bazıları da ciddi melodramlardı ama hepsini özel kılan tek bir faktör vardı. *O*. Harika bir oyuncu falan değildi ama reklamcıların, dedikodu yazarlarının *megavatlık gülcük* dediği şey onda gerçekten vardı. Espri, zekâ ve biraz da bilinçli bir hassasiyetle dolu olan o pırıl pırıl, yemyeşil

gözleri bütün paketi bütünyle seksi kılıyordu. Bize resmen, *sizi üzebilirim ama siz de beni üzebilirsiniz*, diyordu.

Tombul ellerinde bir tepsi dolusu çörek taşıyan Delta şimdi bile, “Şu gözlere baksana,” diyordu. “Farkındaysan Thomas, bütün usta aktör ve aktrislerde şu bakış vardır. Sanki bütün bunların ebedi olmadığını, asıl tiye alınan tarafın kendileri olduğunu bilirmiş gibi üzgün bir bakış. Ne düşündüğümü biliyor musun? Bu kadar güzel ya da yakışıklı olmak ne kadar muhteşem olsa da, her sabah tıpkı geri kalanımız gibi yaşlanıp sıradanlaşmaya bir adım daha yaklaştıklarını bilerek uyanıyorlar. Sırf güzelliğin yüzünden özel sayılmak bence bir lanet aslında.” İç çekip gülümsedi ve çörek tepsisini bana doğru uzattı. ‘Güzellik geçicidir, ama çörekler ebedi.’ Cathryn’in büyükannesi, Mary Eve Nettie, hep böyle derdi bana. Çılgın bir kadındı. Evlenmeden önceki soyadını tutmuştu, kimse-den saklamadan önüne gelenle yatıp kalkardı, oyu liberallereydi. İnsanlar tepeye bile onun adını vermişti. Çılgın Kadın Tepesi.”

Tahrik olmanın getirdiği o nadir huzur dolu anın keyfini çıkartarak gözümü televizyondan ayırmadan başımı salladım. Cathryn Deen, seks, gizem, tatlılık, fantezi ve büyü'nün ta kendisiydi. Kendini ikonları yıkmaya adanmış bir dünyada tam bir klasik mimari örneği idi. Etrafını çitle sarıp, onu daima acı gerçeklikten korumak gerekiyordu.

Delta dirseğiyle beni dürttü. “Gözleri bana çckmış. Değil mi?”

Nihayet girdiğim transtan çıktım. “Kesinlikle. Ama umarım meşe ağacının altında uyuyan masum adamların üstüne bir kova su atmayacak kadar iyi biridir.”

Delta elindeki kurulama beziyle bana bir fiske attı. Ben de hiç istifimi bozmadan kirli tepsisini aldım ve yemek salonunun yolunu tuttum. Akşam kalma gönüllü bir kominin bile haysiyeti vardır sonuçta.

Cathy

Benim ekiple birlikte kahkahalar eşliğinde *Four Seasons*'ın, özellikle VIP'ler için tasarlanmış en gizli çıkışlarından birinin yolunu tuttum. Bu otel, ünlüler arasında dünyanın en meşhur kaçamak noktalarından biriydi. Frank Sinatra, on sekizinci yaş gününde bardaki piyanonun başında şarkı söylemişti. Renée Zellweger'i burada garson sanmışlardı. O da hiç bozuntuya vermeden işadamlarıyla dolu bir masanın içki siparişlerini almıştı. Ön resepsiyon çalışanları enteresan bir İngilizce konuşurdu. Sırf ünlülere hizmet etmek için özel bir ülkeden getirtilmişler gibi Avrupa-Asya karışımı bir aksanları vardı. Her an her gün, havuz başındaki çadırlarda masaj yaptıran bir ünlüyle karşılaşmak mümkündü. Lobideki barlar Hollywood'lu yüzlerin doldurduğu bir festival alanıydı hep. Ayrıca bir rivayete göre en pahalı fahişelerin de boy gösterdiği yeri burası.

İki vale, arabamı getirmek için koşarken beni gördüklerinde az kalsın birbirlerine takılıp düşecekti. Ah, şu vücudu saran beyaz angora kazağın, siyah taytın ve ince topuklu, diz üstü *Louis Vuitton* çizmelerin kudreti... Baştan aşağı sadomazoşist kadınlar gibiydim.

"Bugünkü basın konferansında herkesi büyülediniz, Bayan Deen," dedi valelerden biri. "Harika görünüyordunuz."

"Ah, çok teşekkür ederim."

"Salya akıtmayı bırak da Bayan Deen'in arabasını getir," diye emretti korumanın teki. Vale de hemen fırladı.

Peşimden iki güvenlik görevlisi, beş reklamcı, iki asistan ve bir de Gerald'ın asistanlarından birinin asistanından oluşan bir sürü geliyordu. Benim dışımda herkesin kulağına telefon yapışmış haldeydi ve herkes konuşuyordu. Ama benimle ya da birbirleriyle

değil. Belboylara imza verirken kendi kendime güldüm. Ekibim, kokain çekmiş hiper papağanlar gibi bensiz çene çalmaya devam ediyordu.

“Evet, basın konferansı çok kalabalıktı. Muhteşemdi. Cathryn haftaya Vogue’la öğle yemeği yiyecek. Kapak fotoğrafları hâlâ pazarlık aşamasında. Salı günü için yerimizi ayırt. New York’a.”

“Marty? Cathryn’i ayın on ikisi için Larry King’e yaz.”

“Hayır. Cathryn o tarihte Oprah’ya çıkamaz. Korsan Gelin’in son sahnelerini çekmek için İngiltere’de olacak. Sophia Coppola çok ısrar ediyor.”

“Alo, Cathryn Deen adına arıyorum. Bayan Deen sizden, *Devlerin Aşkı*’nda kendisiyle çalışacak muhteşem, adam gibi bir ses koçu bulmanızı istiyor. Evet, Güneyli aksanıyla konuşabildiğini biliyorum ama Bayan Deen, Teksas aksanının Atlanta aksanından farklı olduğunu söylüyor. Dallas’tan bir koç istiyor. Hayır, hayır diziye demiyorum. Şehri diyorum. Bayan Deen’in film için Teksas’ın zengin şehirlileri gibi konuşması gerek. Bu hafta sonu yapımcı ve yönetmenle buluşacak...”

“Senin gibi kadınlar diğer kadınların hayatını mahvediyor, kahpe!”

Tam arabanın açık kapısından içeri girmek üzereyken kulağında bu ses yankılandı. Araba gıcır gıcır, altın ve siyah renkte 1977 model bir T-Top’tu. Bir ayağım kapı ağzında kalakaldım. Otelin heybetli palmiye ağaçlarının arasından bir grup pejmürde genç kadın, ellerinde kendi hazırladıkları pankartlarla dışarı fırladı.

GERÇEK KADININ KUSURSUZ OLMASINA
GEREK YOKTUR
CATHRYN DEEN GERÇEK KADINDAN

NEFRET EDİYOR

“Kadınlara sıradan yüzleri ve vücutları olduğu için kendilerinden nefret etmeleri gerektiğini söylüyorsunuz,” diye bağırdı protestoculardan biri. “Ama asıl ucube olan sizsiniz, biz değil!”

Bir grup öfkeli Kızilderili’yi geri püskürtmeye çalışan Pioneer gibi reklamcılarım hemen etrafımı kuşattı. Korumalar peşlerinden koşarken protestocular da sağ sola kaçışıyordu. Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. “Neden kimse bana bu kızların dışarıda olduğunu söylemedi?” diye sordum. “Onları basın konferansına davet edebilirdim. Endişelerini dinleyebilirdim. Onlara makyaj için...”

“Teröristle pazarlık yapılmaz,” dedi reklamcılardan biri. Hem de ciddi ciddi.

“Terörist mi? Yapma ama. Saçları berbat durumda üniversiteli kızlar bunlar. Muhtemelen Berkeley’de falan okuyorlardır. Belki onların protesto projesiyimdir.” Korumalara seslendim. “Onları buraya getirin. Bırakın da onlarla konuşayım!”

Reklamcım etrafımı saran kalabalığın arasından sıyrılarak önüme geçip dehşet dolu gözlerle suratıma baktı. “O kızların üstünde biber spreyi olabilir,” dedi.

“Ya da gizli bir bomba,” diye ekledi ikincisi.

Güldüm. “Ya da korkunç Ashlee Simpson şarkılarıyla dolu bir iPod. Ya da uçları sivri saç fırçası veya...”

“Lütfen, Cathryn. Otel hâlâ fotoğrafçı kaynıyor. Eğer basın bu olayın kokusunu bir duyarsa, bu protestocular bir anda haber olur ve *Kusursuz Kozmetik*’in lansmanı dendiği zaman herkesin aklına sadece bu gelir.”

İşte son dediği aklıma çelmeye yetti. *Gerald bu iş için çok fazla emek ve para harcadı. Onun adına bugünü mahvedemem.*

Derin bir nefes verdim. “Pekâlâ, siz kazandınız.” Beni arabaya bindirdiler. Reklamcılardan biri, genç bir adam, kapımı kaparken bir elini kalbine götürdü. “Bayan Deen, bu olay için çok üzgünüm. Dünya benim kontrolümde olsa, kocaman ağızları olan bütün çirkin karıları ıssız bir adaya hapsederdim.”

Adama bakakaldım. Kendimi asla kadının susup güzel görünmesi gereken bir varlık gibi düşünen erkeklerin poster kızı olarak görmemiştim. Four Seasons’ın zarif, palmiye ağaçlarının gölgesinden uzaklaşırken, kızlar güvenlik görevlilerinin oluşturduğu barikatın ardından bana öfkeyle bakıyordu. Ellerini kaldırıp bana hareket çektiler.

Bana hayran olmayan insanlarla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

O yüzden ben de onların hareketine güzellik kraliçelerine yaraşır bir edayla el sallayarak karşılık verdim.

Thomas

Doğu sahili saatiyle, hava daha yeni kararmıştı.

Sis dağılmıştı. Kafenin park yerindeki o eski püskü kilise bankında oturuyordum yine. “Cathryn Deen olur da bir gün buraya gelir ve bize tavır yaparsa, onu yere yapıştırırım sen de cepte telefonunu yersin,” dedim Çapkın’a.

O da heyecanla beyaz kuyruğunu salladı.

Kotumun ön cebinden eğri büğrü bir sigara çıkardım. Elle sarılmış yerel tütün, içmesi kolay ama boş midceye ağır gelen bir sigaraydı. Burnuma yanık saç kokusu geldi. Tütünün ucundan düşen bir kül parçası sakalımın arasında tütüyordu. Birkaç hızlı el darbesiyle sakalı kurtarmayı başardım. Tıpatıp ZZ-Top yarışma-

sından asla elenemezdim.

Birkaç derin nefes daha. Çevredeki bacalardan gelen odun kokusunu, toprağın o mis gibi bahar parfümünü ve Delta'nın mutfağından dışarı süzülen o leziz yemeklerin aromasını içime çektim. Dağlardan esen rüzgâr, Delta'nın yemeklerinin kokusunu alıp bütün koy boyunca taşıyordu. Yemin ederim bazen kulübedeyken bile onun çöreklerinin kokusunu alıyordum.

Kafenin yan kapısından, "Hey, Mitternich!" diye seslendi, Jeb Whittlespoon. "Dokuzda poker. Mutfak kapandıktan hemen sonra."

Elimle tamam işareti yaptım.

Dokuzda poker, gece yarısı sarhoş, sabaha karşı keçilerin koynunda uyku.

Tipik bir cumartesi gecesi.

Saat sekize doğru, kafeyi sıcakık bir ışık yağmuruna tutan eski teneke tavan lambalarının altında, kırmızı beyaz damalı muşambayla kaplı masaların üzerini temizliyordum. Kafe resmen Mayberry, bir Norman Rockwell tablosu ve *Walton*'ların yeni dizi uyarlamasının bir araya gelmiş haliydi. Genelde bu ortam beni rahatlatırdı, ama nedense o gece içimi kaplayan tuhaf bir huzursuzluk vardı. Güneş her battığında üzerime çöken o kara ağırlık gibi değildi bu, ondan daha beterti.

Kafenin içi mutlu ailelerle doluydu. İnsanlar; manzara, kamp alanları, akarsular ve dağ yürüyüşleri için sürekli koya ve yakınlardaki Turtleville'e gelirdi. Gelenlerin çoğu Asheville'dendi, ama Georgia ve Tennessee gibi uzak yerlerden gelenler de oluyordu. Bu geziler esnasında hepsinin tek bir ortak amacı vardı: Meşhur Kesişen Hayatlar Kafesi'nde oturup koca tabaklarda servis edilen, Delta'nın ağız sulandıran çörekleriyle donatılmış, dünyanın en güzel ev yapımı Güneyli yemeklerini yemekti.

Cleo, Delta'nın gelini Becka'yla birlikte masaların etrafında mekik dokuyorlardı. Becka dirseğiyle dürttü beni. "O güzel totonu kaydır biraz bakalım." Becka zararsızca benimle flört eder, sonsuz bir sabırla bana katlanır ve sürekli bana bir şeyler emredip dururdu. Cleo benim için dua ederdi. Becka'yla birlikte ikisi, sarhoş olduğumda silahlarını benden uzak tutsunlar diye kocalarını uyarmıştı.

Elimde kirli tabak dolu bir tepsiyle arkama döndüm ve gözlerini dikmiş beni seyreden ufak bir çocukla göz göze geldim. Ağzı bir karış açık, büyülenmiş bir halde bana bakıyordu. Aynı Ethan'a benziyordu. Hiç ona bu kadar benzeyenini görmemiştim. Gerçi beş yaştan altında gördüğüm her çocuk bana oğlumu hatırlatıyordu. Aldığım her nefes bana onu hatırlatıyordu. Gökyüzündeki bulutlar. Reklamlardaki oyuncaklar. CSI'nin bölümlerinde sağ sola sıçrayan sahte kanlar. Kamyonun ön koltuğunun altındaki o yarım votka şişesi hâlâ yerinde duruyor mu diye merak ettim.

"Bayım, siz evsiz misiniz?" diye sordu çocuk. Sesi titriyordu. Benden *korkmuştu*.

Babası koşarak yanımıza geldi. "Terbiyesizlik etmek istemedi."

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Tek bir bakış, restorandaki herkesin gözünün benim üstümde olduğunu teyit etmeme yetti. Bir seksen boy, sakal, buruşuk bir Giants forması, rengi atmış bir kot pantolon, eski püskü koşu ayakkabıları, kan çanağına dönmüş gözler. Üstüne bir de atkuyruğu ve upuzun, dalgalı, kıvrıkcık bir sakal. Görüntüyü bir de siz hayal edin.

Delta sırtarak endişeli müşterilerle aramıza girdi. "Yo, o evsiz falan değil," dedi. "O Thomas. Kendisi New York'lu çılgın bir mimar." Sonra bana doğru yaklaşıp fısıldadı: "Biliyorsun, burada hepimiz seni çok seviyoruz ama bu gece gözlerinde tuhaf bir

bakış var. Çocukları korkutuyorsun ve evsizlerin de adına leke sürüyorsun. Git biraz mola ver.”

Tekrar başımı salladım. Boğazım yanıyordu. Kirli tepsisini mutfğa götürüp ardından dışarı çıktım. Kamyonete gittim. Öne binip votkamı bulana kadar elimle koltuğun altını aradım. Şişenin yarısı doluydu. Yaşasın! “Votka şişesine bakıp asla “yarısı boş” demeyeceksin,” dedim, camdan dışarı dönüp Çapkın’a. “Her zaman iyimser olacaksın.”

Şişenin çevirmeli kapağı, parmağımın bir hamlesiyle kamyonetin paslı yerine uçtu. Ritüellerim vardı benim. Şişeyi aç, güneşliği indir, sonra oraya yapıştırdığın fotoğrafları seyret. Sherryl ve Ethan, birinci yaş gününde, Central Park’ta çiçeklerin arasına bana gülümserken. Ve diğer fotoğraf. İncelenen, analiz edilen ve arşivlenen diğer onlarca fotoğraf gibi *New York Times*’ın arşivinden bulduğum.

11 Eylül 2001 sabahına ait. Eşim kucağında oğlumuzla birlikte Dünya Ticaret Merkezi’nin Kuzey Kulesi’nden aşağı atlar-ken. Parmağımın ucuyla iki fotoğrafa da dokundum. Sonra o geceki ilk içkimi yudumladım.

Cathy

“Caaaathryn!” Genç delikanlılarla dolu üstü açık bir Jeep, korna çalarak yanımızdan geçti. Oğlanlar bana el sallıyordu.

Ben de dalgın bir halde onlara el salladım. Kaliforniya’nın ünlü Ventura Otoyolu’nun trafiğinde takılmış LA’nın kuzeyine doğru ilerlemeye çalışırken benim aklım hâlâ otelde yaşanan olaydaydı. Diğer arabalar da korna çalıp bana el sallıyordu. Çoğu erkek ve genç delikanlılardı. Hepsi ellerini yüreklerine koymuştu. Yanından geçtiğimiz kocaman treylerler o yüksek sesli, boğuk kor-

nalarını çalıyordu. Ben de arada gülümseyip öpücük yollayarak sağa sola el sallamaya devam ediyordum. Muhteşemdim, zengindim. Herkes ben olmak istiyordu. Ben ölümsüzdüm.

Devlerin Aşkı'nın yapımcıları olan çiftin Camarillo dışında sahile yakın bir Arap atı çiftliği vardı. Ben de misafirleri olarak hafta sonunu yanlarında geçirmeyi planlıyordum. Senaryoyu konuşup yönetmenle buluşacaktık. Gerald, Lear jetimize binmek üzere yola çıkmadan önce beni öpüp vedalaşıp otelden ayrılmıştı. O da Kusursuz'un yatırımcılarından birkaçıyla buluşmak üzere Londra'ya uçuyordu.

Arabanın gazına basarken sağ ayağıma kramp girdi. Yüksek topuklu, daracık deri çizmeler pek de vitesli araba kullanmaya uygun değildi. Mercedes ve Jaguar'larla dolu bir garajım vardı ama ben yine de bu klasik, tekerlekleri kırmızı şeritli arabama âşkıttım. Dedem Nettie'nin hızlı araba kullanma genlerini aldığım ortadaydı. Genç yaşta ölmüştü. Dağ başındaki bir handa çıkan kavgada öldürülmüştü. Ama büyükannem gençliğinde de içki kaçakçılığı yaptığını ve kaçak araba yarışları düzenlediğini söylerdi. Babamın hoşuna gitmeyen başka bir kötü Nettie efsanesi. Şimdi karmanın sunduğu bir özür olarak Nettie çiftliğinin sahibi bendim. Çiftlikle, babamın vasiyetindeki talimatlar doğrultusunda işletmecilerim ilgileniyordu. Ben de sürekli o eski yeri gidip görmeye yelteniyordum ama her zaman çok meşguldüm. Belli ki ben büyükannemin çiftliğine gitmediysem, annem ve çiftlik bana gelecekti. Aynalarla. Tüylerim ürperdi. *Düşünme şimdi o görüntüleri.*

Arabanın hız göstergesine baktım. Saatte yaklaşık 130 kilometre. Kaliforniya otoyol standartlarına göre sınırdaydım. "Hey, Büyükanne Nettie, şunu bir izle," dedim yüksek sesle. Ayağını şöyle bir silkeleyip gazı kökledim ve ibre yüz elliye gösterirken kendi kendime gülümsedim. Rüzgâr arabamın açılır tavanından

içeri girerek saçlarımı dövüyordu. Mükemmel bir bahar günüydü. Hava sıcaklığı yirmilerdeydi, ufukta lavanta mavisî güzeller güzeli bir sis bulutu uzanıyordu. Tepeleri dönerken kocaman sebze tarlalarının misket limonu yeşiliyle süslenmiş manzaraya bakıp gü-lümsedim. Açık ufuklar. Her an kanatlanıp uçabilirdim.

Dikiz aynamda far ışıkları yanıp söndü. Arkamdaki tanıdık mavi minibüsü görünce küfrettim. Minibüsün yolcu camından dışarı bir el uzandı, neşeyle bana el sallayıp yok oldu, ardından ko-caman bir video kamerayla tekrar çıktı. Hırpani, gri-sarı saçlı bir erkek başını uzatıp kameranın vizörünü tek gözüne yerleştirdi.

“Lanet olsun.”

Adamı tanıyordum. Gösteri dünyasının paparazzilerinin ag-resif standartlarına göre bile tam bir hödüktü. Mazimiz bayağı geç-mişe uzanıyordu, ki bu zamanın çoğu benim için bir işkence, onun içinse tam bir kâr kapısı olmuştu. Dünyanın dört bir yanında adım attığım her havaalanında beni kameraya çekmiş, film setlerine kadar beni takip etmiş, gece kulüplerinin ve restoranların önünde çalışan arasından fırlamış ve hatta bir keresinde de İspanya’da üstsüz güneşlenirken fotoğraflarını çekmişti. Ki şu anda bile iste-yen herkes beş dolar karşılığında o fotoğrafları internette indirebilirdi.

Ve şimdi de beni Ventura Otoyolu’nda araba sürerken mi çek-meye çalışıyordu? Herhalde ünlü skandalları sektöründe işler bu aralar biraz kesattı. *Inside Edition* ve *Entertainment Tonight* bu görüntülere ihtiyaç duyacak kadar zavallı hallere mi düşmüştü?

Hiç havamda değildim. *Sürtük. Kızlar için hiç de iyi bir rol modeli değilsin.* Sürekli kafamda bu cümleler yankılanıyordu.

Ve *çörekler*. Büyükanne Nettie’nin et soslu çörekleri. Bir an çöreklerin tadını ağızımda hisseder gibi oldum. Otelde de böyle ol-muştum. Hayaletinin neredeyse kulağıma fısıldadığını duymuş-

tum. *Şimdi sakin ol. Tadını çıkar. Ölmek isteyeceksin ama yaşadığına da sevineceksin.*

Tuhaf düşünceler. Tenimde soğuk bir ürperti. Şöyle bir silkelendim ve ateş püsküren gözlerle dikiz aynasından fotoğrafçıya bakıp gazı bir daha kökledim.

O günden sonraki dört ay boyunca o anı tüm detaylarıyla hatırlanmaya çalışacaktım. Her ufak ayrıntıyı, hissettiğim, yaptığı her şeyi. Farklı yapmış olmam gerekenleri. Hayatımın sonsuza dek değiştiği o sonsuz saniyede yaptığım her hata musallat olacaktı bana.

Çizmemin burnu pedalın yanına doğru kaydı. Uzun, ince topuk da pedalın altına kayıp oraya sıkıştı. Ayağım belki iki, taş çatlasın üç saniye o halde takılı kaldı. Arabanın bir anlığına yavaşlaması solumdaki dünyadan bihaber sürücüyü önüme kırması için teşvik etmeye yetmişti. Küçük, eski *hatchback* arabasıyla önüme geçti. Ben de dehşet içinde çarpmak üzere olduğum arabanın arka farlarına bakakaldım.

Ayağımı kurtarıp frene bastım. Araba, sanki dörtnala koşarken bir anda durmaya çalışan bir at gibi öne kaydı. Lastikler bağıştı. Önümdeki arabaya yaklaşmaya devam ediyordum, ona çarpmamak gibi bir şansım yoktu. Ben de direksiyonu emniyet şeridine kırdım. Bu sefer araba yan yan kaymaya başladı ve ne yaparsam yapayım onu düzeltemiyordum.

Sağ arka yanım korkuluklara çarptı. Araba savrulup kendi etrafında bir tur döndü. Direksiyon hâkimiyetimi tamamen yitirmiştim. Ön tampon korkuluklara çarpıp ezdi ve araba bir anda havalandı. Altına aldığı korkuluk da bütün alt gövdeyi parçaladı. Parçalanan metalin çıkardığı ses kulaklarımı doldurmuştu. Aynı şekilde kendi çılgınlıklarımın sesi de öyle.

Araba yoldan fırlayıp bir çilek tarlasına uçtu. Üstünden geçip

onları yerle bir edene kadar tarlanın dikenli tellerini görmedim. Sığ sulama çukurunu da öyle. Araba öyle bir açıyla çukura vurdu ki, yana devrilerek birkaç tur yuvarlandı.

Başımı direksiyona çarptım. Direksiyonun dolgulu deri kaplaması için Tanrı'ya şükürler olsun. Ve iyi ki emniyet kemerimi de takmıştım. Araba sonunda çukurun ortasında bir yerde durdu. Yamuk ama en azından düz durmuştu. Yolcu tarafındaki tekerlekler meyle dayanmıştı.

Sessizlik. Her şey bir anda o kadar sessiz ve *sakindi* ki... Kalbim deli gibi çarpıyordu ama onun dışında herhangi bir yerimde yaralanma yoktu. Afallamış bir halde birkaç derin nefes aldım. İnsanların bağırsı çağrışını duyuyordum, ama nedense kimse bana yardım etmeye gelmiyordu. Kapı kolunu açmaya çalıştım. İşe yaramadı. İttim. O da fayda etmedi. Kapı sıkışmıştı. Aklım başıma gelmeye başladıkça paniğim de arttı. O koku da neydi?

Duman. Duman kokusu bu. Ve benzin. Çık hemen şu arabadan. Açılır tavandan çık.

Dizlerim üstünde çanak koltuğa tırmandım. Çizmemin topukları arkamda kalan orta konsoldaki vites kutusunun yuvalarına girdi. İki elimle birden pencere pervazını tuttum. Metal sıcaktı. Burnumdan, genzimden içeri acı, keskin bir duman nüfuz etti. Şiddetli bir öksürük krizine kapıldım.

"Çok güzel," diye seslendi fotoğrafçı. "Çok güzel, Cathryn. Devam et, Cathryn."

Beni takip eden fotoğrafçı, şimdi birkaç metre ötemde durmuş, *beni videoya çekiyordu.*

"Yardıma ihtiyacım var! Yardım etsene manyak!"

"Yapma, Cathryn, başarabilirsin! Sen bir yıldızsın, bebeğim! Yıldızlar her an gösteri sergilemeye bayılırlar! Yapacağın reklamı bir düşünsene! 'Vay canına, Cathryn Deen'e bakın, dublör bile

kullanmıyor!” Kamerayı bir an olsun yüzünden indirmeden adım adım yaklaşıyordu. Camdan önce kafamı çıkarıp yere yuvarlandım. Gülerek, “Güzel teknik!” diye bağırdı.

Sendeleyerek ayağa kalktım ama sol ayak topuğum yere saplandığı için takıldım. Sert bir şekilde sağ tarafımın üstüne düştüm. Saçım, yüzüm, sağ kolum, sağ kalçam, sağ bacağım. Islak çamurun içine saplandı olduğu gibi. Peki ellerimdeki bu kaygan sıvı da neydi? Bu koku? Aman Tanrım! *Benzin*. Yerdeki ıslaklık da benzindi. Sağ tarafımın üstüne yere düştüğüm için şimdi ben de benzin içindeydim.

“Çabuk, Cathryn! Sanırım senin şu üstü açılır arabanın alevleri çalılara da sıçramak üzere! O daracık kazak ve topuklu çizmelerle seni *koşarken* görmek istiyorum! Kafanı da iyice kaldır ki, o güzelim yeşil gözlerini göreyim! Hadi, çabuk! Hayranlarına biraz oynak meme göster, hadi bebeğim!”

Dört ayağım üstünde çukurun içinden çıktım. O anda en büyük arzum herifi yakalamak ve gırtlığına yapışıp onu boğmaktı.

Arkamdan yumuşacık, sinsi bir *vuşşş* sesi duydum.

Sağ yanımda bir ateş topu patladı.

Vahşi kazalar geçiren bazı kurbanlar zamanın yavaşladığını söyler. Bir gözlemci hayattan bir anda koptuklarını hissettiklerini söyler. Benim için öyle olmadı. Üst gövdenizi sıcak bir fırının içine soktuğunuzu düşünün. Ellerinizi arka bahçenizdeki mangalın kor kömürlerine daldırdığınızı.

Düşünün. Hissettiğim öyle bir şeydi işte.

“İnanılmazsın, Cathryn!” diye bağırdı fotoğrafçı. Sesindeki o *heyecanı* asla unutmayacaktım.

İnanılmaz falan değildim. Canlı canlı yanıyordum.

Yuvarlan. Yere yat ve yuvarlan. Kendimi yüzükoyun arabanın yanında yere attım. Feryat figan bağıırıyor, çığlık atıyor, yuvarla-

niyordum. Isı geri çekildi, alevler yok oldu. Nefesim kesilmiş bir halde bütün vücudum uyuştı, altına işedim, safra kustum.

Dört ya da beş saniye. Sonrasında görgü tanıkları dört, en fazla beş saniye yandığımı söylediler.

Şok yavaş yavaş etkisini göstermeye başladı. Evet, şimdi kendimi garip bir şekilde sakın hissediyordum. Tatlı bir kopukluk hissine kapılıyordum. *Üstümdeki şu pis kokudan kurtulmak için bir hafta spadan çıkmayacağım*, diye düşündüm.

Siren sesleri ve insanların haykırışlarını duydum. Hatta içlerinde ağlayanlar bile vardı. İçlerinden biri, “Aman Tanrım! Aman Tanrım! Şu haline bakın. Kusmak istiyorum!” diye çığlık attı. Bu sözleri bana müthiş *kaba* gelmişti.

Bir şekilde kafamı kaldırmayı başardım. Fotoğrafçı taş çatlasın bir kol mesafesi uzağımda yere çömelmiş, heyecandan güçlülükle soluyordu. Dumanların arasından onu görebiliyor, boşalmak üzere olan bir erkek gibi nefes nefese kaldığını duyabiliyordum. Yoksa o mide bulandırıcı koku ondan mı geliyordu? Yanık saç ve yanık... *et* gibi kokuyordu. Kamerasının o kocaman siyah lensini direkt yüzüme tuttu. Lensin simsiyah, ayna gibi parlayan camına baktım ve karşımda korkunç, kavrulmuş, mide bulandırıcı bir yansıma gördüm.

Ve ardından o yansımanın *ben* olduğumu fark ettim.

Yürüyecek yaşa geldiğimde babam ve halalarım beni güzellik yarışmalarına sokmaya başladılar. Kaymak tabaka birer Güneyli olarak adi ve kiro gördükleri güzellik yarışmalarına genelde burun kıvrırlardı, ama sıra dışı albenim yüzünden dayanamayıp benimle herkese hava atmak istemişlerdi. “Çiftliğimizin en değerli üyesini insanlara sergileyerek sadece eski bir Güneyli geleneğini yerine getiriyoruz aslında,” demişti halalarımın biri arkadaşlarına. “Siz sadece izleyin. Cathryn eyalet festivalinde güzel bir do-

muzdan çok daha fazla mavi kurdele toplayacak.”

Altı yaşına geldiğimde güzellik yarışmalarının gediklisi olmuşum bile. Odam kupalarla, taçlarla dolup taşıyordu. On sekiz yaşına girdiğimde, Miss Georgia tacını kazandım. Miss Amerika için de yarıştım ama o sırada ilk film rolümü kapmış ve Miss Georgia tacımı da ikinci olan kıza devretmişim.

İnsan bütün çocukluğunu sahnelerde diğer hırslı kızlar ve onların hain ruhlu aileleriyle rekabet ederek geçirince, hayatında ne olursa olsun önüne bakıp ilerlemeye devam etmeyi de öğreniyor elbet. Bir keresinde, müziğim ve kostümlerim sabote edildiğinde, üstümde sadece basit, siyah bir dansçı mayosu ve halamın pembe kaşmir atkısından yapılmış bir etekle, hiç kimsenin eşliği olmadan tek başıma *Annie*’nin tema şarkısını söylemişim. O yetenek yarışmasını ben kazandım. O ödülü ben kazandım. Dört yaşındaydım.

Güçlü Güneyli hanımefendisi ve yirminci birinci yüzyılın çelik manolyası... Evet, o bendim. El bebek gül bebek yetiştirilmiş, kutsanmış, pohpohlanmış, korunmuş, ardından da tam teşekküllü bir ihtişam kadını ve seks sembolü olarak sinema dünyasına yolanmışım. Şu ana kadar.

Ambulansta, ilk yardımcılarının benimle ilgili konuştuklarını duydum.

Onun Cathryn Deen oluşuna inanamıyorum. Onun fotoğraflarına bakarak kaç kere otuz bir çektim ben, biliyor musun?

Ben de. Ama bundan sonra bir daha yapmam, oğlum. Şu haline bir baksana. Artık olmaz.

Dünyam kararırken, tek dileğim ölmektir.

Thomas

Geceleri, Crossroads etrafında uzanan koy ve dağlar nere-

deyse siyaha çalan, kopkoyu bir yeşile bürünürdü. O zaman karanlığın içinde saklanan şeytanın varlığını, küstah ağaçların üzerinizde dolaşan gözlerini, yamaçların ölümcül cazibesini, dağlardaki huzur bozucu oyukları, akarsuların boğucu büyüsunü, sinsice gölgelerin arasında dolaşarak, bir sonraki öğünleri olmanız için sizin gelişinizi bekleyen o vahşi hayvanların açlığını hissedebildiniz.

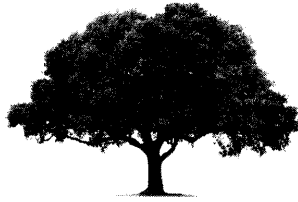
Gece yarısına doğru boylu boyunca banka uzandım. Bir tur daha poker oynayamayacak kadar yorgundum. Bahçedeki tek aydınlık, Trace'in yanındaki ışıklı kafe tabelasından geliyordu. Kafenin parkı boştu. Yemek salonunun yan tarafında da birkaç ışık yanıyordu. Delta ve kırkyama çetesi, nakışlarını işleyip dedikodu yapmak ve bir yandan da dağ şarabıyla karıştırılmış şekerli buzlu çaylarını yudumlamakla meşguldü. En lezzetli üzümler en yabani topraklarda daha da gür yetişiyordu. Sokak ışıklarıyla Ten Sisters'in üzerindeki göğü aydınlatan evrene baktım.

Hadisene, dedim şeytana. Hadi çık dışarı, biliyorum oradasın.

Bütün o tehditlerin hepsi çok uzakta, bilinmezin içindeydi. Ama burada, Crossroads'un aydınlığında, dünya güvenli ve tanıdık bir yerdi. Her güvenli yer gibi bu eski dünya da bir illüzyondu, ama olsun. Bir mimar olarak, illüzyonların kıymetini bilirdim. Keder, dünyanın tüm güzelliklerini çalar, ardından hayatım dediğiniz o ev, umuttan çok hüznün üstüne kurulana kadar size hepsini tek tek geri verir. Şimdilik ben sadece oraya bir cam, şuraya bir kapı koymuş durumdaydım, o ufacık inanç kırıntılarına tınaklarımınla tutunmaya çalışıyordum hâlâ.

Gözüme anlık, parlak bir kıvılcım takıldı.

Dünyaya doğru alçalan bir yıldız gökyüzünde parladı ve ardından ufukta yok oldu.

2. Bölüm

Thomas

Çılgın Kadın Tepesi

Dört sene önce koya geldiğim ilk gün âşık olmuştum Cathryn Deen'in çiftliğine. Manhattan'dan ayrılırken satın aldığım koca Harley motorumla yağmurlu bir yaz günü, şafak vaktinde gelmiş-tim. İçkimi içip yasımı tutarken beni yalnız bırakacak yabancılarla vakit geçireceğim bir sonraki yerin arayışı içinde sadece sürüyordum. Bütün yazı Florida sahillerinde votkaya gömülerek geçirme hayalleri içinde Doğu Yakası'ndan aşağı inerken, Kuzey Carolina dağları kalçalarını sallayarak beni baştan çıkarmıştı. Konu dudak uçuklatan manzara olduğunda, güneydeki Blue Ridge Dağları'nın New York'un doğusundaki Adirondack Dağları'nı solda sıfır bırakacağı hayatta aklıma gelmezdi.

Ağabeyimle ben çocukken, babam Adirondack Dağları'nın çok eski, büyük tatil köylerinde, modern yüzyılın "kamplarında," veya Vanderbiltler gibi yaldızlı çağ baronlarının yaptırdığı o upuzun, rüstik malikânelerde ne zaman bir iş alsa, bizi de beraberinde götürürdü. Usta bir marangoz olan babamız, tam bir O.Ç.'ydi. Ne

duygusal ne de sevimli bir adamdı. Aşırı kilolu olduğu için John'u aşagılar ve bana da resimle mimariyi seviyorum diye hanım evladı derdi. Kısaca bizi yüzüne tükürecek hale getirmek için elinden geleni yapmıştı.

Ama John'la ikimizin hatırlayamayacağı kadar genç yaşta ölen annemizin anısına her zaman âşık kaldı ve bizi korumak için kendini tren önüne atacağından bir gün olsun şüphe etmedik. Zanaatına saygı duyardı. Adirondack'taki tarihi kamplar da onun gözünde zanaatını taçlandıran yerdı. Onu sevsek de, sevmesek de, bu sadakatine saygı duyardık. Bize düşüncelerimizin, hislerimizin ve yiğitlik gösterilerimizin sorumluluğunu üstlenmeyi öğretti. Bize bir çekiç, bir testere ve iki çıplak elle bambaşka bir dünya yaratmayı öğretti. Sadece ortaokula kadar okumuştı, o yüzden güzel sanatlara karşı olan ilgisini sözüm ona nefret ettiği hanım evladı sözleriyle tarif edemezdi ama eski yerlere olan düşkünlüğünden, detaylara karşı dikkatinden bunu anlamak mümkündü.

Crossroads Koyu'na geldiğim ve bu yaban doğanın ortasında bir karakol gibi beni kucaklayan kafeyi gördüğüm ilk an, aklıma babam geldi ve kendini daha az yalnız hissettim. Kafenin bacasından dumanlar tütüyor ve park yeri çoktan arabalarla dolup taşıyordu. Ama kahvaltı için orada durmadım. Kafenin yanından Trace'i kesen eski toprak yol, Ruby Creek Yolu, beni o sabah kaldırımlardan alıp ormanın içine çağırdı.

Uyku tulumumu açmak için kendime ıssız bir yer arıyordum. O zamanlar henüz bilmiyordum ama aslında, ilk Fransız kâşiflerinin 1700'lerde hakkında yazılar yazdığı kadar eski bir patikada hayaletlerin peşinden gidiyordum. Fransızlardan önce de Çerokiler yolun işaretlerini kazıymıştı kayalıklara. Çalınmayacak kadar büyük kayalıkların üstündeki petroglifler* hâlâ duruyordu ve onları gördüğümde adeta büyülenmişim. Daha ne olduğunu bile anla-

* Yontularak, çizilerek veya boyanarak kaya üzerine yapılmış arkeolojik resim sanatı. (e.n.)

yamadan Ruby Creek vadisi boyunca uzanan eğreltiotlarının içinde bir peri masalının içine girmiştım.

Kayıptım.

Motoru park ettim ve kendime gelmek için tepelerden birine çıkmaya başladım. Zirveye geldiğimde, terk edilmiş çayırırlarla karşılaştığıma şaşırdım. Bodur çam fidanları uzun çimenlerle düello yapıyordu. Hava şartları yüzünden grileşmiş, kestane ağacı çitlerin üstünü kaplayan çiy, elmas gibi parlıyordu. Çayırılık arazi yemyeşil bir nehir gibi kıvrılarak ormanın içinde gözden kayboluyordu. Ben de dayanamadan çayırı gittiği yere kadar takip etmeye başladım.

Uzunca bir süre yürüdükten sonra, tepelik bir araziye geldim ve durdum. Dev meşeler ve kavak ağaçlarıyla çevrili bir yolun sonunda, rengi griye çalan eski ahırların, yıkık barakaların ve unutulmuş bir avlunun, güneşin sihirli ışıkları altında pembe altın parlayan çiçek tarhlarının arasında klasik bir kır evi duruyordu.

Benzerlerini siz de filmlerde görmüşsünüzdür. Amerika'nın her mahallesinde bu evin çeşitli versiyonlarına rastlamak mümkün. Bu evler, becerikli ve mağrur bir el işçiliğinin güçlü, küçük, gururlu çocukları. Kimileri çok abartılı, kimileri değil. Yüksek bir dağ çiftliğinin ortasına gizlenmiş bu ev ise kesinlikle türünün baş tacı.

Yaban otlarına karışmış çimenleri ve bodur çamları ezip biçerek deli âşıklar gibi koştum o eve. Kocaman geniş taş merdivenlerden çıkarak geniş taş avlunun kemerli girişinde ağzım bir karış açık kalakaldım. Evin dev kirişlerine, payandalarına, insanın aklına samimi pagodaları* getiren o belli belirsiz Uzakdoğu dokunuşuna hayran kalarak evin etrafını en az on kere turladım. Kalın taş bacayla temeline dokundum, okşadım. Çatıya kadar uzanarak ve randanın üstündeki alınlıklı tavan penceresini kapatmaya yeltenen sarmaşıkları yoldum.

*Budistlerin dini yapıları. (e.n.)

Birinin arazine izinsiz girmiş olmam, birilerine yakalanmam umurumda bile değildi. Ellerimi gözümün iki kenarına getirip pencereden içeri, akçağaç parkelere, kurtlanmış kestane ağacı lambri- lere, kiraz ağacı gömme dolaplara ve kapı ağzındaki ahşap kolonlara baktım. Kendi kendime, “Şuna bak. Aman Tanrım, şuna bak,” diye söylendim. Beni bu yola sokan bütün o hayaletler sanki bu evi gezdirmek için çağırmış beni.

Hayranlıktan başım dönmüş bir halde sonunda geri çekilerek pencerelere baktım. Vitraylı camların hepsine incecik, detaylı, geo- metrik motiflerle bordür geçilmişti. Lehim yerlerine yerleştirilmiş bezelye tanesi büyüklüğündeki yakut ve safirler güneşte parlı- yordu. Babam ağzımdan çıkan bu sanatçı iltifatlarını duysa kah- rından mahvolurdu, ama gene de o da benim kadar bu eve hayran kalırdı. Çok fena tamire ihtiyacı vardı. Meşe ağacından düşen bir dal çatıya delik açmıştı. Pencerelerin çoğu kırıktı. Kirişleri kurtlar kemirmişti.

O evin bana ihtiyacı vardı.

Çılgın Kadın Tepesi’ndeki Nettie Evi, diye geçiyordu adı. Ka- fe’ye gidip biraz araştırma yaptığımda öğrendim ben de. O gün ana yemek salonundan içeri girdiğimde masalarında oturan turist kalabalığı beni görünce nereye kaçacağını şaşırmıştı. Saç, sakal, yırtık bir kot, kan çanağı gözler, orası burası çizik bir motosikletçi ceketi... Ayaklı bela gibi göründüğümü biliyorum. Ben girince hemen birileri arka tarafa kaçtı ve kafesine Cehennem Meleği’nin geldiğini Delta’ya haber verdi.

Delta da bunu kendi gözleriyle görmek için ön tarafa çıktı. Bu minicik sevimli kadın, bana bakıp sırttı ve dumanı tüten bir fincan kahve uzattı. Ardından da bütün ürkek müşteriler duysun diye yüksek sesle, “Uzun yoldan geliyormuş gibi duruyorsun. Yol boyunca bayağı ıslandın herhalde. Hadi gel, otur benimle de biraz çörek ye.”

Ona karşı olan platonik aşkı işte o an filizlenmişti.

Damalı masada karşıma oturarak terk edilmiş araziyle içindeki o muhteşem evle ilgili sorduğum bütün sorulara cevap verdi. Mary Eve Nettie, evlendikten sonra bile soyadını değiştirmeyen başına buyruk bir asi, bir efsaneymiş. Çiftlik ona ailesinden miras kalmıştı. Onlar da servetlerini Kuzey Carolina'nın batısındaki en iyi ev yapımı rom ve viskiyi satıp içki kaçakçılığından yapmıştı.

Ailesi o muhteşem evi Mary Eve'in çocukluğunda inşa etmişti. Daha o zamanlar bile bütün dağın diline dolanmıştı. Nettie'ler bir tane Sears & Roebuck kataloğundan şık, modern, gösterişli bir kulübe modeli seçmiş ve Sears'ın Chicago merkezine beş bin iki yüz elli iki dolarlık bir çek yollamıştı. O zamanlar için oldukça astronomik bir rakam. Posta yoluyla yaptıkları bu uçuk sipariş sayesinde de dağ bölgesi halkı tarafından kahraman ilan edilmiş ve Nettie'lerin o parayı yakut satarak kazanmadığını bir türlü ispat edemeyen maliye bürosunu da gıcık etmişlerdi.

Sears, üç yatak odalı kır evinin tamamını şirketin kuzeydeki kereste arazilerinden bir trene yükleyip göndermişti. Parkeler, kartonpiyerler, dolaplar, pencereler, kapılar, pervazlar, hatta sedir padavralar da dahil olmaz üzere her şey sandık ve yığınlar halinde Kuzey Carolina'daki Asheville deposuna gelmişti. Mary Eve'in babası Franklin Nettie, malzemeleri o korkunç ve yüksek dağ yollarını aşarak kamyonla Döryol Koyu'na getirmiş ve oradan da her şey tepe üstündeki çiftliğe götürülmek üzere katır arabalarına yüklenmişti. Malzemeler çiftliğe ulaştıktan sonra da Franklin ve işçi ekibi evi monte etmişti.

Kır evinin bitmiş hali, zanaat ve detayın büyüleyici bir örneği idi. İlerleyen yıllarda Mary Eve de evi kendince ufak ama güzel detaylarla süslemeye devam etti. Mutfak zeminini, tezgâh fayansını kendi elleriyle değiştirip pencere ve ön kapıya vitray bordürler

ekledi. Kır evi, Sears'ın ev kitlerinin kusursuz örneklerinden biriydi. Ülkede bir benzeri daha yoktu. Bütün bunlara rağmen nasıl bu kadar ihmal edildiğini aklım bir türlü almıyordu. Böylesine tarihi bir ev, bomboş duruyordu. Terk edilmiş, boşverilmiş, çürümeye bırakılmış... Küfür gibi.

Evin sahibi, Georgia'da yaşayan zengin avukat Bernard Deen, belli ki kayınvalidesinin dağ efsanesini zerre umursamıyordu. Kafenin yakınlarına kamp kurup çiftliği satın almak için bir kampanya başlattım. Deen'e her biri öncekinden daha cömert onlarca teklif yolladım.

Deen hepsini geri çevirdi. Üstüne üstlük benimle konuşmaya yeltenmedi bile. Öldükten sonra vârisi, meşhur Cathryn'e ulaşmaya çalıştım, ama o da bir işe yaramadı. Yine avukatlar mektup yollamış, bana bu sevdadan vazgeçip Bayan Deen'le bir daha irtibata geçmememi ve bir daha mülküme izinsiz girmememi yazmışlardı.

Doğal olarak ben de o günden beri izinsiz araziye girip çiftliği onarmakla uğraşıyordum. El aletlerim ve malzemelerim arasında ön verandada uyuduğum çok gece olmuştu. Ten Sisters Dağları'na komşu Hog Back Dağı gökyüzünü doldurduğu batı semalarında çakan şimşekleri seyretmiştim. Meşelerin üzerine yağın karı, ormanın sonbaharda altın ve kırmızıya dönüşünü seyretmiştim.

Nettie çiftliğiyle aramızdaki kaçamak ilişkiden koydaki herkesin haberi vardı. Ama dert etmiyorlardı. Koyda erkek ve kır evleri arasındaki yasak aşklar tolere edilebilir bir şeydi.

Bu arada, bir poker oyununda Delta'nın damadı Joe Whittlespoon, namı diğer kenevir yetiştiricisi "Noel Baba" Whittlespoon'dan kazandığım otuz dönümlük komşu araziye de bir yuva kurmuştum. Çılgın Kadın Tepesi'nin bir ucu Nettie'lerin evine bir ucu da yeni vaftiz edilen "Mitternich" evine aitti. Araziye bir ku-

lûbe diktim, sarhoş olmadığım bir ara da üzüm bağı ıktım. Çiftçi ya da şarap üreticisi değildim, ama o tepede yeni bir yaşamın kök salmasına korkunç derecede ihtiyacım vardı. Karanlık, sarhoş bir gece kendi hayatımın kökünü koparmış olsam bile...

Somurtkan ve herkesi yönetmeye çalışan Şerif Pike Whittlespoon, bir Mayberry’li Andy Taylor kadar sevimli bir tip değildi. Crossroads Koyu dahil olmak üzere bütün Jefferson Eyaleti’nin huzur ve güvenliğinden sorumlu pragmatik bir memurdu. Uçsuz bucaksız dağ arazilerinde kaybolan bir çocuğu bulup, taciz edilen bir kadını kocası aleyhinde tanıklık etsin diye tatlı dille ikna edebilir ya da çıplak elleriyle bir met laboratuvarını yerle bir edebilirdi. Delta’yla ikisi on altı yaşından beri evliydi –yaklaşık otuz beş yıldır yani– ve sesli olarak pek dile getirmese de karısının ayak değdiği toprağa tapan bir adamdı. Delta’yla ikisinin hassas, kızıl saçlı, eski asker oğlu Jeb’in dostu, Jeb ve Becka’nın dünya tatlısı çocuklarının aşırı korumacı büyükbabası ve az önce bahsettiğim, ezber bozduran ağabeyi, kenevir kokulu Noel Baba Whittlespoon’un emekli muhafızıydı.

Bir doksan beş boy ve yüz yirmi kilo ağırlıkla benden daha iri bir adamdı ama kendininkini eğmeden benim kafamın arkasını göremezdi. Adalet sistemiyle ilgili ikimizin de aynı fikirde olduğunu söyleyebilirdiniz. Sarhoşken beni hiç pataklamadı, ben de bunu yapması için bir sebep çıkarmadım.

Aralarına katıldıktan kısa bir süre sonra, “Tommy, evladım,” demişti. “Olur da bir gün sarhoş halinle şu boktan *vintage* kamyonetine biner ve o boktan *vintage* kamyonetini benim sokaklarımda sürmeye kalkışırsan, önümüzdeki on iki ay boyunca seni zebra kılıklılarla aynı yere kapatır, bizim eyaletin *vintage* hapis-

hane çiftliklerinde bütün gün inek gübresi kürekleme işi yaptım.”

İşte, ömrümün yarısını kafenin meşe ağaçlarının altındaki kamyonetinde uyuyarak geçirmemin nedeni de bu.

O pazar sabahı, güneş doğduktan kısa bir süre sonra soluğu kulübemin bahçesinde almış, cumartesi gecesinin ruh halini ve koca bir şişe votkayı terimle vücudumdan atmaya çalışıyordum. Toprak burgusunun kolları, ellerimdeki nasırların hakkını veriyordu. Kan, ter, gözyaşı. Doğa Ana'nın bir numaralı gübresi. Frank Llyod Wright'ın cam vitraylarına hürmeten ben de ellerim su toplaya toplaya kendi üzüm bağımlı inşaatı yaptım.

Wright'ın “Hayat Ağacı” motifindeki soyut ağacın sağ üst köşesindeki geometrik dalın son direğini de yeni dikmiştim. Vitray camının orijinalini, Buffalo, New York'taki yüzyılın başında inşa edilmiş bir evde görmek mümkündü. Ama benimki yüz seksen metre uzunluğunda ve yüz yirmi metre genişliğindeydi ve sadece ufak uçaklarla ya da yamaç paraşütleriyle görülebilirdi. Çitleri geçirip asmaları da yaptıktan sonra Peru'daki Nazca çizimleri benimkinin yanında soluk kalacaktı.

Beynimdeki uğultunun arasında bir gürültü duyar gibi oldum. Sesi bir süre duymazdan gelip yeni direğimin tam boyunu ölçmek için yere eğildim. Bir yandan üzüm bağıyla ilgilenip bir yandan da akşamdan kalma içki sersemliğini üstümden atmaya uğraşırken, başka bir şeyin dikkatimi çekmesi epey zordu. Ama gürültünün sesi yükseldikçe yükseldi ve ben de sonunda başımı kaldırıp baktım.

Pike'ın mavi gri devriye arabası kürekleyerek ağaçların arasından fırladı. Flaşları yanıyordu. Toprak burgusunu yere bırakıp nefes almak için kendime birkaç saniye tanıdım. “Benimle açık konuş, Pike. Söyle gitsin. Kardeşime ne oldu? Ya da eşiyse çocukları...”

“Sakin ol. Kardeşinle ailesinin bir şeyi yok, iyiler. Tommy, evlat, neden kendine yeni bir ceptelefonu almıyorsun?”

Derin bir nefes verdim. “Delta, Jeb... Çapkın? Herkes iyi mi?”

“İyi. Ama Delta’nın derhal seni görmesi gerek. Yardımına ihtiyacı var.”

“Ne konuda?”

“Cathryn Deen.”

“Dur tahmin edeyim. Cathryn Deen’in menajeri nihayet Delta’nın yazdığı mektuplara bir cevap yolladı ve Delta da öyle şok oldu ki, Crossroads’daki herkesin mektubu görmesini istiyor.”

Maalesef esprim istediğim etkiyi yaratmadı. Pike’ın etli, geniş yüzünde huzurumu kaçıran bir ifade vardı. *Sands of Iwo Jima*’da, John Wayne askeri birliklere avı haberi verirken de yüzünde böyle bir ifade vardı. Kötü haberi vermeden önce Duke’ün tükürüğünü yutması gerekiyorsa, havadisler gerçekten kötü olmalıydı. “Dün Cathryn Deen bir araba kazası geçirmiş,” dedi Pike. “Az kalsın yanarak ölüyormuş.”

Pike, olayın korkunç detaylarını benimle paylaşırken benimdeki bütün kan bir anda çekiliverdi. CNN’deki haberlere göre Cathryn yaşayacaktı, ama ömrünün sonuna dek o korkunç yanık izlerini taşıyacaktı. “Çok yazık oldu,” diye bitirdi Pike lafını. “Ne güzel kadındı. Gözleri de Delta’ya çekmişti.”

Hemen o sırada kendimi sağlama alma isteği devreye girdi bende. Aşırı değer vermenin en iyi ilacı sizizmdir zaten. *Cathryn Deen ölürse, belki Nettie çiftliğini ben satın alabilirim*. Evet, bu düşüncemden ötürü gurur duymuyorum, ama en azından inkâr da etmiyorum. “Delta, film yıldızı kuzeni için benim bir şey yapabileceğim fikrine nereden kapıldı?”

“Büyük şehirde işlerin nasıl idare edileceğini biliyorsun.

Cathryn'in Kaliforniya'da yattığı hastane odasına ulaşman lazım." Delta ve Pike, vakti zamanında bir kere Şeytan Tokmağı yamacına tırmanıp Irak'tan yeni dönen Jeb'i intihar etmekten vazgeçirdiğim için mucize yaratmak konusunda usta olduğuma inanıyordu. Damarlarında sadece votka dolaşırken ve kendi can güvenliğinin umurunda değilken, kahraman olmak kolaydı tabii. Başımı iki yana salladım. "Pike, çok üzgünüm. Ama..."

"Bak, sen de, ben de Cathryn Deen'in o fiyakalı kocasının Delta'nın Cathryn'in doktorlarıyla konuşmasına izin vermeyeceğini biliyoruz. Ama en azından Delta'ya yardım etmeyi denesen olmaz mı? Akrabalarının bir sıkıntısı olduğu zaman eli kolu bağlı oturmaktan nefret ediyor. Söz konusu akraba ülkenin diğer ucunda yaşayıp yirmi yıldır onu bir kere ziyaret etmemiş olsa bile, fark etmiyor."

Dağların üzerinde yükselen lacivert gökyüzünde, yeni avını kollayan bir şahin adeta bir melek gibi yükseklerde süzülürken o haşın ve üzgün çılgınlığını attı. Havada asılı bir halde, ne geçmiş, ne gelecek derdiyle sadece o muhteşem anı yaşıyordu. Şahinler gerçekçi hayvanlardır zaten, kozmik durumun çok iyi farkındalar. Crossroads'daki akrabaları, büyükannesinin eski çiftliği muhtemelen Cathryn Deen'in umurunda bile değildi ve varlığını bile hatırlamadığı bir akrabasının imdadına yetişmesi fikri büyük olasılıkla ona son derece itici gelecekti.

Yine de, gökyüzünde süzülen o şahinin aksine, gece gözümü kapadığım anda pişmanlıklarla dolu kâbuslar görürdüm. Karmamda kefaretinin ödemem gereken bir sürü çile vardı.

"En azından gelip bir dinlesen?" diye üsteledi Pike.

Başımınla onayladım.

Şahin, mükemmel bir rüzgâr yakalayarak kefaretin görünmez avcunda kanat dahi çırpmadan süzüldü.

Delta ağlak bir kadın değildi. *Southern Living*'in başarısından ötürü "vahşi doğanın ortasında, son derece iyi tanınmış bir mücevher" olarak tarif ettiği bir restoranı ayakta tutmak için yorulmak bilmeden çalışan, taşkın bir dağlı aileye ve arazisindeki meşelerin altında yatıp koynunda bir keçiyle uyuyan sakallı sarhoşa tek başına sözünü geçiren bir kadındı o. Hayır, onun gibi bir kadın, kuzeninin kocasının kuzeni Los Angeles'taki bir hastanede yaşam mücadelesi veriyor diye yıkılıp ağlayamazdı. Delta, "Sen sırf ateşi kısmak istiyorsun diye hayatı 'ağır ateşte' pişiremezsin," derdi hep. Çok fazla mantığı olan bir cümle değildi, ama nedense bana hep derin bir anlamı varmış gibi gelirdi.

"Sadece Cathryn'in durumunu öğrenmek istiyorum," diye açıkladı. "Başka bir derdim yok. Ve sen de bana yardım edeceksin, Thomas."

Delta, Pike ve Whittlespoon ailesinin diğer bütün yakın üyeleri, kafenin daracık mutfağında gözünü dikmiş bana bakıyordu. Etrafımız yemek kokularıyla sarılıydı. Her zamanki gibi tahta kapılar ardına kadar açıktı. Kedi, köpek, keçi ve sincapların içeri girmesine engel olan tek şey, aradaki o tel kapıydı. Bahar sabahının serinliğinde bile duvar fanı çalışıyordu. Üstü yiyecek dolu servis masasından ağız sulandırıcı bir koku yayılıyordu. Park yeri araba ve kamyonlarla doluydu. Hafta sonları sırf burada kahvaltı etmek için ta Asheville'den gelen insanlar vardı.

Ama şu anda kimseye servis falan yapılmıyordu, çünkü Delta ve bütün çetesi mutfağa doluşmuş bana toplu baskı yapmakla meşguldü. Güneyli deyimiyle, beni gözleriyle oyuyorlardı.

"Siz New Yorklular her işi halletmenin bir yolunu bulursunuz," diye ısrar etti Delta. "İşinizi bilirsiniz."

“Yaygın inancın aksine,” dedim kısık sesle, “New York’ta yaşayan herkesin mafya bağlantıları ya da gösteri dünyasında dostları olacak diye bir kaide yok. Delta, son beş yılımı Nettie çiftliğini satın almak için Cathryn Deen’e ulaşmaya çalışarak geçirdim, hiçbir işe yaramadı. Şimdi hastane odasına ulaşabileceğimi de nereden çıkardın?”

Önlüğünü bana doğru salladı. “Sen tek umudumsun! Los Angeles’taki hastaneyi aradığımda, bana nasıl olduğunu bile söylemediler! ‘Aile yakınıyım,’ dediğimde bana, listede olmadığını söylediler. ‘O zaman beni Cathryn’in kocasıyla konuşturun da listenize gireyim,’ dedim, onlar da, ‘Önce kendisinin halkla ilişkiler sorumlusuyla görüşmeniz lazım,’ dedi. Eşinin ailesinden gelen telefonları halkla ilişkiler çalışanıyla halleden koca mı olur?”

Pike iç geçirdi ve uzun kolunu, kadının daracak omzuna attı. “Bebeğim, Cathryn’in babası seni ve dağda yaşayan diğer bütün akrabalarını yirmi yıl önce resimden çıkardı zaten. O zamandan beri de ne zaman kadına ulaşmaya çalışsan sadece menajerlerle, avukatlarla görüşüp duruyorsun. Bu yeni bir şey değil. O kıza bir yardımın dokunmaz, bebeğim. Yapamazsın. Muhtemelen senin yardımına ihtiyacı da yoktur onun. Hatta istemiyordur bile.”

“Ama ben bunu *bilmiyorum*.” Delta bir eliyle tencere ve tavalarla dolu tel rafların arasında duvara asılı duran televizyonu işaret etti. CNN’de Cathryn’in yanan arabasının korkunç görüntülerini gösteriyorlardı. “Sabah haberlerinde bir tek onu konuşuyorlar! Kendi ailemden biri şu anda perişan halde ülkenin diğer ucundaki bir hastanede yatıyor ve onu önemseyen bir akrabası olduğunu bilmesi gerek!”

“Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa,” dedim ki-barca, “şu anda bir şeyin farkında olduğunu sanmam. Doktorlar, yanık kurbanlarını yaralandıktan sonraki birkaç gün boyunca bay-

gın tutarlar. Şu anda yanık durumu onunki kadar ciddi olan birinin ayık olması mümkün değil.”

“Ama eninde sonunda ayılacak. Ayıldığında da ailesini yanında isteyecek. Babası öldü, annesi öldü. Deen tarafından bütün o kokoş halaları desen yarısı ölü, yarısı bunamış zaten. Aile ağacında sağ kalan tek kök benim! Thomas, sen eskiden New York’ta hatırı sayılır bir mimardın. Zengin bir karın vardı, o da... Neyse işte, sağlam bağlantıların vardı. Beni bir şekilde Cathryn’le bir araya getirmenin yolunu bulabilirsin.”

Eski hayatımın anılmasının konuya pek bir yardımı dokunmadı. Arkamı döndüm. Cleo arkamdan söylendi. “Pes etme. İsa sana inanıyor. Sen kendine inanmasan bile!”

“İsa beni, benim kadar iyi tanımıyor.” Herkese veda edip dışarı çıktım. Tam arka bahçedeki kamyonetime giden yolu yarılarmıştım ki, Delta yetişti. Ufak tefek ama keçi kadar inatçı olan bu kadın, yolumu kesti. “Ömrünün sonuna kadar dünyadan saklanamazsın!”

Yüzümde acı bir ifadeyle ona baktım. “Kendi hayatımdan başka kimsenin hayatının sorumluluğunu almak istemiyorum.”

“Yalancı! Sen olmasaydın, oğlum ölecekti! Buralarda daha yeni olmana rağmen o gün Şeytan Tokmağı’nda Jeb’in atlamasına engel oldun!”

“Sadece yüksek yerlerden atlayan insanlara karşı ayrı bir zaafım olduğu için!”

“Kamyonetinde sakladığın o fotoğrafları biliyorum! Kimse seni görmüyor zannederken onlara nasıl baktığını gördüm!”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Sinsi sinsi arkamdan beni takip ettiğini gördüğünde Çapkın’a melemeyi öğretmeliyim.”

“Sanki yeterince acı çekersen zamanı geriye alıp onların başına geleni değiştirebilirmişsin gibi eşinin ve oğlunun yaşadığı

azabı kendine sil baştan yaşatıp duruyorsun. Ama değiştiremezsin. Bunu yapamazsın, Thomas. Hiçbirimiz zamanı geriye alamayız. Tek yapabileceğimiz pişmanlıklarımızdan ders almak ve geleceği değiştirmektir.” Ellerimi tuttu. “Korkunç bir trajedinin içine hapsolup, kapkaranlık bir çukurun içine düşmüş gibi tepede en ufak bir aydınlık görememek nasıl bir histir, biliyorsun. Şu anda Cathryn de orada, derin bir çukurun içinde hapis. Ona ışık ol, Thomas. Ona ışık ol.”

Kafam öne eğik, kamburum çıkmış halde orada kalakaldım. Konforlu bir tekdüzeliğin beton ayaklarından koparılmaya çalışılmak böyle bir histi işte. Bacaklarımdaki ağır, süregelen baskı dayanılmaz bir amputasyona dönüşmüştü. Bileklerim ayaklarımdan ayrıldı. Kemikler kırıldı, kıkırdaklar parçalandı, bahçenin açık kahverengi kil toprağı damarlarımdan fışkıran kanla yıkandı.

“Birkaç yeri ararım,” dedim. “Ama sakın fazla ümitlenme.”

Delta ellerimi sıkıp gülümsedi. “Çoktan ümitlendim bile.”

3. Bölüm

Cathy

Los Angeles, Yanık Koşuşu

Maalesef kimse ölmeme ve bir efsane olmama izin verecek kadar sağduyulu çıkmamıştı. Ölü İkonlar Kuşağı'nda Elvis ve Marilyn'in yanında yerimi alabilirdim ama yooo...

"Cathryn Deen? Cathryn Mary Deen? Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Vücutlarının çeşitli yerlerinin kızartıldığını fark etmesinler diye ilk birkaç gün yanık kurbanlarına verdikleri ağrı kesici ve yatıştırıcı ilaç kokteylinin sıcak koinunda yattığım yerden yavaşça gözlerimi kırıştırdım. Bırakın başıma gelenleri, adımı bile zor hatırlıyordum.

"Kim?" diye mırıldandım.

Steril yatak çarşafı, başım, sağ kolum, sağ gövdem ve sağ bacağımdaki dev bandajlar dışında tamamen çıplak halde serum tüpleriyle gözlem kabloları arasında, kasıklarım da bir sondayla hastane yatağında yatarkenki halimi bir görebilseydim... Bir tarafı kat kat bandajla sarılmış şiş ve kel başımı bir görebil-

seydim, yeniden uykuya dalmak için kendimi zorla bayıltırdım herhalde. Hem de ebediyen. Başım hilkat garibesi gibi şişmişti ve eninde sonunda normal haline dönecek olan, yüzümün sol yanı bile çiğ et gibi kıpkırmızıydı.

Çok şükür henüz nasıl görüldüğüme dair en ufak fikrim yoktu. Zayıf bir sesle konuşmaya çalıştığımı duydum. “Baba? Büyükanne Nettie? Anne?” Sürekli ziyaretime gelip duruyorlardı. Babam sadece gülümsüyordu. Zaten bir yerimi incittiğimde ne diyeceğini asla bilemezdi. O işler genelde büyükanneme düşerdi. Büyükanne Nettie, “Ye, kızım,” derdi. “Hayat ne zaman önüne çörek ve et sosu sunsa, ye ve tadını çıkar.” Rüyalarımda, onunla birlikte mutfakta oturmuş, muhteşem vitraylarla süslü camlarından dışarıdaki Çılgın Kadın Tepesi’ni, güneşin batışını ve kocaman, mavi yeşil dağların üstüne düşen gölgeleri seyrediyor oluyordum. *Burası cılız süt çocuklarına göre bir yer değil,* diye fısıldıyordu dağlar. Burnuma sürekli domuz yağı, süt, sosis, un ve tereyağı kokuları geliyordu. Ve bütün bunlar garip şekilde içimi rahatlıyordu. Büyükannem, *eğer gerçekten istediğin şeyi bulmayı başarsan, her şey çok güzel olacak,* diyordu. *Neşelen, sana bir ev bıraktım. Seni bekliyor.*

Uzun yıllar önce ölen ve fotoğraf albümlerindeki fotoğraflarından çok daha güzel olduğunu keşfettiğim annem, yanıma eğilip kulağıma fısıldadı. *Evine git, evet. Günün birinde seni tekrar göreceğiz.*

“Beni bırakma.” Çok geç. Uyanmıştım.

“Cathryn? Bayan Deen? Size tekrar soruyorum: Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?”

Dilim şişmiş gibiydi. Dişlerimin önünü yalayarak bir test ettim. Dilinizi o inci beyazı dişlerinizin üstünde gezdirince gülüşünüz de çok güzel oluyor. Erkek jürilerin önünde daha seksi görünüyorsunuz.

nuz. Güzellik yarışmalarından kalma eski bir numara işte.

“*Bayan Deen nerede olduğunuzu biliyor musunuz?*” Ses bir kadına aitti ve ısrarcıydı. Dişlerimden etkilenmemişti belli ki.

“Cehennem?” dedim sonunda.

“Hayır, sadece size öyle geliyor. Yanık ünitesindesiniz. Ben sizin genel doktorunuzum. Şu anda son derece geniş bir tıbbi ekibin gözetimi altındasınız.”

“Maiyetim.”

“Bir nevi öyle de denebilir. Şimdi, beni dikkatle dinleyin. Birazdan tekrar uyumanıza izin vereceğim. Sizi yoğun bakımdan çıkardık. Kazanınız üstünden beş gün geçti. İyiliğiniz için bu sürede sizi kasıtlı olarak baygın tuttuk. Aksi takdirde dayanılmaz bir acı çekecektiniz. Hareket etmenizi istemiyoruz. Serum tüplerine bağlısınız. İdrar kesenize de sonda taktık. Birkaç saat öncesine kadar da boğazınıza yemek tüpü takılıydı. Şu anki durumunuz biraz... bunalıcı, biliyorum. Ama siz bunaldığınızı hissetmeyesiniz diye, sizi sürekli ilaçla bayıltıyoruz. Yaklaşık bir haftaya kadar daha iyi olacaksınız.”

Tabii canım, dedim içimden. İyileşeceğim, elbette. En fazla birkaç yerim su toplar, o kadar.

Çok net göremiyordum ve yukarı doğru bakınca şişkin ve kırmızı bir şey gördüm. O anda neye baktığımı bilmiyordum ama gördüklerim, kaşlarımın şişen iç kısımlarıydı. Pembe kenarlı bir şapka falan takıyorum sandım. Şişkinliğin ötesine bakmaya çalıştım ve sonunda sesin kaynağını gördüm. Tıpemde dikilen bembeyaz bir şekilden geliyordu. Şeklin üstünde sanki muayene ettiği şey toksik bir atıkmış gibi maske ve eldiven vardı. Herhalde başka bir gezegenden geliyor olmalıydı. Çünkü beni ciddi bir yanık kurbanı sandığı belliydi.

“Beni bir spaya gönderin,” dedim uzaylıya. “Benim sadece

güzel bir çamur banyosuna ihtiyacım var.”

“Dikkatini vermeye çalış, Cathryn. Bir sürü iyi haberim de var. Gözlerin iyi, ciğerlerin iyi. Çok ama çok şanslısın. Yanıklar vücudunun yüzde otuzundan çok daha az bir kısmını kaplıyor, ki bu da tamamen fonksiyonel bir şekilde iyileşeceğini gösteriyor. Yanıkların genelde ikinci dereceden yanıklar. Yani herhangi bir deri nakline ihtiyacın olmayacak. Sadece yanık izleri kalıcı olacak, o kadar.”

Yanık izi mi? Yanık izi mi?

“Sağ elinde ciddi bir doku tahribatı var. Dolayısıyla parmaklarının eklem hareketini geri kazanabilmen için ameliyat olman gerekecek. Ama o da halledilebilir bir şey.”

Halledilebilir. Demek halledilebilirdim.

“Sana söyleyeceğim en kötü şey şu; vücudunda üçüncü derece yanık olan çok yer var. Bu yerlerdeki deri tamamen yok olduğu için maalesef kendi kendini yenilemesi söz konusu değil. Sağ omzun, boynunun ve ensenin sağ yanı ve gözünden itibaren ağızından kulağının arkasına kadar yüzünün sağ tarafı tamamen üçüncü derece yanık. Önümüzdeki haftalarda sol tarafındaki sağlam yerlerden ve sırtından deri alıp bu yerlere nakil yapacağız. Böylece yanan yerler kendini yenileyecek.”

Tamam. Kısaca şöyle sağlam bir keseğe ihtiyacım vardı.

“Sağ kulağının alt lobunu ampute etmek zorunda kaldık ama kulağının geri kalanı sağlam. Yani ağır yanık var, ama gene de duyma yetinle ilgili bir sorun yaşamayacaksın.”

Bir dakika. Başka bir gezegenden gelen bu yaratık benimle dalga geçiyordu herhalde. Yemin ederim, demin bana sağ kulak mememin olmadığını söyledi. Neyse, en azından küpeden kâr edecektim. Birkaç hafta sonra Oscar töreni vardı. Acaba Harry Winston, Prenses Di’nin ölmeden kısa bir süre önce sipariş ettiği o yirmi ka-

ratlık küpeleri yine de ödünç verecek miydi bana? Küpelerden birini sağlam olan kulağıma, ötekini de göbek deliğime takardım artık.

“Çok komik,” diye fısıldadım.

“Maalesef şaka yapmıyorum, Cathryn.”

“Çıkarın beni buradan. Yapacak bir sürü işim var. Çarşamba günü İngiltere’de olmam lazım. Vogue’un da daha fotoğraf çekimleri bekliyor.”

“Şimdilik kariyerin için endişe etmemeye çalış. En az altı hafta daha hastanede olacaksın. Bir sürü ufak ameliyat geçireceksin ve üzülerek söylüyorum ki, düzenli olarak debridman yapılacak sana. Debridman dediğimiz, günde iki kere bandajlarını değiştirdiğimiz ve yaraların üstündeki ölü dokuyu temizlediğimiz bir prosedür. Korkarım pek hoş bir uygulama değil. Ama şimdilik bunu dert etme.”

Dert etme mi? “Gerald! Gerald. Kocam. Söyleyin ona. Buradan çıkmak... istiyorum. O her şeyi halleder.”

“Şu anda kendisi çok meşgul. Basın ve menajerleriyle konuşuyor. Merak etme.”

“Buraya gelmesini istiyorum.”

“Korkarım şu anda ne onun ne de başkasının seni ziyaret etmesine izin veremeyiz. Yanık ünitesi son derece steril bir yerdir, Cathryn. Geniş çapta deri kaybı yaşayan hastalarımızla ilgili en büyük endişemiz enfeksiyondur. Çok fazla ziyaretçinin olmasına izin verilmeyecek ve izin verilen kişiler de tıpkı benim gibi anti-septik ameliyat giysileri giyecekler.”

“Arayın onu. Ya da ben ararım.”

“Şu anda bunu yapabilecek bir durumda değilsin. Ayrıca kocan rahatsız edilmemen için talepte bulundu. Gazetecilerin seninle görüşmesini istemiyoruz. Onun izni olmadan ne sen dışarıyı arayabilirsin, ne de dışarıdan seni arayabilirler. Medyanın tacizine

uğramanı istemiyor.”

“Ama... arkadaşlarıma... ihtiyacım var. Stilistlerim... Judi, Randy, Luce. Onlar benim dostlarım.”

“Üzgünüm, Cathryn. Burada ‘dostun’ yok. Bazen yanık ünitesi insana dünyanın en yalnız yeri gibi gelir. Ama bir şeyin kalmayacak. Biraz dinlen. Önünde seni bekleyen daha çok iş var.”

Dedi ve gitti. *Toksik-atık karakolundan* diğer yaratıklar tepemde birikti. “Şimdi tekrar uyumana yardımcı olacağız,” dedi biri. “Uykuya dalarken sana eşlik etsin diye en sevdiğin müziği çalacağız. Kocan Gwen Stefani’yi sevdiğini söylüyor.”

Yaratık steril bir teybe bir CD koydu. Stefani’nin meşhur hip-hop şarkısı, *Hollaback Girl*, davul gibi beynimde ötmeye başladı. Otuz beş yaşındaki bir kadının, “*Bu da benim yediğim bok,*” diye şarkı söyleyişini dinleyerek bir hastane yatağında mahsur kalmış olamazdım gerçekten, değil mi? Gwen Stefani’nin şarkılarını sevdiğim de yoktu ayrıca. Gerald sırf benim kozmetik ürünlerimi satın alacak genç kitleye hitap ediyor diye onu sevdiğimi söylüyordu.

Gerçekte sevdiğim müzikler? Bonnie Raitt, Rosanne Cash, Dixie Chicks. Elinde gitar olan akıllı kadınlar. Gerald onların eğlence düşkünü imajım için fazla yaşlı ve feminist kaçtığını, bırak başka kadınları makyaj yapmaya teşvik etmeyi kendilerinin bile muhtemelen yüzlerine bir şey sürmediğini söylüyordu. Peki ama... o neredeydi? Neden beni en azından telefonla aramıyordu?

“Dinleyebilirim,” diye mırıldandım. “Bir kulağım hâlâ sağlam.”

“Şimdi uyu,” diye emretti yaratık, koluma soktuğu şırınganın iğnesini çıkartarak. “Çok fazla düşünmemen senin için daha iyi.”

Gözlerimi kapadım. Antiseptik eşofmanlar giyen uzaylılar bana hareket edemeyeceğimi, kimseyle konuşamayacağımı, sağ kulak mememin olmadığını, cildimin bazı yerlerinin yenilenmesi

gerektiğini ve hayatta kaldığım için şanslı olduğumu söylüyordu. Üstüne bir de bana zorla Gwen Stefani dinletiyorlardı. Beni tanıyan, güvendiğim kimse yoktu yanımda. Ne kocam ne de hayalet ailem... kimse.

Hayatımdaki insanlar gitmişti. Ölüler bile.

Thomas

“Gelecek sefere benden daha kolay bir şey iste, Thomas,” dedi kardeşim. “Ne bileyim, paskalya tavşanını aramak falan olabilir. Bu arada sana yeni bir ceptelefonu yolluyorum. GPS’i de var.”

Bağırarak konuştuğu için Delta’nın torunlarından birinden ödünç aldığım telefonu daha da uzaklaştırdım kulağımdan. Ona rağmen John’un o gür sesi kamyonetimin astarsız metal döşemeli kabininde yankılanıyordu. “İyi,” dedim ben de bağırarak. “Uydu, yeni telefonun sinyallerinin kafenin arkasındaki ahırdan geldiğini gösterdiğinde, Çapkın’ın onu da yediğini anlarsın.”

“Sadece ölüp kaldığında cesedinin yerini bulabilmek istiyorum. Monica’yla çocuklar geriye gömecek bir şey kalmazsa çok üzülürler. Bu arada senin için bir Yahudi cenazesi planladığımı söylemiş miydin?”

Kardeşimin eşini severdim. Marazi espri anlayışı Mitternich ailesine cuk oturuyordu. “Monica’ya söyle, ateist, putperest yüreğimin ta derinlerinden ona şükranlarımı yolluyorum.”

“Bütün aileyi bir araya toplayıp senin onuruna yeni gün Şiva’ya oturacak. Ben de en yakın bara gidip özüne düşman ağabeyim Thomas Karel Mitternich’in şerefine bir bira kaldıracağım. Sonra da kendini öldürdüğün için cehenneme gitmediğini söyleyecek kadar iyi kalpli bir rahip bulacağım.”

“Aramızda geçen bu neşeli sohbetlere doyamıyorum.”

“Ben de, Thomas. Ama konumuza dönelim tekrar. Sen tamamen kafayı mı yedin? Cathryn Deen’in adamları ne dostun Delta’nın ne de başka bir Perrier nedir bilmeyen NASCAR delisi köylünün Deen’in Los Angeles’taki yanık koğuşunda yattığı VIP odanın yanına yaklaşmasına izin verir.”

John, Delta’nın bana devrettiği kuzeni Cathryn’e ulaşma görevini yerine getirebilmem için elinden geleni yapmıştı ama dediklerinde haklıydı. Kocasının Cathryn’in etrafına sardığı o mahremiyet ya da daha doğrusu sır duvarının ötesine geçmek imkânsızdı. Kazanın üstünden bir haftayı aşkın süre geçmişti. Chicago’da finans planlamacısı olarak çalışan John, para hareketlerini takip ederek her türlü bilgiye ulaşabilirdi, ama o bile bu duvarı aşamamıştı. Cathryn Deen’in düzeyindeki ünlü insanlar ya çırlıçıplak spotların altında ya da tamamen görünmez olurlardı. Ve şu anda maalesef Cathryn Deen her ikisiydi.

Cathryn Deen arabasından kaçmaya çalışırken, o korkunç videoyu çeken ve sonra da kadın alevler içinde yanarken kamerayı yüzüne sokan şerefsiz, çoktan çektiği sahneleri internette satmaya başlamıştı bile. Avukatı, adam Cathryn’in peşine takılmadan önce de dikkatsiz araba kullandığını iddia ettiği için hukuki herhangi bir ceza almaktan kurtulmuştu. Yangın gibi tehlikeli durumlarda, kanun başkasını kurtarmak için kendi güvenliğinizi riske atmak zorunda olmadığınızı söyler. Ne kıyak, değil mi?

Dolayısıyla uçuk bir indirme ücreti karşılığında videolara erişmek mümkündü ve büyük haber kanallarının hepsi sözüm ona herhangi bir yanlış anlaşılmaya sebebiyet vermemek adına kısa kısa görüntüler yayınlayıp duruyorlardı. Yozlaşan insanoğlu dediği zaman, Roma döneminde aslanlarla Hristiyanlar arasında yapılan stadyum dövüşleri, modern çağın röntgencileri yanında

sönük kalıyordu. Delta öfkeden kudurmuş haldeydi. Pek belli etmesem de, ben de öyleydim. Sevdğin insanların basının eline malzeme olması nasıl bir histir, biliyordum.

Geriye tek bir yol kalmıştı.

“Ravel’ı arıyorum,” dedim John’a.

Sessizlik. Ardından küçük kardeşim son derece kısık ama ciddi bir sesle konuştu: “Senin o erkeklik organlarını alır, limonlu risotto ve güzel bir kadeh kırmızı şarap eşliğinde yemek niyetine yer.”

“Biliyorum,” dedim.

“Sana söyleyeceği hiçbir şeyi hak etmiyorsun.”

“Orası tartışılır.”

“Kadın kan dökmek istiyor.”

“Bende bol miktarda var.”

“Cathryn Deen buna değer mi? Bir yabancı, Thomas? Değer mi? Niye? Ve sakın bana bütün bunları sadece o çiftliği ondan satın almak için yaptığını söyleme.”

Kamyonetimin güneşliğindeki fotoğraflara baktım. Her an yüreğimi avcunda sıkın o perişanlık hissi bir an olsun geçer gibi oldu. “Belki, sadece belki, bu sefer birinin hayatında bir fark yaratabilirim.”

İki yüz elli milyon yıl önce, Afrika kıtası Kuzey Amerika’ya çarparak dev metamorfik kayaların kireçtaşı katmanlarının üzerine devrilmesine ve Apalaş Dağları’nın yükselmesine neden oldu. Arada birkaç buzdağı ve asırlarca süren erozyonlardı derken, sonunda yabandomuzunun suratının yanından fışkıran boynuz gibi Hog Back Dağı’nın ucundan fırlayan, ağaçsız, sarp kayalık Şeytan Tokmağı meydana geldi. Kayalığın o ilkel saflığına bayılıyordum.

Kayaya el değdirdiğiniz anda kendinizi antik bir çağa dokunuyormuş gibi hissediyordunuz. Kayalığın ucunda dimdik ayakta durduğunuzda, sonsuzluğun üstünde gibiydiniz.

Bir buçuk kilometre yüksekliğindeki Şeytan Tokmağı, bölgedeki en yüksek kayalıklardan biriydi. Elimde başka bir ödünç telefonla orada dururken, Crossroads Koyu'ndan kuzeye, yaklaşık dört eyalet ötedeki New York'a doğru baktım. Yüksek tepeler, derin vadiler, dev bataklıklarla dolu ormanlar, hırçın akarsular, ıssız çiftlikler, derme çatma tütün ambarları, kendi halinde takılan kara yılanlar, geyik sürüleri, yaban hindileri ve bir kenevir tarlasının yanında durgun bir şekilde uzayıp giden sulama hattı, beni eski hayatımdan ayrı tutan barikatlardı.

Baldızımla aramda hâlâ yeterince el değmemiş alan yoktu ama bu kadarıyla idare etmek zorundaydım artık. Sherryl'in kardeşi Ravel, Beşinci Cadde'deki Trump Tower gökdeleninin deniz seviyesinin yaklaşık otuz metre üstündeki bir çatı katı dairesinde pusuda bekliyordu. Ben de bir buçuk kilometre yükseklikteydim. Seviye olarak ondan üstün olduğumu bilmem gerekiyordu.

"Thomas, onun yerine CIA'den arayabileceğin bir başkası olmadığına emin misin?" diye sordu Joe Whittlespoon kelimeleri ağzında yuvarlayarak. Pike'ın, aşırı benzerliğinden dolayı "Noel Baba" lakabına hak kazanan ağabeyi, bacaklarını kayalıkların kenarından aşağı sallandırmış halde birkaç adım ötemde oturuyordu. Bir eliyle kıvrıcık, beyaz sakallarını okşarken, bir eliyle de kendi bahçesinde yetiştirdiği kenevirden hazırladığı uzun sigarayla oynuyordu. Sigaradan yayılan tatlı koku, çam ağacı ve toprağın zengin aromasına karışıyordu. Noel Baba'nın tulumunun yakasından batık desenli bir bandana sarkıyordu. Çevredeki vadilerden çıkan işlenmemiş yakut ve safirler, ellerindeki yüzük ve bilezikleri süslüyordu. Şehirde herkes Noel Baba'nın dağda kenevir yetiştiren

yaşlı bir hippy olduğunu biliyordu ama ne de olsa o, Pike'ın ağabeyiydi. Güney dağlarında yaşayan insanların büyüklerine, özellikle de şeriflerinin akrabalarına karşı sonsuz saygısı vardı. Bir keresinde, Asheville'den gelen iki yeniyetme girişimci ekinlerini çalmaya kalkıştığında ben de araya girmiştim.

"Şey için diyorum," diye devam etti Noel Baba, "Eski eşinin kız kardeşiyle uğraşmaktansa CIA'yle uğraşmak daha kolaydır herhalde. Eminim onlar baldızın kadar asabi de değildir."

"Başka seçeneğim kalmadı. İnan bana bu son çarem. Zaten Delta'dan başkası için hayatta yapmazdım bunu."

"Seni uyarıyorum. Delta seni kendi amaçlarına göre yoğurabileceği bir hamur olarak görüyor. İnsanları bu şekilde yoğurabilmek ayrı bir sanattır. Kendisi de bu sanatı koyun bugüne kadar görüp görebileceği en karşı konulamaz doğal afetten öğrendi. Kestettiğim bu doğal afet de Mary Eve Nettie'nin ta kendisi olur. Mary Eve, sihirbazın parmağında çevirdiği bozuk para gibi herkesi parmağında oynatırdı. Tanrım, o kadın insanı köpek gibi hop oturtur, hop kaldırırdı. Biliyorum da söylüyorum. Dünyamı tepetaklak ettiğinde ben on dokuzdum, o da otuz beşti."

Ona baktım. "Sen ve Mary Eve..."

Evet, anlamında başını salladı. Gözlerinde uzak ama sevgi dolu bir ifade belirdi. "O kadın istediği şeyi elde etmesini çok iyi bilirdi. Ve aldığı şeyin karşılığını da bir o kadar iyi verirdi." Noel Baba'nın ceptelefonu birden avcumda titredi. Noel Baba, eliyle yüzündeki o dalgın ifadeyi silip, ardından beni azarladı. "Unutma, Delta'nın istediği şeyi elde ettiği konusunda seni uyardım. Mary Eve gibi işleri kendi istediği yola sokmak için seksi kullanmıyor olabilir ama o da en az onun kadar kararlı biri."

Arayan numaraya baktım. 212 alan kodu. Manhattan. Ravel. "Gösteri zamanı." Telefonun biraz daha çalmasına izin verdim.

“Ya konuş ya da atla,” dedi Noel Baba. “Jerry Garcia seni bu gerçeklikten kurtaramaz, evlat.”

Telefonu kulağıma götürdüm. “Alo, Ravel? Telefonuma geri döndüğün için teşekkür ederim. Acil bir durum olmasaydı asla seni aramazdım. Ya da yardımını istemezdim.”

“Seni kahrolası parazit.” O kadar duygu yüklüydü ki, sesi titriyordu. Birisi tarafından bu denli nefret edilmek, her zaman kanımı dondururdu. “Başına geleceklerle hâlâ ilgileniyor olmamın tek bir nedeni var, Thomas. O da, o kahrolası beynini uçuracak kadar haysiyetli olduğunu duymayı umut ediyor olmam.”

“Lafı hiç uzatmayalım. Mesajımı aldın. Ne istediğimi biliyorsun. Dünyanın en büyük hastane kuruluşlarından birinin yönetim kurulunda yer alan hissedarlardan birisin. Şu anda, çöp kutusunu hangi hemşirenin temizlediğine varana kadar Cathryn Deen’in durumuyla ilgili her şeyi öğrenebilirsin. Bir irtibat numarasına ihtiyacım var ve... karşılığında ne istersen yapmaya hazırım.”

“Sürünmeni, Sherryl ve Ethan gibi sefil bir halde ölmeni istiyorum, seni kalpsiz, aşağılık insan müsveddesi.”

“Senden benim için bir iyilik yapmanı istemiyorum. Burada söz konusu biraz olsun gün yüzü görmeyi hak eden birkaç iyi kalpli insan.”

“Takıldığın o beş para etmez çiftçilere iyilik yapıp kendi vicdanını rahatlatacaksın diye beni saçma sapan girişimlerine alet etme.”

“Ravel, senden istediğim şeyi yap ve ben de *saati* sana göndereyim.”

Sessizlik. Bir dakika sonra kısık sesle ağladığımı duydum. Ardından, “Saati özel kuryeyle yolla, sigortalat. Onu elime aldığım anda sen de istediğin bilgiyi alırsın. Seni duygu sömürücü şrefsiz.”

Telefonu kapadı.

“Şey, bayağı kolay oldu.” Telefonu Noel Baba’ya uzattım.

Sigaranın tüten dumanının ardından gözlerini kısarak bana baktı. “Delta, elinde kalan yegâne hatırayı Şehirli Ölüm Hayaleti’ne rüşvet olarak vermeni istemezdi.”

Ölüm Hayaleti. Güneylilerin hayatımızdaki şeytanları bu şekilde sırtlandırmalarına hayrandım. Şeytana komik bir isim takın, o da canınızı fazla yakmasın. Cebimdeki antika gümüş saati aldım ve Şeytan Tokmağı’nın ucuna yürüdüm. Aşağıda uzanan kayalıklara, uçuruma ve kereste ormanının yemyeşil tepelerine bakarken saatin kapağını kaldırdım ve başparmağımı kapağın içindeki oyma yazının üzerinde gezdirdim. O saat beni hayatta tutan şeylerden biriydi. Geriye çok bir şey kalmamıştı zaten.

Sherryl’in dedesine aitti. İçindeki oymayı Sherryl benim için yazdırmıştı. *Bana Ethan’ı verdiği için teşekkür ederim.* İşte saltanatlı evliliğimizin neden her şeye dediğinin en güzel özetiydi bu. Uyandığımız her yeni günün neden mükemmel olduğunun en güzel özetiydi. Oğlumuz. O saat benim için sadece basit bir hatıradan, eşimin ailesinden bana kalan sıradan bir mirastan çok daha öteydi. Kardeşi de bunu biliyordu. Ölmeden önce Sherryl ve Ethan’ın bana son verdiği hediyeydi o.

Ve ben de o hediyeyi az önce Cathryn Deen için feda etmiştim. Bir yabancı için.

Noel Baba gözlerini üzerimden ayırmadan yavaşça ayağa kalktı. Atlamaya kalksam beni durduramayacak kadar iyiydi kafası ve kendisi de bunun farkındaydı. “Thomas,” dedi dikkatlice. “Buraya neden geldiğini biliyorum.” Geri verdiğim telefonu işaret etti başıyla. “Dış dünyanın seni kolayca bulmasını neden istemediğini de biliyorum. Sürekli yüksek yerlere neden gittiğini, eşinle oğlunun o an hissettiği şeyin neye benzediğini neden düşündüğünü de

biliyorum. Ama güven bana. Günün birinde aşağı bakmak yerine yukarı bakacaksın ve her şeyi tamamen farklı bir gözle göreceksin.”

Saati kapayıp cebime attım ve kayalığın kenarından uzaklaştım.

O anda tek gördüğüm incecik bir hava katmanıydı.

Delta, oflaya pufloya merdivenle Mary Eve Nettie'nin alçak tavanına tırmanıp batan güneşin turuncu aydınlığında yanıma oturdu. Altın, kırmızı, lavanta, pembe... Hog Back'in üstünde yükselen gökyüzü yoğunlaşmış bir gökkuşağı gibiydi. Dağ tepeleri yer yer sis altında kalmıştı ve gökyüzünün zirvesinden inen lacivert-siyah gece beni sonsuz odağına çekiyordu. Mary Eve'in Çılgın Kadın Tepesi'ndeki çatısından daha iyi dağ manzarası gören bir yer yoktu.

Yıpranmış ahırların arkasındaki çimenliklere doğru bir geyik sürüsü yaklaştı. Çoğu karnı burnunda dişilerden oluşuyordu ama aralarda birkaç tane yavru ve erkek geyik de vardı. Bir tane yaban hindisi sürüsü de geyiklerin ayağının dibinde onları takip ediyordu. Nettie ahırında mısır çuvalları saklıyor ve her gün kalabalığı çekmek için dışarı kovalarla mısır bırakıyordum. Avcı falan değildim. Sadece onların varlığından keyif alıyordum.

“Eminim çatısında yakışıklı bir adamın oturduğunu bilse Mary Eve'in de çok hoşuna giderdi,” dedi Delta kısık sesle. “Muhtemelen şu anda çayırın orada pusuya yatmış bizi seyrediyordu. Gözleri çıkmak çıkmak bakan şu kocaman dişi geyik var ya? Evet. Kesin o. Mary Eve her zaman yeniden bedenlendiğinde geyik olmak istediğini söylerdi. Ye, uyu, seviş ve dostlarınla takıl. ‘Hayatın basit ama zarif olsun,’ derdi.”

“Katılıyorum.”

Delta kolumu okşadı. “Cepsaatin New York’a doğru yola çıktı. Anthony bir saat önce aldı. Özellikle dikkat edeceğini söyledi.” Anthony Washington Asheville bölgesinden sorumlu UPS şoförüydü. Ne zaman kafeye gelse, Delta ona ısrarla bir şeyler yedirirdi. Delta’nın tavuğu ve soslu çörekleri için saati bizzat kendi eliyle Trump Tower’a götürecekti. “Thomas, ben...”

“Sadece bir saat.”

“Hayır, değil. Teşekkür ederim, Thomas.”

“Sadece bu evi istediğim için yaptım.”

“Korkunç bir yalancısın.”

“Cathryn Deen yeterince iyileştiğinde, ona büyükannesinin evini bana satmasını söyleyeceksin. Anlaşmamız bu. Tokalaşalım hadi.”

“Şimdi, dedemin köpüksüz şarabı gibi kokan sarhoş adamlarla anlaşma yapmam, biliyorsun. Dedem McKellan hazırladığı içkileri şişelere boşaltırken bütün evin içi bar gibi kokardı. Git sen de kafanı kafedeki dolapların içine sok ve derin bir nefes al. Mısır likörü. Dedem, yaşadığı süre boyunca McKellan ailesinin itibarına gölge düşüren üçkâğıtçı, çapkın yaşlı itin tekiydi. Ayrıca bana da ‘çirkin şişko kız’ derdi ve insanlara bir çuval fasulye bile etmeyeceğimi söylerdi. İnan bana onun gibi kokup anısını canlı tutmak istemezsin.”

“Yeni tıraş sonrası losyonum bu. *Eau de Vodka*. Hem konuyu saptırma. Ben bu evi istiyorum.”

Eliyle çatıya vurdu. “Thomas, bu boş eve ihtiyacın yok. Senin ihtiyacın olan bir yuva.”

“Eyalette bunun gibi bir ev daha yok. Bu bölgede. Bu ülkede. Bu dünyada. Bu evi yeniden elden geçirip olması gereken haline geri döndürebilirim. Param var. Dış görünüşüm aksini söylese bile

fakir değilim. şu dünyada koruyup muhafaza edebileceğim pek bir şey kaldığından emin değilim ama bu ev? İşte bu evi kurtarabilirim.”

“Onca zaman,” dedi Delta kısık sesle, “yemeklerime karşı koyamadığın için Crossroads’da kaldığını sanmıştım.”

“Bu evi istiyorum,” diye tekrar ettim. “Senin için baldızıma ruhumu sattım. Karşılığında senden tek istediğim, Cathryn De-en’in bu evi bana satmasını sağlamak.”

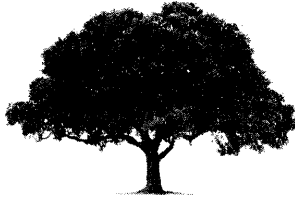
“Bu evi sana *satamaz*.”

“Niye?”

“      onu buraya gelmesi için ikna ettikten sonra bu eve kendi ihtiya ı olacak. Ama moralini bozma. Eminim evi senin yenilemene izin verecektir.”

Delta kolumu okşayıp yanımda duran bir şişe votkayı devirdi ve aşağı indi. Ne cevap vereceğimi şaşırmış halde kalmıştım. Bu arada i kim de çatıdan aşağı akıp gitti ama hiç fark etmedim bile.

Ala akaranlıkta, Delta’dan geriye tek kalan o kocaman Chestshire kedisi g l ş yd .

4. Bölüm

Cathy

İrtibat Kuruldu

“Bana gelen telefon var mı?” diye mırıldandım hemşireye.

“Hayır, Bayan Deen. Bugün arayan yok.”

Telefon yok. İnsan yok. Koca yok. Sağ kulak memesi yok.

Acı var. Uyku var. Acı var. Uyku var.

Gözyaşı.

Ve üstüne bir de yine başlayan o kâbuslar. Ne zaman gözlerimi kapatsam kendimi yine alevlerin içinde buluyordum.

Kazanın üstünden iki hafta geçmişti. Hâlâ olan biteni tam anlamıyla idrak edebilmiş değildim ve hayatımı sadece birkaç kelimeyle tarif edebiliyordum. Hiçbir ilaç çektiğim ağrıyı tamamen gidermiyor, hiçbir şey kâbuslarımı ortadan kaldırmıyor ve yanık kurbanlarının, elek gibi sızdıran derilerini çaresizce iyileştirmek için yırtınan vücutlarına destek olmak için sürekli içmesi gereken o tebeşir tatlı, yüksek protein içeceklerini aşerecek kadar hiçbir şey karnımı acıktırmıyordu.

“Ya bunları içersiniz ya da yemek tüpünü geri takarız, Bayan

Deen,” dedi besin uzmanı, pipeti ağzıma doğru tutarak.

İçecekten bir yudum aldım.

Gerald’ı bir kere, sadece bir kere görmüştüm. O da beş dakika. Özel diktirilmiş takım elbisesinin üzerine son moda yanık koğuşı kıyafetlerinden geçirmişti: Steril şapka, tulum, maske, eldiven. Tek görebildiğim gözleriydi ve kendi kendime bakışlarındaki o tiksintinin kendi kuruntum olduğunu söyledim.

Sadece hayal gördüm. Tiksinti ve alevler. Sadece başka bir kâbus, o kadar.

Hâlâ tüp ve bandajlarla yatağa bağlı haldeydim ve yalnızca sol başparmağımı hareket ettirebiliyordum. O da çağrı düğmesiyle morfine basmak için. Odamda televizyon vardı ama sadece Gerald’ın onay verdiği filmleri seyredebiliyordum. Sürekli uyuşturulmuş halde olmama rağmen, Leo ve Kate’in *Titanic*’ten kaçışını en az on beş kere seyrettiğime emindim.

Geceleri televizyon kapalıyken, Gwen Stefani bıkmak bilmeden yedi boklarla ilgili şarkı söylemeye devam ediyordu. Artık cehennemdeki asansör müziklerini kimin söylediğini anlamıştım. Yalnızca Gwen’in dostluğunda, yapayalnız yatarken, kızaran yüzümdeki tek bir kası dahi kullanmadan ağlıyordum.

Şişman. *O yüksek kalorili içecekler yüzünden şişmanlayacağım*, diye düşünüp duruyordum sürekli. O kusursuz bir yetmiş boy, otuz dört beden vücuttan geriye eser kalmayacaktı.

Çocukluğumdan beri bütün hayatım güzel olmak üstüne kuruluydu. Bu kuralın tek değiştiği zaman, Büyükanne Nettie’yi ziyaret etmek için Kuzey Carolina’ya gittiğim günlerdi. Babam onu sevmezdi ve anısının unutulmasını istediği de aşikârdı. Ne zaman büyükannemi ziyarete gitsem, güzelce yanmış, mutlu, ağaçlardan düşmekten bir tarafları morarmış ve birkaç kilo almış halde geri dönerdim. Ayrıca politika, kadın hakları ve dinle ilgili biraz daha

fikir sahibi olmuş olurdum. Atlanta'daki halalarım Büyükanne Nettie'den nefret ederdi ve oraya gitmemi yasaklaması için sürekli babama ısrar edip dururlardı.

Anlayacağınız karma bir evliliğin ürünüydüm. Babam ve çevresi, Atlanta ve Güney Carolina'nın kıyı kesiminden gelen zengin, para babası Güneyli kıyı insanlarıydı. Annem ve çevresiyse Kuzey Carolina'nın batısındaki yüksek Apalaş Dağları'ndan gelen parasız Güneyli dağ insanlarıydı. Annem ben daha üç yaşımdayken ölmüştü ve Büyükanne Nettie de babamı yok saymayı kendine ilke edinmişti. Greenler ona cahil cadı, hatta daha beter lakaplar takmıştı. Kalın bilekleri, çiftliğimdeki kayalıklardan çıkardığı işlenmemiş yakut ve safirlerle süslü bileziklerle dolu olurdu. Süt keçisi ve Noel ağaçları yetiştirir, *Cats* müzikalinde ne kadar şarkı varsa hepsini ezbere söyleyebilirdi. Kimisi kendinden yaşça genç olmak üzere bir sürü erkek arkadaşı vardı ve dedem Nettie'nin Qualla Sınırı yakınlarında Kızılderili kuzenlerinden biriyle arasında çıkan kan davası yüzünden 1967'de vurularak öldürüldüğünü açıkça itiraf etmekten sakınmazdı.

Yarı baygın vaziyette yatağında yatarken, *şişmanlayamam, oramın buramın sarkmasına izin veremem*, diye düşündüm. *Şişman kızlar başarılı değildir. Formda kalmak için saçma sapan egzersizler yapmak zorundadırlar. Sık, bırak. Sık, bırak.* Ah, bir de popomun neremde olduğunu bir hatırlayabilseydim...

Kim olduğu fark etmez, biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Sağlam kulağımla, birinin bana iyileşeceğimi söylediğini duymaya ihtiyacım vardı. Ama dış dünyayla aramdaki büyük ilişkiyi Gerald kontrol ediyordu. Niye? Benden utanıyor muydu? Bana bir şans verse, yine kendimi onun için güzel yapabilirdim. Luce, Randy ve Judi'yi arayıp hemen bir makyaj randevusu ayarlayabilirdim.

Evet! Birkaç ay içinde bütün bu ameliyatlar ve diğer işken-

celer sona erdikten sonra, Bay DeMille'le yapacağımız yakın çekimler için hazır olacaktım! Elli yaşındaki aktrislerin yüzünde yirmilik gençler görmeye o kadar alışmıştım ve buna o kadar hayrandım ki, estetik ameliyata karşı olan inancımı şu anda yitirecek değildim. Ömür boyunca iz kalacakmış. Kimde, bende mi? Yok, ya... Hakikati değiştiren narkotiklerle dolu bir serum ve sürekli *Titanic* gösteriminin yol açtığı halüsinasyonların en büyük nimeti bu işte, sanrılar.

Orkestra müziğinin yükseldiği ve geminin, o batmaz, efsanevi, güzeller güzeli gemi batarken her seferinde ağlıyordum.

Thomas

Efsane bir içki mahmurluğu yaşıyordum. Ne zaman yukarı baksam, Rorschach testinin kumaş versiyonu gözlerimin arasında çakıyordu. Kafenin verandadaki yemek salonunun tavanından yarıtı bitmiş, tek kişilik bir battaniye sarkıyordu. Cumartesi geceleri Crossroads Kırkyamacıları burada buluşurdu. Delta, desenin ananas olduğunu söyledi. Soyut. Sekizgen. Renk curcunası güneşte deli gibi parlıyordu. Gözlerimi kamaştırıyorlardı.

Delta'nın umurunda değildi ama. "Lütfen ara," diye emretti. Masada ikimizin arasında duran hoparlörlü telefona bakarak. "Kaliforniya'da neredeyse öğlen oldu. Eminim Cathryn çoktan uyanmıştır ve öğlen yemeği yemek üzeredir. Ne güzel işte. İnsanlar genelde açken beni daha iyi dinlerler."

Hiç şaşırmadım. Delta hafta sonları bile hep un ve şeker kopardı. Manevi açlık için tam bir afrodisyak. Teni, orta yaşlı bir insanın cildinin o en yumuşak olduğu çağındaydı, dolgun yanakları dostane bir yastık gibiydi. Kısa, kalın kolları çillerle kaplıydı. Elleri güçlü ve atikti. Elmalı turtanın insan versiyonuydu o. Dalgın

bir ifadeyle önlüğündeki kırışıkları düzeltmesini izledim. Parmakları telefona doğru seyirdi.

Ona sadece bir telefon sözü verdim. Bir telefon, özel bir iletişim, hepsi bu. Cathryn Deen'in buraya taşınıp büyükannesinin evinde yaşaması nereden çıktı peki? Ah, Delta'nın naif fantezileri işte. O Nettie evi benim.

Derin bir nefes verip, boğazım ıslansın diye önümde duran buzlu çaydan bir yudum aldım. O kadar şekerliydi ki, dilim kamaştı. Sonra da Ravel'in uşaklarının kafeye faksladığı numarayı tuşladım. Olur da Delta'yı kaale alan, hakaret etmeyen ya da terslemeyen biri açarsa şanslıydık. Delta'nın üzülmelerini istemiyordum. İnsanoğlunun iyiliğine inanan insanlar, biz inanmayanların korumasını hak ediyordu.

Telefon iki kere çaldıktan sonra kıtanın öteki kıyısına ulaşmayı başardık. Memur kılıklı bir kadın sesi, "Yanık koğuşu, güvenlik," dedi.

"Cathryn Deen'le görüşmek için aramıştım," dedim ben de yine aynı ciddiyetle. "Güvenlik kodum hazır."

"Teşekkür ederim, efendim. Lütfen kodu tuşlayın, ardından da yıldıza basın."

On rakamlı sayıyı tuşlayıp yıldıza bastım. Ardından bir klik oldu ama başka çalma sesi çıkmadı. Derken bir klik daha. "Yanık ünitesi," dedi bir kadın.

"Gerald Merritt."

"Bay Merritt! İyi ki aradınız, efendim. Eşinizi ne kadar sık ararsanız onun için o kadar iyi. Psikoloğu, eşinizin kendini son derece soyutlanmış hissettiğini söylememi istedi. Diğer bütün ağır yanık kurbanları gibi o da şu anda bir sürü duygusal sorunla başa çıkmaya çalışıyor. Hemşire ekibinin başı olarak, arkadaşlarının aramasını yasaklamakla ilgili kararınızı sorgulamak zorundayım.

Dış dünyayla bağlantı kurması lazım. Şu şartlar altında toplumdaki imajını korumaya çalışmak epey pahalıya patlayacakmış gibi görünüyor. Fikrinizi bir daha düşünmeniz için sizi nasıl ikna edebilirim?”

İşte bunu hiç beklemiyordum. Delta’yı, Cathryn Deen’e bağlamak için kimliğimle ilgili yalan uydurmak ayrı, Cathryn Deen’in telefon ayrıcalıklarıyla ilgili bir karar vermek zorunda bırakılmak ayrıydı. Öte yandan, kocasının da tam bir hödük olduğu ortadaydı.

Delta öfkeyle bana elini salladı. *Gerald*, dedi sessizce, *işe yaramaz öküzün teki.*

Şey, tamam. Demek ikimiz de aynı kanıdaydık.

Telefona biraz daha yaklaştım. “Eşimin arkadaş ve akrabalarıyla daha sık görüşme ihtiyacıyla ilgili endişelerinizi tamamen anlıyorum. Eşimin Kuzey Carolina’da çok sevdiği bir kuzeni var. Adı, Delta Whittlespoon. Bundan böyle Delta ne zaman ararsa, onu bağlarsınız.”

“Harika! Delta Whittlespoon. Hemen yazıyorum. Ayrıca Bayan Whittlespoon’un kullanması için size direkt hattının numarasını da vereyim. Bayan Deen telefonu kendi açamadığı için görüşmeler hoparlörden yapılıyor. O yüzden sizi bağladığımda cevap vermesini beklemeyin. Direkt konuşmaya başlayın.”

Delta, sessizce, *Evet!* diyerek havaya bir yumruk attı.

“Çok iyi,” dedim, aksi bir sesle ben de. Hâlâ Gerald gibi konuştuğumu umut ediyordum. “Hatta Delta şu anda öbür hatta. İster-seniz bu telefonu eşimin odasına aktaralım...”

“Daha mühim bir zamanda arayamazdınız. Eşinizin bandajları değiştiriliyor ve eminim sizin sesinizi duymaya ihtiyacı vardır. Bu arada ufak bir tavsiye: Çığlıklarına hazırlıklı olun. Debridman sırasında bütün hastalar bağırır. Eşinize aradığınızı haber vereyim.”

“Durun. Hayır...” *Klik.* Delta’nın dehşet dolu gözlerine bak-

tım. “Daha fazla rol yapmaya devam...”

Delta elimi tuttu. “Mecbursun. Cathryn’in sana ihtiyacı var. Ona deb... her neyse işte, ondan yapıyorlar. Kulağa korkunç bir şey gibi geliyor.”

“Onun kocasına ihtiyacı var.”

“Thomas, hemşireyi dinlemedin mi? Adam ziyaretine gitmiyor. Telefonla bile aramıyor. Onu terk etmiş. Şu anda onun gibi bir erkeğe ihtiyacı yok. *Senin* gibi bir erkeğe ihtiyacı var.”

“Bu delilikten de öte...”

Klik.

Usul, sancılı bir ses, “Gerald,” diye yalvardı. “Yardım et.”

İçimdeki her şey bir anda durdu. Tamamen o sesteki acıya odaklanmış haldeydim. Bir anda Gerald olmamamın hiçbir önemi kalmadı. Ben buradaydım, o yoktu. İşe yaramaz ökül.

“Yardım et,” diye tekrarladı Cathryn. “Yardım et.”

“Cathryn.” Yumuşak ve kibar bir sesle konuşmaya çalıştım. Samimi bir sempatiyle onu korumaya almak istedim. Mantık denen kavramı tamamen yitirmiştim. “Cathy, buradayım.”

Öteki taraftan ses gelmedi. Katıksız sessizlik. Acaba sesim Gerald’inkine benzemiyor muydu? Belki de Gerald’ın hiç kullanmadığı bir lakap kullanmıştım. *Cathy*. Kızdım kendime. Karşımda oturan Delta kamburunu çıkarıp iyice telefonun üzerinc kapandı, dinledi. Birbirine çarpan metal sesleri duyduk. Kaplara çarpan cerrahi aletler. Hışırtı sesleri. Belli belirsiz, kısık bir inilti. Cathryn’in acıyla inleyen sesi.

“Özür dilerim, seni dinlemediğimden değil,” diye fısıldadı sonunda. “Tam hemşire şey yaparken bir an gücümü yitirdim... Doğru düzgün düşünemedim.” Ardından hiç beklemediğim bir ses geldi. Kahkahası. Kısık, hırıltılı. Bir savaş narası. “Ben de bikini ağdasi acılı sanıyordum.” Tekrar bir tıkırtı. Arka planda bir hem-

şire, “Cathryn, derin bir nefes al. Şimdi bu çiğ deriyi ovalayacağım. Kanayacak. Ama bu normal bir şey.”

“Tanrım,” diye fısıldadı Cathryn. “Burada hiçbir şey *normal* değil.”

Kendi nefesim bıçak gibi kesti boğazımı. “Nefes al, Cathy. Nefes al. Yavaş Yavaş. Bunu yapabilirsin.”

Yine inledi, sonra tekrar bir kahkaha attı. Ama o kahkahası acı bir çığlıkla noktalandı. “Üzgünüm. Tam bir hanım evladı gibiyim.”

“Hayır, tatlım,” dedim. Tatlım. Delta bana gururla gülümsedi. Bense kaşlarımı çattım. Fazla kaptırmıştım kendimi, ama engel de olamıyordum. Yine perişan bir kıkırtı. “Ah! Durun! Durun bir saniye. Durun. Lütfen. Donuyorum.” Dişleri tıkırdıyordu.

“Tamam, kısa bir mola verelim,” dedi hemşire. “Bu lambaları biraz kaydıracağım. İşimiz bitene kadar üzerine bir şey örtemem. İşte. Biraz daha ısındın mı? Bu lambaların korkunç parlak olduğunu biliyorum.”

“Berbat... bir çıplaklar kampında... güneşlenmek gibi.”

Cathryn’in ne dediğini fark ederken alnımdan terler boşaldı. Orada, kanlar içinde, teninin bir kısmı çiğ et gibi, cırılçıplak yatıyordu. Ve bu müstehcen, aşağılayıcı sefaleti yalnızca kocasıyla paylaştığını zannediyordu.

Zaten öyle de olmalıydı. O şerefsiz neredeydi?

“Gerald?” diye inledi. “Lütfen... bu hafta... ziyaretime gelmeye... çalış. Biraz ızgara ete benziyorum, biliyorum ama...”

“Sen hâlâ bu dünyadaki en güzel kadınsın,” dedim birden kısık, sert bir sesle. Sanki bunu gerçekten kastediyormuşum gibi.

Ki kastediyordum da.

İniltiye benzer bir ses çıkardı. “Bunu bir daha söyleyeceğini... hiç düşünmezdim. Seni seviyorum.”

“Ben de seni...” *Yapma. Fazla ileri gidiyorsun.* “Seviyorum.”

Kesik kesik gelen başka sesler. Onu ağlatmışım. Kocası, onu sevdiğini söylediği için ağlıyordu. Çünkü kocasının onu sevmekten vazgeçtiğini sanıyordu. Gerald’ı bulup onunla konuşmayı isterdim. Dağ tarzı bir konuşma. Köylünün gücünü gösterecektim ona.

Delta elini uzatıp dikkatimi çekmek için koluma dokundu. *Ben, dedi sessizce. Beni tanııştır.*

“Cathy, şu anda hatta çok özel biri var. Bu kulağa biraz tuhaf gelebilir, çünkü annenin ailesinden ve arkadaşlarından kimseyle görüşmüyorsun uzun zamandır ama Kuzey Carolina’daki uzak kuzenlerinden biri aradı beni ve...”

“Merhaba, Cathryn Mary Deen,” diye seslendi Delta. “Cathy Deen, ben senin kuzenin, Delta. Annenin de en yakın arkadaşlarından biriydim. En son büyükannen Nettie’yi ziyarete geldiğinde, daha ufak bir kızken, oğlum Jeb’le size gelmiştik. Büyükannen ve seninle çok güzel bir öğle yemeği yemiştik. O harika bir aşçıydı ve bugün bile çöreklerimi hâlâ onun tarifıyla yaparım. Ve şunu bilmeni istiyorum ki, Cathy...”

“Çörek!” dedi Cathryn.

“Çörek,” diye tekrarladı Delta. “Senin büyükannenin çöreklerinden yapıp satıyorum.”

“Çok üzgünüm, Cathryn,” diye araya girdi bir hemşire. “Seni tekrar temizlemeye başlamam lazım. Rahatlamaya çalış. Derin bir nefes al.”

“Çabuk, Delta, konuş benimle,” diye yalvardı Cathryn. “Bana büyükannem Nettie’nin çöreklerini anlat. Kuzey Carolina’yı anlat. Evi anlat. Hâlâ yerinde duruyor mu? Debridmandan başka bir şey düşünmemi sağla. Çörek. Çörek. O çörekler benim için ne demek, asla bilemezsin. Büyükannem Nettie, onun çörekleri ve seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum ve...”

“Ah, Tanrım, evet.” Delta’nın gözleri zafer sevinciyle parlıyordu. Kafe, m n s , iyi a  ılı ın s rları ve  ıt r tartlar hazırlamanın sanatıyla ilgili heyecanlı bir konuşmaya başladı. Acının, canlı sinirlerin üzerindeki  l  derileri soyan cerrahi c mb zların, katıksız bir a a ılanmanın, yalnızlığın, sevgi dolu bir koca taklidi yapan benim gibi bir kocanın olmadığı başka bir evrendeydiler. Delta, kuzeninin kocasının kuzeninin kızına, kocaman, altın gibi parlayan ebedi bir   re in etrafında dönen huzur verici bir dünya sunmu tu.

Cathryn sonrasında tek kelime bile konu madı ama kısık sesli iniltileri, acı dolu k k rt ları, hemşirenin kulland  ı aletlerinden çıkan metalik t k rt lar ve kaba atılan kanlı gazlı bezlerin tok sesleri, Delta hik yecsini anlatt  ı sürü boyunca cümlelerini noktalamaya devam etti.

Bense ba ım  ne e ik, gözlerim kapalı vaziyette öylece oturdum.

Bunu söylememin hiçbir anlamı yok, ama Cathryn Deen’e o gün   ık olmuştum. Hafta içi, taptaze bahar g ne inin ayd nlatt  ı bir ak am st , kafede, ananas desenli, saykodelik bir battaniyenin altında, kocasının rolüne bürünürken, telefonda. Onun hakkında yanılmı tım. O güçlüydü, zekiyd . Mirasa ve aileye değer veriyordu. Ve ben de ona değer veriyordum.

Debridman sırasında her hasta ba ır r, demişti hemşire.

Cathryn Deen ba ırmazdı ama.

Cathy ba ırmazdı.

Cathy

Hemşireler, vücudunda bir zamanlar deri olan yerleri kazırken metal bir masanın üstünde, ısıtıcı lambaların altında  ır lı ıplak yatmı   la  yüklü bir uykuda uyurken insan kendiy le ne enteresan

sohbetler yapıyordu.

Ben bir kadını artık. Gerald bana kadın dedi. Bana daha önce hiç "kadın" dememişti. Her zaman kızdım ben. Güzel bir kız. Muhteşem bir kız. Belki şu anda gerçek olan tek terim "kadın". Laf olsun diye söylenmiş bir sevgi sözcüğü.

Hayır, kulağı iltifat gibi geldi. Samimiydi.

Hiç ona göre şeyler değildi bunlar.

Sana, "Cathy" dedi. Ne kadar içten. Ne kadar tutlu.

O takma adlardan nefret eder. Yatılı okuldayken sınıf arkadaşları ona "Gerbil" dermiş.

Sesi de ne kadar sıcaktı. Ilık merhem gibi. Yoğun, rahatlatıcı, şefkatli.

Gördün mü işte? Gerald değil o.

Seni seviyor. Öyle dedi.

O zaman niye ziyaretine gelmiyor? Niye aramıyor?

Aradı işte. Ve sana bir de hediye verdi. Delta Whittlespoon.

Evet, haklısın. Beni seviyor.

"Bayan Deen, size bir paket geldi," dedi hemşire. "Kuzey Carolina'dan, Delta Whittlespoon UPS'le göndermiş. Açmamı ister misiniz?"

"Delta!" Morfin damlama basıp acımın denizde biraz daha açıklara sürüklenmesini bekledim, ardından hafifçe başımı kaldırdım. Hâlâ kalın bandajlarla sarılı olan sağ yanı, çiğ et gibiydi. Fizik terapistleri her gün gelip vücudumun bandajlı yerlerini hareket ettirmemi istiyordu. Kafa hareketleri mi? Uzmanlık alanımdı.

Yine her zamanki antiseptik giysilerini kuşanmış olan hemşire, başucumdaki masaya kocaman bir karton kutu koydu. Bandını söküp kapağını açtı. Kalbim serumdaki sakinleştiricilerle

savaşarak aniden heyecanla çarptı. Delta. Kuzeninim, kocasının kuzeni. Uyuşmuş ve travmanın etkisiyle kendimden geçmiş olmadığım anlarda bile, büyükannemin yanındayken bizi ziyarete gelen ufak tefek, neşeli ve esmer kadını hayal meyal hatırlıyordum. şu anda içinde bulunduğum, insana adını bile unutturan durumda, beynim Delta'yı sadece bir varlık olarak hatırlıyordu. O bir -rekti.

Sevgi dolu, insanın iini rahatlatan bir rek. Muhteşem.

Hemşire kutunun içinden avuç dolusu bir şey çıkardı. "Müzik CD'leri," dedi. Tek tek hepsini incelemeye başladı. "Bonnie Raitt. Rosanne Cash. Ve... Log Spitter Girls m?"

"En sevdiklerim!"

"Log Spitter Girls m?"

Dumanlı zihnim bir açıklama yaratamadı. Delta'nın beni her aradığında söylediği o güzel şeyleri anımsamaya çalıştım. Her debridman seansım sırasında, saat gibi beni günde iki kere aramaya ve dikkatimi dağıtmak için durmaksızın benimle konuşmaya başladığından beri düşünüp idrak etmem gereken bir sürü detay birikmişti. Delta'nın komşularından bir kadın, meyve iftisiydi. Boş zamanlarında partneriyle birlikte şarkı yazıyor ve bir kız grubunda akustik gitar çalışıyordu. Log Spitter Girls.

"Lezbiyen onlar," dedim sonunda hemşireye. "Lezbiyen müzisyenler... Ah, bir de böğürtlen yetiştiriyorlar."

Hemşire CD'leri bir kenara koydu. "Kimin aklına gelirdi? İsmine bak, 'Log Spitter Girls'. Sonra paketin içinden kat kat sarılmış başka bir kap çıkardı. "Bunların içinde çürüyecek bir şey var galiba. Buz torbasına koymuşlar."

"Buz... Buzun soğuğunu severim."

Bir yırtıp açma faşlı daha yaşandı ve ardından kabin kapağını kaldırıp maskeli yüzüne götürdü ve kokladı. "Beyaz muhallebi

gibi bir şey bu. Ben süt ürünü yemeyen bir vejetaryenim. O yüzden bu jöleye benzer beyaz şeyin içinde kesin süt olduğunu söyleyebilirim. Iyy.”

Başımı yastığın üzerinde rahat bir beş santim çevirdim. “Kremalı et sosu!”

Kadın kabı masaya bırakıp başka bir kutunun kapağını açtı ve içindeki sallayıp göreyim diye bana doğru uzattı. “Çörek.”

“Çörek!” Bütün vücudum heyecandan ağrıdı. Tekrar yastığın içine gömülerek, nefes nefese, “Çörekleri parçala. Sosa batır. Sonra buraya getir.”

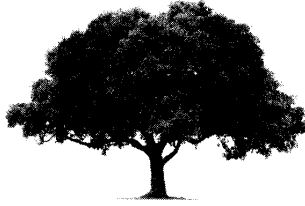
“Ama soğuk bunlar.”

“İyi. Sıcak hiçbir şey olmasın. Sıcak hiçbir şey istemiyorum artık.”

Temiz, steril eldivenler takıp bana bir tabak dolusu kremalı et sosuna batırılmış çörek hazırladı ve yanıma getirdi. Sol elimi tabağa daldırıp bir parça çöreği iyice sosa daldırdım ve güneşte yanmış bir sayborg gibi serum tüplerini çekiştirerek çöreği ağzıma götürdüm. Hemşire sessiz bir çığlık atarak çenemin altına bir tane peçete yerleştirdi. Çörek kırıntılarıyla birlikte buz gibi kremalı et sosu peçeteye döküldü. Mutlu bir şekilde, ağlayarak ağzımdaki lokmayı çiğnedim.

Artık yalnız değildim. Delta Whittlespoon, Bonnie, Rosanne, Log Spitter Girls ve Büyükanne Nettie’nin çörekleri vardı yanımda.

Ruhu okşayan yemek diye buna denirdi işte.

5. Bölüm

Thomas

Tuvalet Odası

Cathryn Deen'e yalan söyledin. Onu hayal kırıklığına uğrattın. Herhalde şimdiye kadar da anlamıştır. Büyük olasılıkla da ondan istifade etmeye çalışan başka birisi olduğunu düşünüyordur. Tanrım. Bu telefon görüşmesini yapmak için Delta'nın seni kandırmasına nasıl izin verdin?

Yarı çıplak ve akşamdan kalma ayılamamış bir halde, elimde diş fırçam ve deodorantımla pişmanlıklarım ve asal renklerle, vahşi hayatın resimleriyle dolu tuvaletle boğuşmaya gittim.

Kafede nerdeyse her şey ya eskinin yenilenmesi ya da ilave yapılardan ibaretti. Yan verandanın kuytu köşesinden çıkıntı olarak ilave yapılmış dışarıdaki tuvalet de böyle bir yerdi. İçeride de tuvaletler vardı ama herkesin Güzel Sanatlar Odası dediği, sıhhi tesisat donanımlı bu simge yer, halk sanatçılarının müzesi gibiydi. Ziyarete bulunan ressamlar beyaz duvarları soyut hayvan resimleriyle boyamıştı. Tavanı Nuh'un Gemisi sahnesi kaplamıştı, tuvalet klozetinin durduğu küçük girintide bir mor hindi sürüsü yaşıyordu. Sıkışık tuvalet köşesinde mavi alabalık resmi boyanmış

tuvalette oturup mor hindileri seyreden sıradan bir sanatseverin on saniyede tuvalete çıkması garantiydi.

Lavabonun üstündeki duvarda eski bir ilaç dolabı ve aynanın üzerine rokoko kemer şeklinde süt beyaz çakıltaşları yapıştırılmıştı. Pisuarın duvarında, paslı demirler içine kâğıtların sıkıştırılmasıyla yapılmış güneş figürüne doğru hedeflenen düzinelerce ok başı bulunuyordu. Böylece basit bir işeme eylemi bir anda gerçeküstü düşüncelere dalmaya dönüşüyordu.

Güzel Sanatlar Odası'nın tarihçesi Delta'nın ebeveynlerinin oturdukları çiftliğin yanına açtıkları market ve ön bahçelerine benzin pompaları koydukları 1940'lara dayanıyordu. O yıllarda dışarıda olan bu tuvalet, dağlık bölgede nadir görülen sifonlu tuvaleti ve elektrik lambalarıyla yol yorgunu gelen seyyahlara cazip geliyordu. Bu tuvalet koydaki ilk modern turist eğlencesiydi. Şimdi-lerde ilginç bir efsane ve halk sanatı esin kaynağıydı. Ashville'de nerdeyse her sanat galerisinde Crossroads Tuvaleti'nin ünlü resimleri satılıyordu. Resimler, fotoğraflar ve hatta tuvalet kâğıdından yapılmış üç boyutlu bir model de vardı.

Çapkın ile kamyonette geçirdiğim geceden sonra helada yüzümdeki keçi salyasını yıkadığım sırada Delta külüstür tahta kapıya vurdu. Mandal yerinden çıktı. Pembe gözlü, yeşilkertenkele boyalı, altmış yıllık kapıya vurulduğunda olacağı buydu zaten. Hemen utanarak alabalık ve hindilerin resimlerinin bulunduğu tuvalet köşesine sığınmayı düşündüm ama üzerimde düşük belli bir kot ve çıplak göğsümü kapatan koca kahverengi sakalım olduğu için saklanmama gerek olmadığından öylece durup Delta'ya sert sert baktım.

İfadesiz bir sesle, "Çıglık atıp, kızarabilirdim ama akşamdan kalmayım," dedim.

"Cathryn yolladığımız paketi almış. Çok hoşuna gitmiş."

“Yani sen şimdi bana telefonda konuşanın kocasının değil de benim olduğumu anlamadığını mı söylüyorsun?”

“Hayır! Söylediğin her şeye memnuniyetle inanmış! Bundan sonra her hafta ona bir paket göndereceğim. Çörekler, et sosu ve hediyeler. Onu neşelendirmeye yarayacak başka şeyler bulmama yardım etmelisin.”

Delta’nın görüşüne göre insanlar eninde sonunda neşelerine kavuşurdu. Dış fırçamı tıraş çantama koyup sakın bir sesle, “Belki ona eBay sitesinden bir zaman makinesi bulabilirim,” dedim.

“Hayır, ama bir telefon bulup onu tekrar arayabilirsin.”

Donup kaldım. “Şansımızı zorlamayalım.”

“Kötü zamanlarda iyi bir yalan söylemenin bir zararı olmaz.”

“Seni Cleo’ya şikâyet edeceğim. Senin ‘İsa olsa ne yapardı’ bileziğini geri alacaktır.”

“Gerald gibi rol yapmanın ne zararı olabilir ki?”

“Cathryn’e karşı adil bir davranış olmaz. Kocasını beş para etmez biriye, öyledir. İşleri onun için daha beter bir hale getirebilirim.”

“Thomas, daha ne kadar kötü olabilir ki? Zaten berbat durumda. Bir cümleyi bile zar zor kuruyor. Çok ilaç kullanıyor, ama beni onunla konuşturduğu için kocasının ne kadar harika biri olduğuna benzer bir şeyler mırıldandı. Thomas o soğukkanlı ökünüz ne işler peşinde sence?”

“Belki oradadır, belki ziyaret ediyordur veya arıyordur ve Cathy’nin kafası karışıktır.”

“İlaçlarla uyuşturulmuş bir kadın bile kocasının onu terk ettiğini anlayabilir. Thomas, lütfen sadece...”

“Hayır. Eninde sonunda öğrenecek ve bir yabancınnın hayatına dalıp güvenini istismar ettiğini düşünecektir. Benim bir sahtekâr olduğumu sanacaktır.” Duraksadım ve Delta’ya zalimce

baktım. “Belki senin de öyle olduğunu düşünecektir.”

Delta’nın soluğu kesildi. Bu hiç aklına gelmemişti. “Aman Tanrım!”

“Üzgünüm. Ona ne kadar çok yardım etmek istediğimi bilemezsin.” Sonradan aklıma geldi, düzelttim. “Zira, Nettie Evi’ni istiyorum.”

“Bu haftaki dedikodu dergilerini gördün mü? O korkunç başlıkları! ‘Hayatı Yaralandı. Kariyeri Alevlerin İçinde. Otoyoldaki Dehşet, Rüya Kızın Kâbusu Oldu.’ Dehşet, dram, sakatlama dolu. Cathryn’i değersiz biriymiş gibi gösteriyorlar. Tüm televizyon önde gelenleri ‘güzelliğin kültürü’, ‘şöhretin kültürü’ ve ‘ünlü olmanın kültürü’ hakkında konuşup duruyor ama on dolarlık martinilerinden bir anda nezaket kültürü fırlayıp ‘arkalarından ısırdığında’ onu tanıyacıklarını sanmıyorum! O adi fotoğrafçının çektiği videoyu gösteriyorlar ve aynı zamanda burunlarını kıvrıp şaşırmış gibi yapıyorlar!”

Sakin bir şekilde, “Satışa çıkarılan hiçbir ‘haber’ beni şaşırtmıyor,” dedim. “Melodram satarak para kazanmak denir buna. Gündem politikası için bir propaganda nedeni.”

“Bazı radyoların sabah programlarında onunla dalga geçen komedyenler var. Aşağılığın teki ne demiş biliyor musun? ‘Kafasına bir torba geçirin. Güzel bir popoyu ziyan etmenin anlamı yok ki.’ Neden siz erkekler böyle konuşursunuz?”

“Ben böyle şeyler söylemem. Pike da bu şekilde konuşmaz. Jeb de, Bubba da, benim kardeşim de. Hepimizi aynı kefeye koyma.”

“Biliyorum, tabii biliyorum! Ama kadınlar hakkında böyle şeyler söyleyenleri anlayamıyorum.”

“Onlar ahmaklar. Onlar tıpkı gorillerin bağırarak göğüslerini dövmeleleri gibi ağızlarını açıyorlar. Zira etrafta dişi olduğunda ken-

dilerini savunmasız hissediyorlar ve onları aşağılamak hoşlarına gidiyor.” Sert eleştirimi desteklemek amacıyla gömleğimi göğsüme bastırıp, “Savunmasız ve aşağı görmekten bahsedince burada biraz daha mahremiyete ihtiyacım olabilir,” dedim.

“Kadınları bir tehdit olarak görüyorsun musun?”

“Kesinlikle. Ama babamız kardeşimle bana, kızlar bize vursa bile onlara geri vurmamamız gerektiğini öğretmişti. Bu kural hem yalın, hem de mecaziydi. Centilmenlik davranışlarını da temize çıkaran bir liste içerirdi.”

“Aferin ona! Keşke onunla tanışabilseydim. İyi bir insanmış. Centilmen. Erkekler kadınlara saygı duymalılar. Bizler onların ellerinde olan tek varlıklarız.”

“Kadınlar da en az erkekler kadar acımasız olabiliyor. Cathryn’e yapılan açık saçık saldırı cinsel bir politikadan kaynaklanmıyor. Kıskançlık, para, güç ve olağan şüphelere dayanıyor. Cemiyet sıra dışı insanları bir kaideye oturtur. Sonra da onları alaşağı eder.”

“Yine de adil bir davranış demek olmuyor ama.”

“Bunu söylemem gerek var mı? Hayat adil değil ki.”

“İçine girdiği kozadan çıkıp da günün alay konusu olduğunu öğrenince kendini nasıl hissedecek? Ve dışarıdaki onca insanın yaralandığı ve incindiği için mutlu olduklarını bilince ne olacak? Ona olanlardan para kazanan insanlar! O fotoğrafçının ceza almadan işin içinden sıyrılmasına inanamıyorum! Tabii Cathy süratliydi, ama o adam da onu takip ediyordu!”

Delta kafasını salladı, kapıyı çarparak dışarı çıktı. Gömleğimi giydim, delik deşik kapının üzerinde düşen mandalı takmak için bir yer aranarak biraz oyalandım. Delta’nın sözleri kafamda yankılıyordu. Cathy’nin başına gelenlerden nefret ediyordum ve masum insanların dolu olduğu uçakları diğer masum insanların içinde olduğu koca binalara çarpan hemcinslerimi de kınıyordum.

Belki papazlığı seçmem gerekirdi. İnsanlığın kötülükleri hakkında vaaz verirdim. Şükürler olsun! Ama inananların benim söyleyeceklerimi duymak istediklerinden emin değildim.

Tanrı neden Cathy'ye bir insanın isteyebileceği onca güzelliği verip sonra da kötü bir şaka gibi çekip almıştı? Neden çocukların korkunç şekilde ölmelerine izin veriyordu? Neden Tanrı, evren veya nasıl tanımlarsak tanımlayalım o kötü talih Cathy'nin de üzerine tıpkı Sherryl ve Ethan gibi çökmüştü? Evet, bana vaaz vermek için bir fırsat verin. İnsanlara Tanrı'nın umurunda bile olmadığını söyleyeyim.

Eğer Tanrı varsa, evet Cathy ve benim için bir plan yapmış olsaydı, bundan sonra neler yaşayacağımız hakkında da bir ipucu vermesi gerekirdi.

Cathy

Kaskatı "aktris ülkesinde" olay yaratacak bir gün. Oturabiliyordum, yani yarı belime kadar doğruluyordum. Çıplaklığımın yerine de, vücudumun şimdilerde güneş yanığı gibi soyulan ama kazada daha az zarar gören tarafını çekici bir şekilde örten bir hastane gömleği giymiştim. Bütün bir beyzbol takımına yetecek kadar streoit alıyor olmasaydım kaşıntılarım dayanılmaz olabilirdi.

Delta'nın son gönderdiği soğuk et sosuna batmış çöreği kaşıklarken binlerce kez seyrettiğim Titanic filmine bakıyordum. Başka filmler de vardı, ama benim buzdağı ve sulara karşı özel bir sevgim oluşmuştu, ıslak ve soğuk olan her şeye olduğu gibi. Titanic filminde yangın yoktu.

Bir hemşire içeri girdi. "O yemeğin biraz ısıtılmasını istemez misiniz?"

“Hayır, teşekkürler.” Sıcak yemeklere karşı da ufak bir korkum oluşmuştu, yiyemiyordum. Herhangi bir sıcaklık vücuduma yaklaşamazdı. Şu ana kadar hastanedeki psikologları kandırabilmiştim. Bana devamlı olarak yangına maruz kalan kimselerde mantıksız korkuların gelişebileceğini ve garip fikirlerin, tepkilerin normal sayılacağını söyleyip duruyorlardı. Ben de Güney bölgelerinde soğuk et sosunun lezzetli bir yemek sayıldığını mırıldanıyordum. Ya gördünüz mü, onları kandırdım.

Tabağımı alan hemşire, “Bir ziyaretçiniz var,” diyerek tabağımı aldı.

Gerald, diye düşündüm. Sonunda gelmişti. Sol elimi yüzüme götürdüm. İçgüdüsel olarak makyajımı ve saçımı düzeltercektim ama elim sadece bir ipin izin verdiği kadar uzanabildi. Herhalde bandajlarımı çekip atarak yüzümün aldığı hali görmeyeyim diye kolumu bağladıklarını düşündüm. Hâlâ bir sürü alete bağlanmış biyonik bir kadındım. Hemşireye neşeyle, “Nasıl görünüyorum?” diye sordum.

Maskesinin üzerinden bana bakarak, “Her gün daha iyiye gidiyorsunuz,” dedi.

Bu kulağa çok hoş geliyor.

Kapıyı açtı, içeriye giren steril giysili yabancıyla bizi baş başa bıraktı. Gözlerimi kırıştıtırıp kaşlarımı çattım. Gelen yabancı sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi odanın öteki ucunda duruyordu.

Gerald değildi. Maskeli ve üzerinde hastane giysileri olan bu kimsenin kadına benzer bacakları ve gözlerinde rimelleri vardı. Elinde tuttuğu şeffaf dosyada belgeler olduğu göze çarpıyordu. Gelen ziyaretçimin steril şapkasının altında görünen alnı ve gözünün etrafındaki yüzü benim çarşaflarım kadar bembeyaz görünüyor, terden parlıyordu. Ama gözleri tereddütsüzdü. Köpekbalığınıninki gibi.

Aman Tanrım.

Yavaşça, “Ya bir temsilci, ya da avukatsınız,” dedim.

“Ben avukatım Bayan Deen. Bay Merritt’in avukatlarından biriyim.”

“Sizi tanımıyorum.”

“Daha önce karşılaşmamıştık. Ben... bir uzmanım.” Tanrım. Zarfından bir kâğıt çıkartarak yaklaştı. “Öncelikle, Bay Merritt size bu şahsi mesajını iletmem için bana yetki verdi.” Boğazını temizleyerek okumaya başladı.

Cathryn, ikimizin arasında senin kim ve ne olduğuna dayanan bir anlaşma vardı. Evliliğimizin bu esasa bağılı kontratı böylece geçersiz oluyor. Kendini düşünmeden araba kullanmayı seçtin. Halkın gözündeki imajını koruman gerektiği konusunda seni binlerce kez ikaz etmeme rağmen, o düşük kaliteli spor arabayı kullanmayı seçtin. Geleceğine yaptığım yatırımı ve kendini korumanı göz ardı ederek güvenlikleri atlatmayı seçtin. Özür dilerim, ama benim güvenimi sarstın ve şimdi de sonuçlarına katlanmayı kabul etmen gerekiyor.

Avukat bu notu zarfa geri koyarak maskesinin üzerinden bana sertçe baktı. “Kaliforniya yasalarına göre karşılıklı anlaşarak imzaladığımız evlilik öncesi kontrata istinaden hatasız olan Bay Merritt, tek taraflı olarak boşanma davası açmış bulunuyor. Avukatınıza tebligat gönderdim. İşte dava dilekçesinin bir kopyası.” Yemek masamın üzerindeki tepsiye bir dosya koydu. “İyi günler... Üzgünüm.”

Çıkıp gitti.

Tanrı’nın, görevlinin ve beş yüz yakın arkadaşımızın önünde Hawai Sahillerine bakan manzarada yaptığımız milyon dolarlık

düğünde beni ömrünün sonuna kadar seveceğine yemin eden adam, şimdi beni değersiz bir yatırım olarak yargılıyordu.

Belki haklıydı. Bu kaza tamamen benim hatam sonucunda olmuştu. Çirkindim ve cezamı çekmeliydim.

Biraz zaman geçince iyi olan elimi biraz oynatabildiğimi fark ettim. Vücudumda uzanabildiğim yeri, yani sadece sol kalçamı sevgiyle okşadım. Tamam, işte oldu. Her şey çok güzel olacak.

Kendim bile buna inanmıyordum.

Thomas

Paskalyanın olduğu hafta sonu dağlardaki turist sezonunun gayriresmi açılışı sayılırdı. Bu yüzden kafe çılgınca doluydu. Ocaktaki tencereler ve tavalardan harika kokular yükseliyordu. Kabak yemekleri ve peynirli püreler, fırında but ve kremalı mısırlar, jambonlu turp otları kavurması bunlardan bazılarıydı. Cleo dolu tabakları kapıp yemek odasına yönelirken, “İsa mezarından tüm bu insanlar kamplara gitsin için çıkmadı!” diye bağırarak söyleniyordu.

Delta koca tencere lahanayı karıştırarak gülümsedi. “Tanrı insanların doğayla bütünleşmesi ve benim yemeklerimi tatmaları için anlayış gösteriyor.”

Bulaşıkları servis masasından boşaltıp makineye yerleştirirken Pike içeri girdi. Şerif ceketini çıkarıp temiz bir yığın tencerenin üzerine atarak Becka ve Jeb’e şeftali turta kaplarını kutuya yerleştirmek üzere yardım etmeye başladı. Turtleville’deki yeni golf kulübünde birileri paskalya pikniği veriyormuş. İsa’nın on sekizinci yeşil kata çıktığını kim biliyordu?

Pike biz poker grubundakilere, “Texas tut onları, dokuz cu-

martesi gecesi boyunca ofisimde paskalya tavşanları benden be-dava,” dedi. Pike’ın “ofis” dediği yer arkadaki eski inşaat karava-nıydı. Demirbaşları arasında poker masası, bira dolu Coca Cola buzdolabı ve hemen arkasında misafirlerin dışarı sigara içmeye çıkıp şömine odunlarının üzerine fütursuzca işedikleri tahta veran-dası yer alıyordu. Diğer bir deyişle mükemmel bir yerdi.

“Geçen hafta senin ne kadar paranı kazandım?” diye sordum.

Pike homurdandı. “İki yüz elli bin dolar ve elli iki sent. Kar-sılığında bir senet daha mı istiyorsun?”

“Hayır, iki tane çikolata tavşan istiyorum. Peşinen.”

Delta fırından bir tepsi çörek daha çıkarırken, “Biri şu tel-evizyonu açsın,” diye emretti. “Entertainment Tonight programı başlıyor. Bazen Cathy’den haber veriyorlar. Seyretmeyi reddedi-yor. Ben de birileri aptalca bir şey derse ona haber vereceğimi söy-ledim.”

Jeb araya girip, “Şu dedikodu programlarında aptalca olma-yan bir şey dedikleri oluyor mu hiç?” dedi. Annesi onun kafasına bir çörek atarken geri kaçtı. Çöreği de kaparak köşeye sığınıp ye-meğe başladı. Kafede çörekler asla ziyan edilmezdi, silah olarak kullanılsalar bile. Öğle ve akşam yemeklerinde Delta onları yağ ve bal eşliğinde servis ederdi. Kahvaltıda ise kremalı et sosuyla tabağa koyarak verirdi. Kremalı et sosunun içinde baharatlı sucuk parçacıkları olurdu. Eğer bir Tanrı varsa bu tabağı cennette sunu-yor olmalıydı. Dindarlar ve vejetaryenler için sucuk koymadan el-bette.

Bulaşık makinesine kirli tabakları yerleştirirken Delta ses-lendi. “Thomas kirli masalar senin akşamdan kalma halinden ayıl-manı bekleyemezler. Hadi hareketlen biraz.”

“Ben bu kadar baskı görmek için para almıyorum. Aslında hiç para da almıyorum ya.”

“Bedava yemek yiyorsun ve seni olduğun gibi kabul eden arkadaşlarının sevgisine sahipsin. Aldığın işte bunlar bayım,” diyerek bir çörek uzattı.

Siyah bir el araya girip, “Delta hanım teşekkürler,” diye çöreği kapdı. Arka kapıdan içeri giren UPS kargo dağıtııcısı Anthony, “Benim kırıntılarımı ye beyaz adam,” dedi.

“Sen üniformalısın. İş saatlerinde benim çöreklerimi yemen kuralları çiğnemek olmuyor mu?”

“Otuz dakika önce Turtleville’de son paketimi teslim ettim. Delta benim paketimi hazır eder etmez de Ashville’deki evime gidiyorum. Karıma bu gece kafe yemeği götüreceğime söz verdim.”

“Bu hafta sonu bir poker oyuncusuna gerek olabilir. Pot olarak çikolata tavşanlar var.”

“Önümüzdeki cumartesi arayın. Karım Detroit’teki annesini görmeye gidecek.”

“Belki sana bir çörek ayırırım. Belki de ayırmam. Payımı almama bakar.”

Delta bana bir kurulama bezi fırlattı. “Susun. ET programı başladı.” Elindeki kumandanın düğmesine bastı ve televizyonda, programın jenerik şarkısı duyuldu. Ekranda arsız bir sarışın sunucu belirdi. “Cathryn Deen’in trajik hikâyesinden büyük haber var bu gece,” diye anons etti. “Bir senedir evli olduğu kocası ona boşanma davası açtı. Şimdi öğrendiğimize göre Cathryn geçirdiği bir enfeksiyon sonucunda yeniden yoğun bakıma alınmış. Doktorlar durumunun ciddi olduğunu söylüyorlar.”

Delta donup kaldı. Bana dönüp baktığında gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Cathy ölecek,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Eğer yardım edersem ölmez.”

Cathy

Artık bütün dünya Gerald'ın beni terk ettiğini öğrenmişti.

Birkaç haftalık tedavi sonucunda yanıklarla kurtulanların üzerine çöken kırgınlık, sevdiği adam tarafından terk edilmiş olmaktan da kötüydü zaten. Sanki kobay bir hayvanmış gibi medikal ekip sizin üzerinizde çalışıyorlardı. Verilen ilaçlar günün büyük bölümünü sizden çalışıyordu. Ayna yoktu, sanki yaşamıyormuş gibi hissediyordunuz. Bir de üzerine sizi ömür boyu seveceğine söz veren adam tarafından terk edilince sanki eriyip yok oluveriyordunuz.

Sanki... öteki dünyaya gitmiş gibi hissediyordum.

Paskalya öncesinde uyuşukluk içinde öylece yatıyordum. Yoğun bakım ünitesindeki küçük bölümüm sessiz ve karanlıktı. Beynimde Gerald'la ilgili acı dolu anılar dolanıyordu ve telefon hattının diğer ucundaki adam bana bir şeyler anlatırken garip hayvanlar duvarlarda dolaşıp tavanda alevlerin içinde kül oluyordu.

Sakin bir sesle, "Cathy, benim adım Thomas. Sana büyükanne Nettie'nin evinin ön verandasından Domuz Sırtı Dağlarında günbatımının neye benzediğini anlatacağım."

Sesi derin, titrek ve sanki tanıdık geliyordu. Bir yerde duymuş muydum acaba? Onu huzurla bağdaştırmıştım. Gözlerimi açmadan, "Merhaba Thomas," diye cevap verdim. Resmi olarak tanıştırılmayı beklemeye gerek yok. Bir şekilde bu sesi tanıyordum. "Bugünüm pek de iyi geçmedi."

"Biliyorum tatlım."

"Bazı şeyleri çözemiyorum. Neden ben?"

"Ben de kötü şeylerin hep başkalarının başına geleceğini düşünürdüm, ama öyle değilmiş."

"Bunu hak ettim mi? Nerede yanlış yaptığımı anlayamıyorum."

“Sen yanlış bir şey yapmadın, Cathy.”

Belki bu sesi sadece hayal ediyordum. Belki benimle bir melek konuşuyordu. Bir meleği yok sayamazsınız. “Nasıl emin olabilirsin ki?”

“Ben pişmanlık konusunda uzmanım.”

“Neden olduğunu bana anlat.”

“Oğlum ve karım bir kazada öldüler. Bazı şeyleri değişik yapsaydım onların hayatını kurtarabilirdim, en azından oğlumun-kini. O sabah ona ben bakacaktım, ama yetiştirmem gereken bir iş vardı. Karım ve ben kimin programının daha önemli olduğu konusunda tartıştık. Onu da yanında götürmesi için ısrar ettim.”

“Thomas, çok üzıldüm.”

“Sevdiğim insanların, sırf ben onları sevdiğim için sihirli bir balon içinde hep korunduklarını düşünürdüm. Eğer bir Tanrı varsa bana ve benim olanlara kötü bir şey olmasına izin vermezdi. Ben iyi bir insandım. Bilerek kimseyi incitmezdim, neden Tanrı beni incitsin ki? Ve sonra kötü bir şey oldu. Hayal bile edemeyeceğim kadar kötü bir olay başıma geldi. Kader, şans ve adalet hakkında düşündüğüm her şey uçup gitti. O günden beri hayatım boyunca yaşadığım evin kalıntıları içinde duruyormuşum gibi hissediyorum. Mantıksal olarak, onu yeniden inşa edebileceğimi biliyorum, ama aynısı olmayacak. Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Boş. Bomboş olacak. Anlıyorum.”

“Ben bir papaz değilim, ya da bir filozof veya terapist. Ama insanların neden acı çektikleri konusunu anlayabilmek için çok zaman harcadım. Budistler bunu açıklamanın yararı olmayacağını, ama kabullenmeyi ve bundan kendine ya da diğerlerine ne yarar çıkarabileceğine bakmayı savunuyorlar.”

“Budistler,... Umut ışığı görüyorlar.”

“Doğru bildin. Müslümanlar ise acı çekmenin yaşamamız ge-

reken bir ilahi sınav olduğuna inanıyorlar. Biz acımızı umut, sabır ve cesaretle karşılayabiliyor muyuz? Acı çekmeden selamete kavuşmanın bir yolu olmadığını söylüyorlar.”

“Müslümanlık... hanım evlatları için değil.”

“Doğru. Orada esneklik payı yok.”

“Episkopaller... en güzel mezeler.”

“Ne?”

“Ben Episkopal olarak yetiştirildim. Halalarım... Episkopallerin Unitaryanlardan daha saygıdeğer olduğunu ... ve daha güzel ordövr sunduklarını söylerlerdi.”

Gizemli sırdaşım Thomas bir ses çıkardı. İlaçların yarattığı sislerin ve ilgisizliğimin arasından bunun bir kıkırdama olduğunu fark ettim. Onu güldürdüm. Belki hâlâ cazip gelebilecek bazı yerlerim kalmıştır.

Israrla, “Konuş. Konuşmaya devam et,” dedim.

“Pekâlâ. Bakalım. Katolikler sana Tanrı’nın gizemli şekilde çalıştığını söylerler ve acının doğasını anlamamız için itaatkâr olmamız gerektiğini anlatırlar. Boyun eğen ve çaresiz demek değil. Latineden gelen *obedire* kelimesinin kökünden türeyen dinlemek kelimesi. Babam beni ve kardeşimi Katolik okuluna göndermişti. Yani sana şu kadarının söyleyebilirim, eğer bir rahibeyi dinlemezsen sana ‘itaatkâr’ kelimesinin anlamını gösterir ve sen de acı çekersin.”

Gülümsemeye çalıştım. “Komik,” diye fısıldadım.

“Rahibe Angela, kafama silgileri fırlatırken pek de komik gelmiyordu. Roger Clemons gibi kolları vardı.”

“Astro takımı.”

“Beyzbol bilir misin?”

“Clemons Roger. Cy Young ödülü sahibi. Ortadan atış yapardı. Babam beni maçlara götürürdü. Paylaştığımız tek hobiydi.”

“İyileştiğinde bir maça birlikte gidelim, anlaştık mı?”

“Anlaştık. O zamana kadar bana umut ışığı olacak bir şeyler söyle.”

Yavaş bir şekilde, “Her şeyini kaybettiğinde kör olursun,” dedi. “Tek yaptığın, karanlıkta oturup ışığın geri gelmesini beklemek olur. Orada burada görünür, seni ayakta tutmaya yetecek kadar içeri girer. Senin işin bu ışığın büyüyeceğine inanarak beklemek olacaktır.”

“Ben şimdi körüm. Hem de hiç görmüyorum.”

“Biliyorum. Ama pes etme.”

“Neden ki?”

“Çünkü beyzbol maçı için randevumuz var.”

“Tamam.”

“Gülümsediğini duyabiliyorum.”

“Orantısız olarak. Kötü yanım acıyor.”

Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra kısık sesle, “Büyükannenin evinden günbatımını anlatacağım demiştim, hazır mısın?”

“Evet, Günbatımı. Onun ışığını görmeme yardımcı ol.”

“Taş basamaklarda oturuyorum. Beyaz damarları olan gri granit taşından yapılmış. Ayak trafiğinden orta yerleri aşınmış. Dışta kalan taşların ucu yosundan yeşermiş. Basamakların dibinde ve aralarında kendiliğinden küçük sarıçiçekler çıkmış. Öndeki otları biçtim, böylece küçük doğada yetişen çiçeklere güneş ışığı ulaşabiliyor. Tüm bahçe çok hoş bir altın rengine bürünmüş.”

“Ya!”

“Kır evinin etrafındaki büyük meşeler nihayet yeşermeye başladı. Ama hâlâ ilkbahar dönemindeler. Yaprakları açık yeşil, elma yeşili renklerinde ve henüz yumuşaklar. Hazirana kadar koyu yeşile dönerler. Bütün meşe ağaçları yüz yaşının üzerinde olmalı. En büyüğünün gövdesinin çevresinde iki adam kollarını açsa bile

birbirlerine yetişemezler. Damın üzerine biraz daha güneş ışığı gelse hiç fena olmaz. Rutubetli yaz havasında bazı yerleri yosunlaşmış. Ama ağaçlar buna değer. Ağustosun en sıcak zamanında bile bahçeyle ev serin ve gölgede oluyor.

Bahçede kocaman bir kızılçak ağacı var, şimdi üzerinde krem renginde baharlar açmış. Kenardaki ağaçlar bir ay önce bembeyaz açtılar, çiğdemlerin açtığı zamana denk düştü. İnce bir tabakasının üzerinde mor çiğdemler açtığı zaman büyükannenin bahçesini görmem lazım. Sanki birileri beyaz bir örtünün üzerine çiçekleri serpiştirmiş gibi görünüyor. Yaban acağalar çiçek açmak üzere. Çayırın yanındaki orman kenarında oldukça sık bir şekilde sıralanmışlar. Hepsisi de alev renginde turuncu. O kadar canlılar ki karanlıkta bile parlıyorlar. Zerrinler de var tabii ki. Onlar da çiçek açmak üzereler. Büyükannenin en başta bahçe kenarına kaç tane ektiğini bilmiyorum ama yıllar içinde çoğalmışlar, şimdilerde yüzlerce var. Bir dönümü, belki de fazlasını kaplarlar. Çok güzeller, yumurta sarısı boru şekliindeler. Her yerde var. Bir de çift taraflı koca yer tutan altın çanağı çalıları var. Küçük bir fil kadar büyükler. Sarıçiçeklerle kaplanmış.”

“Sen.. çiçekler ve çalılar hakkında çok şey biliyorsun. Bahçıvan mısın?”

“Hayır, ama işim gereği basit de olsa bahçe düzenlemesi hakkında bilgi sahibi olmam gerekiyordu.”

“Aslında şair ruhun var. Çok güzel tasvirler yapıyorsun.”

“Yok canım. Detaylar çok hoşuma gider.”

“O zaman bana detay vermeye devam et. Bayıldım.”

“Tamam, bakalım şimdi. Daha sonra büyükannenin yan bahçesindeki ağaç hatmiler açacak. Dört metre boyunda, nerdeyse üç metre genişliğindeler. Çiçekleri *hibiskus*larınkı gibi kocaman boru şeklinde olacaklar. Uçuk pembe. Üzerlerine konan arıları görme-

lisin. Ön bahçeden aşağıya doğru giden yola bakıyorum. Sanki çayırın ortasında giden bir akarsu gibi görünüyor. Bir golf sahasındaki serbest geçidi getir gözünün önüne. Sadece uzun otlar ve kenarında yaşlı kestane ağaçlarından yapılmış sınır çiti olan bir yol. Direklerdeki paslanmış telleri kesip attım. Çok paslanmışlardı ve bazı yerlerinden kopmuştu, buralarda dolaşan geyikler için tehlike oluşturunuyordu.

Çayırdaki patika yol dikkatini Domuz Sırtı Dağları'na doğru çeviriyor. Crossroads Koyu'nun etrafını çeviren Ten Sisters Dağları'nın bir uzantısı bu tepeler. Büyük kümbet gibi bir tepenin solunda bir çukur ve yeniden daha ufak bir tepe oluşmuş. İsmi de buradan almış olsa gerek, zira silüetine baktığında domuzun sırt ve kafası gibi görünüyor. Tepenin alt kısımları ormanla kaplı ama yukarılarda çalılıklar ve yeşillikler olduğu için yeşilin değişik tonlarını gözlemleyebilirsiniz. Çukur yerlerde ve dağ kenarlarında koyu mavi gölgeler oluşuyor ve akşamları beyaz bir sis kaplıyor, tıpkı şimdi olduğu gibi."

"Sihir," diye fısıldadım.

"Evet, işte gün ışığı gidiyor. Altın rengi, maviler ve pembeler ağaçlarda, boşluklarda, toprakta kayboluyor. Dağın gölgesi çayırın patikasından, ağaçların üzerinden bize doğru yaklaşıyor, birkaç dakika içinde kır evi de tıpkı günbatımı gibi dağın bir parçası olacak. Domuz Sırtı'nda günbatımını seyretmek harika bir şey. Tüm evrenin yarın sabaha kadar dağın içinde güvende olacağı hissine kapılıyorsun."

"Güvende," diye fısıldadım.

"Sana büyükanne'nin evinin fotoğraflarını göndereceğim. Koy ve civarındaki her şeyin ve herkesin fotoğraflarını yollayacağım. Onlara bak, detayları ezberle ve gördüklerine inan. Burası çok özel bir yer. Bana iyileşeceğine ve gelip buradan büyükanne-

nin verandasından günbatımını kendi gözleriyle izleyeceğine söz ver. Bana söz ver kahrıtsin. Sakın pes etme.”

“Söz veriyorum,” diye fısıldadım. “Konuşmaya devam et lütfen. Ben de... o dağın içine giriyorum sanki. Bu çok hoşuma gidiyor.”

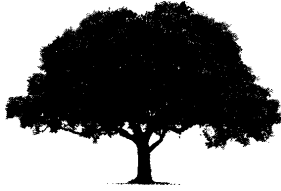
“İyi. Hadi şimdi uyu ve şu enfeksiyonu atlat. Biliyorum, yapabilirsin.”

Uykuya dalarken Adı Thomas’mış ve ben onun beni gördüğü göze bayıldım. Çok güzel gözleri olmalı, diye düşündüm.

Thomas

Telefonu arka cebime tıktım ve Mary Eve’in ön verandasındaki taştan oyulmuş kemere yaslandım. Ormanın içindeki o verandada onu yanı başımda hissedebiliyordum. Tamam, Mary Eve. Evini ayakta tuttum. Şimdi de sen torununun hayatta kalmasına yardımcı ol. Anlaştık mı?

Domuz Sırtı’nın üzerindeki son ışık bana göz kırptı.

6. Bölüm

Thomas

Baptist Maymun Heykelleri

Cathy'nin sıkıntılı döneminin tam orta yerinde, kameralarıyla üç adam kiraladıkları arabayla kafenin otoparkına girdikleri sırada ben markette kulübemdeki temel tüketim malzemeleri olan gaz-yağı ve konserve alıyordum. Gelen yabancılar herkese Cathryn Deen'in büyükannesinin nerede yaşamış olduğunu sormuşlar. Onlara diplomatik veya en azından tekdüze bir cevap verebilecek Delta ise orada değilmiş. Evinin ufak tefek işlerini yapıyormuş: Pike'la birlikte yaşadıkları ev, kafenin arkasından tepelere doğru giden gölgeli yolun sonundaydı.

Delta'nın kardeşi, Bubba McKellan oturduğu yerden kafasını kaldırmadan ziyaretçilere, "Nettie Evi iki yıl önce yandı," demiş.

Cleo boş domates kutularını kafenin arkasındaki çöpe atarken, "Nashville'den gelen birkaç motosikletçiye satılmıştı," demiş. "Çiftliği tümüyle hayatta kalma kampına çevirdiler. Bir sürü silah getirdiler. Kocaman azgın köpekler var. İsa aşkına."

Becka, Jeb'in yarı değerli taşlarını sergilediği tezgâhın arka-

sında yer alan postane gişesinde mektupları düzenlerken “Birkaç çıplaklık yanlısı evi kiraladılar,” demiş. “Dışarıdan gelenler, bağırma mesafesinden öteye geçemezler. O çıplaklar, özel alanlarına izinsiz girenlere karşı çok sert olurlar.”

Yanık evde oturan çıplak ve hayatta kalmaya çalışanlar. Doğal olarak, ziyaretçiler bu hikâyeye pek inanmamışlardı. Marketten aldığım konserve sebzeler, gaz yağı, onlu tuvalet kâğıdı, Jeb’in Ashville eyaletindeki resmi ABC içki dükkânından benim için aldığı bir kasa votka ve Turtleville’de değirmende iri öğütülmüş beş kiloluk yulaf paketini kamyonetime yüklerken yanıma geldiler. Yulafları yemeğe başladığımızda tam bir Güneyli olmuş sayılıyordunuz. Sizin genetik kodunuz değişebilirdi.

Ziyaretçiler benim seçme market alışverişime bakarak gü-lümsediler. Biri, “Ahbap, sen bu dünyadan gibi görünüyorsun,” dedi. Ahbap mı? Diğerleri ise bana, sanki bir anda albino kuzenim ortaya çıkıp banço çalacakmış gibi bakıyorlardı. Dağlarda dört yıl yaşadıktan sonra buraların ağzıyla konuşmayı becerebilirdim, en azından o duyguyu andıran haftanın şakasını yapabiliirdim. Başka diyarlardan gelen cahil ahmakları kandıracak kadar rol kesebilirdim.

Kuru bir sesle ve buraların şivesiyle, “Tabii,” dedim. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Bu dağların her tarafında avlanıp, balık tuttuğuna bahse girerim. Tüm eski çiftlikleri ve terk edilmiş evlerin nerede olduğunu biliyoursundur.”

“Bazı cesetlerin nerede gömülü olduğunu biliyorum diyelim.”

Yüzleri bembeyaz oldu ama güldüler. Ahmakların elebaşı, “Peki ahbap, bizi etrafta gezmeye çıkarmak için elli papele ne dersin?” dedi.

“Elli papel ha! Aman Tanrım. Çok özel bir yer arıyor olmalısınız?”

“Cathryn Deen diye bir artisti tanıyor musun?”

“Tabii ki. Onun bir iki filmini görmüştüm. Tanırım.”

“Buralarda bir yerde büyükannesini ziyarete geldiğini biliyoruz. Mary Eve Nettie diye bir kadın. Cathryn’in hayranlarıyız. Onun büyükannesinin evini görmek istiyoruz.”

“Neden ki, orada pek görülecek bir şey yok.”

“Belki yok ama biz birkaç fotoğraf çekmek istiyoruz. Bizi oraya götürmen için yüz dolara ne dersin?”

“Vay canına. Yüz dolar ha!” Onların arabalarına doğru yürüdüm. “Bakin çocuklar, bu şehir arabası Nettie Eyi’nin yolunu çıkabilir mi bilemem. Sizi kamyonetimle götürmek zorunda kalabilirim.”

“Sorun yok ahbab.”

Arabanın arka koltuğuna baktım. “Orada bir sürü kamera teçhizatı görüyorum. Bana profesyonel aletler gibi geldi. Bir iki fotoğraf için mi bunlar. Çok etkileyici. Yoksa siz gençler şu marketlerde satılan dedikodu gazetelerinden birinde mi çalışıyorsunuz acaba?”

“Onun gibi bir şey. Anlaştık mı?”

“Tabii ki. O aletleri benim kamyonuma yükleyin, ben de sizi oraya götüreyim.”

“Tamam.”

Nerdeyse on bin dolar değerindeki kamera ve gereçlerini kamyonete, benim market alışverişlerimin yanına koymalarını bekledim. Sonra onlara, “Bir dakika durun, size arkada oturacak yer açayım,” dedim.

Külüstür kamyonetimin ön koltuğunun altından eski model bijon anahtarımı alıp onlara doğru yürüdüm. Gayet ciddi, ölümcül yaşlı adam sesimle, sokak jargonu keserek Brooklyn şivesiyle, “Yolumdan çekilin yoksa beyinlerinizi bu otoparkın her yerine saçarım,” dedim.

Sonra, onlar bağırıp çağırıp, yalvararak kaçarlarken bütün kamera gereçlerini birkaç saniye içinde küçük bir çöp yığına çevirdim.

Dışarıdaki özel tuvalete koymak için harika bir heykelcilik eseri haline dönüşmüştü.

Ona “Mahremiyet” adını koydum.

Turtelville'deki mahkeme salonunda Hâkim Benton Kaye'in karşısındaydım. Hâkim Kaye, UPS şoförü Anthony dışında Jefferson eyaletindeki tek siyahi adamdı. Vietnam'daki mayından ve hukuk fakültesinde profesyonel boksör olduğu sıralarda aldığı darbelerden nasibini almış yüzü olan, kısa ve tombul bir hâkimin benim gibi haklarını kaybetmiş birine daha sempatik davranacağını düşünebilirsiniz. Özellikle de, kafede cumartesi akşamları birlikte poker oynadıkları, karısı Dolores'in bitki fidanlığı için bir çardak tasarlayıp yapan kimse olarak.

Buna karşılık, Hâkim Kaye tokmağını bana doğru uzattı. Sapi önde baş kısmı yumruğunun içinde salladığı tokmak havada buz maşası gibi sallanıyordu. Carleone'ye benzer bir sesle, “Bu fotoğrafçılar geldikleri yere dönecekler ve insanlara bizim bir grup vahşi, yaradılıştan cahil kimseler olduğumuzu söyleyecekler. Beni de dahil edecekler. Bunun içerdiği ironiyi beğenmedim” dedi.

“Anlıyorum, Hâkim Bey. Size söz veriyorum, bir daha olmayacak. Geri gelmeyecekler. Aslında, tüm Kuzey Carolina eyaletine bir daha ayak basmayacaklarını tahmin ediyorum.”

“Senin bu bekçi köpeği tavrın kendi çıkarın için değil mi? Herkes Nettie Evi'ni satın almak istediğini biliyor zaten.”

“Evet. Nettie Evi'ni almak istiyorum. Hep de isteyeceğim. Eğer bir gün Cathy Deen orayı satmaya karar verirse ben de satın alırım. Ama sadece bu değil. Onun özel hayatı çok sömürüldü

zaten. Büyükannesinin çiftliğinin fotoğraflarının çekilmesine izin veremem.”

“İyi niyetler hukuk kurallarının yerini alamaz. Görünüşe göre üç zavallı ve zararsız sosyete parazitini korkutup, malzemelerini tahrip ettiğine hiç de pişman değilsin.”

“Bu doğru değil Hâkim Bey. Pişman olduğum bir şey var. dört yüz milimlik lense bir kez daha vurmalıyım. Sadece dış kutusunu kırabildim.”

Benton tokmağını masaya bıraktı. Okuma gözlüklerinin üzerinden adliye kâtibine baktı. “Bayan Halfacre parmaklarınızı bir dakika dinlendirin. Bu konuşma kayıt dışı kalsın.”

Bayan Halfacre gülümsedi ve ellerini, yakasına paskalya civ-civleri işlenmiş sarı elbisesinin kucağına koydu. Benton bana gadarca bakıp, “Dört yıldır sana bir şey sormak istiyordum. Şu an yemin ettin, bana cevap vermeni ve doğruyu söylemeni bekliyorum.”

“Doğrular var ve de gerçekler... Elimden geleni yapacağım.”

“11 Eylül’den sonra orduya katılmak istediğin doğru mu?”

“Evet, birçok kez istedim. Hep geri çevirdiler. Otuz yaşın üzerinde olmam ve ‘Muhammed’ isimli herkesi öldürmeye hevesli olduğum için herhalde.”

“Hiç öfke kontrolü için terapi seanslarına gitmeyi düşündün mü? Dr. Smirnoff ve Dr. Absolut ile olanlar sayılmaz.”

“Terapi, gerçekdışı kızgınlığı ve suçluluk duygusu olanlar içindir. Benim kızgınlığım ve suçluluk duygum tamamen gerçeğe dayanıyor.”

“11 Eylül’de ne yaptığını okudum. Suçluluk duygun gerçekçi değil.”

“O sabah oğluma ben bakacaktım. Karımla her zamanki gibi kimin zamanının daha önemli olduğu üzerine tartıştık. Onunki mi, benimki mi? Oğlumuzu onun götürmesinde ısrar ettim. Sonucunda

ikisi de öldü. Bu gerçeği hiç kimse değiştirmekle."

"Anlıyorum. Geleceği görmeliyiz ve tüm kararlarımızı, büyük terörizm olaylarını da içeren, olası sonuçlara dayandırma-
lıyız. Thomas senin asıl pişman olduğun şey, öngörüleemeyen ka-
derin merhametsiz adiliğidir. Ne senin ne de başka birinin üste-
sinden gelebileceği bir şey değil."

"Bu denemekten vazgeçmemi gerektirmiyor."

"Cezalandırmak için birini arıyorsun. şu an önüne Usame
Bin Ladin'i getirsem, eline bir tabanca verip onu vurmana izin ver-
sem, bu senin için kapanış olur mu?"

"Bir stadyumu onunla birlikte ölecek insanla doldurmanız
gerekir."

"İsim verebilir misin?"

"Öncelikle, 11 Eylül olayından politik ve ekonomik çıkarı
olan kimselerle başlayıp o günden sonra para kazananlar diyelim."

"Senin, aramızdaki komplo teorisi üreten yerlilerden biri ol-
duğunun farkında değildim."

"Tarihte zenginler tarafından ve zenginler için başlatılamayan
hiçbir savaş yoktur."

"1966'da Denizciler Ordusu'na gönüllü katılan Jersey'li bir
genç olarak, yurtseverliğin kişisel çıkar için acımasız bir dış gö-
rünüş olduğuna inanmanı hakaret olarak kabul ediyorum."

"Milliyetçiler ve politikacılar vardır. Tek ve aynı olmaları ge-
rekmez. Gerçek yurtseverlik, yuvamızı, aileyi ve cemaati kapsar,
dünyanın diğer ucundaki büyük kurumlar için masum insanları öl-
dürmeyi değil."

"Cemaat tüm ülke demektir. Yaşadığımız hayattır."

"Kuzey Carolina sahillerine ilk işgalciler geldiğinde boyun-
larını parçalayıp, boğazlarını kesip üzerine işeyeceğim. Daha önce
değil." Bayan Halfacre'ye dönüp baktım. Yanakları kızarmaya

başlamıştı. “Fransızcam için özür dilerim hanımefendi.”

Benton çenesini elleri arasına aldı. “Muhammed adındaki herkesi öldürmek isteyen o adama ne oldu?”

“Öldürdüğümüz bir sürü masum Iraklı kadın ve çocukları da gördü.”

“Biz mi?”

“Eğer ‘bizler’ kendimizi hükümet gibi görüyorsak, evet onları biz öldürdük.”

“Eğer Eisenhower Normandiya çıkarmasında yanlışlıkla sivilleri öldürme konusunda endişe duysaydı şu an hepimiz Almanca konuşuyor olurduk.”

“Eğer Eisenhower burada olsaydı Beyaz Saray’ı terk ederken söylediklerini tekrar ederdi. ‘Kurumlara ve askere çok güç vermekten sakının.’”

“Bunu doğru anlamış mıyım bakalım Thomas. Biri senin karını ve oğlunu öldürdü. Kimin sorumlu olduğundan emin değilsin, kimsenin verdiği gerçek uyarlamasını kabul etmiyorsun, yüzü olmayan bir alay zalimi cezalandırmak istiyorsun. Ve... kendini suçlayarak kamera teçhizatlarına saldırıyorsun.”

“Bir sabahın iş programı yüzünden karımı ve oğlumu ölüme gönderdiğim için kendimi suçluyorum. Kamera teçhizatına saldırıya gelince, bu sadece bir başlangıçtı.”

“O zaman dürüst olmak gerekirse, Cathryn Deen’in özelinin senin için önemi yok.”

“Sayın Yargıç yanlış istikamete gitmek için uzun bir yol seçtiniz.”

“O zaman bana doğruyu, takip edilecek yolu ve ışığı göster.”

“Karımın hayatını kurtarabilsem, eğer cennet varsa ve oğlum oradaysa intihar ettiğimde onunla birlikte olabilirim.”

Sessizlik. Tek ses Bayan Halfacre’nin iç çekişiydi.

Benton yavaşa ellerini tokmağını üzerine koydu. “Sen.. Cathryn Deen’i Tanrı’dan rahmet puanları kazanmak için bir yol olarak mı görüyorsun?”

Ona ne dememi beклиyordu? Gerçeği mi? Cennete inanmadığımı, Ethan’ı bir daha gremeyeceğimi, Tanrı’nın da insanlığa ucuz bir ilaç gibi yutturulduğunu düşündüğümü m? Cathy’ye açık olduğumu mu? Sade ve temiz bir şekilde onu sevdiğimi mi? Hiç tanışmadığım bir kadını. Hayır, bunları mahkemede aıklarsam Bayan Halfacre’nin yanakları kıpkırmızı olurdu. Omuz silktim. “Bulabildiğim her yerde, evrenin takdir ettiği kaderime razı olurum. Artık kayıtlara geçmeye devam edilmesini rica ederim.”

Benton i geçirdi. “Bayan Halfacre ellerinizi kalbinizin üzerinden çekip yazmaya başlayın.”

Bayan Halfacre, “Tanrı aşkına. Bay Mitternich herkesin sizin arkanızdan konuştukları beni ilgilendirmez. Siz *kötü* bir kaık değilsiniz,” dedi.

Ona doğru hafifçe eğilerek, “Teşekkür ederim,” dedim.

Benton tokmağını eline aldı. “Thomas o fotoğrafılara tüm zararlarını ödeyeceksin, ayrıca seni zorunlu hizmet yapmadan da serbest bırakamam,” dedi.

“Pokerde beni zleyeceksiniz demektir. Benden başka kazanmanıza kim göz yumacak?”

Tokmağını kaldırdı. “İşte şimdi kaderini imzaladın,” dedi. “Tüm zararlar ödenecek, altı ay gözaltı ve iki hafta eyalet iftliğinde alışma.”

Tokmağını vurdu.

İşte benim için zor zaman başlıyordu. Pike suçluları pek rahat bırakmazdı. Hapis detaylı bir iş demekti. Ayrıca eski moda bir iz-

gili tulum giymeye de katlanmak demekti.

İlk kez hücremden çıktığımda Pike, “Aman aman, Tommy oğlum, nasıl da eski moda görünüyorsun,” diyerek alay etti.

Jefferson eyalet pranga çetesinin yeni bir üyesi olarak, ilçe merkezi olan Turtleville’in gölgeli meydanında yer alan Jefferson Eyalet mahkemesini tam karşısındaki The Lucky Bean kafesine bir kaçamak yapmak için pazarlık yapmaya çalıştım. Turtleville, Yukarı Ruby Deresi’nin kayalık kıyısında yer aldığı için sokaklar üzerinde çoğu gün nehirden kaynaklanan bir sis kaplı olurdu. Yazın bu çok hoş olurdu, kışları ise kemikleriniz donardı. Şimdi şu ilkbahar gününde ise üzerimdeki ucuz pamuklu tulumum soğuk ve nemli bir eldiven gibiydi. Nisan ayı mahkûm işlerini yapmak için çok soğuktu ve zebra çizgili tulum da yapışınca daha da utanç verici oluyordu. Ben ve iki hapis arkadaşım –çekleri devamlı geri dönen Bert ve sabıkalı hızlı sürücü Roland– iki katlı adliye binasının girişine kurulan iskelede tir tir titriyorduk. Ana kapının dışındaki garip taş heykelleri tazyikli suyla yıkıyorduk.

Pike iskelenin altındaki kuru bankta rahatça oturmuş, “Tommy oğlum heykelin sol kulağına yeniden su tut,” diye emretti. “Hâlâ yemyeşil. Sanki kulağında enfeksiyon var gibi görünüyor.”

“Kireçtaşından yapılmış, yüzeyi delikli olur. Taşlar için özel bir astar cila kullanılması gerek.”

“Şehir konseyine bahsederim. Sivil hayata olumlu katkıda bulunduğundan dolayı memnun olacaklardır. Islah sistemimizin de iyi işlediği kanıtlanır.”

“Yani ben artık güvenilir bir kişi oldum mu? Bert ve Roland’ı karşıdaki kafede latte içmeye götürebilir miyim?”

Bert, “Nedir o?” diye ağır bir şekilde sorarken taş heykelin üzerine tazyikli su sıkmaya uğraşıyordu.

Roland, “İçinde süt olan kahve, hiçbir şeyden haberi olmayan cahil şey seni,” dedi. Kompresörü iskelenin alt taraflarına doğru indirdi. “Benimki moka aromalı olsun.”

Pike bana doğru homurdanarak baktı. “Kimse hiçbir çeşit ve aromalı kahve içemez,” dedi.

Bert, “Bir şey sormak istiyorum. Turtleville kasabasındaki adliye girişinde nasıl oluyor da maymun heykelleri bulunuyor,” dedi.

Roland başını sallayıp, “Seni aptal şey, onlar maymun değil şeytan heykelleri,” dedi.

“Ben Baptist dinindenim. Ben onlara Baptistlerin Maymun heykelleri diyeceğim.”

Ben mesleki bilgimi ortaya koyarak, “Onlar yaratık heykelcikleri,” dedim. “Fransa’dan türemişler. Eskiden katedrallerin üzerini yağmurdan korunmak için bunlarla kaplarılarmış. Günümüzde süs olarak kullanılıyor.”

Bert, “Peki, ama kaplumbağadan adını almış bir kasabanın adliye kapısının üzerinde süsleme için neden yaratık heykelcikleri var? Onun yerine kaplumbağa süsleri olsaydı ya?”

Roland sertçe, “Hay mankafa, Turtleville ismini Kızılderili Cherokee kabilesi koymuş,” dedi. “Büyükanнем bir Cherokee idi. Beyaz adamlar gelmeden önce burasının Turtle Town olduğunu söylemişti. Cherokee’ler için kaplumbağa çok önemlidir. Dünyanın bir kaplumbağanın sırtında olduğunu söylerler.”

“Bunları Baptistlere söyleme sakın. Fen kitaplarına hemen bir çıkartma koyarlar.”

Roland bana baktı. “Sen ne düşünüyorsun Mitternich? Dünya bir evrim geçirdi mi, oluşum mu, yoksa kaplumbağanın gücü mü?”

Gülümsedim. “Ben rasgele karmaşa teorisine inanırım. Diğer bir deyimle, ‘Olur böyle şeyler.’”

Bert ve Roland kahkahayı bastılar. Bert burnunu Baptistlerin Maymun heykellerinin bulunduğu kemere oyulmuş olan *Jefferson Eyaleti* yazısına doğru uzatarak, “Peki, seni çokbilmiş Yankee, şu önemsiz soruyu cevapla bakalım: Bu eyalet adını nereden almış?” dedi.

“Thomas Jefferson’dan sanırım. Üçüncü başkanımız, hani şu mimar olan.”

“Yanlış. Adını Amos Jefferson’dan almıştır. Kendisi ilk keçi çobanımızdı ve kadınlara düşkünlüğüyle tanınırdı. Üç karısı – hepsi de aynı zamanda onunla evliymiş– ve on dokuz çocuğu varmış.” Roland aşağıda oturan Pike’a seslenerek, “Şerif sen ve Delta yaşlı Amos’la bir şekilde akraba olmuyor musunuz?” diye sordu.

Pike homurdandı. “İki nesildir Jefferson eyaletinde oturan herkesin onunla akrabalığı vardır. Whittlespoon’lar, McKendall’lar, Nettie’ler, başka kim aklınıza gelirse. Çoğu kuzen torunu veya başka bir şekilde akraba olur.”

Cathy de o zaman, diye düşündüm. O aklımdan çıkmıyordu. Amos Jefferson’un soyundan mı gelmişti? Belki, kader benim Cathy ve yerel keçiler tarafından sevilmemi istemişti. “Keçi çobanı ha?” dedim. “O zaman Çapkın da ilk ceptelefonunu yiyen keçi soyuna dayanıyor demek oluyor?”

Pike, “Gevezeliği bırakın da çalışın,” diye seslendi. “Tom, sen mahkûm arkadaşlarına kötü örnek oluyorsun.”

Yaratık heykelinin kulağına yoğunlaştım. Su parçacıkları geriye doğru sıçrayarak sakalımı ıslattı. “Eğer iyi bir örnek olamiyorsam, en azından onları ikaz ederek hizmet ediyorumdur.”

Pike gülmedi. O rasgele karmaşa teorisine veya şahsi mazeretlere inanmazdı. Ben onun kara listesindeydim.

Yaratık heykelinin kulağını temizlemeyi bitirip, kompresörümü kapattım. Bert ve Roland hâlâ çalışıyorlardı. Delta, “Tho-

mas,” diye seslendi. İskelenin diğer ucuna baktım.

Delta ve Dolores Kaye aşağıdan bana gururla bakıyorlardı.

“Sana ve diğerlerine yabanmersinli turta getirdim. Log Splitter Girls kendi elleriyle yetiştirdikleri ve geçen sonbaharda toplanmış yabanmersini stoklarının sonunu bana verdiler.”

Roland ve Bert bana gülümsediler. Roland, “Hadi iyisin!” diye fısıldadı. “O lezbiyenler ellerinde kalan son partiyi öyle herkese vermezler.”

“Teşekkür ederim,” diye aşağı seslendim. “Haber var mı?”

Delta başını salladı. Cathy’nin ateşi düşmüş. İltihabı kontrol altına almışlar. Yoğun bakımdan çıkmış, yine yanık bölümüne alınmış. Bana yine çörek yolla diyor. Kocası hakkında başka bir şey söylemedi. Sanki bir şey veya birisi onun moralini yerine getirmiş. Belki ona senin kameralı serserileri korkutup kaçırdığını söylemeliyim. Bu dünyanın bir yerinde kadınları koruyan iyi insanların da olduğunu bilmeli.”

Cathy’nin ateşi düşmüş. Yüreğimi sıkkan yumruk gevşedi. Gülümsedim.

Pike ve Delta şaşkınlıkla bana baktılar. Pike, “Bakın hele. Dişleri de varmış,” diye espri yaptı.

Delta bankın üzerine üzeri kapalı turta tabağını koydu, Pike’ın yanağını sıktı –kimsenin bakmadığından emin olunca çenesinin altında olanını, yüzündekini değil– ve kafeye doğru yollandı. Dolores Kaye bana bakıp gülümsedi. Arkada sıkı bir topuzu olan gri saçlı Bea Teyze tipinde L.L. Bean lastik çizmeleri olan, üzerine düşük belli kot pantolon ve bahçecilik sloganı yazılı kazak giymiş siyahi bir kadını gözünüzün önüne getirin.

*Güller hep kırmızı olmaz
Menekşeler hep mor olmaz*

*Kaye Heirloom Fidanlığı'na gelince
Antika renk tonlarını görmeden olmaz*

Delta'yı takip etmeden önce, "Thomas, senin için *vidal blanc* üzümlerinden biraz daha ısmarladım. Bunlar benden," dedi.

Prangalı mahkûmların bile hayranları olabiliyormuş.

Cathy

Yanık bölümüne geri döndüğüme sevineceğim hiç aklıma gelmezdi, ama Yoğun Bakım ünitesinden daha neşeli olduğu kesindi. İlk amacım, enfeksiyon kapıtığım sırada beni ikna edebilen gizemli yabancıнын kim olduğunu öğrenmek olacaktı.

Delta'ya, "Birkaç gün önce 'Thomas' denen biri beni aradı," dedim.

Çığlık attı. "Bilmeliydim!" dedi.

"Başka bir kuzenim mi?"

"Hayır hayatım. Evlilik dolayısıyla uzaktan kuzen torunu bile değil. O buralardan değil, ama bizlerle kaynaştı. Birkaç yıl önce oğlumun hayatını kurtardı. Uzun bir hikâye. Dinlemeye hazır olduğunda anlatırım."

"Hayat kurtarıma demek. Deneyimi olduğunu düşünmüştüm zaten."

"Vay, vay. Thomas ve sen güzelce konuştunuz demek."

"O konuştu, ben çoğunlukla dinledim."

"Büyükkannenin evinin yanındaki yerde oturuyor. Ve büyükkannenin komik evini gerçekten çok seviyor. Ona bakıyor. Hatta bakmaktan da öte. Sana biraz ondan söz edeyim."

“Hayır, gizemli kalsın daha iyi.”

“Yani sen...”

“Hayır. Onu gözümün önüne getiriyorum, tıpkı bir dede gibi... Ellili yaşların sonu, belki de altmışlı yaşların başında. Kelleşmeye yüz tutmuş saçları, biraz tıknaz. Dul olduğunu söyledi. Karısı ve çocuğu genç yaşta ölmüş. Çok yalnız hissediyor olmalı.”

“Tatlım, onlara güvenmek için adamları şirin, zararsız babalar veya dedeler olarak görmemelisin.”

“Öyle mi? Hayatım boyunca adamlar beni dış görünüşüm için istediler. Onların ilgisi, bana tanıdıkları kolaylıklar, avantajlar sayesinde hayatımın ne kadar rahat olduğunu bugüne kadar hiç farkında değildim. Kendim hakkında düşüncelerimin hepsi boş temeller üzerine kurulmuş. Şimdi çirkinim, adamlar beni istemiyorlar. Artık bedava yemekler yok. Yani... ben de hayatımda adam istemiyorum. Daha önce alışık olduğum gibi değil. Hayatımda olabilecek adamın çok doğal olması gerek. Lütfen.”

Delta iç çekti. “Peki, şu kadarını söyleyeyim. Gerald gibi işe yaramaz bir katır değil.”

“Bunu bildiğim iyi oldu.”

Konuşmamız sona erdiğinde, yatağında uzanırken Thomas’ın hayalini kafamda biraz evirip çevirdim. Penceresinde beyaz kepenkleri, bahçesinde kuş evleri olan küçük bir evde oturuyordu. Dışarıda barınaktan aldığı tatlı ve tembel bir köpeği ve evinde birkaç tumbul kedisi vardı. Evin tepesine konulan, yeni küçüklerden değil de bahçeye konulan cinsten büyük bir çanakla uydudan beyzbol maçlarını seyrediyordu. Oğlunun ve karısının fotoğrafları kitaplık raflarında ve yatak odasında başucunda duruyorlardı.

Haki renk pantolonuna göbeği yüzünden askılık takıyor, ayak kemiğinin olduğu yerde aşınmış deri lekeleri olan Minnetonka mo-

kasenleri ve sol göğsünde kilisesinin ismi işlenmiş golf gömlekleri giyyordu. Onları kiliseden yeni ibadet yeri yapılması için para toplamak üzere satışa çıkarıldığında almış. Nazik, düşünceli, ben dahil hiç kimseyi isteyerek üzmeyecek biriydi.

“Cathryn? Hazır mısın?”

Psikiyatrist clindeki aynanın dış yüzü benden yana olarak ya-
tağımın yanında duruyordu. Onun arkasında birkaç hemşire ve te-
rapistler endişçyle, sanki köşeye sıkıştırılmış ayıyı sakinleştirmek
ister gibi bana bakıyorlardı. İyi olan climle karyolanın demirlerini
öyle sıkı tutmuşum ki parmaklarım hissizleşti. *Bütün bunları plan-
lamışlar. Eğer kaçmaya çalışırsam beni yakalayacaklar. Küçük bir
okla beni vuracaklar. İyi olan kulağımda bir etiketle kafesin içinde
gözlerimi açacağım.*

“Hazırım,” diye yalan söyledim.

Doktor yavaşça aynayı döndürüp yüzüme tuttu.

Aynadaki şeye baktım. Şey. O şeyin hâlâ güzel yeşil gözleri,
elmacikkemikleri ve harika dudakları vardı. Yüzünün iyi tarafına
bakıldığında hâlâ havalı kalkık burnu, pürüzsüz cildi vardı. Ama
o şeyin yüzünün diğer yarısına bakıldığında korku filmi maskesi
gibiydi. Sanki özel efekt sanatçısı derinin üzerine kabarcık ve akan
su halinde kauçuk öbekleri atmış ve onları garip pembe, kırmızı,
kahverengi ve balık göbeği gibi beyaz renklere boyamış gibiydi.
Hayali lateks maske bu şeyin ağzının ve gözlerinin yanını çektiği
için şekilleri bozulmuştu. O şeyin yüzünde belli belirsiz daimi bir
gülümseme vardı.

Yaralı dokular o şeyin kafatasına doğru yukarıya kadar gidi-
yordu. O taraftaki saçları hâlâ kazınmış olmasına rağmen, kafası-
nın iyi olan tarafında yumuşak kahverengi fırça gibi tüyler

çıkmaya başlamıştı. O şeyin saçları, Demi Moore' un *G.I. Jane* filmindeki kafasındakilerden daha beter görünüyordu.

O şeyin sağ kulağı da -şu özel efekt sanatçısı daha güzel bir şeyler yapabilirdi- sanki kauçuğu kalıba dökmüşler ama daha sertleşmeden karıştırmışlar gibiydi. Kulağını kalıptan çıkarırlarken de kazara memesini koparmışlardı. Bu şekilsiz kulak hiç olmamıştı.

Psikolog, "Cathryn? Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ben iyiyim ama o aynadaki şey ölmek istiyor.

"Bugünlük yeteri kadar gördüm. Şimdi biraz çörek ve sos yemek istiyorum."

Delta ve Thomas'ın gönderdiği son paketi göğsüme çektim. Koca parça bir çörek parçasını çıkarıp krema sosunun içine batırıp ağzıma tıktım. Vahşice çiğnerken psikolog ekibine baktım. Benim artık yalnız kalabileceğime inandıklarında yavaşça ok atan tabancalarını ceplerine koydular. Odadan çıkarken aynayı da yanlarında götürdüler.

Çöreği kucağıma düşürdüm ve ağlamaya başladım. Son zamanlarda benim kazam hakkında yazılanları ve televizyonda verdikleri haberleri görmek için ısrar etmişim. Kötü bir fikirmiş. Şakalar, sömürülmüş vidolar ve insanların sinsice kötülükleri. Bir film eleştirmeni benim için, "Pop kültürünün saltanat mensubu, İkarusa benzeyen trajik bir şekilde kendi yanılmazlığına inanmış," demiş.

Hiç koleje gitmemiş olduğum için (O zamanlar Prenses Arianna filmlerinde oynuyordum) ve genç kızlık yıllarımı da Atlanta hazırlık okulunda düşük notlar alarak geçirdiğim için hastane bilgisayarından İkarus'u araştırmam gerekti. Tabii ki, İkarus'un, güneşe yakın uçtuğunda ev yapımı kanatları eriyen gözü kara bir Yunan tanrısı olduğunu öğrendim. Eleştirmen, "İkarus gibi," demişti. "Cathryn Deen kendi kibrinin kurbanı oldu."

“Kibir” kelimesine de baktım tabii.

Titreyerek, yüzümün sağ tarafındaki korkunç dokuya dokundum. Bir zamanlar kulağım olan et parçasının üzerinde titreyen ellerimi gezdirdim. O şey sadece aynada değildi. O şey aslında bendim.

Artık kimsenin benim resmimi çekmesine izin vermeyecektim. Kuzey Carolina'ya hiç gitmeyecektim, Delta bu halimi görmemeliydi. Ve ben de şu korkunç yüzümü Thomas'a göstermeyecektim.

Hayalimde onun güvenilir dede gibi kalmasını istiyordum.

Onun *düşü* olarak kalmayı istiyordum.

Güzel bir kadın.

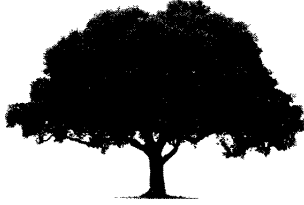
İKİNCİ KISIM

En acilinden, kadınların kimlikleri önce "güzellik" ile anılmalı ki biz, dış dünyada hayati hassasiyet taşıyan aracımız olan özgüvenimizle dışarıdan gelen övgülere karşı savunmasız kalabilelim...

Naomi Wolf

Ben, daha derin bir içgüdüyle, gücümü zorlayan, benden çok büyük taleplerde bulunan, cesaretim ve sertliğimden şüphe duymayan, beni naif ve masum biri olarak görmeyen, bana bir kadın gibi davranan bir erkek seçtim.

Anais Nin

7. Bölüm

Cathy

Hollywood Hayaleti.

“Dikkat et, Bir. Kedi kapının önünde. Tekrar ediyorum. Kedi kapının önünde.”

“Anlaşıldı, İki. Kapı açık. Kurtlara dikkat edin. Sokakta bir sürü kurt var.”

“Anlaşıldı Bir. İçeri giriyoruz.”

Kodlarla konuşan korumalarım gizli ajanlar kadar ciddi olmalarının yanı sıra tam teçhizatlıydılar da. Sanki mağara içinde gibi pencereleri iyice karartılmış, küçük bir limuzinin arka koltuğunda iki tanesinin arasında oturuyordum. Dışarıda, palmyelerin ve Hollywood tepesindeki küçük malikânemin pahalı şekilde sulanan begonyaları üzerinde parlak mayıs güneşi parlıyordu. Sonunda hastaneden kurtulmuştum. Şimdi artık kendi evimdeki hapis hayatına başlayabilirdim.

Bir korumam, “Üzgünüm. Bayan Deen,” diyerek başımın üzerine ince bir örtü attı. “Biraz daha güvende olmanız için. Bu camlar tamamen mat değil.”

Örtünün altından, “Önemli değil,” dedim. Kapalı olmaktan hoşnuttum.

Dört metre yükseklikteki duvarların çevirdiği evimin giriş kapısından içeri girerken güvenlikçiler minibüs ve arabalarından atlayarak çıkan küçük bir grup paparazziyi durdurdu. Avukatlarım kazayı videoya çeken adama karşı yasaklama emri çıkartmıştı. En azından önümüzdeki on iki ay içinde onun tarafından rahatsız edilmeyecektim. Ama paparazzi takımının diğer “kurtları” için hâlâ iyi bir yemek olabilirdim. Benden tek bir şey istiyorlardı, yaralı yüzümün paha biçilmez bir fotoğrafı.

Hayattaki amacım ise onlara bu zevki vermemekti.

On saniye sonra kapı limuzinin ardından kapandı. Korumam örtüyü başımdan çekti. Rahatlamanın verdiği rahatlıkla İtalyan servi ağacına ve Akdeniz zarafetindeki güneşli bahçeme baktım. “Dışarı çıkmak istiyorum.”

“Bir iki saniye daha Bayan Deen. Önce garaja girelim. Tepedeki damlara fotoğrafçıların çıkmış olabileceğini sanıyoruz. Şimdi çıkarsanız sizi hemen çekerler.”

Başımı salladım ve öylece oturdum. Pencereleeri tırmalamak istiyordum. Alnımdan terler boşanıyordu. Eşarpıla sarınmış, gözlükleri takmış, uzun kollu gömlek ve bol pantolon giymiştim. Başım sıkıca yapışan iyileştirici bir maskeyi de unutmamak gerek. Yüz için destek olacak resim gibi bir kılıf. Bir marketi soymaya hazır gibi görünüyordum. Giysilerim altında aynı malzemeden yapılmış, vücuduma yapışık çorap gibi bir tulum vardı. Önümüzdeki aylarda, bunlar benim ikinci derim gibi üzerinde olacaktı. Umarım iyileşmekte olan derim, üzerindeki bu baskıyla Freddy Kruger tipi yerine düz bir yara dokusu oluşturabilecekti.

Serin ve sakin bölgedeki beş arabalık garaja limuzinin uzunluğu kadar girebildik. Araba koleksiyonuma bakıp, titredim. Sa-

dece Trans Am yerinde yoktu. Los Angeles'taki depoda duran hurdaya dönmüş yanık arabanın birçok parçasını hırsızlar çalmışlardı. Direksiyonu internete eBay'de satışa çıkmıştı.

Zaten onu geri almaya niyetim yoktu. Bir daha spor araba kullanmayacaktım veya *herhangi* bir araba. Şimdilik, hiçbir arabaya binmek istemiyordum. Hastaneden eve çarçabuk geliş yolunda bile kazadaki takip ve çarpışma anıları beynime dolmuştu. Alevler arasında yanmak da keza. Arabaları gittikçe uzayan fobi listeme ekledim.

“*Sinyora Cathryn!* Evinize hoş geldiniz.” Arabadan sendeleyerek çıkarken Bonita ve Antonio Cavazos bana doğru koştular. Bacaklarımda güç yoktu, sinirlerim hassastı. Nerdeyse Cavazos'ların kollarına yığıldım. Bu orta yaşlı çift evimi yukarıdan aşağı ve içten dışa idare ediyorlardı. Hizmetçilere, aşçılara, bahçıvanlara nezaret ediyorlar, havuzun yanındaki küçük misafirhanede kalıyorlardı. Artık evde sadece onlar ve ben olacaktık. Beni ne kadar az kişi görürse o kadar iyi olurdu.

“Evdeki aynaların hepsini kaldırdınız mı?” diye sordum.

Bana üzülererek bakarak evet anlamında başlarını salladılar.

Evet, bu benim takıntım olmuştu, kendime bakmaya dayanamıyordum. Sadece yüzüme değil, vücuduma da bakamıyordum. Yılan gibi görünen yara izleri boynumdan omuzumdan sağ koluma kadar uzanıyordu. Derim eriyip yeniden oluşmuş gibiydi. Yaralar garip şekil ve renklerle yamalı doku gibi duruyordu. Bir zamanlar mükemmel olan sağ göğsümde yara izleri vardı. Sağ kalçamda büzüşmüş yaralar ve bacağımdan aşağı bozuk üzüm bağlarına benzer yara izleri vardı. Aynaya tekrar baktığımda mahkûm olduğum bu geleceğe dair bir ipucu mu görecektim acaba? Daha ne kadar kötü olabileceği düşüncesiyle titredim.

Boğuk bir sesle, “Ayna yok,” diye üsteledim.

Bonita, "Yok, ayna yok. İçeri gelin, *canım*," diye beni rahatlattı. Onun ve Antonio'nun kollarına tutunup hafifçe topallayarak yavaş yavaş yürüdüm. Bacaklarım titriyordu. Sonunda malikâne-nin serin taş ve kırmızı tuğlalı holüne girince salonu gördüğümde, ağlamak için bile enerjim kalmamıştı.

Bomboştu.

Gerald evi terk ederken tüm eşyaları da götürmüştü.

Bonita ağlayarak, "Ama biz misafir için olan süitlerden birini sizin sevdiğiniz şekilde düzenledik," diye beni teskin etmeye çalıştı. "Gelin balkonunuzda oturun, size soğuk bir içecek getireyim. Şehri seyredersiniz."

"*Teşekkürler*. Antonio yeni tenteler takıldı mı?"

Başını salladı. "İstedığınız gibi takıldı. Bütün teraslar ve bütün balkonlar kapatıldı. Tenteler, yan paneller, ön tarafa da tül perdelere. Dışarıda istediğiniz her yerde oturabilirsiniz, kimse sizi görmez. Havuz başında bir kulübe yapmalarını bile söyledim."

"*Gracias, teşekkür ederim*."

Endişem sadece fotoğrafçılar için değildi. Güneşe de dayanmıyordum. Cildimin bazı kısımları çok hassastı, çabucak güneş yanığı olabilirdi. Devamlı kaşınıyordum. İyileşirken elastik olabilmesi için birkaç ameliyata daha gerek duyulan yaralı sağ elim sanki bir eldiven takılmış gibiydi. Los Angeles güneşine o eli tutabilir miydim? Asla.

Cavazo'lar yatak odama girmeme yardım ettiler. Sıcak mavi ve yeşil tonlarda hazırlanmış, bir iki yerinde pembe ipekler bulunan bir kozaydı sanki. İngiliz ve Fransız kır evi tarzındaki mobilyaların tahta kısımları altın renginde, stilleri sadeydi. Yatak dört sütunlu ve dantel saçaklıydı. Yüksek ve kemerli pencerelerden içeri ışık giriyordu. Şimdilerde iyice tenteye kapatılmış özel balkon çift kanatlı bir kapı açılıyordu. Yatak odasının yanında büyük

bir banyo ve sauna, spor odası, hatta küçük bir mutfak bulunuyordu. Bonito ve Antonio'ya gaz ocaklarını çıkarmalarını söyledim. Alevler olmamalıydı. Sadece mikrodalga fırın kalmıştı.

Bonita, "Arkadaşlarınız size hediye yollamışlar," dedi. Sehpanın üzerinde Delta'dan gelen kutu duruyordu. Bonito ve Antonio büyük kapıyı arkalarından kapatarak odadan çıktılar. Sessizlik boğucuydu. İçimi yalnızlık kapladı, o kadar derindi ki kemiklerim sızladı.

Eşarbımı, gözlüklerimi, gömleğimi, pantolonumu ve ayak-kabılarımı soyarcasına çıkardım. Üzerimde o çirkin tek parça giyimle kaldım. Yavaşça, yüzümdeki maskeyi çıkarıp soğuk ve karo döşenmiş yere bıraktım.

Kutuyu açtım. Delta'nın çörekleri ve ruh besleyici krema sosu vardı. Ayrıca büyük bir de zarf. Üzerinde açık ve büyük harflerle "Evine hoş geldin, Cathy," yazılıydı. Sanki kelimeler usta bir elden ozalit kopya için hazırlanmıştı.

Zarfın içinde harika fotoğraflar vardı. Hemen tanıdım. Büyükanne Netti'nin evi, ahır, çayır ve domuz sırtı tepe, geyik, hindi, bahar çiçekleri ve günbatımı.

Bir not vardı. İmza yerinde sadece "Thomas" yazıyordu.

Evine hoş geldin. Seni bekliyor.

Fotoğrafları bağrıma basarak ağladım.

Gitmeye cesaretim yoktu.

Hollywood yalnızı olarak hayatım günlük rutine oturdu. Hâlâ bazı uygulamalar yapılıyor olsa da normal hayata benzer bir şekle gelebilmişim. Sadece "normal" tarifimde değişiklik olmuştu.

Geçmişim ve geleceğim yoktu. Dört milyon dolarlık yarasa mağarasında vampirler gibi yaşıyordum. Perdesiz camlardan uzak durup, geceleri hariç dışarı çıkmıyordum. Vücudumu sıkı şekilde

saran giysimin ve yüz maskemin üzerine kapüşonlu kazaklar giyiyor, eşarplar, gözlükler ve şapkalar takıyordum. Kadın şeklinde Gucci markalı büyük bir çantaya benziyordum.

Vaktimi bir sonraki çörek, krema sos ve Kuzey Carolina fotoğrafları dolu kutuyu bekleyerek geçiriyordum. Bazı haftalar sadece onların düşüncesi beni yataktan çıkarabiliyordu. Kişisel yardım kitapları okuyordum, ama faydası olmuyordu. Neşeli ve güvenli yemek programlarını seyrediyor, uyuyor, ağlıyor ve Thomas'ın yolladığı, gitmeye korktuğum evin fotoğraflarını odamda her yere asıyordum. Fotoğrafların birinde çiçekleri gösteren bir el vardı. *Thomas'ın eli olmalıydı. Güzel bir eldi. Yaşlanmaya yüz tutan dede için zarif ve güçlü görünen bir el.*

Thomas'la hiçbir zaman şahsen tanışmayacağım gibi, evimden de hiç çıkmayacaktım. Zengin ve garip biri olmanın güzelliği, parasını verdiğinizde gerekli olan her şeyin ve herkesin ayağınıza gelmesi. Doktorlar, terapistler, hemşireler, güvenlik memurları. Los Angeles'in en iyi korunan malikânesinde ziyaret edilen kraliçe anı gibiydim. Kapalı yerde yalnız yaşayan biriydim. Kapılarımın kapıları vardı.

Televizyonda bir sobanın yanışı veya bir kibrit alevini görmek beni çıldırtıyordu. Bazen yemek programlarındaki alevli tatlılar yapılırken kendimi tuzağa düşmüş gibi hissediyordum. Polis dizilerini seyretemiyordum, zira otoyoldaki takipler nefesimin kesilmesine yol açıyordu. Germe, zımparalama, kesme gibi acı verici ve aşağılayıcı işlemler için ayakta tedavi görmek üzere hastaneye gitmek zorunda kalınca, dışarıda bekleyen fotoğrafçılardan kaçmak için servis minibüslerine binerek evden çıkıyordum. Şimdiye kadar kirli çamaşırcı, koltuk döşemecisi ve böceksavar oldum. Yolda giderken titriyor ve terliyordum. Çarpışıp yanmamak için dualar ediyordum.

Gerald ile boşanma işlerimiz birkaç ay sonra sonbaharda bitecekti. Onun beni terk edişi derinden yaralıyordu, ama kendi aptallığının acısı daha derindi. Böyle bir soğukkanlı tüccarla nasıl evlenebilmişim? Ona âşık olduğumda otuz yaşındaydım. Birine bağlanmak için olgunlaşmayı beklemiştim. Sadece bir kez evlenmeye karar vermiştim, önür boyu sürecektir akıllı ve olgun bir ortaklık olacaktı. Bunun yerine, beni gösteriş yaparak satabileceği şampiyon İran kedisi olarak gören bir adama çatmışım.

Gerald hiçbir şey olmamış gibi Kusursuz markasını piyasaya sürmüştü. Kazamın kötü şöhreti şirketin tanıtılmasında yardımcı olmuştu. Halkın benim gerçeğimi unutmaması için beni hastanede terk ettiğini yeni yeni fark ediyordum. Kadınların reklamlardaki yüzüne bakarak ürünleri almalarını istiyordu. Benim yarı yanık yüzümü akıllarına getirmemeliydiler.

Benim, gerçek benim unutulmanımı istemişti.

Ben de buna canı gönülden katılmaya hazırdım.

Bir telefon görüşmemizde Delta'ya, "Rastlantı bu ya," dedim. "Avukatının boşanma kâğıtlarıyla göndermesinden hemen önce kocamla en son konuşmam, kendimi onun tarafından kabul edilmiş ve en çok sevilmiş olarak hissettiğim andı. Seni tanıştırmak için aradığı zamandı. Çok harikaydı."

Delta sinsice, "Sanki bir yabancıyla konuşuyormuş gibi değil mi?" dedi.

"Evet."

"Neden burayı ziyarete gelmiyorsun? Dağlar kalbine iyi gelecektir. Fotoğrafçılar, kapılar, duvarlar, perdeler olmayan bir yer. Thomas seni Çılgın Kadın Tepesi'ndeki büyükannenin evine götürür. Thomas'la tanışmalısın."

"Daha uzun bir yolculuk yapamam. Dedikodu sayfalarında yazılanlara inanma. Ben inzivaya çekilmedim. Sadece kendi teda-

vime odakladım. Doktorlar yüzümü tamamen düzeltebileceklerini söylüyorlar. Hayal edemeyeceğin kadar harika yeni ürün ve estetik cerrahi teknikleri var. Birkaç ay sonra iyi olacağım. Menajerim yeni teklifleri almaya başladı bile.”

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

Menajerim boş salonumun orta yerinde oturuyordu. Yüz maskemi, çok güzel Versace eşarbımı takmış, eşofmanımla daha önce Gerald’ın kanepesinin olduğu yere konulmuş bahçe iskemlesinde oturuyordum.

Menajerim buz gibi klimanın soğuttuğu salonda titreyerek bana, “Bu kıyafetin içinde terlemiyor musun?” diye sordu. “O kar maskesine... nasıl dayanıyorsun?”

“İyileştirici özelliği var. Ne kadar çok takarsam cildimdeki yaralar o kadar pürüzsüz bir şekilde düzelecek. Cildim birkaç ay sonra mükemmel olacak. Gerçekten.”

“Cathryn üzgünüm, ama gerçekle yüzleşmenin zamanı geldi.”

“Kesinlikle! Benimle konuşmak istediğin uzun bir teklif listen olduğunu söyledin. Hadi konuşalım.”

“Bu teklifleri tavsiye ettiğimi söyleyemem ama sana bildirmek görevim.”

“Film teklifleriyle başlayalım. Belki de yeni yönetmenlerden birinin bağımsız filminde küçük ama klas bir rol istiyorum. Sundance’a, bağımsız bir filmin galasına gitmek pek hoş olabilir. Kar yağdığında Utah’ı çok severim. Donmuş Mormonlar.”

Menajerim bana gözlerini dikti. “Filmlerde rol mü? Hayır, film teklifleri yok.”

Yüzümün eski halini alamayacağını hatta yarı normale bile

dönmeyeceğini bildiğim gibi film tekliflerinin de olmadığını biliyordum. Ama onurumu kurtarmış görünmeliydim. Kelime oyunu yapmak için. “Peki, filmleri sonra konuşuruz. Başka neler var?”

“Yaptığın kaza hakkında her şeyi anlatacağın bir kitap. Kitabın filme alınma hakkı. Kaza hakkında televizyon programları. Larry King ve Oprah Oprah önce istiyor–, o asla Larry’den artakalanları almaz.”

“Kaza hakkında konuşmak istemiyorum. Oyunculuk yapmak istiyorum.”

“Tamam, o konuda da teklifler var. Televizyon dizilerinde misafir oyunculuk rolleri öneriyorlar.”

“Peki, kariyerimdeki bu yeni dönemde ilk olarak küçük ekranı basamak olarak kullanırım. Kendi dizimde yıldız olmak daha iyi olabilir. Klas bir dizi düşünüyorum. Romantik komedi. HBO veya Showtime. Düzgün insanların seyredeceği iyi yazılmış senaryolardan biri olmalı.”

Menajerim bakışlarını kaçırıp boğazını temizledi. “Seçeneklerden bazıları şöyle: Law & Order dizisinde kocası eski karısı tarafından öldürölmüş çilekeş bir yanık kurbanı. ER dizisinde yanık izleri olan cesur bir doktor. Boston Legal dizisinde eski bir mahkûm tarafından intikam için yüzüne asit fırlatılmış bir avukat.”

“Şaka yapıyor olmalısın, değil mi? Ben neyim, kızartılmış cildi olan yeni poster kızı mı? Kast ajanslarının veritabanlarında “Yanmış Sanatçılar” diye baktıklarında benim adım çıkacaktır.”

“Bak ben sadece aracıyım.”

“Daha güzel mesajların yok mu?”

“Son bir şey daha var. Büyük dergilerden düzinelerce teklif geldi. Hepsi de senin kaza sonrası fotoğrafını çekmek istiyor. *Vanity* dergisi Annie Leibowitz için çıplak poz verirsen seni koruyacaklarına dair garanti veriyorlar.”

Çıplak poz vermek mi? Çıplak ve yaralı olarak? *Ucubeye* bakın. Menajerime baktım. İçimde küçük bir parçam büzülerek saklandı. Kısık bir sesle, "Aklını mı kaçırdın?" dedim. "Ben hâlâ rol yapabiliyorum. İyi bir sanatçıyım. *Devlerin Aşkı* 'ndaki rolümle yeni Elisabeth Taylor olacaktım, Tanrı aşkına."

"Tatlım, artık sen Richard Burton'dan sonraki geçkin Liz olabilirsin. *Taş Devri* filminde Wilma'nın annesini oynama şansına razı olan Elisabeth Taylor durumundasın."

"Hâlâ yeteneğim ve kişiliğim var."

"Dış görünüşün için değerliydin. Çok özeldin. Yüzün olmayınca yalnızca herhangi başka bir artistsin. İnsanları seksi vücudunla bile çekemezsin. Bundan böyle kısa etek veya kolsuz bluz giyemezsin."

"Ben sadece organlardan meydana gelmiyorum. Kadınlar organlarının toplamından çok daha değerlidir."

"Bu işte değil. Televizyon, sinema, video oyunları gibi erkeklerin seyretmekten hoşlandığı hiçbir işte değil. Kablolu yayınlardaki haber programlarındaki neşeli spikerlere bak."

"O sadece habercilik işi."

"Rachel Ray iyi bir aşçı olduğu için mi Yemek Programı'nda yıldız oldu sanıyorsun?"

Hemen, "Paula Deen'e ne dersin?" diye cevap verdim. "Daha yaşlı ve gri saçlı, anneye benziyor..."

"Ama o harika bir aşçı. Sen spagetti bile yapamazsın."

"Tamam, tamam. Ama ben karakter rollerinde oynayamaz mıyım? Tüm başarılı, pizza suratlı adamlara bak, televizyonda sağlam rolleri..."

"Kadınların kırıksıkları artıyor, erkeklerin ise karakter çizgileri oluşuyor. Cathryn bu söz çok doğru. Çifte standartlar var. Kadınlar şişmanlar. Erkeklerin "aşk simidi" olur. Kadınlar daha genç ka-

dınlar için terk edilirler. Erkekler... daha genç hanım alırlar. Seçimleri çoğunlukla erkekler kontrol eder. Paranın çoğunu da onlar kontrol eder. Bazen bu durum açıkça belli olmuyor ama kadın hakları için çalışmalar yıllardır sürüyor olsa da erkeklerin borusu öter. Biz kadınlar da bu duruma uyum sağlarız. Biz kendi cinsimize ihanet ediyoruz.”

Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. Erkeklerden nefret mi ediyorsun?”

“Hayır, tek olarak iyiler. Ama onları gruplandırırsan cinsel organlarının peşinde koşan zorbalardır. Ve kadınlar da bu durumu onların yanına bırakırlar. Onları memnun etmeyi isteriz. Onların bakmadığı çirkin karı, şişman piliç, dümdüz göğüslü kahpe olmak istemeyiz. Güzel kadınlara bakmak istediklerini biliriz. Güzel ve genç görünen kadınlara bakarlar. Geriye kalan tüm dişiler üretime katkıda bulunan yedek sisteme hizmet eder. Veya alay konusu olurlar.”

“Bu doğru değil. Beyinleri ve çok çalışmaları sayesinde başarılı olan kadınlara bak.”

“Onlar kuraldışı olanlar. Bunu sisteme söven her şişman, ev kadını olan alelade görünümlü kadınlara söyle istersen.” Menajerimin yüzünde mesafeli ve kızgın bir ifade belirmişti. “Minnesota’da büyürken ben artistik buz patencisi olmak istedim. Ailem eğitimim için ellerindeki her şeyi harcadı. Ben gerçek bir sporcuydum, Cathryn. Başarmak için teknik becerim vardı. Ama önemli koçlar olimpiyatlarda şampiyon olabilecek kızları seçerken bana deneme şansı bile vermediler. Yeteneğim veya şevkim olmadığından değil, sadece yeteri kadar güzel olmadığım için.”

“Sen de sürat pateni yapabilirdin. Veya buz hokeyi... veya...” Birden ne kadar budalaca konuştuğumu fark ettim. “Özür dilerim,” diye cümlemi bitirdim. “Eskiden bir reklamda, ‘Güzel olduğum

için benden nefret etme,' diyen modeli hatırlıyor musun? Ve herkes bunları söylediği için ondan nefret ederdi. Nedenini hiç anlayamamıştım. Şaka olduğunu düşünürdüm. Ben güzel olarak doğmayı istememiştim. Bana birçok avantaj sağladığını kabul ediyorum, ama ben böyle doğmayı talep etmemiştim. Şimdi diğer insanların bu avantajlara içermelerini anlıyorum, ama bu kendimi kanıtlamak için bir şansım daha olmayacağı anlamına mı geliyor?"

"Cathryn, Musevi olan büyükannem derdi ki, 'şans bir buket gül gibidir, *bubelah*, bazıları onu koca bir demet olarak alır. Diğerleri her seferinde bir adet olarak alırlar ve bir gün gelir, *hah işte bütün buket benim oldu*, derler."

"Ben güllerimi almak için çok çalıştım."

İçini çekerek, "Biliyorum, ama sen hepimizin alabileceğinden çok daha fazlasıyla başladın. Tek yapman gereken güzelliğine güzellik katmaktı. Gül. Her neyse. Cathryn, sana şimdiye kadar verilen güllerle mutlu olmaya bak. Belki seni bekleyen daha birkaç tane vardır, önceleri hiç bakmadığın yerlerde onları bulmanı bekliyorlardır. Senin istediğin şekildeki kariyerin bitti. Los Angeles'tan çık. Bu işten uzaklara git. Yaşadığın hayatı unut gitsin. Bir koca bul. İyi bir adamla evlen, çocukların olsun. Zenginsin, para sorunun yok, yardım vakfı gibi bir şey başlatabilirsin. Sen iyi bir insansın, akıllısın. Hayatınla yeni bir şeyler yapabilirsin." Ayağa kalktı. "Veya bundan sonra yanık kurbanı rolüne bürünürsün."

Ağlamaktan korktuğum için bir şey söylemeyince yanık olmayan tarafımdaki omuzumu sıkarak odadan çıktı.

Ben de yatağıma döndüm.

Luce, Randy ve Judi'yle saç ve makyaj danışma seansı organize etmek, daha sonra dönüm noktalarına baktığımda, işe yarayan

bir karakter oluşumu deneyimine dönüşmüştü. Ama o an için, bardağı taşıran son damla olmuştu. Demokles'in kılıcı aslında kılıç değildi, insanın kafasının üzerinde binlerce zararsız gibi asılı duran iğnelerin tıpkı basınçlı su işkencesinde olduğu gibi aşağıya, tıraş edilmiş kafanızın bir noktasına jilet gibi veya tüy gibi samanların birer birer düşmesi demekti.

Üçlü yatak odama girerken melodik bir sesle, "Merhaba çocuklar," dedim. Orada umursamaz dış görünüşümle çaresizce duruyordum. Siyah bir tişört ve pantolon giymiştim. Yüzümde maske yoktu. Yeni çıkan saçlarım ters çanak gibi görünerek benim *The Three Stooges* 'daki Moe karakterine benzememe neden oluyordu. "Hayaletin yuvasına hoş geldiniz! Gelin ve sihirlerinizi benim üzerimde konuşturun." Sesimin tonu çok neşeliydi. Saatlerce prova yapmışım.

Üçü de bana korkuyla bakıyordu. Judi mırıldandı, "Sizin adınıza üzgünüm. Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum." Luce ağlayarak başını salladı. "Dedikoduların hepsinin yalan olduğunu düşünmüştük." Randy bir eli göğsünde süitin kapısına geri geri gitti. "Biraz hava almam lazım," dedi. Siyahi birinin yüzü kül rengine dönmüşse durumun kötü olduğunu anladınız.

Kozmetik destek grubu buraya kadarmış. Onların açıkça sergiledikleri *acıma* görüntüsü beklemediğim bir şoktu. Elimi sallayıp, "Geldiğiniz için teşekkür ederim, ama bu işi başka zamana bırakalım, olur mu? Yüzüme daha birçok ameliyat yapılacak. Bir dahaki sefere beni gördüğünüzde böyle olmayacağım. İleride bu günü hatırladığımızda, nasıl tepki gösterdiğinizize *güleceğiz*, tamam mı?"

Terbiyeleri ve nefesleri izin verdiğince çabuk kaçtılar. Köşedeki çalışma masasına doğru giderek adres defterimden üçünün de adını sildim. Yok, bir daha saç ve yüz bakım seansları olmayacaktı.

O gece gizlice dışarı çıktım. Güzel ve yalnız bir mehtap al-

tında Los Angeles parlıyordu. Havuzumun kenarında oturdum ve sinirden ağladım. Sudaki aksime bakmaya cesaret edemiyordum.

İlaçlarımı didik didik arayarak, haftalar önce acılara dayanır hale gelince almayı kestiğim bir şişe hap buldum. Kapsülleri yanık elimin avcuna döktüm, tek tek saydım ve yüksek dozda uyuşturucu türevlerinin çıkardığı sesi dinleyerek şişeye birer birer geri koydum. Tık, tık, tık.

Bir şişe viskiyle şişedekilerini yutarsan acın daimi olarak yok olur. Aklında tutmam gereken bir düşünce.

Yorgun Münzevi

Cathryn Deen Yürek Yakan

Utançla İnsanlardan Kaçıyor

Perdeler, Örtüler ve Soğuk Yemekler

Yıldızın Gariplikleri Artıyor

En Güzel Kadın Artık En Hüzünlü Garip Kişi Oldu

Çoğu zaman dedikodu sayfalarında yarı gerçek haberler, vahşi abartmalar veya apaçık yalanlar yazılır. Maalesef, benim durumumda hepsi doğrudu. Judi, Luce, ve Rudy arkadaşlarına benim hakkımda konuşmadan duramamışlar, onlar da gazetecilere haber vermişlerdi.

Delta ve Thomas'tan gelen haftalık paketler o ilaçları yutmama engel oluyordu. İşte yine iç karartıcı bir günde birkaç fotoğraf çıkarak onlara saatlerce bakıp, anlamaya çalıştım.

Birinin altına Thomas, "Cathy, bu fotoğrafta sen çayırdaki uyukluyorsun," diye yazmış. Küçük, sarı ve beyaz renkte bir buzağı güneşte kestiriyor. İkinci fotoğrafta buzağıyı küçük bir teke kovalıyor. Thomas, "Burada Ellen'la samanların arasında oynası-

yorsun. Ona Ellen DeGeneres'in adını koydum. Sen ve küçük Ellen iyi arkadaşsınız."

Bir zamanlar Yunanlı armatörlerden biri yatına benim adımı vermişti. Çok ünlü bir şef özel bir tatlısına benim adımı vermişti. Ama hiç kimse bir ineğe benim adımı vermemişti. Bu küçük sarı-beyaz buzağının koca siyah gözleri ve avucuma sığacak kadar ufak görünüş bir burnu vardı.

Çok güzeldi. Fotoğrafları başucuma, hapların önüne koydum.

Biraz daha dayanmama yetecek kadar ışık yolladığın için teşekkürler, Thomas.

Thomas

Buzağıya isteyerek Cathy'nin adını vermedim. Öyle geliştii.

Sıcak bir yaz gününde inek pisliği ve kan kokusundan daha eğlenceli bir şey olamaz. Vızıldayan birkaç tombul sinek ve meraklı kadın seyircileri de eklerseniz berbat bir *reality* şov programı ortaya çıkartırsınız. *Survivor: Crossroads*.

Gökkuşuğı Tanrıçası Çiftliği'nin ahırında, kocaman çıplak ayaklarım incğin vajinasının iki yanına sağlam bir şekilde yerleştirilmiş olarak yerde oturuyordum. Bu kraliçeliğın sahipleri bizim yerel yabanmrsinlerini yetiştiren lezbiyen çiftçiler Alberta Groover, ve Macy Spruill aynı zamanda Log Splitter Girls adı altında müzik de yapıyorlardı. Etrafımda beni dikkatlice izleyen iki düzine kadın ve çocuk vardı. Ticari bir çiftlik, komün, kooperatif, işkence gören kadınları koruma evi gibi olan bu yerde hem çalışıyorlar hem de barınıyorlardı.

Bu yüzden, etrafımı saran kadınların yelpazesi, erkeklere gereksinimi olmayan kadınları, erkek istemeyen kadınları, erkeklere

güvenmeyen kadınları ve erkeklerin hadım edilmesine inanan *Thelma ve Louise* filmi ni seyretmeye zorlanması gerektiğini düşünen kadınları içeriyordu. İzleyicilerimden bazılarının elinde çapa ve kürekler vardı. Büyükbaş hayvanın doğumunda ters gidecek bir şey olursa en azından çocuklarının önünde beni öldürmeyeceklerini ümit ediyordum.

Bendeniz, İnek Ebesi. Cathy'ye fotoğraflar göndermek için yeni kamera parçaları almak için uğramıştım. Alberta ve Macy bir anda beni yakalayıp canlı forsepsleri olarak kullanmak üzere işi içine soktular. Kaba erkek kuvveti için bir zafer.

Alberta, "Şimdi Thomas, bebeğin ayağından tut ve nazikçe çek," diye emretti. Macy ve o, pislik bulaşmış iş çizmeleriyle yanımda çömelmiş ineğin vulvasından görünen bir çift ufak, kanlı ve mukoza kaplı toynakları gözetliyorlardı.

Dizlerimin arasından uzanıp dikkatlice buzağının küçük ayaklarını avcumun içine aldım ve çektim. Sarı-beyaz Guernsey sağmal ineği olan annesi bitkin bir halde homurdandı, kendi doğuramayacak kadar yorgundu. Bu onun ilk hamileliği idi ve buzağı içeriden çabucak kayıp çıkabilecek şekilde hazır olmuş olsa bile doğum gereğinden uzun sürmüştü.

Alberta, "Çek, işte böyle, çek işte bu!" diye bağırdı. Dişiler bebeklerini ıkınarak iterler, erkekler de onları çekerler. Cinsiyetimin şerefini kurtarıyordum.

Yapışkan, kanlı, plasenta içindeki buzağı kucağıma düştü. Ona sarılarak tuttum. Belli belirsiz bir ses çıkarıp debelenmeye başladı. Anında, ellerim ve kollarım kan pıhtıları ile doldu, kotum lekелendi ve sakalıma kan, yapışkan plasenta doldu. Seyirciler alkışladı, neşeyle bağırdılar veya "ııy" diyenler oldu.

Macy, "İyi çektin, artık biz devam ederiz," dedi. O ve Alberta bebeği havlularla sildiler. Yumuşak sarı derisi kurumaya başla-

yınca sırtında ve bacağının önünde beyazları ortaya çıkmıştı. Yüzün ortasında da koca bir beyaz leke vardı. Gerçekten çok güzel bir hayvandı.

Ayağa kalkıp seyrettim. Biraz sallanıyordum. Başım uğuldamıştı. Ethan doğduğunda doğumhanedeydim, Sherryl' in başında durmuş küçük oğlumuz dünyaya gelirken hayretle seyretmiştim. Gülümsemeye doğduğu andan itibaren başlamıştı. Üç yıllık hayatında tabii ki huysuz günleri ve ağlama krizleri olmuştu, ama şimdi sadece onun gülümsemesini anımsıyordum.

Arkamdaki kadınlardan biri fısıltıyla, “Neden bir erkeğin yardım etmesine izin verdik? Buraya erkeklerin giremediğini sanıyordum. O saçlarıyla ve sakalıyla bu adam sapık Wookie'ye benziyor,” dedi.

Bir diğeri, “Şşşt. O Thomas Mitternich. Biliyorsunuz. Karısı ve oğlu... 11 Eylül'de ölen..” diye fısıldadı.

“Aman Tanrım, LaRane'nin eski erkek arkadaşı ve motosikletçi arkadaşları onu yoldan çıkarmaya çalıştıklarında araya giren sarhoş değil mi?”

“Evet, ta kendisi. Bay İyi Adam. Bilmen gereken bir şey daha var: harbi biri ve bekâr.”

“Asla.”

“Olur.”

Konuşmaları kulağıma sisler içinden gibi geliyordu.

Macy, buzağının arka bacaklarının arasına bakarak, “Bu bir kız,” diye ilan etti. Bana ve bir avuç erkek çocuğuna saygı olarak diğer kadınlar alkışlayarak elleriyle çak beşlik yaptılar.

Alberta bana bakarak gülümsedi. “Tom, ebeliğini yaptığın için adını sen koy.”

Gözlerime kara perde inmeye başladı. “Peki,” dedim. “Cathy, adı Cathy olsun.”

Alberta, "Taa-maam" dedi. Macy ile birbirlerine gözucuyla baktılar, omuzlarını silktiler. Macy seyircilere döndü. "Burada yeni doğan ineğimize, sütkardeşimize 'Cathy' ismini koyuyoruz," dedi.

Alkışlar.

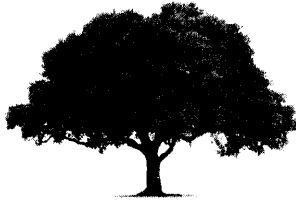
Bir sağmal ineğe Cathy'nin adını koymuştum.

Ahırdan yavaşça çıktım, kollarım yana açıldı. Çiftliğin güneş alan ilkbahar tarlalarına, Log Splitters grubunun büyük odun evlerine, Cathy'nin dört ayaklı kardeşlerinin kadınların sıcak elleri yoluyla organik süt vermelerine yoğunlaşmaya çalışıyordum. Özgürce dolaşan kümes hayvanlarına, barınakta*ki* köpeklerle, kedilere, tavşanlara ve göbekli domuzlara, bahçedeki üç metrelik yumuşak meşe kütüğünden oyulmuş çıplak tanrıça heykeline dikkatle bakmaya çalıştım. Ama tek düşünebildiğim şey, üzerimde ve cildimde kurumaya başlayan yapışkan doğum sularının gerginleşmesi ve beni nefessiz bırakmasıydı. *Oraya gitme. Nefes al. Aşağıya bakma.*

Ama dehşet, baskı çok büyüktü. Yukardan kendime ve ellerimdeki kan izlerine baktım, Bir anda kendimi Manhattan'da, üzerimde kuruyan kanlar ve ölümün tozları arasında Sherryl ve Ethan'ı ararken gördüm.

Yine etrafımı ölüm sarmıştı.

İçki zamanım gelmişti.

8. Bölüm

Cathy

Derinleşen İnziva.

Güzellik bütün kapıları açar. İstediğimi bilmediğim birçok şeyi ve hak etmediklerimi de bana verdi. Otuz yıl önce kariyerinin en tepesindeyken Vogue dergisinin kapağında otuz yedi kez çıkan top model Janice Dickinson böyle demişti. Şimdi elli yaşlarında olan Janice denizcileri bile utandıracak küfürlü kelimeler kullanarak sıradan insanları konu alan televizyon programının yıldızı olmuştu. Janice şöyle diyor: kış yalayan, şirinlik muskası, iradesi zayıf, popo temizleyen onun bunun çocuğu olmaktansa dürüst bir kahpe olmayı tercih ederim.

Ben de, diye düşündüm. Eğer bir şeye kızmak için enerjimi toplayabilirsem.

Janice'in hatıralarını yayınladığı üç kitap, dizüstü bilgisayarım, kişisel gelişim kitapları, fobi ve panik ataklar hakkında kitaplar, Kadınlığın Gizemi ve The Beauty Myth de dahil olmak üzere yayınlanmış feminist manifestoları, İncil, Zen Budizmi anlatan bir kitap ve Rüzgar Gibi Geçti, hepsi dağınık bir halde yatağımın üzerindeydi.

Scarlett doruktaki güzellik krali esiydi. Eline mikrofon verip ilgi alanlarını sorduğunda o ölümcül gülümsemesi ve alçak sesle, "Dünya barışı için hayatımı adamak isterdim," derdi. Ama aslında kafasından geçenleri okuyabiliyordunuz. Dünya barışının canı cehenneme. *Ben parayı, Tara'yı ve sert şeyiyle Rhitt'i istiyorum. Ashley'nin ayaklarımın altını yalamasını ve saçımı yapmasını istiyorum. Melanie'ye gelince mi? Hadi oradan seni kendini beğenmiş fahişe.*

Yata ımın ayakucundaki devasa düz ekran televizyonda sarık ama büyük penisli bir adamla sert yüzlü ka çasında çatlakları olan bir kadın sabunlanmış, hızla pompalayarak köpek pozisyonunda cinsel ilişkiye giriyorlardı. Diğer büyük televizyonda, Mary ve Half Pint *Küçük Ev* dizisindeki Küçük Joe'dan, yani babalarından hayat üzerine acımasız ama sevimli bir ders dinliyorlardı. Porno ve *Küçük Ev*'in iki ortak yönü vardı. İkisinde de kimse ateşe yanmıyordu ve ikisinin de gerçek hayatla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Mükemmeli. Gerçek hayatla ilgisi olan hiçbir şeyi istemiyordum. Benim ruh ikizlerim olan ünlü inzivacıların biyografilerini okuyordum. Dengesiz, toplumdaki kaçan kişiler için paranın özgürlük olduğunun farkına vardı ımda hiç şaşırmamıştım. şeytanlarından saklanmak için r garları seçen evsizlerle Howard Hughes'un sahibi olduğu Las Vegas'taki otelde saklanmak arasındaki ince duvar sadece paraydı.

Yastıkları kabartılmış yata ımda kendimden geçmişçesine uzanıyordum, üzerimde sadece ten rengi vücudumu sıkan giysim ve başımda kaliteli kar maskem vardı. İyi olan kula ımda, maske delik açarak koydu um ceptelevonu kulaklı ı vardı. Janice'in bir kitabı g  s mdede, Delta'nın  re eklerinden yiyerek porno seyrediyordum.

Büyükanne Nettie'nin çiftliğinin fotoğrafları odanın her yerinde asılıydı artık. Thomas'ın son gönderdiklerini yatağımın sütunlarına ilıstırmıştım. Tekrar Janice'in kitabına döndüm. Onun hayata coşkulu bir hırsıla tutunuşuna, dünyayı neşeli bir öfkeyle seyredışine hayran olmuştum. İnsanların bunu nasıl yaptıklarını öğrenmek istiyordum: öfkelenmek. İçinde bulunduğum şartlarda öfkelenmeyi beceremiyordum, sadece daha fazla depresyona giriyordum. Haritada olmayan ıssız bir yolda işaretler arıyordum. Merhaba yol arkadaşlarım!

Yanmadan önceki hayatımda, modern kadınlığın iyi ve tatlı bir temsilcisi olduğum bilinirdi: Sigara içmezdim, uyuşturucu kullanmazdım, çok içki de içmezdim, yeni tanıdığım biriyle korumasız cinsel ilişkiye girmezdim, Howard Stern'le röportaj yapmazdım. Küçük yazılı kalın kitaplar okur, bazen müzelere gider, uyumadan opera seyredebilirdim. Hiç çıplak poz vermedim ve filmlerde göğüslerimi, popomu hiç açmadım. Çıplaklığı sergilemeye karşı olduğumdan değil, Atlanta'daki halalarımın beni gençlik kulübü üyeliğinden silecekleri ve babamın muhafazakâr yüreğine inecğı için.

Sonuçta erdemli biriydim.

Şimdiyse, yanık şokunda porno film izleyen, gerçek hayat hikâyelerini okuyan ve intihar etmeyi bekleyen bir kurbandım. Garip korkularımdan kimseye, hatta heyecanlı fikirlerimi Pandora'nın Kutusu'nda gibi sakladığımı bilen ama benden izinsiz bir şey yapamayan doktorlarıma bile bahsetmeyecek kadar gururluydum. Yok olmaz. Dibe batmakta olduğum yolda yaptığım şahsi yolculuğun hiçbir psikiyatristin kaydetmesine izin vermeyecektim. Ya bir gün Yurtiçi Güvenlik Birimi acayip kişileri toplamaya kalkarsa, kıyamet kopar. "Kaçık" kelimesine Google'dan bakarlar,

ben de orada çok da özel olmayan tıbbi kayıtlar verilerinde önlerine çıkarım. Bahse girerim, benimle birlikte stajyerliğe geri dönerler.

Yaşıyor olduğum için şükretmeliydim, biliyorum. Paranın satın alabileceği en iyi tedavileri görüyor olduğuma, hayatımın geri kalanında hiç çalışmak zorunda kalmayacak kadar zengin olduğuma, çöreklerle, Thomas'a ve fotoğrafıma minnettar olmalıydım. Ama değildim, en azından içten ve sevinçle değil. Canlı ve zengin olduğuma şükredemediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Kötü enerjiyi kendi üzerine bir şekilde çeken şımartılmış bir prenses olduğum için suçluluk duyuyordum.

Birden cevabını buldum.

Tanrı'ya rüşvet vermeliydim.

Bazı insanlar, onların ve sevdiklerinin hayatını kurtarırlarsa Tanrı'ya iyi işler yapacaklarına dair söz verirler. Benim dua edeceğim şey basitti. *Şu andaki görüntümle nasıl mutlu olabileceğimi bana öğret.* Kibrimi, servetimi, kendi benliğimi kurtarmak için nelerden vazgeçebilirdim?

Yatağımda dikilip, "Buldum," dedim. "*Özel tasarım giysiler.*"

Banyomun yanındaki giyinme odasına koştum. Saunayı, masaj bölümünü, özel güzellik salonunu geçip üç buçuk metre boyundaki çift kapıyı açtım, içerdeki ışığı yakıp özel tasarımcıların giysilerine baktım.

Tanrı yeniden güzel hissetmeme izin verirse, sadece bir yılğı bile olsa tüm özel tasarımcıların giysilerini yardım kuruluşlarına verecektim. Valentino'larım, Chanel'lerim, Donna Karan'larım, hatta en sevdiğim Vera Wang'larım. Raflardaki katli elbiseleri çıkartmaya başladım.

Saatler sonra, vazgeçeceğim giysilerin son parçasını da boş salona getirip her birini tek tek yere yaydım. Koca oda tasarımcı-

ların suç mahalline benzemişti. Cesetlerin düştüğü yerlerde tebeşir izlerinin yerine Yves St Laurent ve Versace vardı.

Aniden Tanrı benimle konuştu veya ben kendi kendime konuşurken o dinledi.

Cathryn, kapalı yaka ve kollu olan elbiseleri sakladığını gördüm.

Ama efendim, onlar boynumdaki ve sağ kolumdaki yara izlerini saklayabilecek olanlar.

Yani sen güzel bir elbise giyip dışarı çıkmayı mı planlıyorsun? Bunu bilmiyordum. Eğer yeni görüntünle gerçekten kendine güvenirsen, yaralarını saklamak için endişelenmezsin.

Ne ima etmek istiyorsunuz, efendim?

Senin yaralarınla uzlaşma çaban biraz isteksiz görünüyor. Aslında istediğin bir mucize. Sana bu mucizeyi vermeyeceğim. Tekrar güzel bir kadın olmayı istiyorsun. Sadece güzel hissetmeyi değil. Güzel olmayı. Buna imkân yok.

Acımasız bir sesle, “O zaman diğer elbiseleri de alamazsın,” diyerek yatağıma döndüm.

Ertesi sabah Bonita her yerde tasarımcıların giysilerini görünce çılgılık attı. “Her şeyi mi? Hepsini kardeşimin misyoner okuluna mı bağışlamak istiyorsunuz?” Bonita, rahibe olan kardeşini alay ederek “Rahibe Kardeş” diye çağırırdı. Geçmişte de Rahibe Kardeş’e büyük bağışlar vermiştim ama bu kadarını değil.

“Hepsini. Bir açık artırma şirketi bul. Bunların hepsini sat, parayı da Rahibe Kardeş’e gönder. Dur bir dakika. *Hemen hemen* hepsini. Bir kısmının da Kuzey Carolina’daki kuzenime gitmesini istiyorum.”

“Burada bir hatta iki milyon dolar değerinde tasarımcı elbi-

sesi vardır.”

“En az. Şimdi artık garip ve çok çirkin olduğum için bu elbiseler, onlara ödediğim değerini iki katına satılır sanırım.”

“Tanrı razı olsun, ama...”

“Sadece kardeşine söyle, rahibe kardeşleri benim için dua etsinler.”

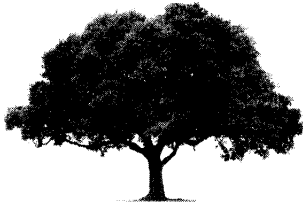
“Dua mı? Bu sizi azizlik mertebesine ulaştırır.”

“Tanrı’nın benim görünümümü değiştirmesi için birkaç duaya razı olurum. Veya en azından hayatımla ilgili ne yapmam gerektiğine dair bana bir ipucu vermesini isterdim.”

Bana sarıldı ve Meksika’daki Rahibe Kardeş’ini aramak üzere odadan çıktı.

İlaç şişesini artık her gün başucumdaki masaya koyuyordum. Hapları çıkarıyor, onları sayıyor ve geri dolduruyordum.

Her gün.

9. Bölüm

Thomas

Cora ve Ivy Geliyor

O sonbahar Andy, Cathy'den çeyrek milyonluk çeki getirdiğinde herkes şöyle bir içini çekip yutkundu. Pike ve Delta'nın büyük odun evine doğru yürüdüm. Kafenin arka yolunda on dakikalık bir yürüyüşle eve ulaşılıyordu. Cumartesi öğleden sonraki mangal partisinin şaşkınlıktan ağzı açık kalma partisine dönüştüğünü gördüm. Birkaç düzine insan, yani köyün çoğunluğu, meraktan oraya doluşmuştu. İslî domuz ızgarası kokusuyla tatlı cılıl havası ve para kokusu karışmıştı.

Arka planda portatif müzik çalarda Billy Ray Cyruse'un söylediği *Achy Breaky Heart* şarkısı çalarken Delta bağırarak, "Aylardır gönderdiğim çörek ve sosların kargo ücretleri karşılığı olduğunu söyledi. Ve senin de fotoğraf masrafların içinmiş," dedi. "Yarısı benim, yarısı seninmiş. Ona ihtiyacımızın olmadığını söyledim. Ayrıca aileden birine gönderilen çörekler için para alınmayacağını da söyledim. O zaman Cathy, 'Kendine düşen payı yerel kiliseye verebilirsin,' dedi. Ben de ona, 'Aman Tanrım, bunu alınca

Crossroads köyü Metodist rahibi, Turtleville Baptist rahibine poposunu yalamasını söyler,' dedim. Cathy de, 'Sadece rahibe söyle, benim için Tanrı'nın başının etini yesin, onun beni dinlemediğini sanıyorum,' dedi."

Bağırmaktan nefessiz kalan Delta bir dakika kendine gelmek için sustuğu sırada ben de çeki ve elyazısını inceledim. Cathy'nin imzası zarif ve yaygındı ama ters köşelere doğru eğikti. Yazı tahlil uzmanına sorulduğunda, onun yol gösterilmeye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Billy Ray, *kalbime söyleme, acı dolu kırılmış kalbime*, diye şarkı söylüyordu.

Delta, "Sen kendi payına düşenle ne yapacaksın?" diye sordu.

Başımı salladım. John'un sayesinde yaptığım iyi yatırımlarla ve ilk göçmenlere mahsus kısıtlı yaşantım sayesinde paraya ihtiyacım yoktu. Hükümetin verdiği 11 Eylül tazminatını geri çevirmiş, bir milyona yakın payımı çocuklara yardım kuruluşlarına vermiştim. Hükümetin verdiği sus payını da istememiştim. Sadece o güne nasıl gelindiğini bilmek isterdim, boşuna bir ümit. Para hafıza kaybını satın alamazdı. Son konuşmamızda Sherryl ve Ethan'ın sesinde duyduğum dehşeti unutmama nakit para yardımcı olamazdı. Para suçluluk duygusunu satın alamazdı.

Cathy bir şeyleri telafi etmeye çalışıyor, diye düşündüm. *Cathy sen yanlış bir şey yapmadın. İnan bana. Ben suçluluk konusunda uzmanımdır.*

Delta, "Şimdilik benim payım sende dursun," dedim. Cathy'ye parayı vermek için doğru bir yer bulacağımı söylersin. Belki Tanrı'nın onu araması için rüşvet veririm."

Thomas

Birkaç hafta geçtiğinde hâlâ Cathy'nin parasını nereye har-

cayacağımı bulamamıştım. Delta bana miskin gözüyle bakıyordu. Serin bir ekim sabahında kamyonetimde geceden kalma halde uyuklarken yüzüme buz dolu koca bir kova su döktü. Gözlerimi açtım, buz gibi suyu atmak için gözlerimi kırıştırdım, sakalımdaki buz tanelerini silkerek Çapkın'ın pembe burnuna baktım. Dilini sarkıttı, burnumu yaladı.

Onu ittim, başımı tutarak kalktım. Akşamdan kalma sarhoşluğum çok kötüydü, kalbim çarpıyordu. Bir ses kıs kıs gülererek, "Tamam uyandı, gidebiliriz," dedi. Kamyonetimin kenarından gözlerimi kısarak baktım. Delta boş kovasını sallayarak kafenin arka kapısında kayboldu. Altı tane genç yüz beni yakından inceliyordu. En büyüğü Bubba'nın oğluydu, on beş yaşındaki Brody. En küçüğü Jeb'in çocuğu, sekiz yaşındaki Laura. Delta'nın bütün torunları, kuzenleri, yeğenleri kamyonetimin yanında durmuş soğuk ama neşeyle bana bakıyorlardı. Brody, "Görüşürüz," dedi. "Otobüse yetişmeliyiz. Delta Teyze seni ıslattıktan sonra iyice uyandığına emin olmamızı söyledi."

Oldu anlamında başparmağımla bir işaret yaptım. Altısı birden sırt çantalarını takıp, ceptelefonu, iPod ve dizüstü bilgisayarlarıyla Trace'in yanındaki otobüs durağına gittiler. Cuma günüydü. Cuma günleri Jefferson Eyalet okulunda verilen 'sıradan elektronik' dersinin günüydü. Veya her ne idiye. Düşünemiyordum. Başım çatlıyordu.

Çapkın, "Bah," dedi. Gömleğimi tırtıklamaya başladı. Cep-telefonumun parçaları sakalımın üzerine dağılmıştı. Onu yine ittim. Elim kartona değdi. Çapkın'ın boynundan Delta'nın mesajını çekip aldım. Kızgın harflerle şunu yazmıştı.

KÖTÜ YOLA DÜŞEN

Kamyonetten indim. Balkabaklarının üzerine çiy düşmüştü ve Ten Sisters Ormanı kırmızı ve altın sarısı renkleriyle empresyonist

tabloları benzemişti. Dışardaki odamda uyku tulumunun üzerine bir battaniye daha gerekiyordu. Bu durumda anlaşılan bir de şemsiye. Sendeleyerek dışardaki özel tualete gittim, yüzümü yıkayıp kamyonetime döndüm. Kendimi ön koltuğa attım, siperliği indirdim, Ethan ve Sherry'nin fotoğrafına dokundum.

Bugün Ethan'ın doğum günüydü.

Sekiz yaşında olacaktı.

Onun doğum günü için "Hayat Ağacı" üzüm bağında bir sıra üzüm daha dıkecektim. Turtleville yolunun yarısına Trace'e kadar gittim, sola Fox Run Lane denen yola döndüm. Kaye'in Heirloom Fidanlığı'ndaki büyük yeşil tabela beni karşıladı. Dolores ve Hâkim eşi, sahalara bakan Viktorya stili bir evde oturuyorlardı. Küçük bir ahır dükkân ve ofise çevirmişlerdi. İnternet, UPS ve posta idaresi sayesinde Dolores tüm ülkeye canlı gül dağıtım işi yapıyordu. Onun gül tarlaları tepenin taraçalarını kaplıyordu, etrafında gülleri seven geyikleri uzak tutmak için tahta çitler vardı. Yaz aylarında güller öyle renkli açarlardı ki, Kuzey Carolina'nın batısından gelen gül sevenler hep durup seyrederlerdi.

Dükkânın içinde Dolores bonzai ve orkideleri saklardı, ayrıca orada bahçe malzemeleri ve yerlilerin yaptıkları küçük el yapımı eşyaları satardı. Lüks arabalarla veya ciplerle gelen, solaryumda bronzlaşmış hanımların kafeden çıkıp doğru fidanlığa gelmeleri hiç yadırganmazdı. Kadınlar kabul etmeseler de kurtlar gibi sürüler halinde alışveriş yaparlardı. İçeri girmeden önce yemeğe gelmiş bir araba dolusu kadının dışarı çıkmasını bekledim. Benim dış görünüşüm yabancıların biber gazı çıkarmak üzere ellerini çantalarına götürmelerine neden oluyordu.

Dolores, "Çok kötü görünüyorsun," dedi.

Kasasının yanındaki tezgâha eğildim ve midemi rahatlatan gül destesini kokladım. "Bana iltifat etmene bayılıyorum."

“Senin *vidal blanc*’ların geldi, ama hâlâ ısmarladığın *boco noir*’ların gelmesini bekliyorum. Umarım devamlı üzüm dikip, şarap tüccarlığı yapma niyetinde değilsindir.”

“Pardon?”

“Bu harika melez üzümleri sadece keyif için dikiyorsan ve üzümlerden şarap yapmayacaksan çok yazık olur. *Boco noir* çok lezzetli kırmızı şarap olur. Bu yükseklikte bitkiler iyi yetişir. Kendi küçük şarap evini kurabilirsin, Thomas. Şimdilerde bu dağlarda butik şaraphaneler oluşmaya başladı.”

Benim Frank Lloyd Wright benzeri bağlarım bir bardak şarap almaktan ziyade kendi dünyamda bir düzen kurmak içindi. Uyanık olduğum saatlerde kendimi eğlendirecek bir yoldu. Belki Ethan cennetten beni görürdü.

“Bunu aklımın bir tarafında tutacağım,” diye yalan söyledim.

Bana ciddi bir şekilde bakarak, “Kötü yoldasın,” dedi.

“Demek dedikodu almış yürümüş.”

“Bugün oğlunun doğum günü olduğunu biliyorum. Delta söyledi. Oğlun seni böyle görmek ister miydi hiç? Hayatında başından feci bir olay geçen tek insanın sen olduğunu mu düşünüyorsun?” Dolores kızlarının güzelce çerçevelenmiş fotoğrafına doğru başını salladı. Florida otoyolunda kocası ve yeni doğmuş bebeğiyle geçirdikleri kazada ölmüştü. Dolores ve Hâkim yıkılmışlardı. Anılardan kaçmak için Crossroads’a taşınmışlardı.

Sakin bir sesle, “İster inan, ister inanma,” dedim. “Dünyanın acı ve çile dolu olduğunu biliyorum. Hiç de özel biri olduğumu düşünmedim. Kimsenin de bana acımasını istemem.”

“Thomas, tabii ki yas tutmaya hakkın var, ama yaşamaya devam etmelisin, ellerini uzatmalısın. Şu anda neler hissettiğini anlayabiliyorum. Benton’la buraya ilk geldiğimizde oturup sadece ölmek istiyorduk. Buradaki beyaz dağların kültüründen ne bekle-

diğimizi bilmiyorduk. Belki de buraya dünyanın acımasız, bizim kaybımıza saygı göstermeyen ve bizi etraflarında istemeyen bir sürü insanla dolu soğuk bir yer olduğunu teyit etmek için gelmiştik. Ama ne oldu? Delta Whittlespoon geldi. Taşındığımız gün kapımızda belirdi. Sadece Delta'nın söyleyebileceği tarzda, "Merhaba siyah insanlar! Bir çörek buyurun!" dedi. Veya buna benzer kelimeler. O, Pike ve tüm ailesi bizi çok iyi karşıladılar ve herkesin de aynı şekilde bizi kabullenmelerini sağladılar. Delta gün be gün bizi umutsuzluğumuzdan çekip çıkardı. Bunu hiç unutmayacağız ve ona daima minnettarlığımızı göstereceğiz. Ne demek istediğimi anlıyordur. Senin de oturup her şeyden vazgeçmene izin vermeyeceğiz."

"Endişeleriniz için teşekkür ederim, ama..."

"Kafedeki Cleo gibi dini sözlerle konuşmak istemiyorum, ama Tanrı'nın bizi buraya bir nedenle getirdiğine inanıyorum. Sana ihtiyacı olan insanlar var, sensiz hayatı çekilmez olacak insanlar. Ama o insanları bulmak için çaba sarf etmen ve seni bulduklarında onların farkında olman gerek."

"Keşke buna inanabilsem."

"Kalbinin derinliklerinde inanıyorsun aslında," dedi. "Yoksa şimdiye kadar çoktan intihar etmiştin."

Bu konuda daha fazla konuşamayacaktım. Tezgâhtan geri çekildim. "Şimdi şu *boco noir*'lara dair..."

"Şşş" Kasanın yanındaki pencerede bir şey gördü. "Benim kızlardan biri burada. Oradaki sallanan sandalyede gördüğün ipek yastıkların üzerindeki işlemleri eliyle yapıyor. Ben malzemeyi alıyorum, gerisini o yapıyor. Demin giden kadınlar mı? Otuz dolardan on yastık aldılar. Bu kız gördüğüm en becerikli ve yaratıcı sanatçı."

Dolores sanatkârlarına "kızım ve oğlum" derdi. İnsanlara

anaçlık yapardı. Veya benim durumumdakileri de sert sevgiyle toknaklardı. Benim durduğum açıdan dışarıda sadece tepesi astar renginde, mavi bir arabanın ön tarafından başka bir şey görünmüyordu. “Ben arkada olacağım, kamyonetime biraz saman dolduracağım.”

Dolores dışarıdaki, göremediğim insan için onaylamadığını belirten sözler söylemeye başladı. “Bahse girerim yine kafayı bulmuş. Benton’a söylemeliyim. Ama hangisi daha kötü bilemiyorum. Küçük kızların sorumluluğunu ona mı bırakmalı veya onları bir teyzeleri bile olmadan büyümeleri için terk mi etmeli.”

Dedikoduyla ilgilenmiyordum. Veya çocukları içeren herhangi bir konuşmanın içine girmek de istemiyordum. Arka tarafa yöneldim, cebimde sakladığım iş eldivenimi çıkardım. “Dışarıda olacağım,” diye yineledim.

“Kızın adı Laney Cranshaw. Birkaç hafta önce taşındı buraya. Sanırım, ta Raleigh’den geldi. Kız kardeşi ölmüş, iki yeğenine bakıyor ve nazikçe söylemek gerekirse, çiş yapacağı kapalı bir yer veya yaptığı çiş dışarıya atacak bir penceresi yok.”

Son parmağımı da eldivenimin içine soktum. “Dışarıda...”

“O ve kızlar eyalet parkında bir çadırda yaşıyorlar. Park bekçilerinin onları dışarıya atması an meselesi. Onunla konuşmaya çalıştım, bu camia ona yardım etmeye hazır, ama öfkesi bir hayli burnunda. Yetkililerin yakından incelemelerini istemediği bir geçmişi olduğundan şüpheleniyorum. Veya aldığı uyuşturucular konusunda.”

“Sana bir tavsiye vereyim. *Yardım kabul etmeyen birine yardım edemezsin.*”

Hemen cevabını yapıştırdı. “Herkes yardım almayı ister, ama bunu kabul etmek istemezler.”

Dükkânın küçük tahta verandasından ayak sesleri geldi. Kuru

bir sesle, "Dr. Phil, boşver onları," diyerek yapısı yenilenmiş ahırın arka kapısından çıktım.

Birkaç dakika sonra kamyonetimin arkasına kürekle saman tozu atarken, arkamdaki taş yoldan gelen koşar adımların sesi bir anda kesildi.

Dağ şivesiyle konuşan heyecanlı bir ses, "Hagrid," diye bağırdı. "Diyet yapmışsın!"

Yavaşça dönüp aşağıya doğru baktım. Dünya tatlısı bir yüz bana bakıyordu. Uzun parlak siyah saçların altında koyu renk gözleri parlıyordu. Ellerini solmuş Güçlü Kızlar tişörtünün göğsünde birleştirmişti. Pembe sandaletlerinin kenarında sarı bir kelebek pır pır ediyordu ve kotu poposundan düşüyordu.

Kelebek büyülenmişti.

İstemeyerek de olsa, ben de.

Onu korkutmak istemeyerek yavaş bir sesle, "Hagrid?" dedi. Hiç telaşlı görünmüyordu, Harry Potter'den esinlenmiş gibi beni seyrediyordu. "Korkarım ben Hagrid değilim. Onun ...sıska kuzeni Herman'ım."

"Herman! Benim baykuşumu gördün mü? Onu öğretmenime götüreceği notla salmıştım. Yarın okula gidemeyeceğim, çünkü Ivy ve ben çadırımızı başka bir kamp yerine taşıırken Laney Teyze'ye yardım edeceğiz. Ben birinci sınıftayım."

Elimi alnıma koyarak gökyüzünü taradım. "Şu sıralar hiç baykuş görmedim buralarda ama gözlerimi açık tutarım. Adı ne?"

"Bayan Jones."

"Bir baykuşa koymak için ilginç bir isim."

Küçük kızın kahkahası cınladı. "Bayan Jones öğretmenim. Baykuşumun ismi Arianna."

"Bu çok güzel bir isim.."

Prences Arianna. Cathy'nin daha on dokuz yaşında yıldız ola-

rak yaptığı ilk işiydi. Saçma bir kılıç ve canavar filmiydi. Sürpriz bir şekilde beğenilmiş, Cathy de iki seri daha yapmıştı. Prenses Arianna ve Canavar, Prenses Arianna ve Büyücü. İkisi de gişe rekoru kırmıştı. Bu üçlü film serisi yıllarca süren çocuk filmleri olmuştu, tıpkı Spock-kulaklı fantezi ve bilim kurgu düzeni gibi. Cathy kılıç ve büyücü kazanımı hiç zorlanmadan kullanan en narin prenesti.

Cathy'nin filmlerinin çoğunu bildiğimden değil. Çoğunlukla kadınlara yönelik filmlerdi ve Prenses Arianna dalaveresi krem peynirden daha kolay yutulurdu. Bunun yanı sıra Delta'da kaset veya DVD olarak onun her filmi vardı. Her cumartesi gecesi birini kafenin salonunda televizyonda oynatırdı. Poker oynamaya giderken elimde olmadan durup seyrederdim.

Cümlemi, "Bir baykuşa verilebilecek güzel bir isim," diye bitirdim. "Bahse girerim, bütün Prenses Arianna filmlerini görmüşsündür."

"Evet! Prenses Arianna'ya bayılırım. Bizde kasetleri vardı ama Laney Teyze'nin erkek arkadaşlarından biri onları kırdı."

Tüm babalık duygularım koruma içgüdüsüyle birleşti. "Cumartesi geceleri Prenses Arianna filmlerini seyredebileceğin bir yer biliyorum. Hem de bedava."

"Nerede?"

"İçeri girip Dolores'le bu konuyu konuşalım. O teyzene..."

"Onu rahat bırakın!"

Sekiz on yaşlarında bir çocuk arka kapıdan ok gibi fırladı, patikadan koşarak geldi. İlk gördüklerim, kabarık kıvılcık saçlar, tom-bul yanakların ortasında mavi gözler, çil kaplı açık kahverengi bir ten oldu. Gelen kız aramıza girince küçük kız bana apaçık bir endişeyle ama büyük bir kararlılıkla baktı. "Bayım, ne istiyorsunuz?"

Küçük olanı ona bakıp bana gülümsedi. "Ivy, onun ismi Mis-

ter değil, Herman! Hagrid'in kuzeni. Yok bir şey.”

“Yabancılarla konuşmamamı söylememiş miydim?”

“Ama o bir yabancı değil ki! O Hagrid'in...”

“Hagrid'in kuzeni değil! Masal kahramanı değil o. Bol saçlı ve yabancı.”

“Ivy bu kadar kötü olma!” Küçük olan kız ileri çıktı. “Ben Corazon'um. Babam Meksikalıydı. İsmim İspanyolcada *kalp* anlamına geliyor. Bana Cora diyebilirsiniz.” Kardeşinin elini tutup, “Bu da Iverem, ona da Ivy diyebilirsiniz. Onun babası Afroamerikan. On iki yaşında, bense yedi yaşındayım.” dedi.

Ivy dışlerinin arasından “Bizden uzak durun,” dedi. “Ben erkeklerin acıyan yerlerine vurmayı bilirim. Gel Cora,” dedi. Kız kardeşini patikadan yukarı doğru iteklemeye başladı. “Sana yabancılarla konuşma dememiş miydim?”

“Ama o...”

“Iverem Nijerya ismi sanırım,” dedim. Ivy durdu ve dönüp kocaman açılan gözleriyle bana baktı. Cora ikimize bakakaldı. “Bir zamanlar Nijeryalı bir mimarla çalışmıştım,” diye devam ettim. “O hanım benim çok yakın arkadaşım. Çok akıllı ve güçlü biriydi. Evlendiğinde çocuklarına Nijeryalı isimler vermişlerdi. Onlara araştırmalarında yardım etmiştim. *Iverem*. Anlamı ‘nimet’ değil mi?”

Ivy'nin yüzünden en yüksek puanı kaptığımı anlamıştım. Ama sonra gözleri donuklaştı ve kendi içine kapandı. Dışleri arasından, “Deli saçması sanatçı,” dedi. Cora'yı içeri soktu. Cora dönüp bana baktı ve el salladı.

Kamyonetin kuyruğuna oturdum. Ellerim titriyordu. Akşamdan kalma halimden değil. Tezahürler narin, acılı ve iğne ucundaydı. Dolores haklıydı. İnsanlar her zaman yardım isterlerdi, ama bunu kabul etmezlerdi. Özellikle de küçük oldukları ve dünyanın

canavarlarla dolu olduğunu dűşündükleri zaman. Daha etin ceviz olanlar kendilerini korumaya alır, daha narin olanlar ise kendi masallarını yazarlardı.

Ethan'ın doğum gününde burada aniden ona verebileceğim bir hediye vardı. Daha mutlu bir hayat için umut. Onunki ve benimki için değil. Onlar için. Cora ve Ivy adında iki yabancının hayatları. Sanki cildimin gözeneklerinde ışıklar saçılırcasına aydınlanmış hissederek, dükkânın arka penceresine baktım. Dolores orada durmuş beni izliyordu.

Ağzıyla sessizce, *Sana yapılan iyiliği başkasına da yap*, diyordu.

İşte o an aklıma parayı verecek en iyi yer geldi.

10. Bötüm

Cathy

Koyulaşan Yakut

Thomas, önce adımı bir ineğe verdi. Sonra da beni ev sahibi yaptı.

Sevgili Cathy, yolladığın para için teşekkürler, artık onurlu bir "kira evi" sahibi oldun, diye yazmıştı. Buralarda insanlar kiralanan evlere böyle diyorlar. Seninki, Fox Run Road' da küçük bir kulübe. Onu Laney Cranshaw ve yeğenlerine ayda bir dolar karşılığında kiraladın. Ev sahibi olarak masrafları sen karşılıyorsun. Ayrıca, televizyonu, DVD oynatıcısıyla Prenses Arianna ve Harry Potter filmlerinin tüm koleksiyonu dahil olmak üzere orayı sen döşedin. Bundan önce Cranshaw üçlüsü Turtleville kamp alanında bir çadırda yaşıyordu. Paraları yok.

Bir çadırda yaşamak. Yatağımın ve ipek yastıklarımın sağladığı rahatlığın içinde bu satırı birçok kez okudum. Kış yaklaşırken çadırda yaşamak.

Delta, Laney'ye evi yatırım için aldığını ve kiracılardan küçük bir kira almaktan başka bir talebin olmadığını, sadece ku-

lubenin bakılmasını istediğini söyledi. Bütün bunları benim ayarladığımdan Laney'nin hiç haberi yok. Delta aracılık yapıyor, zira Laney genelde 'hayırsever'lere şüphayle yaklaşıyor. Delta senin hakkında onu ikna etti. Delta ona, 'Bankada beş milyonu olan bir film artisti neden kira almaya gerek duysun ki?' dedi.

İyi tespit. Gözlerimi kırptırdım. Okumaya yoğunlaşmak istiyordum, ama biraz sersem gibiydim. Bütün günümü doktorda geçirmiştım. Estetik cerrahlar hâlâ elimle uğraşıyorlardı. Tüm parmaklarımı rahatça oynatabilmem için yaralı dokunun kırpılıp esnekleştirilmesi gerekiyordu. Mektubu basketbol yakalayabilecek kadar kocaman, tek parmaklı eldivene benzeyen gazlı bezli elimle tuttum.

Kaye fidanlığının fotoğraflarını göndermişim, hatırlıyor musun? Senin evin tam onun arkasında. İçinde ev, bahçe, harika bir koru ve Ruby Deresi'nin bir kolu olan dört dönümlük bir yer. Yolladığın çekten bana düşen pay hepsine yetti. Bu dağlarda fiyatlar çok iyi. Fotoğraflarını yolluyorum.

Ondan ve Delta'dan gelen son paketi kolaçan edince büyük bir zarf buldum ve fotoğraflarını bornozumun kucağına yaydım. En üstte beyaz tahta kaplaması, eski model menteşelerle kırmızı panjurları olan çok narin, küçük bir evin fotoğrafı vardı. Yaprakları koyu kırmızıya dönmüş ağaçların ve sarı yapraklı akağaçların gölgesinde kalıyordu. Çok şirindi. Thomas, tatlı ve dede gibi olan Thomas, kızların ve cücelerin sevebileceği bir ev bulmuştu. Onaylıyordum.

Kulübenin bir tarihçesi var. Bu hoşuma gitti. Büyükkannenle ilgili. Onun büyükbabası Parker Nettie, kulübeyi ikinci karısının kardeşi Samuel Barkley için yaptırmış. Crossroads'daki her ailenin soy ağacını bilen Delta söyledi. 1800'lerde değerli taş çıkarma çılgınlığının olduğu sırada Samuel orayı madencilik kulübesi ola-

rak kullanmış. Bu çılgınlık birkaç yıl sonra sona ermiş, ama hâlâ derelerde yarı değerli taşlar çıkıyor. Birkaç yerde çıkan mücevher değerinde yakut ve safir de var. Hepsi aynı mineralden, yani korindondan oluşuyor. Ama renkleri belirleyici oluyor. Yakutlar kırmızı korindon, safirler ise mavi, yeşil, sarı, lavanta ve aklına gelen her renkte korindondan oluşuyor. Renk ve berraklık taşların kalitesini belirliyor. Korindona rengini neyin verdiğini biliyor musun? Karışımındaki kirlilik. Düşün bir kere Cathy: En güzel taşlar safkan değil, melez olanlar.

Melezler. Yakutlar. Ben. Belki minerallerimde biraz daha kirliliğe ihtiyacım vardı. Thomas, ne olursa olsun şu an benim çirkin olmadığımı söylemek için hep sevimli yollar buluyordu. Ama beni görmemişti.

Delta büyükannenin ve annenin değerli taş aramada uzman olduklarını söylüyor. Ham taşların değerini görme konusunda yetenekleri varmış, zira ilk bakışta alelade gri taşlara benzerler. Delta onlara, 'değerli taş arayıcıları' diyor, yani arazide çubukla su arayan kimseler yeraltı sularının yerini 'hissettiklerini' söyledikleri gibi derede değerli taşların nerede bulunduğunu hissettiklerini söylemek istiyor. Anladığım kadarıyla, sen iki yaşındayken annen doğum yaparken ölmüş. Delta'da, bu köyde çekilmiş, gençlik arkadaşı oldukları zamanlardan kalma fotoğraflar var. Onu ve Delta'yı tulumlarının içinde, şu an senin sahip olduğun derede değerli taş ararken görmelisin. On yaşından büyük değıllermiş. Kopyalarını bastırıp sana göndereceğim.

Annem tulumlar içinde, dağlardaki derede dizlerine kadar surlarda? Ben onun sadece tuvaletler veya dar Chanel tayyörler içinde, Jackie Kennedy'ye benzeyen fiyakalı yaşlıca bir adam olan babamın kolunda olan fotoğraflarını görmüştüm. Thomas'ın benim adıma aldığı kulübenin fotoğraflarına bakarken bir anda durdum. İki küçük

kız bana bakıyorlardı.

İşte Laney Cranshaw'un yeğenleri. Ivy on iki yaşında, Cora ise yedi. Babaları ayrı, anneleri de birkaç yıl önce ölmüş. Teyzelerinin bazı problemleri olmuş, hayat üçü için de pek kolay olmamış. Böyle olmasına rağmen Cora yüreği ümit dolu küçük bir melek. Ivy çok akıllı ve şüpheli. Pike biraz geçmişlerini araştırdı. Birkaç yıl önce teyzelerinin erkek arkadaşlarından biri Ivy'ye tacizde bulununca kızlar bir müddet yetimhanede kalmışlar. Laney Cranshaw'un polise kendisinin ihbarda bulunması onun için iyi puan olmuş. Ama olan olmuş bir kere.

Ivy ortalarında çok dikkatli olmam gerekiyor. Çabuk korkuyor, erkeklere güvenmiyor. Onu kim ayıplayabilir ki? Cora'yı da çok kolluyor. Geçen hafta, masallara inandığı için Cora'yla dalga geçen bir çocuğun gözüne yumruk attı.

Son kısmı tekrar tekrar okudum. Her seferinde onlar adına daha çok kızdım ve üzüldüm. Benim ayrıcalıklı bir çocukluğum olmuştu, ama pek mutlu sayılmazdı. Babam beni şımartırdı, ama mesafeliydi, huysuz halalarım ise ileri gelen kimseler olduklarından beni etrafa ata yadigârı nadide bir gümüş eşya gibi tanıtırldı. Belki soğukkanlı tavırlarım halalarım çekmişti. Babamdan büyük olmalarına rağmen ben doğduğumda çocuk doğurma yaşını çoktan geçmiş olan halalarımın, golf ve küçük köpeklerini kendi kanından olacak çocuklardan daha fazla sevdikleri kesindi.

Emily Halam bir keresinde martini ve sigara içerken bana, "Her aptal kadın çocuk doğurabilir; akıl, zarafet, zekâ ve zenginlik gerektirmiyor," demişti. "Ama akıllı dişiler dış görünüşlerini korur, ortaklığa uygun bir eş seçer ve uygun bulduklarında doğururlar. Sonra da yavrularını duygusuz olarak yetiştirirler, on sekizine geldiğinde de nankör evlatlarını dünyayı tanımaları için kapı dışarı ederler. Eğer iyice planlarsan, henüz gençken yapmak iste-

diklerine ulaşmak için çocuklarla da, kocalarla da işin bitmiş olur.”

Bazen halalarımın, annemin erken ölümüne sevindiklerini düşünürdüm. Sosyeteden kız arkadaşları tehlike teşkil etmediğinden, yakışıklı erkek kardeşleri yine onlara kalmış ve annesi karışmadan, kendileri de ciddi bir annelik sorumluluğu yüklenmeden yetiştirebilecekleri güzel bir bebekleri olmuştu.

Her halükârda çocuk doğurmaya hiç de hevesli olarak büyümедim. Yirmi iki veya yirmi üç yaşındayken film setinde, ekipteki gürültücü bir grup kadınla şarap içerken pek de çocuk istemediklerini itiraf eden bir kardeşlik grubunun kopuşmalarını dinlerken rahatladım. Çocuksuz ve mutlu kadınlar kulübü pek de gizli saklı bir şey değilmış demek.

Şimdi Thomas’ın yolladığı fotoğrafları elimde tutup Cora ve Ivy’yi yakından inceledim. Çocuk istememiştim, ama işte.... sanki benim çocuklarım gibiydiler. En azından benim olan bir evde oturmaanın verdiği avantajları vardı. Ivy bana kaşları çatılmış onurla bakıyordu. Mavi keskin gözleri, moka rengi teni, yüzünü çerçeveleyen omuzlarına kadar kıvıllı kahve bulut gibi saçları vardı. Biraz tombuldu, yüz hatları pek simetrik olmayıp, ne beyaz ne de siyahtı. Akıllı ve çelik gibi sert bakışlı gözlerinden amansız savunma okunuyordu.

Onun saçlarını Beyonce gibi yaptırırdım, biraz da sarı meçler attırırdım, diye düşündüm. Kahverengi bir kadife elbise üzerine kısa bir ceket giydirir, gözündeki renkleri ortaya çıkaracak turkuvaz takılar takardım. Ve onu gülümsetecek bir yol bulurdum. Bir daha çadırda yaşamayacağına dair ona söz verirdim. Ve de bundan böyle kimsenin ona kendi isteği dışında dokunmayacağını taahhüt ederdim.

Cora’ya gelince, dünyaya güneş saçıyordu. O gülümsemedeki masumiyet görülmeye değerdі. Sanki kendi enerjisinden elek-

triklenen ince telli düz siyah saçlarıyla Jenifer Lopez'in küçük bir minyatürüydü. O saçları keserdim, aralarına elmas tokalar takardım, bedeninde küçük pilileriyle krem rengi şeritleri olan açık altın sarısı bir elbise giydirdim. Gözlerindeki o masum ışıltıyı kaybetmemesi için de elimden geleni ardıma koymazdım.

Bebekler. Canlı bu iki bebeğimi tıpkı babam ve halalarımın bana yaptığı gibi, çekici bir şıklıkta giydirir, onlara ne kadar güzel olduklarını söylerdim... Hayır, onlara güzelliğin bir önemi olmadığını, bunu çok ciddiye almamalarını, bedenleri ve yüzleriyle bu şekilde mutlu olmalarını ve hayatın güzelliklerinin keyfini çıkarmalarını söylerdim.

Homurdandım. Birinin küçük kızlara neler söylemesi gerektirdi? Baskıları, tanıtımları, seksi ilanları, dergileri unutmalarını mı? Son günlerde popüler olan her şeyi takma, yeme sorunu olan sopa kılıklı genç şarkıcıyı örnek almamalarını mı? Onları dış görünüşleri yüzünden huzursuz eden, reklam güzellileriyle boy ölçüşmek için bir sürü makyaj malzemesi satın almalarına neden olan tüm kültürel yapıyı göz ardı etmelerini mi?

Sarılı elimle fotoğrafı yumrukladım. Ivy ve Cora'ya, "On sekiz yaşınıza kadar bikini külot giymek yok," dedim. "O iğrenç iç giyimler sakıncalı değil de şirindi madem neden küçük erkeklerin önünde 'Azgın şey' yazan bikini donlarla gezdiklerini görmüyoruz? Küçük erkekleri seks objesi olarak görmediğimiz için. Ama kızlar kolay hedef olarak görülüyorlar.

"O aldatmacanın içine girmek zorunda değilsiniz. Kendinizi ufacak güzellik kraliçelerine veya küçük fahişelere dönüştürmeniz gerekmez. Belki... eğer isterseniz beyzbola benzeyen ve yumuşak topla oynanan *softbol* oynayabilirsiniz. Ben gençliğimde oynamak istemişimdir. On üç yaşında özel okulumdaki takıma girmek için başvurduğumda kabul edilmiştim. Ama babam oynamama izin

vermedi. Yaralanabileceğimi veya dişlerimin kırılabileceğini söyledi. Yani birkaç dikiş izim veya yeni bir dişe ihtiyacım olsa ne olurdu? Bu oyunu seviyordum. Eldivene vuran topun verdiği hisse bayılıyordum ve sopayla hızlıca topa vurmak çok hoşuma gidiyordu. Kızlar liginde en zorlu vuruşları yapan Tiffany Moskowitz'in çizgi gösterilerini izlemeye bayılıyordum." Fotoğrafı gazlı bezden tek parmaklı eldivenimle salladım. Nerdeyse çılglık atacak durumdaydım. "Kızlar isterseniz *softbol* oynayın! Buz hokeyi ve basketbol da..." Sesim kendiliğinden kayboldu.

Küçük bir kâğıda basılı fotoğraftaki iki küçük yabancıya bağırıyordum.

Bir anda çöktüm, fotoğrafı kenara koydum. İnsanları mutlu etmeyi düşünmeyin, kalbinizin sesini dinleyin diye tavsiyelerde bulunmak için ben kim oluyordum ki? Eğer yatağımın başucundaki boş Perrier maden suyu şişesinden cin çıkacak olsa ve bana üç dileğimin ne olduğunu sorsa ilk söyleyeceğim dilek; *beni tekrar güzel yap*, olurdu. Yeniden yastıklarına gömüldüm. Bir müddet sonra Thomas'ın mektubunu alıp okumaya devam ettim.

İşte Ivy'nin yaptığı yalak resmi, Ruby Deresi'nde Samuel'in bir zamanlar yaptığına benziyor. Yerel madencilik tarih kitabında bir şemasını bulmuş. Ivy'nin formlara ve yapılara karşı doğal bir gözü var. Okumayı ve çizmeyi çok seviyor. Ayrıca bir matematik dehası kafası var. Ondaki şüphecilik tabiatı, kırılması zor çetin bir ceviz, ama bir şans verilirse oldukça potansiyeli var. Cora ise hayvanları çok seviyor, hep evcil hayvanı olsun istemiş. The Log Splitter Girls çiftliklerinde resmi olmayan bir hayvan barınağı yapmışlar, Cora'ya bir kedi seçmesi için izin vermişler. Bir sonraki fotoğrafa bak.

Desteden bir fotoğraf daha aldım. Cora kulübenin verandasında kocaman gülümsemesi ve kollarında sakın bir kedi yavrusuyla öylece

duruyordu. Ama ben asıl Cora'nın sağ omuzunun yanında korkuluğun üzerinde tüneyen şeyi görmeye hazırlıklı değildim.

Bir horoz. Tüyleri yolunmuş, tek gözlü bir horoz.

Fotoğraftaki yeni büyüme ye yüz tutmuş bez torbası onun gururu ve neşesi. Cora senin şerefine ona Prenses Arianna diye isim taktı. Aynı zamanda görünmez baykuşunun da adı. Kuşlardan söz açılınca, geçenlerde taşralı cahili biri yola yarı ölü halde horozu bırakmış. Delta onun dövüşçü cins olduğunu söylüyor. Görünüşe göre son dövüşünde bir kez daha uçuşunun eşiğine gelmiş. Bir gözü ve bir sürü tüyü yok olmuş. Ama iyi huylu ve eğitimeye yatkın. Ringlerdeki hayatının sona erdiği anlamına gelir. Cora sihirli baykuşunun kılık değiştirip geldiğine inanıyor. Adını benim şerefime Herman koydu. Nereden çıktığını sorma. Uzun hikâye.

Barışçı horoz Herman ve ilk filmimde beni meşhur eden karakterin ismiyle çağırılan bir kedi. Benim adım verilen bir kedi. Bir de baykuş. Bir Guernsney buzağısıyla adaş olduğumu da unutmamak gerekir.

Bu arada Cora sana derede bulduğu yakutu gönderdi. Kutuya bak, diye mektubunu bitirmiş.

Kurdeyleyle bağlanmış bez bir torbayı bulana kadar kutuyu didik didik aradım. Açıp içindekileri dikkatlice avcumun içine döktüm. Bir taş. Küçük ve bahçede bulunan cinstendi. Ben bile basit bir bahçe taşını tanıyabilirdim. Thomas'ın mektubuna bir kez daha baktım.

Otoparktan alınma bir çakıltasına benziyor olabilir ama Cora için o bir yakut taşı. Eğer dünyayı Cora'nın gözlerinden görseydin, o küçük kuvars taşın, Tanrı tarafından istenirse kalplerde yakuta dönüşeceğini bilebilirdin.

İyi olan elimle taşı kavradım. Yatağımın üzerinde parçalanmış kâğıt parçaları saçılmıştı. Sonuçlanan boşanma davamın kâ-

ğıtları. Gerald güzel ama keskin bakışlı avukatlarından biriyle yol-lamıştı kâğıtları, sanki her alanda etrafında güzel kadınların olma-sını istediğini vurgular gibiydi. Ameliyat sonrasında eve geldi-ğimde beni bekliyordu. Doktorlar yüzüm için fazla bir şey yap-a-mıyorlardı, ama en azından parmaklarım rahatlıkla Gerald'ın bo-ğazını sıkabilirdi. Her iki elimi aynı anda kullanamadığımı için kâğıtları dişlerimle yırtmıştım.

Yaraları henüz kapanmamış bir artisti sinirlendirmemek gerek.

Hayallerim yıkılmıştı. Artık büyüye, bol şansa, yabancıların nezaketine, erkeklerin hayranlığına veya Tanrı'nın lütfuna inan-mıyordum. Ama Thomas'ın sayesinde hâlâ sihirli prenses çubu-ğumu kullanabiliyordum. Bir cadını gerçek bir eve dönüştürüp, iki küçük kıza, bir kedi ve tek gözlü horoza bir sığınak sağlamıştım. Cora ve Ivy'ye çocukluğumda sahip olmayı doğal karşıladığım bir şeyi verebiliyordum. Güven.

Cora'nın yakutunu ilaç kutumun içine koydum. Gerald ve yeni kız arkadaşının fotoğrafı da yanındaydı.

Thomas

Bayan Deen sizlerin Cora ve Ivy için her iki kızın eğitim mas-raflarının karşılanması da dahil olmak üzere bir vakıf yönetmenizi istiyor. Şu an medyada haber yapılan ve içinde bulunduğu toplum-dan uzaklaşmış yıkıntı imajından daha olumlu bir miras bırakmak istiyor.

Delta avukattan gelen mektubu kafedeki güneşli masanın üzerine fırlattı. "Thomas, ben elli yaşıdayım, sen de bir iki seneye kadar içkiden ölüp gideceksin, ama Cathy sanki biz ondan daha

fazla yaşayacakmışız gibi davranıyor. Onlara bakmak için burada olmayacakmış gibi önlemlerini alıyor.”

Kaşlarımı çatarak mektubu yeniden okudum. “Belki her türlü olasılığı göz önüne almak istiyordur.”

Delta, “Belki sadece yatıp, ölmek istiyordur,” diye ısrar etti. “Şu manşetlere bak.” Delta birkaç dedikodu gazetesini masanın üzerine yaydı. ‘*Arkadaşları yıldızın akıl sağlığından endişe duyuyor.*’ ‘*Komşuları çelimsiz Cathryn’i sadece geceleri gözlerinin ucuyla görebiliyorlar.*’ ‘*Yıldızın boşanma davası sonuçlandı, son damla olabilir.*’ “Ne yapabiliriz Thomas? Onu aradığımda tabii dedikodulara kulak asmamı söylüyor ama bütün bu gazeteler yalan mı yazıyorlar?” Bir dedikodu gazetesine unlu elleriyle vurunca Brad ve Angelina’nın üzerinde beyaz parmak izleri kaldı.

Dedikodu sayfalarını kenara ittim. Cathy’yi omuzlarından tutup, gözlerinin içine bakarak, *Mücadeleyi bırakma, sen izin vermezsen uğursuzluk sana ulaşamaz*, demek istiyordum. Ama ben de bu tavsiyeye örnek olacak biri değildim. “Ona yardım etmek için başka ne yapabileceğimizden emin değilim.”

Delta iç geçirdi. “Ona ziyaret etmeyi teklif ettim. Onu buraya da davet ettim. Kendi evinde yaşayabilecek hale gelene kadar bende kalabileceğini söyledim. Neden onunla bir daha konuşmuyorsun? Kendisiyle sadece konuşmak için arayan tatlı yaşlı bir adam olduğuna inanmasını sağlasan.”

Zalimce, “Onunla felsefemi paylaşabilirim,” dedim. “Ona Crossroads’a taşınıp birkaç sene sarhoş olarak yaşamasını tavsiye edebilirim.”

“Belki gelmeli. Thomas, kendindeki değişikliği görmüyor musun? Artık haftada bir sarhoş olarak kamyonetinde uyuyorsun, yerel bahışçiler senin kendini öldürme ihtimalini yüzde bire düşürdüler. Bunu söylemek istemezdim ama önceden beşte bir veriyorlardı.”

“Onur duydum.”

“Eğer eski halinde konuşabilseydin, hani her günü zar zor çıkaran kendine ne söyledin? Neden gitmediğini nasıl anlatırdın?”

“Bir kuralım var. Kulübemdeki tabancayı elime aldığımda elim titirse, bu tam emin olmadığım anlamına gelir. Şüpheler, en iyi planlanmış intihar girişimini bile berbat eder. Ellerin titirse ateş etmek zorlaşır. Elime yüzüme bulaştırmak istemem.”

Delta yavaşça sandalyesine oturdu, ağzı dehşetle açılmıştı. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

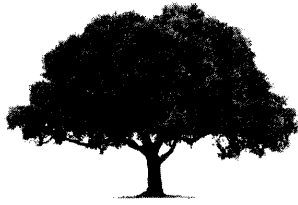
Başımı salladım. “Sen sordun,” dedim. —

Omuzları düştü. “İyi ki kadınlar kendilerini vurmuyorlar.”

Son kelimedede dilim dondu. Delta’yla birbirimize bakakaldık. Delta donuk bir sesle, “Cathy intihar etmek istiyor,” dedi.

Kotumun cebinden yeni ceptelevonumu çıkardım. John arka plana üzerine kırmızı bir çizgi çekilmiş bir keçi fotoğrafı koymuştu.

Bir telefon ettim.

11. Bölüm

Cathy

Karar zamanı

Gece yarısından sonraydı. Havuz başında oturduktan sonra eve giriyordum. İki yüz dolarlık Chardonnay şarabını doğrudan şişesinden içmenin keyfi başka hiçbir şeyde yoktu. Sonrasında yarım litrelik yıllanmış viski beni bekliyordu. Viski münzevi Güneylilerin içkisiydi. Nane şurubunun içindeki şurup. İsyen çığlığı. Manolyadaki ay ışığı. Gitmeye hazırdım. Ve viski, ilaçlarla birleşince beni alıp götürcekti.

Saçım güzelce kabartılmıştı. Deforme olmuş kulağımı kapatacak kadar uzamıştı ve ben buklelerin yerinde durması için sprey sıkmışım. En azından yüzümün düzgün olan kısmına makyajımı yapmışım. Meşhur gözlerim kocaman ve coşkuluydu ama kan çanağına dönmüştü. Dökülen ipek pijamalarımı giymiştim. Yakut gibi kırmızı renkteydi. Üzerine kimono benzeri bir sabahlık geçir-miştim. Adli tıp memurları intiharımın detaylarını sızdırdıktan sonra gazeteler ne kadar şık olduğumu da yazmalıydı. Gerald ve kız arkadaşı cenazemde beni gölgede bırakamayacaklardı.

Bonita, “*Cobarde!*” diye bağırdı. *Korkak.*

Güvenilir kâhyam, yatak odamın ortasında durmuş, kızgınlıkla bağıırıyordu. İlaç kutumu bana doğru salladı. “Bunları yatağınızın başucunda buldum. Kızım doz aşımından öldü. Bunu biliyorsunuz! Böyle bir şeyi kendinize nasıl yaparsınız? Size değer veren insanları nasıl üzeceğinizin farkında değil misiniz? Nasıl da cüret edersiniz?”

Antonio’yla yanımda çalıştıkları bunca senedir Bonita özel eşyalarımı hiç karıştırmamıştı. Haplardan ona kim söz etmişti? Kimse benim zulamı bilmiyordu. “Onlar reçeteli ilaçlarım,” diye ısrar ettim.

Tımağını şişeye vurarak, “Doktorlar bunları size vermeyi keşeli aylar oluyor,” dedi. “Bunu üzerindeki tarihe bakarak söylüyorum. Bunca zamandır saklıyordunuz... Ah! *Querita!* Binlerce rahibe size dua edebilir ama eğer intihar ederseniz hiçbir dua işe yaramaz.”

“Episkopaller cehenneme gitmez. Biz şehir kulübüne gideriz.”

“Yani intihar edeceğinizi itiraf ediyorsunuz?”

“Bu hapları başım ağrırsa diye sakladım.”

“Baş ağrısı mı? Bana yalan söylemeyin. Kızım da bana yalan söylerdi. Sinyallerini görmem gerekirdi. Bunu kızım için de yapmalıydım.” Banyoma koştu.

Biraz sallanarak ve mobilyalara tutunarak olabildiğince hızlı bir şekilde onun peşinden gittim. Çekilen sifon sesini duyunca bir kez daha, “Onlar reçeteli ilaçlarım,” diye bağırdım.

Çok geçti artık. Sendeleyerek tuvalete girdim ve intihar haplarımın Pasifik Okyanusu’na doğru döne döne gidişini seyrettim. Bonita tuvaletin kapağını çarparak kapatıp bana döndü. “Gidip daha fazlasını satın alabileceğinizi biliyorum,” dedi hüzünle. “Bu

mahallede uyuşturucu satıcıları Mercedes arabalarla dolaşıyor, kendilerine ‘arkadaş’ diyorlar. Güzel ambalajlarda şirin haplar satıyorlar, ama arka sokaktaki adi satıcılardan daha iyi değiller. Onlarla iş yaparsanız, Antonio ve ben işi bırakırız. Sizi terk ederiz.”

Hıçkırıklar arasında, “Beni bırakamazsınız,” dedim.

Bana sarıldı. “Sizi bırakmak istemiyoruz, *querita*. Ama bir sabah odanıza girip sizi ilaçlar yüzünden ölü bulmak istemiyorum.”

“Ben sadece... acı çekmeye son vermek istiyorum.”

“Biliyorum, biliyorum, susun.” Beni yatağıma yatırdı. Kitaplarımı yanıma koydu, yorganın altında büzüştüğümde de elimi tuttu. Mırıldanarak, “Hayatıma dair ne yapacağım?” dedim. “Süs eşyası olmaktan başka bir işe yaramam. Sen ve Antonio hariç her şeyden ve herkesten korkuyorum. Odamda ilaç kutusunu aramanı sana kim söyledi.”

“Size söylemeyeceğim.”

“Kimse bilmiyordu. Hiç kimse.”

“Belki tahmin ettiler. Sizinle aynı acıları olan arkadaşlarınız. Umutsuz olmayı bilen biri. Arkadaşlarınızı sizi düşündükleri için suçlayamazsınız.”

Delta mı? diye düşündüm. Ama o dünyanın en neşeli ve dengeli insanı. Hayır, o hiç intiharı düşünebilecek biri değil. *Thomas*? Bana günbatımının, çiçeklerin ve Büyükanne Netti’nin cam vitraylarının yakından çekilmiş fotoğraflarını gönderen tatlı, dede kıklılı yabancı mı? Hastanede bana, *Kötü olayların sadece başkalarının başına gelebileceğini düşünürdüm, ama değilmiş, diyen yabancı mı?*

O trajedinin anlamını biliyordu. Umutsuzluğu biliyordu. Belki beni kendimden daha iyi tanıyordu. *Thomas*

Thomas

Yeni ceptelefonum sabahın beşinde çalarak beni korkutan bir kâbustan uyandırdı. Toz dumanının içinde boğuluyordum, kül ve kurumuş kanlar içinde olan ellerime bakıyordum. Kulelerin yıkılışını yeniden seyrediyor, kımıldayamıyordum.

Telefonu kulağıma koyduğum anda, “John? Ne oldu?” dedim. Yatağımin yanında çıplak olarak ayağa dikilmiştim bile. Kulübemin açık kapısından bir rakun ve iki porsuk kaçtı. Soğuk sonbahar mehtabında çöp tenekesini devirip, boş kutuları tersine çevirmişlerdi.

Cathy’nin sesi, “Thomas,” diyordu. “O sendin değil mi? Bu akşamüstü kâhyamı aradın, odamda ilaçları aramasını söyledin. İntihar edeceğimi düşündün değil mi?”

Derin bir nefes alarak ellerimi yüzümde gezdirdim. “Sesinin tonundan anladığıma göre haklıydım. Haplar vardı. Onları almaya niyetlenmiştin. Doğru mu?”

“Reçeteli ilaçlar. Tamamen yasal. Benim çalışanımlı korkutmaya hakkın yoktu.”

“Öyle mi? Ölümün hepsi bir, doktor reçete yazmış olsa da, köşedeki adamdan almış olsan da.”

“Ben intihar edecek biri değilim.”

“Evet öylesin.”

“Sen sapık mısın?”

“Hayır, ama boşvermenin ve ölümün ne kadar cazip göründüğünü bilirim.”

“Öyle bile olsam, özür dilerim ama seni ilgilendirmez?”

“Evet, ilgilendirir.”

“Bana fotoğraflar gönderiyorsun, benimle sadece bir kez telefonda görüştün. Arkadaşlığın için teşekkür ederim, ama gerçek-

ten beni tanımıyorsun.”

“O hapları yutacağımı biliyordum. Bunu kabul et.”

“Hiçbir şeyi kabul edecek değilim. Neden bu kadar ilgileniyorsun? Ardında başka nedenler mi var? Benden ne istiyorsun?”

Her şey ve hiçbir şey. Söyleyeceğimden çok daha fazlası. Basit tut. “Peki, eğer sadece benim için yapabileceğin bir şeyle ilgilediğimi düşünüyorsan, açık ve net olarak söyleyeceğim. Büyükannenin evini almak istiyorum.”

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. “Büyükannemin... yani bu kadar aydır hayatıma girmek için çabalaman sırf çiftliği sana satmam için miydi demek istiyorsun.”

“Hayır, *sen* böyle söylüyorsun. Mademki konu açıldı, çiftliği bana satmalısın. Neden olmasın? Onunla ilgilenmiyorsun, istemiyorsun. Sen ve baban hiç ilgilenmemişsiniz.”

“Bu doğru değil. Birilerine baktırıyordu. İyi bakıldığına eminim. Bana öyle söylemişti. Birkaç yıl önce öldüğünde işlerine bakan müdürü bana çiftliğin iyi durumda olduğunu söylemişti.”

“Yalan söylemiş demek ki.”

“Babam *yalancı* değildi.”

“Korkarım bu durumda öyleymiş. Bak, zaten evi istemiyorsun, değil mi? O zaman bana sat. Senden onu satın alır, restore ederim, değer veririm.”

“Anladım. Demek doğru. Evimi almak için bana yaklaştın.”

“Hayır, Cathy anlamıyorsun. Buraya gel, sana göstereyim. O zaman anlarsın.”

“Gelemem...” Sesi titremeye başlamıştı. “İsterim ama yapamam. Yaşadığım problemleri anlayamazsın.”

“Evet anlıyorum. Her gece gözlerini kapattığında hatırlamak istemediğin anıları rüyada göreceğinden korkmayı bilirim. Her gün bir adım daha öteye nasıl gideceğini bilememeyi bilirim. Bun-

ları atlatmanın kolay bir yolu yok. Ama sen bir korkak değilsin. Olmadığını biliyorum. Hemşire derini yüzüncesine pansuman yaparken dişlerini sıkan ve şakalar yapabilen biri korkak olamaz. Sen çok güçlüsün.”

“Nasıl olur da... benimle hiç konuşmamıştın...” Onun soluğunu duydum. “Hastanedeki o gün telefondaki sendin. Gerald değil, sendin.”

“Delta delice sana ulaşmaya çalışıyordu, ben de yardım ettim. Seni kandırmak istediğimden değil, sadece öyle gelişt.”

“Sen.”

“Evet, ben. Ve o gün duyduklarım, beni yaşamak için gücün olduğuna inandırmıştı. Şimdi pes etme.”

“Bu gece duyduklarımdan sonra senin söylediklerinin tek kelimesine bile neden inanayım ki?”

“Büyükannenin mirasına değer veriyor musun?”

“Evet. Senin düşüncelerinin aksine, o evi, onunla olan anılarımı, onu ziyaret ettiğimde yaşadığım özgürlük hissini seviyorum... Oraya bayılıyorum.”

“O zaman başka şey değilse bile buna inan: Eğer intihar edersen, o evi yakarım. Anladın mı? Eğer ölürsen sevdiğin her şey ve onun sana bıraktığı her şey de ölür. Sana yemin ederim. Yaşamaya yoğunlaşman için gerekliyse bunu yaparım.”

Keskin şekilde iç çıktığını duydum. “Sen benden de delisin.”

“Deneyimim var.”

“Senin hakkında bildiğim her şey yanlışmış. Sen bir psikopatsın. Ve kundakçı.”

“Bana inanman gerekmiyor. Ben sana inanıyorum. Hayatta kal, buraya ziyarete gel, haklı olduğumu gör.”

Telefonu kapattı.

Şöyle bir başımı eğip aşağıya doğru baktım. En azından hapları

yutmasını engellemiştim. Bu gecelik hayatını kurtarmıştım. Bu zafer, hayatımdaki en büyük ereksiyona yol açmıştı.

Delta yavaşça, her kelimeyi vurgulayarak tekrarladı. “Büyük-annesinin evini yakmakla mı tehdit ettin onu? Onu yakmak ha? Kendisi alevlerle yanmış bir kadını evi yakmakla mı tehdit ettin? Thomas, onun büyükannesinin evini yakarak yerle bir edeceğini mi söyledin?”

Etrafım çevrilmişti. Ertesi sabah kafenin mutfağında Pike, Jeb, Becka, Bubba, Cleo, Santa bana kocaman açılmış gözleriyle bakıyorlardı. Tüm Whittlespoon ailesi acilen toplanmış bir jüri, ben de davalı olarak yargılanıyor gibiydim. Sebze soyma bıçakları ve güveç tavalarıyla silahlanmışlardı.

“Belki en iyi taktik değildi,” diye kabul etmek zorunda kaldım. “Ama onun dikkatini çekmeyi başardım. Onu kızdırmak, bir saniye bile olsa depresyondan çıkmasını ve düşünmesini istemiştim. Öyle zamanlarda doğru düşünmek çok zor oluyor. Anlayışlı, akıllı sözü yakalayıp tutunmak istersiniz. Umarım yapar.”

Sessizlik. Kimsenin benim savımı anlayıp anlamadığını bilemiyordum. Pike homurdandı. Diğerleri yere baktılar. Delta gözlerini kapatıp kafası önde elleri kalçasında öylece duruyordu.

Sonunda Jeb kafasını kaldırıp, çenesini sıvazladı. “Tom haklı. Tepeye çıkarak beni aşağı atlamaktan vazgeçmem için ikna ettiğinin aynısını Cathryn Deen’e yapmış. O zaman bana söylediklerini size anlatmayacağım. Özel şeylerdi. Ama ışığı görmemi sağlamıştı.”

Söylediklerim herkesin tahmin edebileceğinden çok daha fazla votkadan kaynaklanıyordu. Şöyle bir şeydi: *Jeb, kahretsin. Ya atla ya da kenara çekil de ben atlayayım.* Jeb’in o gaddarca es-

priyi, anlayışlı bir akıl verme olarak algılaması, yani paylaşılan kader ve kardeşlik sözü verdiğimi düşünmesi tamamen şanstı. O gün birileri beni ve Jeb'i yukarıdan seyrediyor olmalıydı. Yine o kadar şanslı olabileceğimden emin değildim. Dün gece ne yapmıştım? Ya Cathryn, Delta ve beni artık görmek istemezse?

Delta yüksek sesle, "Ya artık benim telefonlarıma cevap vermezse?" dedi.

"Şimdi onu arayıp özür dilerim. Onu sakinleştirmek için ne gerekiyorsa yaparım."

"Hayır, yeteri kadar zarar verdin zaten. Seni bir daha dinleceğini sanmam. Ben ararım. Benimle konuşursa sana haber veririm." Bana bir çörek atarak, "Şimdi mutfağımdan defol," dedi.

Başımı salladım, çöreği Çapkın'a kahvaltıda vermek üzere zalimce avuçladım ve dışarı çıktım.

Cathy

Şaraptan başım çatlıyordu. Tüm gece ağlamaktan gözlerim kumlanmıştı. Ama kendimi çok temiz hissediyordum, sanki kullarımdan içeri doğru bir arınma yaşamış gibiydim. En şaşırtıcı olan ise felaket kızgındım. Sonunda.

"Delta?"

"Cathy, sesini duyduğuma çok sevindim? Dün gece için..."

"Thomas Mitternich, Crossroads kasabasında sinyal bilekliği, şartlı tahliye memuru falan olmadan mı dolaşıyor?"

"Thomas mı? Niye ki, o çok tatlı... sesin değişik geliyor. İyi misin hayatım? Eğer seni üzdüyse çok üzgünüm. Sadece yardım etmeye çalışıyordu."

"Üzmek mi? Beni intihara teşebbüsle suçladı."

“İstemediğinden emin misin?”

“Başından beri bana ulaşmak için yalan söylediğini kabul etti. Sonra da büyükannemin evine zarar vermekle tehdit etti. Hiç de düşündüğüm gibi biri değilmiş.”

“Yani intihar edecektin demek?”

“Bir şişe reçeteli ilacım vardı. Reçeteli.”

“Vay, vay. Thomas’ın içgüdüleri doğruymuş. Söylemeden edemeyeceğim, senin ıslak yere oturmuş yaşlı bir tavuk gibi kızgın olduğunu görmek çok iyi.”

“Bana büyükannemin mirasıyla şantaj yapmasına izin veremeyeceğim.”

“Ne yapmayı planlıyorsun?”

“İlk önce, onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Tam adıyla başlayalım.”

“Mitternich. Thomas Karol Mitternich. Baba tarafı çok eskiden Hollanda’dan gelmişler. New York’lu. Annesinin tarafını bilmiyorum. Thomas ve kardeşi küçükken ölmüş.”

“Mitternich. İsmi ban kodlar mısın lütfen.” Söylediklerini bilgisayara yazdım. Thomas Mitternich. “Tamam, Kuzey Carolina’lı olmadığını anladım. New York’tan mı demiştin? Nasıl oluyor da bu manyak Yankee sizin oralara geliyor ve arkadaşlığınızı kazanıyor?”

Bir an öbür uçta Delta’nın sesi kesildi. Sonra yavaşça, “Ben sana Thomas’ın hikâyesini anlatabilirim, ama kendin okursan daha iyi olur. O şeye, yani ‘Google’a ismini yaz, görürsün. Thomas Mitternich diye Google’da arama yap. Birkaç sene önce gazetecilerin onun hakkında yazdıklarına bir bak.”

Kaşlarını çattım. “Sabıka kaydı mı var?”

“Öyle diyebilirsin. Sadece... hadi onun hakkında yazılanları oku. Benim sana anlatacaklarımdan daha fazla gözlerini açacaktır.”

Şaşırmıştım. Yavaşça, "Peki," dedim.

"Cathy?"

"Evet?"

"Sesini canlanmış olarak duymak çok güzel."

"Başka seçeneğim yok. Hayatım bu adam tarafından istila edildi."

"Belki en kısa zamanda buraya gelmek istersin. Bilirsin işte kendi kararını vermek istersin. Bundan sonra ne yapar bilinmez."

"Merak etme! Büyükannemin evini korumak için elimden geleni yapacağım."

"İyi. İşe koyul. Google'dan Thomas hakkında yazılanları oku. Sonra buraya gel, onun kışına tekneyi kendin vur. Bir şey daha var, tatlım?"

"Evet?" derken aceleyle Google arama tuşuna basıyordum bile. Bir kıkırdama duydum gibi geldi, ama bu yeni can düşmanım olan Thomas Mitternich hakkındaki bilgilere ulaşmak için sabırsızlandığımı için onu neyin eğlendirdiğini sormak aklıma gelmedi.

Delta, "Buraya geldiğinde çörekleri hazır ederim, bolca susedan da," dedi.

12. Bölüm

Thomas

Gazetedeki Makaleler

11 EYLÜL KAHRAMANLARI SIRADAN VATANDAŞLAR SIRADAN OLMAYAN CESARET GÖSTERDİLER ORTA AVLU HABERLERİ VE ÖZELLİKLERİ

Evlendiklerinde, Brooklyn’li bir marangozun oğlu olan Thomas Mitternich, New York’un saygıdeğer ailesinden olan Sherryl’i New York’un lüks semti yukarı doğu bölgesinden tarihi mahallelerin olduğu aşağı Manhattan’a taşınmaya ikna etmişti. Burasının her iki dünyanın en iyi olanaklarını sunduğunu söylemişti ona: Eskinin cazibesiyle, nefes kesen gökdelenlerin manzaraları bir aradaydı. En tanınmış olanı da Dünya Ticaret Merkezi binasıydı.

Eski binaları koruma üzerine uzman olan ödüllü genç mimar, otuz dört yaşındaki Mitternich, 11 Eylül sabahında karısı Sherryl ve oğlu Ethan’a öperek yolcu etmişti. Sherryl Ethan’ı pusetine koymuş, sabah saat dokuzda kuzey kulenin en üst katındaki tanın-

miş restoran *Windows on The World*'deki etkinlik koordinatörleriyle toplantıya gitmişti. Manhattan sosyetesinden bir işkadını olan kardeşi Ravel Osken Cantaberry için sürpriz bir doğum günü partisi planlıyordu. Ethan'ın pusetini iterek, Mitternich'lerin daire-sinden ikiz kulelere kadar olan birkaç blokluk mesafeyi yürüyerek gitmişti.

Mitternich'ler ekardan ofis olan 1890'lardan kalma binanın onuncu katındaki bu dairelerini çok seviyorlardı. Thomas burayı, tanınmış Manhattan'lı emlakçılar Schmidt ve Roman için kendisi restore etmişti. O sabah evde çalışırken penceresinden Dünya Ticaret Merkezi'nin kulelerini, hem kuzeydekini, hem güneydekini rahatlıkla görebiliyordu.

Sherryl ve Ethan asansöre giderken Thomas, Ethan'ın en sevdiği oyuncağını eline tutuşturmuştu. Eski model metal bir çöp kamyonu. Ethan gülümseyip babasına daha sonra parkta kamyonu ile oynamaya götürüp götürmeyeceğini sorduğunda, Thomas tabii demişti.

11 uçuş numaralı Amerikan Havayolları uçağı Dünya Ticaret Merkezi'nin kuzey kulesine çarptığında Thomas uzaktan patlama sesini duymuştu, çizim masası da sallanmıştı. Camdan baktığında kuzey kulesinin üst katlarından çıkan dumanı görmüştü. Sokağa fırlayıp koşarak Dünya Ticaret Merkezi'ne giderken devamlı Sherryl'e ceptelefonuyla ulaşmaya çalışmıştı.

Dünya Ticaret Merkezi'ne vardığında tahliye edilenler panik halinde ortalıktaymış. Thomas otomatik olarak yangına doğru, polisleri ve adli tıp elemanlarını kuzey kulesine kadar takip etmişti. Havada toz ve duman bulutları yüzünden göz gözü görmüyormuş. Sokaklarda enkaz parçaları uçuşuyor, insanların üzerlerine düşüyormuş. Daha da korkuncu, enkazın içinde insan cesetlerinin parçaları da varmış. Cansız bir beden önüne düşüp parçalanınca

Thomas'ın üstüne kan ve insan dokusu sıçramış. Düşen cam kırıkları genç mimarın kafasını yarmış, yumruk büyüklüğünde bir metal parça da sol omuzuna çarparak köprücük kemiğine zarar vermiş.

Kanlar içinde, yaralı bir halde karısını ve oğlunu bulmak için kararlı olan Thomas gökdelenin içeri girmiş. Lobideki o karmaşanın arasında telefonu çalmış. Arayan Sherryl'miş.

"Hangi katta olduğumuzun farkında değilim," demiş. "Çok duman var ve çok sıcak oldu. Merdivenlere ulaşmaya çalışıyoruz."

Thomas ona, "Yemin ederim, sizi bulacağım. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım," demiş. Arkadan oğlunun ağlayan sesini duymuş. "Ethan'a söyle ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Telefon kapanmadan önce oğlunun, "Baba!" diyen çığlığını duymuş.

Thomas merdivenlerden yukarı koşmuş, aşağı inen yaralı, kanlı ve yanmış insanlara rastlayınca tıkanmış. İki itfaiyeci, çok kötü yaralanmış bazı ofis çalışanlarını indirmek için çabalıyormuş. Biri ona, "Sizin eşiniz ve çocuğunuz başka merdivenlerden inmiş olabilirler. Güney kulesine de çarptılar, yıkılmak üzere. Bu da aynen yıkılacak. Buradan hemen çıkmalısınız. Merdivenlerden daha yukarıya çıkamazsınız," demiş.

Ailesinin başka bir yerden kaçabilmiş olması için dua etmekten başka elinden bir şey gelmeyen Thomas, itfaiyecilerin kurbanları güvenli yere taşımalarına yardım etmiş. Kendisi de yaralı olmasına rağmen onlarla üç kez içeri girip diğer yaralıları çıkarmış.

Kuzey Kule yıkıldığında yaralı bir kadını sağlıkçıların yanına götürüyormuş. O gün birçok insanın yaptığı gibi koca gökdelen çökerken öylece bakakalmış. Boğucu bir toz bulutu sokağı kapla-

yınca sağlık memurları onu zorla ambulansa tıkmışlar.

Kalıntılar arasında bile olsa, karısını ve oğlunu aramak için kuleye dönmeye kararlıymış.

İTFAİyecİLER KENDİLERİNE YARDIMCI OLAN VATANDAŞLARA ÖVGÜ YAĞDIRDILAR.

Psr Kuzeydoğu Muhabirleri

Thomas K. Mitternich 11 Eylül’de hemşerilerinin yardımına koşarak, itfaiyecilere yardım ettiğinden ve o günden bu yana Sıfır Noktası olarak bilinen yerdeki “yığın” ile ilintili gönüllü çalışmalarından dolayı NYFD’de şeref üyeliğıyle onurlandırılmıştır. Mitternich o bölgedeki aramalara yardım ederek, kurtulanlarla aileleri aralarında iletişim sağlayarak yorucu çalışmalarına devam ediyor.

Mitternich’in karısı ve oğlu hâlâ kayıp.

FOTOĞRAF, 11 EYLÜL KAHRAMANININ KORK- TUĞU DNA KANITIYLA TEYİT EDİLDİ.

Kuzey Basın Muhabirleri

11 Eylül sivil kahramanlarından ve o günden sonra Sıfır Noktası’nın gönüllü çalışanlarından Thomas Mitternich’in yedi aydan beri korktuğu şey başına geldi.

New York Şehir Medikal Araştırmacılar Bürosu DNA analizleri ve diş kayıtlarına bakarak Mitternich’in eşi ve oğlundan geriye kalanları bulduğunu teyit etti. Faciaya ilaveten, fotoğraf uzmanlarının dediğıne göre Sherryl ve Ethan’ın kulelerden atlayarak hayatını kaybedenler arasında olduğunun tespit edildiğini söylüyorlar. Oradaki bir kameraman kuzey kuleden patlayan pencereden atlayan, çocuğuna sarılmış bir kadının fotoğrafını çekmiş.

O kadın Sherryl Mitternich, çocuk da oğlu Ethan'mış.

Sözcü bir kadın, "11 Eylül'de binadan atlayanları intihar etmiş saymıyoruz," dedi. "Başka seçenekleri yoktu. Ya duman ve sıcaktan, ya bina çöktüğünde, ya da atlayarak öleceklerdi. Yardım gelmeyeceğini biliyorlardı."

Sherryl, Ethan ve en yukarı katlardan diğer atlayanların aşağıdaki sokak ve plazaya düşmeleri sadece on saniye sürmüş, çarpıkları anda ölmüş olsalar bile uzmanlar çoğunun düşme anında bilinçlerinin yerinde olduğunu söylüyorlar.

Sıfır Noktası'nda çalışanlar geçen hafta Mitternich'e enkazdan buldukları yürekler acısı bir şey verdiler: o lanetli sabah oğlunun eline sevgiyle tutuşturduğu metal yığını haline gelmiş antika oyuncak kamyon.

Cathy

"Atlayanların düşerken bilinçleri yerindeymiş."

Bir tek bu cümle kafamın içinde yankılıyordu. Thomas ve ailesi hakkındaki makaleleri internetten okuduktan sonra bu bilgilerden sarhoş gibi olmuş, tenteli balkonumun soğuk taşlarının üzerine sırtüstü yatmıştım. Thomas bir dede değilmiş, otuzlu yaşların sonuna gelmiş. Gazete makalelerinin yanındaki kumlu fotoğrafların birinde uzun boylu, zayıf, kahverengi saçlı, ciddi gözleri, hüznü bir görünüşü olan adam görmüştüm. Acı çeken bir adam. Evet, büyükannemin evini istiyordu, ama kandırarak veya dalave-reyle onu alacak biri değildi. Evet, hayatımı kurtarmıştı. Ona söylediklerimden çok daha iyilerini hak ediyordu. Kesinlikle daha iyisine layıktı.

Yavaşça ayağa kalktım, gölgeli yerden yürüdüm. Kalın perdeler nadir gelen esintiyle kıpırdıyorlardı, Güney Kaliforniya'nın

fırın sıcaklığında kuru bir esinti. Yerlere kırık ışıklar vuruyor, sonra paneller oynayınca kayboluyorlardı. Işık huzmelerinin arasından, sonra da geride bıraktıkları karanlıkta yürüdüm.

Karısı ve oğlu atlamışlar. Diri diri yanacaklardı, bu yüzden atlamışlar. Sherryl Mitterich oğlunu kucağına almış ve atlamış. Atladığını biliyor ve aşağı gidene kadar da düşünecek vakti olmuş. Korkmuş oğlunu kucağına almış. Eğer Thomas'ın yerinde olsam aklımdan hiç çıkmayacak bir düşünce olurdu. *Baba, neden annemi ve beni kurtarmadın?*

İnleyerek yüzümü ellerimle kapadım. *Eğer bu evden dışarı çıkmazsam asla bir hayatım olamayacaktı. Bir hayatım olmasını hak etmeyecektim. Thomas'a hiçbir şey ispat edemeyecektim. Onun saygısını asla kazanamayacaktım. Onun yaşadıklarına bir bakın.*

Perdelere koştum. Aylardır onları açmamıştım, camın önünde gün ışığında durmamıştım. Şimdi onları kenara çektim, balkonun korkuluğuna tutundum. Los Angeles'ın öğle sonrası güneşi üzerime vurdu. Tepenin aşağısındaki malikânelere baktım. Hepsinin bakımlı bahçeleri tenteler ve güvenlik çitleriyle kapatılmıştı. Her çalının arkasında uzun kamera lensleri olan fotoğrafçılar olabilirdi.

Yüksek sesle, "Beni korkutamazsınız," dedim. "Hadi fotoğrafımı çekin."

Sesim coşkuluydu ama dizlerim zayıftı, titriyorlardı. Kendi panik içindeki halimden kaynaklanan dengesiz hareketlerimle korkuluktan aşağı düşebileceğimden korktum. Sendeleyerek yatak odama geçtim ve yazı masasına oturdum.

Ellerim titriyordu. Uydu harita arama motoruna 'Crossroads, Kuzey Carolina' yazdım. Bilgi yok. İyi. Delta'nın sevgili dağ köyü bu kürede tanınmıyordu. Dünyada kaç yer onun kadar saklı olabilirdi ki? Ter içinde kafenin adresini yazdım. Uydu ve postanenin

bilgilerine göre kasaba Turtleville yakınlarında bir yerde olmalıydı.

Bilgisayarımda bir uydu görüntüsü belirdi. Evet.

Orman. Ormandan başka bir şey yok. Aradaki gri benekler yeşil ormanların ortasında kayalık bölgeler olduğunu gösteriyordu. Yakınlaştırdım. Vahşi bölgede bir iki açıklık belirdi. Bir kez daha yakınlaştırdım. İşte Turtleville. Küçük sokakları var, ufak bir nehir kenarına kurulmuş, sadece bir iki yolla ulaşılabilir. Sağında uzak bir yerlerde yuvarlak gri noktalar ve mavi yeşil açıklığın arasına sıkışmış küçük bir vadi! Koy!

Küçük evlerin, ahırların ve çitlerin üzerinde parmağımı dolaştırdım. “İşte Pike ve Delta şurada oturuyor olmalı. Jeb ve Becka’nın evi de burada, Bubba ve Cleo’nunki de şu olmalı. Yurtdışındaki de Santa’nın. Delta haklı. Kenevir bitkilerini iyi saklamış.

Bir kez daha yakınlaştırdım.

Bir yol, küçük bir yol var. Trace olmalı. Evet, işte kafe. Etrafında binalar, sanki tahta spermier yumurtaya ulaşmaya çalışır gibi. Kesişen Hayatlar Kafesi. Hayatımın huzurunun merkezi olan yer. Delta ve kafe. Çöreklerimin, ruhumun ve namı diğer her şeyin eviydi. Belirleyici işaretleri bulduğuma göre, Thomas’ı ve yanındaki büyükannemin evini de bulabilirdim.

Nefesimi tutarak haritayı kuzeybatı yönüne kaydardım. Orman denizinin ortasında yan yana ama aralarında kocaman yeşillik alan olan iki tane ada görünce iyice yakınlaştırdım.

Hafifçe, “Büyükanne,” dedim. Onun ahır çok belirgindi ama diğer her şey ağaçların altındaydı. Etrafındaki dev meşe ağaçlarının arasından evin damı az biraz görünüyordu. Gizli.

Orada kimse beni görmezdi. Dışarıda dolaşabilirdim. Ağaçların altında oturabilir, vahşi geyikler gibi çayırarda dans edebilirdim, kimse benim fotoğrafımı çekemezdi. Uydular bile.

Haritayı biraz oynatıp Thomas'ın ycrini inceledim. Minicik bir kulübeydi. Gölgele ağaclar yok, büyük yapılar da yok, ama... çayırdaki o geometrik şekil de neydi? Gözlerimi kıstım. Sanki soyut ağaclar gibiydi veya üçüncüsü yolda olan bir çift soyut oka benziyordu. Kaptığım bir kurşun kalemle o şablonu bir kağıda çizdim.

Neydiyse çok güzeldi. Uhrevi. Ama yan komşuyu işaret eder gibiydi. Büyükannemin evini, yani benim mirasımı, yani beni işaret ediyordu.

Bilgisayarı kapattım, öylece oturdum, kollarımı bedenime sarıp sallandım.

Kuzey Carolina'ya gidiyorsun. Kimsenin yardımı olmadan yaşamını sürdürebileceğini ispat edeceksin. Kendi özünü bulup, bir yüzden daha fazlasına sahip olduğunu kanıtlayacaksın. Büyükannenin çiftliğinde yaşayacaksın. Güçlü olacaksın. Senin de yaşama karşı pes etmediğini Thomas'a göstereceksin. Ona gizliden saygı duyduğun gibi onun da sana saygı duymasını sağlayacaksın. Ya da denemekten gebereceksin.

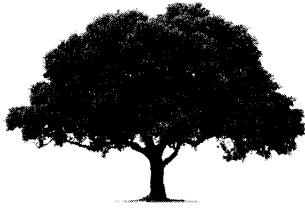
ÜÇÜNCÜ KISIM

Bir kadın suçluluk duymadan, "Ben kimim, hayattan ne bekliyorum?" diyebilmeli.

Betty Friedan

Kadınların öğrenmesi gereken şey kimsenin sana yetki vermediğidir. Kendin alırsın.

Rosanne Barr

13. Bölüm

Thomas

Şükran Günü

Şükran Günü'nün ertesinde Cathy aniden Los Angeles'tan ayrıldı. Orada yirmi beş derece ve sıcak bir hava vardı. Koyda ise eksi on derecede kar yağıyordu. Bizim burada kışları bir iki sefer hariç, genelde ocaktan önce de pek ciddi kar yağmazdı, ama o sonbaharda hindi yenen Şükran Günü ertesi intikamı olarak kuzey rüzgârı Ten Sisters ve Hog Back Dağları üzerine feci şekilde esmişti.

Delta kafenin mutfağında, elleri yerine kurulama bezini ovuşturarak bana, “Kâhya kadın sadece Cathy'nin taşındığını söyledi,” dedi. “Cathy bize nereye gittiğini söylememesi için emir vermiş. Kâhya kadın Cathy'nin kaybolmak istediğini ama paparazzilerin onun hâlâ Los Angeles'ta yaşadığına inanmalarını istediğini söyledi. Yerleşince bizimle temasa geçecekmiş. Niyeti ne, Thomas?”

“Eğer onu bulmazsak beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok.”

Delta mutfak tezgâhının üzerindeki kutuya hüznle baktı.

“Ona göndereceğim kutuyu hazırlıyordum. Şükran günü için hindi, sos ve kabak tatlısı koymuştum.”

Elimdeki sarı zarfı göstererek, “Biliyorum,” dedim. “Ben de ona evin karlarla örtülmüş fotoğraflarını gönderecektim. Benim bir psikopat ve kundakçı olduğumu düşünmesine rağmen, fotoğraflara dayanamayacağını umarım.”

Delta gizlice başka tarafa baktı. “Seni affetmiştir sanırım. En azından senin hakkındaki fikrini daha iyi yönde değiştirmiştir.”

Tek kaşımı kaldırıp, “Ne yaptın?” diye sordum

“Sadece ona senin tam adını verdim ve Google’da araştırmasını söyledim. Birisi Google’da araştırma yaparsa gıcık olunur mu? Öyleymiş gibi görünüyor?”

Uzun ve soğuk bir kış gibi anların yükünü üzerimde hissettim. “Biliyorsun, hoşlanmıyorum...”

“Senin gerçekte kim olduğunu bilmesi gerekiyordu.”

Başımı sallayarak kafenin önündeki verandaya çıktım. Kar sakince lapa lapa yağıyordu. Dağları, hatta Trace’i göremez hale gelmiştik. Bu gece hiç yemeğe gelen olmazdı. Koy bembeyaz battaniyeyle örtülmüş gibiydi. Kasım akşamüstü gümüş ve kar beyazına bürünmüştü. Bacalardan çıkan odunun, yemeklerin ve yağın karın mis gibi kokusunu alabiliyordum. İnsanların ve hayvanların masa etrafında yürekleri sevgiyle dolu olarak geçirecekleri sıcak bir akşamdı. Ferahlatıcı yemek yiyip, kalın yorganların altında sevmek için güzel bir akşam.

Omuzlarım düşmüş olarak kamyonetime binip evime yollandım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kafamdakileri düşünüp, soğuk akşamda yalnızlığımın barışmam gerekti. Cathy’yi çok zorlamıştım, Delta’nın ona benim hikâyem hakkında ipucu vermesi de beni rahatlatmamıştı. Cathy’nin başında benim riyakâr teşvik edici konuşmalarım olmadan da bir sürü sorunu vardı. *Mimar*

adam, önce kendini toparla. Belki ülke dışına çıkmış, Avrupa’da bir kar merkezinde veya tropikal bir adada saklanıyordur. Ona erişmeyeceğim bir yerde intihar etmeyi düşünüyordur.

Cathy

Şoförüm, “Bu vadide bir kavşak olduğuna emin misiniz, Bayan Decn?” diye sordu. “Bu tipide hiçbir şey göremiyorum.”

“Sağda görünecek bir grup evi kolla,” dedim. Sinirden dış-
lerim takırdıyordu. Hayır, sinirden değil korkudan. Yorgunluktan.
Sabaha karşı Los Angeles’taki evimden servise gelen bir kamyo-
netin içinde gizlenerek çıkmıştım. İki saat sonra da özel bir jetle
Kaliforniya’dan. Ashville Havaalanı’ndan da doğu yakası saatiyle
öğleden sonra ikide ayrılmıştım. Arkasında bir kamp için gereken
ileri teknoloji gereçlerle dolu treyler olan koca bir Hummer araba
içinde yolculuk yapıyordum. İkinci bir Hummer bizi takip edi-
yordu, zira şoförüm ve korumalarım beni büyükannemin çiftliğine
bıraktıktan sonra medeniyete geri döneceklerdi.

Grubuma *Cathy’nin Göç Ekibi* adını koymuştum.

Göçmen. Doğru. Yünler giymiştim, muflonlu iç donunun
üzerine GorTex ceketim, ayağımda kalın yün çoraplar ve su ge-
çirmez botlar, ellerimde yünlü eldiven ve yüzümü, başımı kapatan
renkli Aztek desenli kar maskesi vardı. Fazla doldurulmuş dol-
maya benziyordum, ama en azından büyükannemin evinde dona-
rak ölmek zorunda kalmayacaktım. Blue Ridge Dağları’na yapa-
cağım yolculuğu Kuzey Kutbu’na giden kaşifler gibi planlamıştım.

Planın öngörülme-yen unsuru bendim. Aylar sonra inzivadan
çıkmış, araba, ateş ve insanlardan korkumu ülkenin bir ucundan
bir ucuna yaptığım yolculukta yanıma almıştım. Çantamda bir sürü

sakinleştirici ilaç şişesi vardı, mendil almak için açtığım her seferinde şakırdıyorlardı. Gün boyu panik ataklarımı ilaçlarla desteklemeye çalıştıysam da şu anda yine bir atak geçiriyordum. Eski günlerde genelde şaka yaparak, “Panik atak geçiriyorum,” derdim. Şimdi gerçek olmuştu. Sanki birileri gerçeği, oksijeni ve doğru düşünmeyi alıp götürmüş gibiydi. Koşmak, kaçmak istiyordum... Nelerden? Nereye? Kalbim çarpıyordu, içimde gerçekdışı ve uğursuz bir kopukluk, kısa devre yapan düşünceler oluşmuş, beni otomatik pilota bağlamıştı. Bir atak genelde on beş dakika sürüyor, geldiği gibi yok oluyor, beni yorgun düşürüyordu.

“Bayan Deen, iyi misiniz?”

Dişlerimin takırdamaları arasında, “Kafe, market ve binalar görününce, orası Crossroads işte,” dedim. “Asıl kavşak kafenin öbür ucunda.”

“Burada saat nerdeyse dört oldu. Birazdan büyükannenizin evine varmazsak hava kararacak. Gece için Ashville’e geri dönmek istemez misiniz Bayan Deen?”

Bir an için tereddüt ettim. Nerdeyse bir saattir koyun etrafındaki dağlara gidiş geliş olan dar bir yoldan çıkmaya çalışmıştık. ‘Emniyet kilidi olmayan bir hız treni’ düşünün. Her dönemeçte bir tarafta uçurum diğer tarafta dik sarp kayalar vardı.

Eğer şimdi pes edersen, bir daha denemezsin.

“Eminim.”

“Pekâlâ, öndeki Hummer’a telsizle devam etmelerini söyleyeceğim.”

Soförüm ikinci bir Hummer eşliğinde ilerlerken öndekinin içinde giden korumaları arıyordu ve ben yangın söndürücünün metal kutusuna daha sıkı sarılmıştım. O benim güvenlik battaniyemdi. Tıpkı Hummer’ın devrilemez ve ateş almaz özelliklerinin beni biraz rahatlattığı gibi. Eğer bu ileri teknoloji donanımlı araç

bu tipide beni büyükannemin evine çıkaramazsa Pentagon'u arayıp vergilerimin iadesini isteyecektim. Hummer'ları dağlara tırmanmak, sığ nehirleri geçmek, tarlalarda lastikleri patlamadan arabayı sürebilmek için tasarlamışlardı. Çılgın Kadın Tepesi'ne kadar çıksa iyi olurdu.

Şoför, "İşte sizin kafeniz," diye haber verdi. "Oldukça boş görünüyor. Böyle bir gecede müşteri yok."

Arkadaki yolcu koltuğunun yanındaki pencereye yapışıp yağan karın arasından baktım. Kafe. *Evet, çok şirin, arkadaşça, tam olması gerektiğini düşündüğüm gibiydi.* Kararmaya başlayan havada, uçuşan karların altında, otoparkı boş, tabelası bir gaz lambasıyla aydınlanıyor olsa da, Kesişen Hayatlar Kafesi bu çılgın yolculuğumda rahatlatıcı bir semboldü.

Burada durabilirsin, dedim kendi kendime. Gir içeri, Delta'ya sürpriz yap, ona sarıl. Çok anaç olduğuna eminim. Sonra sana çörek ve sos vererek geceyi orada geçirmen için davet eder.

Hayır, bu kolay yolu seçmek olurdu. Delta'dan ve Thomas'tan yardım alamazdım. Ashville'e dönüp güzel bir otelde de kalamazdım. Büyükannemin evine kadar çıkmalıydım. Eğer kafeye girersem kendi başıma halledemeyeceğimi kabul etmiş olurum. Delta bile utanç duyardı. İnsanlar *Şehirli kız Hummer ile korumaları eşliğinde geliyor,* diye fısıldarlardı. *Tipide yangın söndürücüye sarılmış.*

Bir tane daha sakinleştirici ilaç aldım, kuru kuru yutmaya çalıştım. Haplar beynin serotonin seviyesini artırıyordu. Şimdiye kadar öfkeli bir boz ayıyı sakinleştirecek kadar serotonin salgılamış olmalıydım. Buralarda boz ayı var mıydı acaba? Hayır, sadece siyah ayılar vardı. Zararsız. Sadece evi basar, yemeğimi çalar, bana gürlerd. *Şehir kızını!*

Kar fırtınasında kafe arkada kalıp görünmez olunca içimi

yine korku kapladı. Şoförüm, “İşte kavşak,” diye haber verdi. “Şu... patikaya mı dönüyoruz?”

“Evet,” diyerek öndeki iki koltuğun arasından başımı uzattım. “Evet, o. Ruby Deresi patikası.”

Thomas büyükanneimin evine çıkan vahşi doğa içindeki patikayı güzel ve detaylı tasvir ederek çocukluğumun anılarını canlandırmıştı. Orayı bulabileceğimden emindim. “Şimdi dere kenarından yirmi dakika gideceğiz, çatala gelince, soldaki patikaya sapıp tepeye çıkacağız. Yol dönerek çıkıyor, sonunda ormandan çıkarak büyükanneimin önündeki otlığa varılıyor. Oradan bakınca evi görmemiz gerek.”

Şoförüm, “Bayan Deen,” dedi. “Buralarda, son zamanlarda kurtlar tarafından birilerinin yenmediğinden emin misiniz?”

“Son zamanlarda olmamış.”

Yine de Hummer’ım medeni Trace’den, vahşi kuzeni patikaya U dönüş yaparak sapınca korkudan mideme kramplar girmeye başladı. Düzgün yolda giderken zıplayıp hoplayarak ilerlemeye başlamıştık. Karlı ve kararmaya başlayan orman etrafımızı sarmıştı. Bir yerden aşağıya inerken sağ tarafta Noel ağacına benzer yüksek çamlar ve orman gülleri vardı. Ruby Deresi yanımızda belirdi. Kar kaplı kayaların arasında sular köpürerek akıyordu.

Pencereye yaklaştım. Büyükanne Nettie beni orada değerli taş aramaya götürmüştü! Aralarında biraz renk olan küçük gri taşlar bulurdum. Kendi zımpara makinesinde onları benim için parlatırdı. Morumsu birer taş olsalar bile onları Atlanta’ya eve götürür, takı kutumda saklardım. Büyükanne ölünce babamdan bizim mücevhercimize onun yakutlarını koluma bilezik yaptırtmasını rica ettim. Yaptıracağını söylemişti, ama sonra onları kaybetti. Yani bana öyle söyledi.

Dere boyu büyükannemin evine giderken Aztek desenli kar maskem içinde kaybettiğim sihirli şeyleri veya beni kaybedenleri parlatarak ağlamaya başladım. Artık orası yeni evimdi.

Büyükannemin garip ama harika evi gözden kayboluncaya kadar babamın Mercedes'inin arka penceresinden son kez bakmamın üzerinden yirmi yıl geçmişti. Şimdi, onun ön bahçesinde bileklere kadar birikmiş karlara basarken kafamı kaldırıp eve yeniden baktım. Uçuşan karlarla örtülmüş, basık damı ve kalın kirişleri gölgeler altında gizlenmiş, vitray camlı pencereleri karanlık ve buzluysa. Pek gerçek gibi değildi, daha çok taş ve tahtadan olan yapının aynada yansıyan görüntüsüydü.

Büyük verandaya dört adet kocaman taş basamakla çıkılıyordu. Verandanın rüstik saçaklarını omuzlayan taş kemerin altında kar taneleri girdap yapmıştı. O kemer yapıya Arap havası veriyordu. Büyükannemi küçüklüğümde ilk kez ziyaret ettiğim zaman girişi görünce şaşırmıştım. Vahşi ormanda büyücü kadının evini bulduğumu sanmıştım. Belki de doğruysa.

Abrakadabra büyükanne. Buradayım. Döndüm.

Korumalarından biri sanki kar yağdığında sesler kaybolmuşçasına bağırarak, "bayan Deen, kilidi kırmamızı ister misiniz?" dedi.

Başımı hayır dercesine salladım. "Önce anahtarı bulmaya çalışayım."

Bacaklarım titreyerek basamakların yanındaki kalın duvarların karla örtülü çıkıntılarına tutundum. Güvenliktekiler önden giderek verandanın yerlerinde buz var mı diye kontrol ediyor ve kenara çekilip ellerindeki fenerlerle bana yol gösteriyorlardı. Kalbim ağzımda, kocaman giriş kapısının önünde durdum. Koyu renk tahtadan kapının üst kısmında yatay olarak dikdörtgen bir vitray

cam pencere olduğunu hatırlıyordum. Adamlardan biri diğetine, “Bu kapı sağlam kiraz ağacından yapılma gibi duruyor,” dedi.

Onlara dönüp, “Evet,” dedim.

Camdan panele fener tutunca çocukken beni büyüleyen karmaşık sahne karşımdaydı ve bulduğumda nerdeyse mutluluktan ağlayacaktım; kıvrımlı akan bir dere, cam parçalarından ağaç kolları, arka planda parıldayan dağlar olan bir kaleydoskop. Büyükanmem camdan oluşan bu deseni kendi yapmıştı.

Kapı anahtarının saklı olduğu yeri tuhaf bir şekilde açıklardı. Büyükanmem bana şiiri öyle güzel öğretmişti ki, asla unutmamıştım.

Soldan üçüncü dağın
Tepesinin batısına bakın
İşte kapı anahtarı
Her zaman orada durur.

Kir evinin duvarları elde kesilme sedir ağacından kahverengi şingıllarla kaplanmıştı. Eldivenli elimin işaretparmağıyla vitraydaki üçüncü dağın tepesindeki hayali çizgiyi kapının yanındaki en yakın şingıla kadar takip ederek alt köşesini yana doğru ittim. Küçük bir kızken taburenin üzerine çıkıp oraya uzanmaya çalıştığım zamanlardaki gibi şingıl tamamen açıldı.

İşte kapının anahtarı orada şingılın arkasında küçük bir çiviye takılı duruyordu.

Büyükanmemin sesi verandanın saçaklarının altında esen bir parça rüzgârla karıştırılabilirdi, ama ben onun sesini duyduğuma yemin edebilirdim. *Bak. Bu evi unutmamışsın ve bu ev de seni unutmadı.*

Cathy’nin Göç Ekibi arkadaki treyleri boşalttı, bahçeyi ve ahır kolağan ettiler, evi baştan aşağı, küçük ve natamam tavan arasından

en alttaki mahzen katının taş duvarlarına kadar kontrol ettiler. Boş tahta zeminde ayak sesleri yankılıyordu. Ben salonda tüm malzemelerle oturmuş, kutuları boşaltıyor, uyku tulumunu şöminenin yanındaki portatif yatağın üzerine açıyordum. Pille çalışan lambaları geniş şömine rafına yerleştiriyordum. Birçok detayı fark edemeyecek kadar sinirliydim. Koyu renk tahta, taş ve perdesiz pencereler... İleri teknoloji lambadan çıkan elips formundaki ışık tahta kaplı duvarların üzerine acayip desenler oluşturarak yansıyor. Rüzgâr şöminenin içinde homurdanıyordu. Şöminenin önüne eskimeye yüz tutmuş bir kontrplak cıvatayla tutturulmuştu.

O yasaklı sahneye gözüm takılmıştı. Bir ateş yanıyor olsa içirisi çok sıcak ve neşeli olurdu.

Çok korkutucuydu.

Ateş yok. Bu evde ateş yakılmayacaktı. Kar maskemi okşadım. Soğuktan donarım daha iyiydi.

Kutulardan birinden çekiç, çivi ve birkaç battaniye çıkarttım. Pencerelere çaktım. Gündüzleri güneş ışığının dolduğu, sevimli mobilyalar, tablolar, tuhaf çanak çömlek olan ve gaz lambalarının tüm gece yanan sarı ışığının aydınlatığı evin eski halini anımsadım. Büyükanneimin mobilyaları olmadan ev sanki tahtadan bir türbeye benziyordu. Sabahleyin, iyice bir keşif yapacaktım.

Cathy'nin Göç Ekibi etrafı kolaçan etmekten döndüklerinde, "Lamba anahtarları nerede, Bayan Deen?" diye sordular.

"Yok. Büyükanne hiç elektrik bağlatmadı."

"Banyo?"

"Lazımlık ve lavabo var. Daha büyük işler için dışarıda tuvalet olması lazım."

"Bayan Deen, bahçeye bakındık. Dışarıda tuvalet yok. Bir zamanlar olduğunu gösteren bir yıkıntı bile yok."

Başımı salladım. "Orada bir yerdedir. Büyükanne öldü-

günde babam bu evi bir çiftçiye kiralamıştı. Burada senelerce yaşadılar. Bir yerde yıkılmamış bir yenisi olmalı.”

“Yok hanımcendi.”

Bir nahoş sürpriz daha, tıpkı kontrplak kapatılmış şömine gibi. Tamam, bir şeyler uyduracaktım. “Peki, buralarda kimyasal portatif bir tuvalet kutum olacak. Şimdilik onu kurarım, sonra da dışarıdaki tuvaleti ararım.”

“Bayan Deen, temiz bir akan suyu nerede bulabileceğimiz hakkında bir fikriniz var mı? Mutfaktaki duvarda sadece küçük bir delik var. Birisi onu tahtayla kapatmış.”

Kaşlarımı çattım. “Bir tulumba olması lazım,” diyerek elimle pompalama işareti yaptım. “Bilirsiniz işte, eski model. Kolunu pompalarsınız eninde sonunda su gelir. Dışarıda bir yağmur sarnıcı var, oradan mutfağın duvarına kadar gelen su borusu vardı. Mutfak penceresinden bakınca görünür. Sarnıca tırmanır, suyun içinde otururdum. *Petticot Junction*’daki kızlar gibi. O diziye hatırlar mısınız? Bütün fekrar gösterimlerini seyrettim.”

“Belki eskiden sarnıç olabilir, ama şimdi yok. Ama mutfaktaki duvarın üzerindeki yamaya bakılırsa birkaç yıldan beri orada lavabonun üzerinde herhangi bir musluk bulunmuyormuş.”

Yüreğim sızladı. Thomas haklıydı. Babam çiftliğin bakıldığına dair bana yalan söylemişti. Ben dahil hiç kimsenin, annemin dağdan gelen ailesinin ona utanç veren geçmişinden kalan bu evi korumaya almayacağından emin olmak istemişti. Neşeyle, “Bir sürü içecek su şişem var,” dedim. “Ayrıca erişebileceğim bolca kar da bulaşığa yeter. Bahçede bir de güzel ev içinde kuyu olmalı...”

Başlarını sallamalarından anladığım kadarıyla o da yok olmuştu. Derin bir nefes aldım. “Yeni bir kuyu açtırırım. Bu arada, ahırın öteki ucunda bir süs havuzu olduğunu söyleyin bari. Su pınarından beslenirdi, büyükannem orada kırmızı süs balıkları ye-

tiştirirdi.” Evet anlamında başlarını sallayınca, “Gördünüz mü? Bir havuzum var. Bol suyum var,” dedim.

Adamlar endişeli görünüyordular, ama yemek ve su bulunan birkaç kutuyu açıp boşaltmama yardım ettiler. Salonun ucuna tuvaletimi kurdular. Arka kapıdaki uyduruk çengel ve kedigözünün yerine iyi işleyen yaylı sürgü taktılar. Son olarak da tüm pencerelerin sürgülerinin iyice kapalı olup olmadığını kontrol ettiler. Biri, “Bunları çivileyebiliriz,” dedi.

Düşüncesi bile benim aklımı karıştırmaya yetti. Yangın olursa nasıl kaçabilirdim sonra? “Çivili pencere olmaz,” dedim. Adamlar hayal kırıklığına uğramışlardı. Grubun lideri, “Bayan Deen, lütfen fikrinizi değiştirip Ashville’e geri gelin,” diye ısrar etti. “Ben Irak’ta Halliburton’da çalışırken, çölde gördüğüm bir sürü sığınak buradan daha modern di.”

“Büyükannem hayatı boyunca burada mutlu şekilde yaşadı. Dedem genç yaşta ölmüş, annem de babamla evlenip gidince büyükannem burada yalnız başına oturmuş. Ben onu ziyaret ettiğimde kapılar hiç kilitlenmez, pencereler hep açık olurdu. Kendini güvende hissedirdi.” *Ben de.*

“Doğal nedenlerden mi öldü?”

“Ashville’de Reagan karşıtı gösteride ön saflarda giderken kalp krizi geçirerek öldü. Endişelerinizi takdir ediyorum. Ama ben iyiyim. Hadi artık gidin. Koyun kaldırım taşlı yoluna kadar kar kaplı patıkada yarım saat gideceksiniz. Karanlık olmadan gidin. Kendinizi kurtarın! Şaka yapıyorum. Unutmayın, koyda arkadaşlarım var, gerekirse yardım isterim.”

İçimden, *onlardan hiç yardım istemem ya*, diye geçirdim.

Cathy’nin Göç Ekibi iç çekerek pes ettiler. Kutuları didik didik edip bana sürpriz bir hediye çıkardılar: bir av tüfeği ve iki kutu mermi.

“Ne kadar şirin,” dedim. “Teşekkür ederim çocuklar. İlk öldüreceğim her ne ise, içini doldurtup size yollarım.”

En azından nasıl kullanılacağını bana göstermek zorunda değillerdi. Halalarımın biri keskin nişancıydı, bana da silah kullanmayı öğretmişti. Onun donanımına sahip değildim, ama bir kadının gerçekten güzel pırlanta bileziğe, martini karıştırıcısına ve maun kaplama sapı olan av tüfeğine ihtiyacı olur muydu?

Göç ekibini verandaya kadar geçirdim ve el sallayarak veda ettim. Hummer’ların spot lambaları karlar arasında ve karanlıkta kaybolunca, şen şakrak güvenim yok oldu, gerçeğe yüz yüze kaldım. Medeniyetten ve insanlardan uzakta yaşamak isteyen bendim. Soğuk dağ havası beni sarmaladı, omuzumun üzerine gelip beni lezzetli bir yemek gibi kokladı, *alevler seni yutmadı, ama buzlar dondurabilir*, diye fısıldar gibiydi. Maskemin deliklerinden rüzgâr soğuk tabakalar halinde içeri dalıyor, gözlerime ve ağzıma ıslak öpücükler konduruyordu.

Etrafıma korkuyla bakındım. Bu macera kendini bulmak için bir arayış mıydı, yoksa kendini yok etmek isteyen bir aptalın işi miydi?

Çılgın Kadın Tepesi’nde yalnızlığımın etkisini tam olarak hissetmek için fenerimi söndürürken ellerim titriyordu. Evet bu, çocukken buraya geldiğimdeki anılarımda kalan karanlıktı. Sadece karanlık değildi, zifiri karanlıktı. Rahmin içindeki gibi karanlık. Sokak ışıkları, yol gürültüsü, sirenler, uzakta görünen şehir ışıkları, hiçbir şey yoktu. Sadece ben ve yara izlerim, fobilerim ve Thomas Mitternich’e göstermem gereken sağlam karakter konusunda bir iki onurlu düşünce vardı.

Beynimin içinde küçük bir kapı aralanmıştı. Menteşeler gıcırdadı. Tokmağın üzerini şeffaf örümcek ağları kaplamıştı. Kapının üzerinde bir tabelada, *İlkel İnanışlar, yani düşünmek dahi istemeyeceğiniz tüyler ürperten şeyler*, yazıyordu.

Bu eski Apalaşlar, hayalet, cadı, lanetlenme hikâyeleri anlatırlardı. Panter ruhlarının ormanda bağırdığını, ruhların ışıklarının etrafta dolaştığını, Beelzebub* ile karşılaşmalara dair hikâyeler. Banliyölerdeki çocukların pijama partilerinde çenelerinin altından fener tutarak birbirlerine anlattıkları hikâyelerdi ama bunlar daha kötüydü, zira hepsi gerçek hikâyelere dayanırdı.

Ve bu hikâyelerin asıl kaynağı yakınlarda gömülüydü.

Aman Tanrım, evin arkasındaki Nettie mezarlığını unutmuş-tum. Bin sekiz yüzlü yıllardan beri Nettie'lerin gömüldüğü açıklık, büyükannemin diktiği fulyalar sayesinde her ilkbaharda sarı to-murcuk denizine dönüşürdü. İlk göçmen Nettie'ler solmuş mezar taşlarının altında, modern Nettie'ler de granit mezar taşlarının al-tında, bebek Nettie'ler çocuk başlarının altında gömülüydüler. Hatta Nettie köpekleri, kedileri ve özel bir keçi de üzerlerinde isimleri yazılmış düz taşların altında yatıyorlardı.

Orada yatmayan sadece iki Nettie vardı ki en çok onların ko-rumasına ihtiyacım vardı, annem ve büyükannem. Annem At-lanta'da episkopal kilisesinde Deen bölümünde, büyükannem ise Turtleville'deki metodist kilisesinde gömülüydüler. Öldüğünde babam ve ben Avrupa'da tatildegdik, babam cenazeye yetişmemi-zin mümkün olmadığını ve Nettie mezarlığında eski tarz bir tören düzenlemesine de imkân olmadığını söylemişti. Veya ona göre eski tarz olan bu geleneğe, Nettie mirasını genelde ilkel bulduğun-dan dolayı pek itibar etmek istememişti.

Karanlıkta, "Büyükanne? Anneciğim?" diye fısıldadım. "Ruh-ların coğrafi aidiyetleri yoktur, bilirim. Ama şu anda yürüme mesa-fesinde olmanızı ne kadar isterdim, hele şimdi tüm ölen Nettie'ler mirasının oldukça dehşet verici detaylarını anımsadığım sırada."

Büyükanne Nettie'nin kardeşinin başı yaralı hayaleti Ruby

**Eski bir Filistin şehri olan Ekron'da tapınılan Semitik bir tanrıyken Katolik inancında bir cehennem meleği ve şeytani bir figür olarak tasvir edilen bir karakter. (e.n.)*

Deresi'in kenarında dolaşarak bir kadın için kendini öldüren rakibini aramıyor muydu? 1946 yılında büyükannem bir sabah gazla çalışan mutfak ocağından hamur yaptığı masaya doğru dönünce çörek hamurunun üzerinde sadece annemin ağabeyi Lukas Nettie'nin şakayla yapacağı cinsten bir parmak izi bulmamış mıydı, üstelik Lukas bir hafta önce menenjitten ölmemiş miydi? Dede Nettie vurulduktan bir hafta sonra onu verandada görmemiş miydi? Cherokee soyu ile karışmış büyük büyükannesinin hayaletini, askerlerin Gözyaşı Yolu'na gönderdiği tüm kanlı akrabaları için yas tutarken bu ormanın kıyısındaki patikada dolaşırken görmemiş miydi?

Büyükannem bu hikâyeleri bana soğukkanlı bir samimiyetle anlatmıştı, hiç marazi bir endişe duymamıştı. "Periler ve hayaletler arasında fark vardır," diye izah etti. "Hayaletler sadece kaybolan ruhlardır, ama periler sana burada bir nedenle bulunduklarını anlatırlar. Sana bir şeyler öğretmeye ve seni rahatlatmaya çalışırlar."

Büyükannem onları nasıl kategorize ediyor olursa olsun şu anda hiçbir hayalete benzer görüntü bana huzur veremezdi. Ön bahçenin karanlığına baktım. Büyük meşe ağaçlarının iskelet parmakları gibi dallarının rüzgârda takırdaması ve hıştırtılarını duyuyordum. Gölgelerin arasında benim bırakıp kaçmamı isteyen, dağlardan gelen tüm soyumun bütün nesillerini hissediyordum.

Ölü Nettie'leri görmek istemiyordum.

Başımın üzerinde bir şey homurdandı.

İçeri kaçtım, çabucak feneri yaktım, boş av tüfeğini aldım, fenerin ışığını verandanın saçaklarına tuttum. İki kocaman göz kovuğundan bana bakıyordu. Yine homurdandı. Hayır, homurtu değildi, daha çok korkmuş birinin sesiydi.

Biraz eğildim. "En azından ölü değilsin ve akraba da olmadığın kesin."

Yeni evime doğru geriledim, kapıyı kapattım, kilitledim, av

tüfeğini doldurdum, yatağımın yanına koydum, arkama yaslanmak için birkaç yastık koydum, kürklü parka da dahil olmak üzere giyinik halde uyku tulumuna girdim. Burnuma kadar çektim. Uykusuz bir halde şafak olmasını beklemeye başladım.

Göçmen Cathy gelmişti.

Thomas

Karlı Şükran gününde gece çöktüğünde kulübemde şömine ışığında yatağıma uzanmıştım. Cathy'nin nerede olduğunu düşünüyorum ve hâlâ onun Los Angeles'ı terk etmesine neden olduğum için kendime kızıyordum. Votka şatosu dediğim kulübemde o gece bana klostrofobi basmıştı. Eğer tükürüğümün fizliğini tam hesaplayabilseydim, bir uçtan diğerine kadar tükürebilirdim. *O kadar küçüktü.* Cepte telefonum mutfak masasında çaldığında kahve kupasında bir duble votka yuvarlanmış, şömineye büyük bir kütük atıyordum. Hiçbir adım bile atmadan yatağın üzerinde yuvarlanıp telefonu aldım.

Pike kulağımda homurdandı. “Thomas, eve giderken Ruby Deresi Yolu’nda birilerini gördün mü?”

“Hayır. Hiç kimse ve hiçbir şey görmedim.”

“Falter Perkins dışarıya hava almaya çıkmış –yani devriyeler karda izini bulamasınlar diye av yasağı olduğu zamanda hindi avlıyormuş– ve ağır kamyon sesleri veya ona benzer sesli araçların patikadan gittiğini duyduğuna yemin ediyor. Hava kararmadan hemen önce olmuş.”

“Ben ondan çok önce kafeden çıktım. O tarafa giden hiç kimseyi görmedim.”

“Tamam. Bazen bilmeyen birileri patika yolunu Turtleville’e kestirme yol sanıyorlar, çatala gelince de dağlarda yolun bittiğini

ve bir kasaba bile olmadığını düşünüyorlar. Karanlık bastığında soğuk ve karlı havada sadece bir ahmak o yola girer.”

Ayaklandım. Dere boyundaki patikada araçlar beni endişelendirdi. Pike’a, “Gidip bir bakayım,” dedim.

“Delirdin mi? Senin eski kamyonetinin dört çekeri yok. Yolda kalacaksın, sonra seni eve götürme işi bana patlayacak. Delta ve ben balkabağı turtası, bir şişe Apple Jack ve *Playboy* dergisini alıp yatmaya hazırlanıyorduk. Karlı hava ve bayram yemeklerinden artakalanlar kadının içindeki canavarı çıkartıyor.”

“Benim için endişelenme. Eski model zincirlerimi takarım,” diye veda edip telefonu masanın üzerine attım. Bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Üç adımda gidip, üç adımda dönüyordum. Hamster’ların bile, kafeslerinde dönen değirmenden daha çok seçenekleri vardı. Dışarıda kar soğuk kristaller halinde karanlığı dolduruyordu. Cathy’yi özel bir plajda, kulübesinde meraklı gözlerden uzak, kimseye güvenmeden, yalnız bir halde okyanusun beyaz kumlara vurmasını seyrederken hayal ettim.

Büyükannesinin evi onu canlı tutmak ve onunla iletişimde olmak için tek ümidimdi. Çok korumacı olsam ne yazardı? Evi kontrol etmek için karlı havada çılgın bir yolculuk yaptığımı benden başka kimse bilemezdi.

Benden başka hiç kimse.

Kahretsin. Nettie Evi’ne giden yolda araba lastiği izleri vardı. Yoğun yağın kar izleri tamamen kapatmamıştı. Kamyonetimin farlarının ışığında geniş paralel çizgiler halinde önümden gidiyorlardı. Bu işgalciler ne kullanıyordu acaba? Tank mı?

Kamyonetimle izleri takip ederek çiftliğin çamurlu tepesine çıkarken vites küçülttüm. Köknarların, sedirlerin hep yeşil olan dalları

ağırlaşmış, yola doğru eğilmişlerdi. Kamyonetin ön camına çarpıyorlar, ağır ağır çalışan sileceklere takılıyorlardı. Eski sileceklerim dallara karşı koymaya çalışıp mücadeleyi kazanan taraf oluyorlardı.

İyi işçiliği olan şeyler hayatta kalmaya göre yapılmıştır. Eskimiş, İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma tabancamı bez kılıfından çıkarıp ön koltuğa koydum. İyi işçiliği olan şeyler ayrıca haneye tecavüz edenlerin temiz iç çamaşırına gerek duymasına da yarardı.

Kamyonet tepenin başına gelince farlarımı kapattım. Penceremi açtım, bir kolumu dışarı sarkıtıp patikanın ormana kadar olan son birkaç yüz metresini fenerle kontrol ettim. Solumda öndeki çayırın sınırında kestane ağacından yapılma eğik direkler belirdi. Kamyonetimi o çitin yanı sıra köşeye varıncaya kadar sürmeye devam ettim. Ahırın bahçesinin oraya varmıştım. Elli metre sonra çalılıklara ve eve giden yola varmış olurdum. Kamyoneti park ettim. Tabancamı koyun postu ceketimin derin cebine yerleştirdim. Eski fötr şapkamın siperliğini gözlerimin üzerine indirdim. Yağan karın altında ilerlerken fenerimin ışığı botlarımın tam önünü aydınlatıyordu. Yerdeki lastik izlerini takip ederek, öndeki meşe ağaçlarının altında kocaman bir Hummer'a vardım.

Bu benzini adeta yutan şehir panzeri kiminse, kendileri bir işadamıydı herhalde. Kuzey Carolina plakası vardı. Buncombe bölgesinden, yani Ashville demekti. Kiralık mıydı acaba? Aylar önce kovaladığım fotoğrafçılar mıydı? Belki kar fırtınasında bizi atlatacaklarını ve Cathryn'in evinin fotoğraflarını gönüllerince çekebileceklerini sanmışlardı. Belki de fotoğrafçılar onun Los Angeles'tan çıktığını hissedip, onu pusuya düşürebilecekleri her yerde kamp kurarak az da olsa şanslarını deniyorlardı.

Ben de kendimce onları pusuya düşürmeye bakacaktım.

Evin etrafını dolaştım. Evin önündeki pencere kapatılmıştı, ama aradan sızan ışığı fark ettim. Yemek odası, mutfak ve diğer

iki yatak odasının pencerelerinde perde yoktu ama karanlıktılar. Hepsinin önünde durup içeri göz attım. Odalar karanlık ve boştu. *Tamam, iyi.*

Geçtiğimiz dört yıl içinde Nettie Evi'ni kendi özel uğrak yerim olarak görmüştüm. Hırsız değildim, zorba da değildim, gönüllü bakıcıydım. Her pencereyi açmış, ön kapının kilidini bulmuş, evi gönül rahatlığıyla gezmiştim. Tavan arasında ve mahzende nelerin olduğunu biliyordum. Açtığım zaman hangi pencerenin ve ayağımın altında hangi parkenin gıcırdadığını biliyordum.

İçeriye sessizce nasıl girileceğini de biliyordum.

Arka odayla mutfak arasında kalan küçük kapalı terasın kapı telinde kilit yoktu. Sears'tan alınan bu kır evinin projesinde oraya uyku verandası denmişti. Sadece bir buçuk metreye iki metre genişliğindeydi. Delta ve Mary Eve, sıcak yaz gecelerinde oraya kaçarlarmış. Yatak odasının ve mutfağın verandaya açılan küçük pencereleri vardı. Yatak odası tarafındakinin karşı ağırlığını daha yeni tamir etmiştim, sessizce açılacağını biliyordum. Dilini cep bıçağımın ucuyla kaldırıp pencereyi açtım. Karanlık odaya başımı uzatıp nefesimi tutarak dinledim.

Evin ön tarafından hiç ses gelmiyordu. İyi. Evc zorla girenleri uykuda yakalayabilirdim. Camın kenarına tutunup kendimi içeriye çektim. Yatak odasının zeminine yavaşça indim. Ev çok sağlamdı, yer kirişleri de dayanıklıydı. Geniş akağaç tahtaları yere yapboz parçaları gibi döşenmişti.

Sağlam işçilik, siz üzerinde yürürken ses çıkarmazdı.

Adım adım ilerleyerek evin holüne geldim. Oturma odası tam karşımdaydı. Tek bir lambanın verdiği beyaz ışık altında kapının yanında dizilmiş kutular görünüyordu. Oturma odasının geri kalan kısmı karanlıktı.

Kulaklarımı iyice açıp holde yürüdüm. Kimse horlamıyordu,

konuşma yoktu, kitap sayfalarının çevrilme sesi, CD veya radyo-
dan gelen müzik de yoktu. Cebimdeki tabancaya dokundum, ama
olduğu yerde bıraktım. Yaşlı adam, John ve bana tabancalar, tü-
fekler hakkındaki katı kuralları öğretmişti. Birinci kural: *sadece*
kahrolası bir aptal vurmaya niyetlenmediği birine tabancasını
çeker. İkinci kural: *sakın kahrolası bir aptal olmayın.*

Soldaki mutfak ve yemek odası kapılarıyla ön tarafa bakan
yatak odasının sağında kalan kapısını geçtim. İki adım daha atınca
oturma odasının kapısında olacaktım. Orada durup bu özel ve mah-
rem eve kimin yerleşmeye cesaret ettiğine bakacaktım.

Bir adım. Diğer adım için ayağımı kaldırdım.

Arkamda güzelce yağlanmış bir aletin çıt sesini duydum. Sır-
tımın ortasında beni dürtten bir şey vardı. Donup kaldım. Boğuk
bir kadın sesi sakince, “Kendine tek bir soru sormalısın. ‘Kendimi
şanslı hissediyor muyum?’ Peki, serseri, öyle hissediyor musun?”

Bir kadın. Bir kadın... Clint Eastwood’un *Dirty Harry* fil-
mindeki repliği söylüyor. Bu boğazdan gelen sesi tanıyordum. Sır-
tımda güller açtı. Olamazdı. Acaba o muydu?

“Merhaba,” diye mırıldandım. Eğer ucuz film replikleri söy-
lüyorsak ben de kendime düşeni yapacaktım. “Dünyalı, ben dos-
tum.”

“Hadi o zaman,” diye cevap verdi. “Beni mutlu et.”

“Burada bir iletişim sorunuz var.”

“Reno’da birini vurdum, ölmesini öylece seyrettim. Sırtın-
daki gerçek bir silahtır.”

“Beni gördüğüne sevindiğini sanmıştım.”

“Yavaşça arkana dön.”

Sakince yerimde dönerken ellerimi hafifçe kaldırmıştım. Kal-
bim çarpıyordu, başım endişe ve sarhoşluğun garip karışımından
dolayı çatlayacak gibiydi. Sonunda, gölgeler içindeki holde aşağı

baktığımda acayip bir manzarayla karşılaştım. Kürklü bir parka içinde zayıf bir yaratık, başı ve yüzü renkli bir kar maskesiyle gizlenmiş, kocaman yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Elindeki tüfek göğsüme dayanmıştı.

Cathy.

Ona nasıl görüldüğümü biliyordum. Uzun boylu, sakallı ve tüylü, yüzüm fötr şapka altında gizlenmiş kocaman bir koyun postu ceketiyile dev birisi. Tüfeğin tetiğini çekse kesinlikle haklı olurdu. *Sakin ve olağan davran.* Bogart'a benzer bir sesle, "Bu kasabadaki tüm cinlerin adına," dedim. "Bana haber vermeden büyükannenin evine neden taşındın ki?"

O hayret verici yeşil gözler beni süzdü, kısıldı, açıldı, baştan aşağı inceledi. Bir adım geriledi. Tüfeği indirdi. Yumuşak dolgun dudakları şaşkınlık içinde rahatlamayla aralandı. "Thomas?"

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. Benim son halimin fotoğraf-larını görmemiş, benimle telefonda belki üç kez görüşmüştü. "Nasıl anladın?" diye sordum.

Başını yana eğdi. Gözleri hüznünlendi, içine kapanarak yaş-larla ışıldadı. "Sesin çok özel," dedi. Duraksadı. "İlk 'merhaba' dediğinde tanıdım."

Cathy'yle ilk yüz yüze, daha doğrusu yüz ve kar maskesine bakarak tanıştığımız o gecenin duygusal sadeliği kelimelerle anlatılamaz. Bir yapı tasarımında felsefi açıdan bir ev sadece duvar-lar ve damdan oluşmaz, aksine duvarların ve bir damın üzerini örttüğü bir alandır. Temel fiziğin mucizesi, mükemmel doğrama işlerinin büyüü, tanımlanmış havanın zen etkisi vardır. Ona "akış" da diyebilirsiniz, "*feng shui*" de. Veya iyi mimari içgüdüleri de de-nebilir, ama bir yapı doğru yapıldıysa derin ve yavaş nefes alıp ve-

rerek rahatlırsınız. Düşünmenize gerek kalmaz. Artık evin bir parçasısınız. Ev size ne yapmanız gerektiğini söyler.

Bizim yapımız doğruydı. Cathy'nin ve benimki. Bizim evimiz bunu kolaylaştırıyordu.

Tüfeğini indirdikten sonra ona, "Bu gece artık başka bir şey açıklamaya gerek yok," dedim. "Bayılmadan önce arka odada yerde uzanıp yatmamda sakınca yok değil mi? Bir tüfikle tehdit edilmeye alışık değilim de." *Veya ilk bakışta daha derinden âşık olmaya.*

Başını yana eğerek, "Kalıyor musun?" diye sordu.

Başımı evet dercesine salladım. "Fikrini değiştirip beni vurmaya kalksan da seni bu gece burada yalnız bırakmam."

Bir saniye bana baktı, o hayret verici gözler beni baştan aşağı pervasız şekilde süzdü. Sonra başını salladı. "Bu karlı havada geri dönmemelisin. Buraya kadar gelebilmene şaşırdım zaten. Dört çeker ve kar lastiklerin var mı?"

"Hayır, elinden geleni yapan ve kaybedecek bir şeyi olmayan, bin dokuz yüz elli beş model Chevy kamyonetim var."

Tüfeği kenara koydu. Bana battaniyeler ve büyükçe bir sırt çantası getirdi. "Çantanın içinde yulaf gevrekleri var. Elimde olanlar sadece bunlar. Korkarım biraz gevrek bir yastık olacak."

"Sorun yok. Benim de gevrek bir kafam var. Teşekkürler. Sabaha görüşürüz."

Arkadaki yatak odasına gittim. Karanlıkta, başımın altında gevreklerle battaniyeler üzerine uzanarak tavanı seyrettim. *O gerçekten burada.* Oturma odasında gezindiğini duyuyordum. Yatağına çıkarken tahtaların gıcırdadığını duydum. Huzurlu bir sessizlik gölgelerin arasına yerleşti, birlikteliğin güveni etrafa yayıldı.

Mary Eve Nettie'nin ölümünden sonra yirmi yıldan beri ilk

kez evinde hayat vardı. Benim ve Cathy'nin. Beraber.

O gece, işte bu kadar basitti.

Cathy

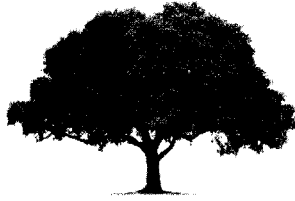
Thomas, tüfeği üzerine doğrultmuş onu süzerken hiçbir kızgınlık, korku veya belirgin herhangi bir duygu olmaksızın karşında durup sadece benim güvende olduğumu bilmek istercesine bana baktığında çoktan beni kazanmıştı. Kar maskesiyle ne kadar gülünç göründüğümü biliyordum, ama gülmemişti.

Beni, kendimden korumak için gösterdiği kararlılığıyla, bugulu ela gözleriyle, doğru zamanda bilgece sözler sarf etmeye olan yatkınlığıyla beni kazanmıştı. Üzerindeki odun dumanı kokusu sakalının altına sokulup kalp atışlarını duyma isteği veriyordu ve mükemmel bir çılgınlık anlayışı vardı. Onu tüfekle nerdeyse vurmama ramak kalmışken, bana ölüm korkusuna benzer bir dehşetle, "Bayılmadan önce yatak odasında yerde yatmamın bir sakıncası yok değil mi?" diye sormuştu. Ona birkaç battaniye ve yastık için de yulaf gevreği dolu çanta verdiğimde ise sadece, "Hoşça kal," diyerek sanki nerdeyse vurulmak önemli değilmiş gibi beni yalnız bırakmıştı.

Onu seviyordum. Daha başka bir şey düşünecek kadar onu tanımıyordum. Derin ve nazik sesini seviyordum. Tutkusunu seviyordum. Garip mizah anlayışını seviyordum. Karısı ve oğlu yüzünden acı çektiği için seviyordum. Beni bir şişe hap yutmaktan kurtardığı için seviyordum. Kar fırtınasında benim evimi kontrol etmek için cesaretle gelişini seviyordum. Beni değil de evimi istediğini itiraf edişini seviyordum. Dürüstlük çok güçlü bir afrodizyaktı.

Kimya denen bir şey var mıydı, eğer öyleyse altında cinsellik

var mıydı? Denklemin benim tarafında kesinlikle vardı. Ama cinsel devrelerim aylardır kapalıydı, onlara güvenmiyordum. Yaralı sağ elimle kendime dokuduğumda hevesim kaçıyordu. Yaraları düşünüyordum, orgazmı değil. Bir adamı düşündüğümde, herhangi bir adamı bana dokunurken düşündüğümde tüylerim ürperiyordu. Bu yüzden Thomas yakalanmak istemediğim bir fırtınaydı.

14. Bölüm

Cathy

Ertesi Sabah

Tam giyimli ve kar maskem yüzümde uyku tulumumdan çıkıp, ayakuçlarıma basarak kapıya yöneldim, başımı eğip Thomas'ın horultularını dinledim. Erkeklerin horultusuna bayılırdım. Oturma odasının ucuna gidip ortada duran portatif tuvalete, sonra içindeki mavi kimyasal suya bakarak çıkaracağı gürültüyü düşüncünce kendi kendime, "Belki dışarıda çiş yapmaya gitsem iyi olur," diyerek dışarıya çıktım.

Verandanın taş basamaklarına çıktığım anda hayretle kalam kaldım. Eski tarzda bir film setinde gibiydim. Gök masmavi, karlar bembeyazdı, nefesim havada bulutlar meydana getiriyordu. Önümüzdeki çayırın beyazlığı, ormana giden karlı yolu takip ederek dönüp Hog Back Dağı'na baktım. Kafamı yavaşça çevirip bahçedeki meşe ağaçlarını, karlar altında saç damın altındaki ahır, sonrasında evi seyrettim. Mükemmel bir tabaka kar örtülü damıyla, sanki birisi onu üzeri beyaz krema kaplı zencefilli kurabiyeye dönüştürmüş gibiydi.

Bu sabah hayaletler yoktu, sadece periler vardı. Her yerde huzur veren periler soğuk ve yeni hayatıma hoş geldin diye beni karşılıyorlardı.

Gerçekçi ol. Burada tek huzur veren peri canlı ve arka odanda uyuyor. Bir kez akla düşünce o dikenli düşünce yok olmaya niyetli görünmüyordu. Orman güllerinin bulunduğu bir küme bulup, gerekli yerlerimi açarak çömeldim, yerdeki karları erittim. Yeniden giyinip, tıpkı köpeklerin arka ayaklarıyla yaptıkları gibi o noktaya kar attım. Bölgemi işaretlemiştim.

Alt basamağa geldiğimde Thomas verandaya çıktı. Paltosu ve şapkası yoktu, sadece solmuş pazen gömlek, eskimiş bir kot pantolon ve kaba botları olan uzun bacaklı, geniş omuzlu, parlayan kahverengi sakalları ve otuz santim uzunluğunda bir atkuyruğu olan, buğulu ela gözlerle bakan bir düş gibiydi. Resmi bir, "Günaydın," dedi.

Omuzumun üzerinden işaret ederek, "Günaydın. Orman gülleri benim," dedim.

"Ben ağaç hatmilerini tercih ederim."

Başımı salladım. Metroda birbirinin yanından geçen yabancı iki kişi gibi terbiyeli bir şekilde geçtik. Ben içeri girdim, o da çalılarla ilgili birini görmeye gitti.

Onun yanında kendimi son derece rahat hissetmiştim. Yine de onun benim yaralı bölgelerimden hiçbirini görmediğini azap verici şekilde farkındaydım. Yarasız yerlerimi bile. Ellerimi de göremezdi, eldiven giyiyordum.

Böyle kalmasını da istiyordum.

Odaya döndüğünde ona bir protein çubuğu uzatıp, "Kahvaltı hazırladım. Düşük kalorili," dedim.

Gömleğinin cebine koyup, "Annemin hazırladığı yemek çubuklarını hatırlattı. Hadi Delta'nın kafesine gidip, tarifini payla-

şalım,” dedi.

“Bu konuyu konuşmamız lazım. Ne Delta’ya, ne de başkasına buraya geldiğimden bahsetmemeni rica edeceğim. Hazır olduğumda insan içine çıkarım.”

“Tamam, söz veriyorum. Ama bana takribi bir geliş zamanı ver.”

“Protein çubuklarım ve yulaf gevreklerim bitince.”

“Bu çok uzun zaman alır.”

“Thomas benim için yaptıklarına minnettarım. Ama burada yalnız kalmaya ihtiyacım var. Burası herhalde kimsenin beni bulamayacağı ve benim de sadece güzel bir yüz olmadığımı bulabileceğim tek yer. Anlıyor musun? Şahsi bir şey değil, ama senin yardımını bir kez daha almak istemiyorum. Ne de Delta’nınkini.”

Bir tartışma, savunma, omuzuna yaslanma teklifi bekliyordum. Sadece uzun bir iç çekti. “İyi. Şimdi çıkarsam aşağıda kafe-deki kahvaltıya yetişirim. Tabii ki senin protein çubuğunun üzerine yiyeceğim. Paltomu ve şapkamı alayım izin verirsen.” Holden odaya giderken dönüp onun arkasından ağzım açık bakakaldım. Isık çalarak gidiyordu.

Ne talep ettiğine dikkat et.

Kaşlarımı çatarak kutuları açmaya başladım. Bir sürü protein çubuğu, şişe suyu, suda eriyen kahve. Soğuk suda lezzetli olabilir. Paltosunu giymiş, şapkası elinde oturma odasına geri döndü.

“Tavan arasındaki kutularda büyükannenin ev gereçleri dolu,” dedi. “Öldüğünde baban birini tutup evi temizletmiş, ama Delta ve birkaç arkadaşı birçok şeyi kurtarıp depolamışlar. Mahzen de iyi durumda. Akan yer yok, orada yaşayan bir yaratık da bulunmuyor ve depolamak için bir sürü raf var. Orada büyükannenin konserve kavanozlarını ve bir kömür kovası bulabilirsin. Ama fazla bir şey yok. Ahır boş, Hummer’ı oraya koyabilirsin. Büyük

torbalarla mısır ve bir kova görürsün. Buraya geldikçe vahşi doğa için mısır serperim. Eğer düzenli yaparsan geyikler ve hindiler her sabah ve her akşam ön bahçeye gelirler.”

“Verandanın saçaklarındaki rakun hep orada mı duruyor?”

“Çoğu geceler evet. Adı Fred, ama Louise, BarFace, Fuzz ve ‘Hey, sen,’ diye çağırıldığında da bakar. Yemek artıklarını çok sever. Basamakların kenarına koyarsan sana teşekkür eder.”

“Ona en güzel tabaklarımda servis yaparım.”

“Şimdi ısınmaya gelelim,”

“Isınma?”

“Şömine güvenli. Yazın önündeki kontrplağı çıkartıp temizledim, kontrol etmek için bir iki küçük ateş de yaktım. İyi yapılmış, güzel çekiyo. Ahırda eski odunlar var. Büyükanenin mutfakta ısınmak için kullandığı Franklin sobayı Delta evdeki eşyalar satıldığında kurtarmış, şimdi kafedeki üstü kapatılmış verandanın bir köşesinde duruyor. Kışları her gece yakar. Ceviz ağacı çıraları kullanıyor. Müşteriler bayılıyor. Delta’ya benzer bir tane bulurum, aslını geri alabilirsin.”

Isınma konusu konuşulurken susmuştum. Alnıma soğuk iğneler batıyordu. Bir şey söylemeyince Thomas derin bir nefes aldı. “Üzgünüm, konuşmadan önce düşünmem gerekirdi.”

“Ben.. hiç.. ateş yakmıyorum.”

“Özür dilerim Cathy, ama denemelisin. Yoksa burada donarak ölürsün.”

“GorTex ve yünlerim olduğu sürece bir şey olmaz.”

“Tüplü bir ısıtıcıya ne dersin?”

“Alevi olan hiçbir şey olmaz. Konu kapanmıştır. Tamam mı?”

Belki sesimdeki sertlik veya gözümün kenarındaki kırpışma yüzünden ısrar etmedi. Nazik bir şekilde, “Eğer acil bir durum olursa Delta’yı ara. Birkaç hafta içinde kafede görünmezsen bu-

raya gelip cansız bedenini bulabilir miyim diye bakarım.”

Çok iyiydi. Umursamaz, işadamı tavrıyla ince ve alaycı bir akıl sahibi biri. Beni düzeltiyordu. Ben de ona dilimi uzattım. “O kadar ümitli olma.”

“Yalnız bir adam olarak sana sonuçları anladığımı söyleyebilirim. Yapman gerekeni yapacaksın, her ne kadar kendini mahvetmek pahasına da olsa.”

“Bir kurt ininde dişlenmiş bedenimi bulsan bile, lütfen intihar etmek için kendimi özellikle oraya attığımı düşünme. Bu evi de yakma. Yakın geçmişte burayı sana bırakmak için vasiyetimi değiştirdim.”

Donup kaldı. Gözleri beni parçalara ayırdı, sadakatimi kontrol etti, söylediklerimin etkisini tarttı. “Şaka yapıyor olmalısın,” dedi. Sesi şaşkındı.

“Hayır, yapmıyorum.”

“Cathy, bu yüzden...”

“Kölè gibi minnettarlığımı sunmanı geçelim. Bu ev sana ait olursa yakamazsın diye düşündüm. Doğru değil mi?”

Yavaşça soludu. Neşeli ifadesi geri gelmişti. “Üzgünüm, ama senle bir anlaşma yapmıştık. Öldüğünde, bu ev yanacak.”

“Asıl tehdit böyle değildi.”

“Şimdi düzelttim.”

“Sen ciddisin. Gerçekten ciddisin.”

“İddiaya var mısın? Eğer kendini kasten öldürürsen veya dikkatsizlik edersen, örneğin, ayağın takılıp normal olarak merdivenlerden düşersen veya koca bir sincap seni ısıtırса veya bir meteor sana çarparsa, burası kızartma olur.”

“Buraya geliş nedenim, evi senden korumak.”

“İyi. O zaman dediğini yap. Canlı kal.”

“Burada yaşayabileceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Başa-

rılı olmak ve hayatta kalmak için yumurtalıklarım yok sanıyorsun.”

“O nedir?”

“Erkeklerin hayaları var, kadınların yumurtalıkları.”

“Aksine, senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Bu yüzden sana saygı duyuyorum ve sana patronluk taslayıp tavsiyelerde bulunmayacağım.”

“Öyle mi? Eğer gizliden gizliye sizin bu sevgili dağlarınızda yaşayamayacağımı düşünüyorsan, benim büyükannemin torunu olduğumu unutma.”

“İyi. O zaman onun efsanesine göre yaşa. Birçok kışı yalnız başına bu tepede geçirmiş. Odunlarını kesmiş, kömür küremiş, yemek için geyik ve hindi avlamış, kendi sebzelerini ekmiş, tavuk ve keçi yetiştirmiş. Her halükârda, güçlü bir kadınmış, birçok zorluklar atlatmış, asla güzel şeylere olan inancını yitirmemiş.”

“O hem çiftçi, hem de sanatçıydı. Yakut taşlarını bulur, mücevher yapardı.”

“Bütün bunların yanında dahası da var. Hayatta kalmak için basit yaşamış.”

“Bay Mitternich, siz kulübenizde zen felsefesinin ne kadarını uyguluyorsunuz acaba?”

“Ben mi? Elektriğim, içeride sıhhi tesisatım yok, ısınmak için de şömine kullanıyorum. Dışarıda arka tarafta bir sundurmanın altında kendi kestiğim üç balya odunum var. Şöminemden çıkan ısı genelde bu soğuklarda bir buçuk metre çapında bir yeri ısıtıyor. Beş tane battaniyenin altına girip uyuyor ve termal ısıtıcılı uzun donlar giyiyorum. Bu şekilde yaşayabileceğini düşünebiliyor musun?”

GorTex’imin, yünlerimin ve ayaklarımın ısıtıcıları içinde kendimi suçlu hissettim. “Sanırım seni şaşırtabilirim.”

“Her zaman koya inip Delta’da kalabilirsin. Evi büyük, güzel bir misafir odası var. İstedikğin kadar yalnız kalabilir, bir evin kon-

forunu bulabilirsin. Çörekler de cabası.”

“Benim kararlarıma saygı göstermen ve patronluk taslama-man buraya kadarmış.”

“Sana sadece bilgi veriyorum. Ne yapacağın sana kalmış.”

“Büyükanneemin evinde kalıp mutlu olabileceğimi kabul etmek istemiyorsun.”

“Çok sakın bir yer. Bir gün, hazır olunca yine dışarıdaki dün-yanın içinde olmak isteyeceksin. O zaman gideceksin.”

“Ya sana ne demeli, Thomas? Bu dağlarda daha ne kadar giz-leneceksin?”

“Dört sene önce eski bir motosiklet alıp New York’u terk ettim. Bir yerlerde ölü bulunmaktan başka bir amacım yoktu. Kar-şılığında, kendimi burada buldum. Jüri geleceğim hakkında hâlâ karar vermiş değil.”

“Bu evin sahibi olsaydın burayı ne yapardın?”

“Restore eder, temizler, birçok tahta işlerini tamamlardım ama diğer yönlerini olduğu gibi bıraktırdım. Evin içini el yapımı, usta işi mobilyalarla döşerdim.”

“Ve burada yaşırdın, değil mi?”

“Bunları yaşamak için düşünmedim. Sadece korunduğundan emin olmak istedim.”

“Yani ne yapardın?”

“Tarihi eser olarak kaydettirirdim. Araziyi koruyacak ve evi de onurlu bir yarar için kullanacak bir gruba bağışlardım.”

“Bu ev yeniden yuva olmayı hak etmiyor mu? Sadece restore etmek değil, rahat yaşam için modernize edilemez mi? Bence bu her iki dünya için de uygun olacak bir çözüm.”

“Modern yaşam abartılıyor. Ve ben de yuva aramıyorum.”

“Anlıyorum. Yani içeriye elektrik ve tesisat koymazsın öyle mi?”

“Hayır.”

“Sifonlu bir tuvalet dahi mi?”

“Ben sadelikten yanayım.”

“Yenileme işlerimi yaptırmak için seninle anlaşma fikrim böylece ortadan kalkıyor demektir.”

Sakalı, bıyığı ve fötr şapkasının siperliğinden yüzündeki ifadeyi görmek çok zordu ama renginin solduğuna oldukça emindim. “Yenileme mi?”

“Dikkatli ve gizlice yapılacak. Sana söz veriyorum.”

“Ben de bedava olarak kontrol ederim.”

“Düşünüp, sana haber veririm.”

Gözlerindeki endişeyi görünce yüreğim eridi. Bugüne kadar bir adamın ilgisini çekmek için bir evle rekabet etmemiştim hiç. Biraz süngülerim düştü. “Thomas, senin haberin olmadan bir şey yapmayacağım. Sen olmasaydın bu ev çoktan harabeye dönmüş olurdu. Buraya baktığın ve koruduğun için teşekkür ederim. Biraz yerleşince nasıl tamir edeceğimizi yeniden konuşalım, olur mu?”

Hüzünlenen gözleri yumuşadı, “Kurallara göre oynuyorsun. Teşekkür ederim.”

“Daha önceki deneyimlerindeki kadınlar kurallara göre oynamazlar mıydı?”

“Tam da seninle yeniden arkadaş olmaya başlamıştık.”

“Tamam, tamam. Cinsiyet politikaları başka bir gün tartışılır.” Kaşlarını düşünceyle çatarak bana baktığında ben de onun doğrudan gözünün içine doğru, “Argoda birkaç küfür bilirim. Koleje hiç gitmedim, zira o sıralarda aktris olarak milyonlarca dolar kazanıyordum. Ama kendi adımı yazabilir, parmaklarımı kullanarak ona kadar sayabilirim.”

“Parmaklardan söz açılmışken, bu eldivenleri hep takacak mısın? Şu kar maskesini de?”

Tam da acıtan noktama dokunmuştu. Onunla yaralarım hakkında espri yapamazdım. Sessizce, "Gitme zamanın geldi," dedim.

"Kazadan sonra hiç yüzün açıkken dışarıda dolaşmadın mı? Bir kez bile?"

Kalbim hızla atmaya başladı. "Benim... şöhret sorunum vardı."

"Artık yok. Burada değil. Burası özel bir yer. Arkadaşlar arasındasın. Eğer kendini bundan kurtarmazsan..."

Geri adım atmaya başladım. "Ben restore edeceğin bir yapı değilim. Üzgünüm."

Bana doğru bir adım attı. Elini uzattı. "The Partheon, Roma'daki Coliseum, Liberty Çanı, hepsi de artık mükemmel olmadıkları için daha çok ilgi çekiyorlar. Kar maskesini bana ver, Cathy."

Damarlarımda alarm zilleri çalmaya başladı, kemiklerime kan doluştu sanki. Sol göğsümün üzerinde bir yerde kalbim davul çalıyordu. İki adım daha geri gittim, ellerim ona gitmesini işaret ediyordu. Beni tutmadı, hamle yapmadı, sadece inatla elini uzatarak ilerledi. "Cathy, maskeyi çıkar."

"Benden uzak dur."

"O şeyi çıkarmak için cesaretin olduğunu biliyorum."

Oturma odasının duvarına kadar öyle hızla geriledim ki dış-lerimi çarptım. "İnsanların hayretle seyredeceği bir gösteri değilim."

"Eğer nasıl görüldüğünü kendin kabullenirsen, başkaları da kabullenir."

"İnsanların artık beni rahatça kullanmalarına izin vermeyeceğim. Sansasyon yaratmayı seven, yozlaşmış, istilacı bir toplumda yaşadığımızdan acılar içinde birinin fotoğrafını çekip satmak iyi bir iş kolu olmuş. Artık hiçbir şeye saygı kalmamış!

Yaralarım da buna dahil! Meşhur olmak için çabaladım, ama saygı duyulma hakkımdan vazgeçmedim.” Uzattığı ele vurdum.

“Çok uzak değil, insanlar eğlenmek için meydanda idam edilenleri seyretmeye çocuklarını da getirirlerdi. Toplum değişmedi, Cathy. Sadece en kötü darbeleri paylaşmak daha etkili hale geldi.”

“Ben bu yüzden buraya geldim. Hiç kimsenin en kötü darbesinin kurbanı olmak istemiyorum artık.”

“Hayatını bu konuda endişelenerek geçiremezsin. Bırak sırtlanlar kendi haklarına düşen etleri alsınlar. Sonra sıkılacaklar ve senin peşini bırakacaklar. Boşver onları. Muhabirler tarafından rahatsız edilmenin ne demek olduğunu iyi bilirim. 11 Eylül’de sevdiklerini kaybeden herkes medya için röportaj malzemesi oldu. İstesek de istemesek de bazılarımız hâlâ öyle. Irak savaşı için düşüncem ne? Ortadoğu’da barışı sağlayabileceğimizi düşünüyor muyum? Başkandan nefret ediyor muyum? Başkanı seviyor muyum? Sıfır Noktası projesi hakkında ne düşünüyorum? Politika hakkında ne düşünüyorum? Hillary Clinton’a karşı senatörlüğe adaylığımı koymak ister miyim? *Kahretsin*. Ben buraya geldikten sonra bana ulaşamadılar ve peşimi bıraktılar. Burası güvenli, inan bana.” Vazgeçmemişti. “Maskeyi bana ver.”

İçgüdüsel olarak mı hareket ederiz veya bilinçaltımızda özgülleşmek için içgüdümüzü mü bahane ederiz? Şu an panik atak krizine girmiştım bile, nefes alamıyordum, düşüncelerim kısa devre yapmış, tepkilerim çıldırmıştı. Sadece Thomas’ın beni rahat bırakmasını istiyordum, nefes almalıyım. Sağ elimdeki eldiveni çıkarttım, kar maskesinin altından tutup, yaralı parmaklarımı sıcak yüzümü örten yün başlığın içine sokup maskeyi başımdan çekip çıkardım. Thomas’ın eline tutuşturdum.

Soğuk hava yüzüme çarptı. Nemli saçım yaralı şakaklarım ve yanaklarımdan aşağı uçuşarak çenemin pembe derelerine yapışıp, ür-

kütücü sağ kulağıını ortaya çıkardı. Bütün kaslarımda aşağılanma, öfke ve acı hissediyordum. Takırdayan dişlerimi açabilseydim, bildiğim bütün iğrenç sözleri Thomas'ın yüzüne haykırırdım.

Bunun yerine, kendi dünyamın derinliklerinde takılı kalmış olarak ona çılgın bir perişanlıkla bakarak, gözlerinde iğrenme izi aradım. Bulamadım. Sakin bir incelemeden başka bir şey bulamadım. Çirkinliğim onu poker yüzü şifresine döndürmüştü. Kendi tepkilerinin göstermemekte ustaydı.

Yavaşça, gözlerini benim yüzümden ayırmadan, paltosunun cebine elini atarak çakısını çıkartıp açtı. Eliyle bir iki çabuk ve cerrahi hareketlerle kar maskemi parçalara ayırıp, ocağa attı. Sonra çakısını kapatıp cebine geri koydu, başını salladı. "Kamyonetimden bir parça kâğıt ve kalem alacağım. Telefon numaramı yazacağım. Bir şey gerekirse beni ararsın."

Dönüp evden çıktı. Bağırarak istiyordum, ağlamak istiyordum. Ona vurmak veya duvarlara yumruk atmak veya yere yatıp başımı ellerimin arasına almak istiyordum. Kendimi özgür hissetmiyordum, bilakis çıplak gibiydim. Yüzüme bakmıştı ve beni terk ediyordu.

Tüfeği kapıp onu dışarıya kadar takip ettim. Kar kaplı yolda durdum. Parlak masmavi gökyüzü yüzüme çarpıyordu. Kazadan beri güneş yüzü görmemiş yaralı cildimde sıcaklığı hissediyordum. Kendi yaralı benliğim, karışık enerjilerinin aküsü gibi şarj oluyordu.

Gözlerim ön bahçenin sonundaki posta kutusuna takıldı. Eskiden oradaki çiçek yatağının etrafındaki kazıklı çiti anımsadım. Şimdi büyükanneimin irislerini ve sarızambaklarını vahşi doğadan koruyacak sadece bir tek direk kalmıştı.

Thomas cepte telefonunu posta kutusunun üstüne koymuştu.

Ona nişan aldım.

Elinde bir parça kâğıtla kamyonetinden dönen Thomas elimde tüfeği görünce duraksadı. “Yapma...” diye başladı. Tetiği ektim. Geri tepmesiyle nerdeyse d şecektim. Sesi de öylesine güçlüydü ki, kafa derim kafatasımdan utı gitti sanki.

Ama genel olarak hayata ve d ş dünyaya karşı  fkemin sembolik kurbanı olan zavallı ceptelefonu karların üzerine parçalar halinde saçılmış, bahçemde elli metrekarelik alana yayılmıştı. Meşeye takılmış bir parçasını daha sonra bulacaktım.

Thomas kaşları atık katliamı seyrediyordu. “Kardeşim buna asla inanmayacak.”

“Evimden defol.”

İini ekti. “Tamam. B planı.” Sağ tarafını işaret edip, ahır ve ormanı göstererek dereye giden yola doğru, “Benim evim orada,” dedi. “Güneşi sağına al, tepeden aşağı dereye y r , dereyi geçince tepeye ık, soldaki ilk kulübe benim. Yani orada bulunan tek kulübe. Aılıktaki  z m bağlarını bul. şekilleri değişiktir...”

Sesimi zalimce değiştirerek, “Hayat ağacı,” dedim. “Frank Lloyd Wright. Biliyorum. Araştırmamı yaptım. Uydu fotoğraflarında gördüm. Doğrudan benim tarafa çevrilmiş.”

“Lütfen oraya gelip ateş etme.”

“Görmek istediğin şeyi gördün. şimdi git. ık git.”

Thomas bana uzun uzun baktı. Ben de orada öylece durup onun beni tetkik etmesine izin verdim. “şu an benden nefret ettiğini biliyorum,” dedi. “Bana inanmayacağını da biliyorum. *Ama gördüğüm şeyi beğendim.*”

“Yalancı.”

Kamyonetine binip gittikten sonra ayaklarım kesildi, karların üzerine başım  ne eğik oturuverdim. Paltomun cebinde ince y n bir eşarbım vardı. Onu çıkardım, başımı ve yüzümün yaralı kısımlarını örtmek için saçlarıma götürdüm. Eski alışkanlıklar zor kay-

boluyordu. Nerdeyse eşarbı tam yerine yerleştirmiştim ki, etraftaki küçük sesleri ve algılamaları kaydetmeye başladım. Kışın öten bir kuş cıvıldıyordu. Ormandaki rüzgârın fısıltısı duyuluyordu. Yüzümde havayı hissedebiliyordum. Güneşin sıcaklığı çok cazipti.

Etrafıma kaçamak bakışlarla baktım, sanki bir kedinin kapıdan gözetlediği gibi, orman, çayır, hava, ev. Ben. Yalnız. Güvende. Burada mahremiyet ve özgürlük yaşamak istemiştim. Thomas beni bu yönde yuvadan dışarı itmişti. Tek yapmam gereken, dışarıda rahat olmayı deneyimlemektir. Ellerim titreyerek eşarbı dizlerime koydum. Saçlarımı geriye attım, yüzümü güneşe döndüm ve gözlerimi kapattım.

Aman Tanrım. Özgürlük çok güzel bir histi.

15. Bölüm

Thomas

Bir hafta sonra

Cathy'ye bir iki hafta içinde koya gelmezse gelip cesedini arayacağımı söylemiştim, ama verdiğim sürenin daha yarısına gelmeden beni vurmasını göze almaya hazırdım. Karlar erimişti ama hava açık olmasına rağmen çok soğumuştü. Geceleri kulübemin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşüyor, hep onu düşünüyordum. O hafta gözüme pek uyku girmede ve hiç içki içmedim. Tek bir tane dahi içmemiştim. Benim yedi günlük ayık dolaşma rekorum sadece Cathy'nin bana ihtiyacı olması ihtimalinde uyanık olmam gerekliliğine dayanıyordu.

Görünüşe göre pek de ihtiyacı yoktu.

Delta'ya gerçeği söylemediğim için de suçluluk duyuyordum. Her gün bana, "Cathy seni aradığında sesinin iyi geldiğinden eminsin değil mi?" diye soruyordu. Bu seferinde, cumartesi öğleden sonraydı, müşteriler yemeklerini yemişler, kafe boşalmıştı. "Cathy iyi," diye cevap verdim. "Her zaman söylediğim gibi, hazır olduğunda seni arayacak." Sesimin bana ihanet etmeyeceğini umu-

yordum. Elimde yanıp sönen ışıklarla kafenin ön verandasında bir merdivene çıkmış, aşağıda vicdan azabıyla ve endişeyle beni süzen Delta'ya bakıyordum. "Söz veriyorum," dedim.

"Bana daha fazla bilgi veremez misin?" Delta elindeki çamlardan yapılma yılan gibi süslerin bir ucunu Becka'ya doğru fırlattı. Elindeki koca zımbayı delicesine bir kuvvetle kullanarak Cleo'yla birlikte uzun kıvrımlı yeşilliği verandanın korkuluğuna tutturdular. "Mesela, Cathy nerede?"

"Yerini söylememem için bana yemin ettirdi. Kendine göre nedenleri var. Göreceksin."

"Neden seni arıyor da beni aramıyor."

"Güven bana, sonunda anlayacaksın. Yalnız kalmaya ihtiyacı var."

"Çöreklerle de ihtiyacı var."

Santa üzerinde yakası kürklü, yerlere kadar paltosuyla ve ona uygun kürklü Noel baba şapkasıyla kafenin kapısından dışarı çıktı. Her Noel tatilinde adaşı rolüne girerek özel partilerde ve Ashville'deki şirket partilerinde ekstra para kazanırdı. "Ashville meclisinde Viktorya zamanındaki Kris Kringle rolündeyim," diye izah etti. "Daha iç gömleğimi yaptırmadım, ama şimdilik ne diyorsunuz?"

"Kamuflej pantolonu ve Rolling Stones tişörtüyle harika görünüyor," dedim.

Kuru bir sesle, "Tamamdır, Rudolf," diyerek içeri girdi.

Noel'lerde Delta ve ailesine kafeyi dekore etmekte yardım ederdim. Bu küçük bir iş değildi. Her yıl süsleme bitince restoran ve civardaki binalar geceleri karnaval yeri gibi aydınlanırdı. Senkronize bir geyik damda hoplayıp zıplayıyordu. Kontrplaktan kesilmiş melekler, kardan adamlar, kızaklı Noel Babalar, hepsi renkli parlak ışıklarla çerçevelenmiş olarak yolun kenarında tıpkı Trace'e

giden bir kervan gibi geçit yapıyorlardı. Dahası, Jeb ve Bubba, 1970 model Chevrolet İmpala'yı ışıklarla çerçevelemiş olarak yakındaki çayıra park etmişler, tekerleklerine sanki dönüyor gibi görünmesi için sürekli ışıklarla süslemişler, arabanın yanına da, kapısındaki nascar rocks yazısı okunacak şekilde ışıklar koymuşlardı.

Bu tekerlekler üzerinde bir sanat eseriymiş. Cıvardaki insanlar nascar Noel arabasını ve koydaki zevksizlik örneği ışık oyunlarını hayranlıkla seyretmeye geliyorlardı. Ben de bunun bir parçası olmaktan gurur duyuyordum.

Delta aşağıdan bana sanki ona ihanet etmişim gibi bakmaya devam ediyordu. "Thomas bunu bir aşağılama olarak alma ama bir haftadır içki içip sarhoş olmadın. Ağacın altında kamyonetinde de uyumadın."

"Geceleri çok soğuk oldu. Popom donardı. Kendim de donardım."

"Eski kışlarda soğuk hava içmene engel olmazdı. Senin bu garip davranışların Cathy'yle ilgili, değil mi? Aniden yeni bir telefon aldığını da fark ettim."

Posta memuremiz Becka aradan çıkıp, "Postayla da gelmedi. Yoksa bilirdim," dedi.

"Evet doğru. Bu sefer kardeşinden postayla gelmedi. Turtelville'e gidip satın aldın." Delta, elindeki çamdan çelengi bana doğru salladı. "Neler oluyor?"

Diplomatik bir cevap düşünmeye çalışarak bir sıra yanıp sönen ışığı verandanın kirişlerindeki paslı çivilere tutturdum. Şansına Pike gürültüyle otoparka girdi, devriye arabasını tam yanımda ince bir toz saçarak durdurdu. Delta bağırarak elindeki çam çelengini ona doğru salladı.

Pike arabasının penceresini indirerek bize zalimce baktı. “Şimdi bir telefon geldi. Laney Cranshaw, Chattanooga’da hapsedilmiş. Akvaryumun yanındaki bir barda sarhoş ve uygunsuz halde yakalanmış. Erkek arkadaşıyla saç saça baş başa kavgaya tutuşmuşlar. Yarına kadar tutukluymuş. Peki, Ivy ve Cora’yı almaya gitmek için kim gönüllü olacak? Teşekkürler tatlım.” Delta’ya doğru başını salladı. Sonra yukarı bana baktı. Kısa saçlarının altındaki yüzünde şeytanca bir gülümseme belirdi. “Tommy oğlum, teşekkürler. Şu küçük Cora sana bayılıyor. Ne yazık ki Ivy senin popona bir kör çatal batırmak istiyor. Hepinize iyi eğlenceler, duydunuz mu?”

Bize el sallayarak çekti gitti.

Kamyonetime doğru yürürken Delta bana homurdandı. “Sadece bana şunu söyle. Geçen hafta Cathy’yle konuştuğunda buraya geleceğinden bahsetti mi?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Sana bunu söyleyemem.” Bir Noel selamı çakarak Çapkın’ı kamyonetimden dışarı attım. Eğer bir piknik masasının yanında park etmiş ve penceremi açık bırakmışsam mutlaka masanın üzerine çıkıp kamyonetin içine daldardı. Ona, “Bu eski kamyonetin koltuğunda ancak bana, Delta’ya ve iki küçük kıza yer var,” dedim.

“Bah,” diyerek dışarı atladı. Delta’ya kraliyet kapıcısı edasıyla kamyonetimin yayları çıkmış ön koltuğuna oturması için yer gösterdim. Kolumu dürterek, “Ne zaman gelecek? Ne zaman?” diye sordu.

“Yakında.”

Umarım.

Fox Yolu’ndaki kulübenin oturma odasında ayakta duran Ivy

ısrarla, “Biz bir yere gitmiyoruz,” dedi. Delta’ya, sonra bana dönüp dik dik baktı. “Cora’ya bakabilirim. Yardıma ihtiyacımız yok. Üstelik de bir adamdan.”

Hangi yaşta olursa olsun, kızlarda bu etkiyi yaratıyorum, diye düşündüm zalimce. Ivy ve Cathy çok iyi anlaşırlar.

Delta, “Yo, hayır,” diye başladı. “Küçük kardeşine tek başına bakmana gerek...”

Ivy, “Biz bu evden gitmiyoruz,” diye tekrar etti. “Cora’yı merak etmeyin. Ona bakarım. Hep bakıyorum zaten.”

Nazik bir şekilde, “Teyzen çok mu çıkıyor?” diye sordum.

“Hayır! Öyle demek istemedim. Teyzem hep evde oluyor.”

Yüreğim burkuldu. Ivy kendi ayakları üzerinde durmayı biliyordu. Teyzelerinin onları sık sık yalnız bıraktığını asla itiraf etmezdi. Bu, yeniden evlatlık verilmeleri için bir neden olurdu.

Ben geri çekilirken Delta onu sakinleştirdi. “Tatlım, kimse senin küçük kardeşine nasıl bakacağından şüphe etmiyor, ama neden hepimiz bu akşam benimle gelmiyorsunuz? Kafede bana yardım edersiniz. Masaları temizlemeniz ve bulaşıkları mutfağa götürmeniz için saat başına bir dolar veririm. Sonra hepimiz dondurma ve muzlu krema yeriz, sıcak çikolata içeriz, televizyon seyrederez, sonra benim misafir odamdaki yataklarda uyursunuz. Çok eğlenceli olur.”

Ivy ve Delta’yı atlatmayı başarıp benim yanıma gelen Cora endişeyle bana baktı. “Ne yapmalıyız? Prenses Arianna ve Herman’ı bırakamam.”

Horoz Herman’ın arkada güzel bir kümes ve çitle çevrilmiş kafesi vardı. Ben yapmıştım. Hatta küçük bir ısıtıcı lamba da koymuştum. Ona nazikçe, “Şimdi baktım, uyuyordu. İyi olan gözü kapalıydı,” dedim. Kedi Prenses Arianna koltukta kıvrılmış, mırıldanıyordu. “O da iyi. Onu da evde bırakınız. Kaplarına da dolu yemek ve su koyarız.”

“Tamam, o zaman ben kafeye giderim. Sen de saatte bir dolara masaları siliyor musun?”

“Ben komi sınıfına terfi ettim. Benim yardımcım olabilirsin.”

“Olur.”

Ivy’nin keyfi kaçtı. “Yardıma ihtiyacımız yok,” diye tekrar etti.

Delta, “Benim var,” dedi. “Benim çok yardıma ihtiyacım var. Bunu kabul etmekten de utanmıyorum.” Başıyla beni göstererek ekledi: “Thomas’ın da yardıma ihtiyacı var. Tanıdığım en aciz insan, hele de bilmek istediklerimi benden saklamaya çalıştığı zamanlarda. Bu doğru değil mi, Thomas?”

Beni düelloya davet etmişti. Ona *Matrix* tarzı bir el işareti yaptım. Avuçlar yukarı, parmaklar birleşik, uzan, kıvrıl, *Sıkıyorsa gel Çörek Kraliçesi*. Kızlara, “Biliyor musunuz, benim çok yardıma ihtiyacım var,” dedim. “Cathryn Deen, yakında bizi ziyarete gelecek. Eminim elde yapılmış Noel süsleri hoşuna gidecektir. Ivy senin sanatçı gözlerin var. Cora sen de günlük şeylere sihir katabiliyorsun. Siz ikiniz bu öğleden sonra Noel süsleri yapmak için bana yardım eder misiniz?”

Cora çılgık attı. “Evet!” dedi. “Gerçek Prenses Arianna bu-
raya geliyor demek? Aman Tanrım!”

“Ivy? Bana ve Delta’ya güvenebilir misin? Teyzen gelir gelmez eve dönebileceğinize dair söz veriyorum.”

Ivy, “Söz vermek kolay,” dedi. “Teyzem hep söz veriyor.”

“Ben teyzene benziyor muyum?”

Cora konuyu anlamadan gülmeye başladı. “Senin sakalın var.”

“Ivy sana verdiğim hiçbir sözden asla dönmeyeceğim.” Delta’ya döndüm. “Ben güvenilecek biriyim, değil mi?”

Delta kaşlarını çatarak, “Ivy bu gördüğün adam banka kasası

kadar sağlamdır. Ona inancını, güvenini koyarsın, sana faiziyle beraber geri verir. Hadi benimle kafeye gelin ve kuzenim için Noel süsleri hazırlayın, gerisini düşünmeyin,” dedi.

Ivy suratını asarak dudaklarını ısırdı. “Cathryn Deen evini bize üç kuruşa kiraya verdi. Bu yüzden birkaç Noel süsüyle ona teşekkür edebilirim. Olur, gidelim.”

“İyi! Gece kalmak için çantanızı hazırlayın.”

Cora çılgık attı. “Yaşasın!” oturma odasında ok gibi fırladı, Ivy de sakince onu takip ederken bana sert bakışlar fırlattı.

Yalnız kaldığımızda Delta suratıma yöneldi, sakalımdan tutup çekti. “Thomas Karol Mitternich, doğru mu söylüyorsun? Cathryn Noel’de geliyor mu?”

“Olabilir. Şimdilik bu kadarını söyleyebilirim.”

Koluma yumruk attı.

Ben sadece gülümsedim.

Cathy

Utanç Verici Ölüm

Cathryn Deen’in Cesedi Hendeğe Yuvarlanmış

Halde Bulundu

Elinde Boş Benzin Bidonu

ve Şarjı Bitmiş Ceptelefonu Bulunan

Kamtlar Arasında

Ölüm ilanımın bu başlık olmasını istemiyordum.

Kendi kendime, “Vücut ısım düşmeden koya varabilirim,” diye söyleniyordum. O cumartesi Ruby Deresi kıyısından yalpalayarak ilerliyordum. Hızla aldığım nefesim havada küçük beyaz

bulutlar oluşturuyordu. Bacaklarım lastik gibiydi. Koyun postu, deri ve yönlere sarınmış, mink kürkünden kulaklıklarım, yani yürüyen bir PETA hedefi olarak çiftlikten iki saat önce çıkmıştım. *Los Angeles'ta aylardır yatarak tembellik yaparsan böyle olur.* Ci erlerim bacaklarıma destek olmak için çabalarken söylenip duruyordum. *Henüz da da aerobik yapmaya hazır değilsin.*

Hummer'ın sarı gaz bidonu sol omzumda hopluyordu. Büyükannemin tavan arasından bulduğum sicim yuma ından bir taşıma ipi uydurmuştım. İşe yaramayan ceptelevonum ise sırtımda zıplayıp duran çantamın içindeydi. Daha Kaliforniya'dayken yaptırmış olduğum, cebimde buruşmuş uydu fotoğraflarını çıkardım. Tamam, işte derenin yanındaki patika, şurada koy var. Trace ve dere çatalı da burada. Eğer g neydo uyu takip edersem, şu noktada sola dönmem gerekecek, köşeyi dönünce de ayak parmaklarım donmadan kafeye varabilirim.

Haritaları cebime tıktım, derin bir nefes aldım. Dereye doğru dik bir yerden aşağı inmeye başladım. *Hay aksi.* Bilinen bir ge ek vardır. Derelerde su olur. Sı  bir köşe bulup, bileklerime kadar suda, kumlu zeminde yürümeye başladım. Aya ımdaki botların dedikleri gibi su geçirmez olduğunu umuyordum.

De illermiş.

Soğuk su kalın çoraplarımla için girip, parmaklarımla arasına dolduğunda derenin öteki tarafındaki tepeyi çıkmaya başlamıştım. İnatla g neydo uya doğru gidiyordum.

Delta'ya söyleyeceklerimi düşünerek oyalanıyordum.

Merhaba kuzenim, seni tanıdı ıma memnun oldum. Hiçbir yere gitmedi im halde benzinsiz kaldığım ve yardım için hiç kimseyi aramadı ım halde ceptelevonumun şarjının bitmiş olması yüzünden aptal gibi g r nebilirim. Ama bunlar olmadan her şey yolunda gidiyordu.

Koya acil durum için yürüyüşümden önceki hafta Çılgın Kadın Tepesi'nde çok mutlu bir halde yaşamış, arazimi keşfetmiştim. Yalnızlığın ihtişamı, görünmez olmak, görünememek büyükannemin dağlarda gizlenmiş evinde tam da aradığımı bulmamı sağlamıştı: özgürlük ve güven. Önce, arka bahçenin ötesindeki genç çam ağaçlarının bulunduğu ormanı kolaçan ettim ve büyükannemin meyve bahçesini buldum. Elma ve incir ağaçları, yarım düzine kadar Amerikan ceviz ağacı ve yeşilliklerin arasında güneşi görmeye çalışan böğürtlen çalıları. Kendim için notlar aldım. *Meyve bahçesindeki çamların iğnelerini temizle. Meyveler ve yemişler hakkında kitaplar al. Cevizli turta yapmayı öğren.*

Bir zamanlar kuyunun olduğu yerde betondan bir blok buldum. *Yeni bir kuyu açtır. İki veya üç tane yeni kuyu açtır. Çok su gerekiyor. Sulama, yangından korunma. Fıskiyeler!* Evin her tarafına gelişmiş fıskiye sistemi koydurtmaya karar vermiştim. *Thomas, özür dilerim ama mimari yapıyı bozmayacak şekilde kafalarını saklamama yardım edebilirsin, zira fıskiyeleri yaptıracam.* Evin dış duvarlarındaki bütün tahta paneller de sökülecek, arkasına yangından koruyacak izolasyon kaplanacak. Önlemler alınmamış tahta bir evde yaşamayacaktım. İlk yaptığım işlerden biri de içinde sürülerce yangın söndürücünün olduğu kutuyu açmak olmuştu. Şimdi evdeki her odada, hatta dolaplarda bile birer tane vardı.

Küçük ve güneş gören mutfakta büyükannemin gazla çalışan eski model bir buzdolabını ve bütan gazıyla işleyen daha modern bir ocak koyduğu yerlerin perişan durumda olduğunu gördüm. Babam diğer değerli şeylerin yanında ocağı ve ilginç buzdolabını da satmıştı. *Elektrikli buzdolabı koydur,* diye yazdım notlarıma ve

mikro dalga fırın. Yeni model bir ocağı ve fırını kaldırabilir miydim bilemiyorum. Alevsiz elektrikli olanı bile, ama mikrodalga fırın olabilirdi.

Mutfağı seviyordum, pencereden yan taraftaki çayır ve ahır görünüyordu. Tavana kadar uzanan beyaz boyalı yüksek dolaplar vardı, tezgâh üstleri de değişik ve canlı renkli çinilerle kaplanmıştı. *Onları büyükannem yapmıştı.* Ashville'deki bir seramik fırınında çinileri yaptırmıştı. Döşeme işinde ona, o zamanalar genç bir delikanlı olan Delta'nın oğlu Bubba yardım etmişti. Onun çömlekçiliği öğrenmesinde büyükannemin rolü büyüktü.

Mutfak tabanı, içlerine beyaz düz taşlar gömülü büyük ve kırmızı toprak karolarla döşenmişti. Çocukken taşlar bana rasgele benekler gibi görünürdü, ama şimdi izlenimi bozacak hiçbir masa veya sandalye olmadığından her bir karonun bir takımıyıldızını sergilediğini hayretle fark etmiştim. Zodyaktaki on iki burç, küçük ve büyükayı takımıyıldızları, Orion ve Andromeda, hepsi de oradaydı. Ayakkabılarımı çıkartıp çoraplarımla gökyüzünde dolaştım.

Mutfağın tabanına dair not: Temizle ve yeniden cilala, altını görebileceğin cam bir masa al, kainatı görebilmek için hiç halı koyma.

Tavan arasından bir düzine kutu indirip açınca büyükannemin eşyalarının içinde hazine buldum. Mutfak bezleri ve masa örtüleri en beğendiklerimdi. Hepsi, garip ressamların elde işlenmiş tablolarıydı. Picasso ve Van Gogh, Georgia O'Keefe ve Frida Kahlo. Frida'nın kendi portresine bakınca şu kadın kaşlarının ortasını alıyordu diye bir düşünce geldi aklıma.

"Kendi portrelerimi yapıyorum, zira genellikle yalnız oluyorum ve en iyi tanıdığım kimse yine kendimim."

O bulaşık bezini kutunun üzerine yaydım ve uzun uzun seyrettim. Evin soğuk sessizliğinin içinde, "Büyükanne sen de burada

çok mu yalnızdın?” diye seslice sordum. Büyükanne mi o şekilde düşünmek istemiyordum. Onun özgürlüğünün zevkini çıkarmak, bundan sonraki hayatımda yalnız olmayı kabullenmek istiyordum.

Beni onaylayacağından hiç şüphem yoktu.

Mavi ve kırmızı emaye tencerelerini, siyah döküm tavağını ve un, şeker koyduğu çanak çömleğini çıkarttım. Mutfak dolaplarını onun tabakları ve bardaklarıyla doldurdum. Çanak çömleği tezgâhın üzerine sıraladım. Eski dövme işçiliğinden bir ekmek kabı, dansöz şeklinde acayip bir kurabiye kavanozu. Her ne kadar yakmayacak olsam da lavabonun yanındaki tezgâha harika bir gaz lambası koydum ve geçici perde olarak da pencerelere bir çift masa örtüsünü astım.

Şöminenin karşısında yerden tavana kadar bir dolap vardı. Kiraz ağacından yapılmış olan bu dolapların tahtaları yıllar içinde bakımsızlıktan ve şömine isinden koyulmuş ve matlaşmıştı ama her şeye rağmen çok heybetli duruyorlardı. Bir kutu eski ve çerçevenilmiş fotoğraf bulup raflara yerleştirdim. Annem, büyükanne. Öleli yıllar olan, genç ve yakışıklı ama problemlili dedem. Tanımadığım akrabalar. Evcil köpekler, kediler ve bir keçi. O keçi. Fotoğrafın arkasında “Bah, Ba, Loo,” yazılıydı. Mezarda olan keçi miydi? Daha oralara bakmaya gidememiştım. Bah Ba Loo’nun mezar taşına bakmayı aklıma not ettim.

Ama raflar hâlâ çıplak görünüyordu.

Fenerimi sallayarak aşağı indim. Bodrum katı soğuk bir mezar gibiydi, tıpkı diğer bodrumlar gibi, ama ben duvarlara birkaç floresan lamba koyarak orayı aydınlatmayı hayal ettim. Kalın duvarlarda tahta raflar vardı ve üzerlerindeki gerçek eski kavanozlar bir müze oluşturmuştu. Sadece konserve kavanozları değil, sekiz litrelik turşu kavanozları da vardı.

“Büyükanne min süt kavanozları,” diye bağırdım. Süt veren bir

ineği vardı. Günde iki kez taze sağılmış inek sütü getirirdi. O yeni sağılmış çiğ sütü turşu kavanozlarına boşaltır, üzerlerini de peynir bezleriyle kapatırdı. Kalın sarı tabaka krema sütün üzerinde oluşmaya başlayınca süzerek ayırırdı.

O çiğ süt ve ondan elde edilen çiğ krema dünyanın en lezzetli ziyafetiydi. Büyükannemin kamyonetiyle aşağı koya gittiğimizi anımsadım. Kafeye süt ve yumurta satardı.

Süt kavanozlarının yanında kobalt mavi renkte şişeler vardı. Bazıları soda veya ilaç kaplarıydı, diğer güdük olanlara bir zamanların en yaygın soğuk algınlığı ilacı konurdu: Vicks VapoRub.

Boş olan birini alıp biraz olsun mentollü tənısını aramak istedim ama koku yok olmuştu. Neden bunları saklamıştı acaba? Kafayı yiyecektim. Şişe ağacı. Ön bahçesinde bir şişe ağacı yapmıştı. Toprağa gömdüğü bir direkte yukarıdan aşağıya delikleri vardı. Küçük garip şekilli ağaç dallarını yontup bir ucunu sivrileştirerek ağaçtaki deliklerden birine sokar, sonra ucuna mavi şişelerden bağlardı. Onun şişe ağacı olağanüstü mavi ışığı yakalar, çiçeklerin, bahçenin üzerine ve benim yüzüme garip şekilli gökkuşakları yansıtırıdı.

Bütün kavanozları yukarı taşıdım. Süt kavanozları, Vicks kavanozları, soda şişeleri, konserve kavanozları. Kavanoz dünyası. Vaktim olduğunda mavi şişeler için bir ağaç yapacaktım. Ama bu arada bütün kavanozları oturma odasındaki dolapların önüne dizerek potansiyel malzememi seyrettim.

Bir keresinde akşam yemeğinde Martha Stewart'ın yanında oturmuştum. Ona basit dekorun sırrı nedir diye sormuştum. Kulağıma eğilip, Orson Wells'in *Yurttaş Kane* filminin açılış sahnesindeki gibi derinden gelen sesiyle muhteşem kelimeyi fısıldamıştı.

“Gruplama.”

Ben de grupladım.

İşim bittiğinde dolaplarım harika kavanoz temalarıyla ışıldadı. Vahşi doğadan birkaç dal parçası, filizlenmiş dallar getirip bir orda, bir burada duran kavanozları süsledim. Bulduğum camlardan bir eser meydana getirmiştım. Tam ortalarına da ölümcül mumlar yerine pille çalışan bir lamba koydum. Yansıyan ışıklar odanın içine dağılıyordu.

Normal bir cam küçük bir çabayla arkasını görebileceğın olağanüstü cama dönüşebiliyordu. Zaman zaman yüzüme dokunuyordum. Evet, bu bir ders olmalıydı. Her ne ise inanmaya hazır olmadığım bir ders.

Yemek odasının bir duvarında da duvara gömülü büfe vardı. Cam kapılarını ve kenarındaki vitrayları iyice temizleyip durgun su yüzeyi gibi parlayıncaya kadar cilaladım. Büyükanneimin mavi söğüt ağacı desenindeki tabaklarını bulunca onları da temizledim. İnek yalağından aldığım bir kova suyu üzerine boşalttım. Tabaklar iyice temiz olunca onları dolaba yerleştirip yeniden düzenledim.

Sonra bir kahve fincanı ve tabağı aldım. Boş kutulardan bir masa yapıp, yanına açılır kapanır kamp iskemlelerinden birini koydum. Kulağı kesik Van Gogh masa örtüsünü de kutuların üzerine örttüm. Fincanımı şişe suyuyla doldurdum, bir tabağı da iyi paket edilmiş, soğuk, vakumlu tavuklu Alfredo koyup kamp çatalı kullanarak akşam yemeğiyedim.

En iyisi de büyükanneimin yatak örtüleriydi, kaldırılırken her katının arasına kâğıtlar konmuştu. Sadece dört tane vardı, hepsi de çift kişilikti. Aklımda kaldığına göre daha fazla yatak örtüsü olmalıydı. Bunlar babamın soğukkanlılıkla onun eşyalarını dağıttığında kurtulanlardı. Onlara bakıp başımı sallayarak hepsini göğsüme bastırdım.

Uyku tulumumun üzerine bir tanesini örttüm, diğerlerini de oturma odasının pencerelerine perde olarak kullandım. Eski perde

kornişleri hâlâ duruyordu. Ormandan ilginç dallar getirip eski kornişlere ilâştirerek yatak örtülerini astım. Biraz renkli perdelerim olmuştu.

Evim. Benim evim. Hâlâ karanlıktı, birçok yönden çıplak bir kapalı alan gibiydi. Mobilyalar yoktu, ama en azından pencere-lerde ve raflarda eski anılar vardı. Biraz makyaj yaparak gözlerin-deki ışığı ortaya çıkarmıştım.

Bu düşünceler ve dekorasyon bir hafta boyunca beni oyala-mıştı. Ama sonunda akşamleyin kapalı şöminenin yanındaki kö-şede duran yatağıma oturduğumda yorgun, -üşümüş ve gittikçe pasaklı olan giysilerimin altında bundan sonra ne yapacağımı kara kara düşünmüştüm. Bir sabah Hummer'ın yanına gidip anahtarları elimde etrafında dönüp durdum. Sanki onu kenara sıkıştırıp kor-kutmak istemiyordum. Bir şekilde cesaretimi toplayıp tekrar di-reksiyon başına oturmam gerekiyordu. Kazadan beri hiç araba kullanmamıştım. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Kalbim hızla çarpıyor, ellerim titriyordu. Hummer'a bakınca Trans Am'i görüyordum. Anahtarları düşürdüm, yerden aldım, hızla içeri kaç-tım. İçimi utanç kapladı. İnsan içine çıkamamak zaten kötüydü, ama bu korkular yüzünden tutsak olmak çok daha utanç vericiydi. Ellerim kalçamda oturma odasında dolaşıp durdum.

Planlarımın arasında Delta'yı eninde sonunda aramak vardı. Ona burada olduğumu söyleyecek, gizli tutmasını söyleyip, buraya ziyarete gelmesini ve sonra da ondan dış dünyayla benim aramdaki iletişimi kurmasını isteyecektim. Ona para ve listeler verip istedi-ğim malzemeleri almasını rica edecektim. Nasıl mobilyalar iste-diğimi anlatacak, gidip almasını söyleyecektim. Ama onları kim getirecekti? Kim güvenli bir şekilde onları gidip getirerek, açık yerleştirecekti?

Thomas yapardı. Ama bunu ancak, bu evdeki antika çiviler-

den birinin yerini bile değiştirmeyeceğime söz verirsem yapardı.

Kahretsin.

Tam kendi kendime yetmeye başladığım, toplumdan kaçan biri olarak alışverişe gitmeyi de becereceğim sırada inek havuzuna düştüm. Altıncı günün akşamüstüydü. Havuzla problemim vardı zira durgun, gümüşü suyuna bakınca yüzümü görüyordum. Doğrudan bakmadan kovamı suya daldırdım. Havuzun yanındaki yerler buz tutmuş, hatta havuz suyunun üzeri de ince bir tabakayla kaplı olduğundan kenar kısmının nerede başladığını, ve nerede derinleştiğini anlamak çok zordu. Bir yandan yüksek kavak ağacının üzerine tünemiş şahine bakarak buzda açtığım bir delikten su almaya çalışırken toprak yerine buza bastım.

Buz kırıldı ve baş aşağı buz gibi suya düştüm. Üzerimdeki kalın palto ve botlarımın ağırlaşması yüzünden ıslak bir oyuncak ayı gibi fışkıran sularıyla emekleyerek dışarı çıktım. Eve varıncaya kadar öylesine titredim ki giysilerimi zorla çıkardım. Yün bir battaniyeye sarılıp kurulandım. Üzerime kuru bir şeyler giydiğim halde bir türlü ısınamadım. Gece oluyordu, verandaya koyduğum derece, sıcaklığın güneye doğru ilerlediğini gösteriyordu.

Biraz ısınabilsem iyi olacaktım. Şahsi termostatımı yeniden açmalıydım. Dışarıdaki Hummer'a baktım. En azından içinde oturup, kaloriferini yakarak ısınacak kadar cesaretim vardı.

Hog Back'ta güneş altın renginde batarken battaniyelerimi, şişe sularımı ve birkaç protein çubuğumu alarak Hummer'a bindim. Motoru çalıştırıp kaloriferini kısık şekilde açtım. Günlerdir hasret kaldığım sıcaklık içimi ısıtırken *Sadece birkaç dakika için*, diye düşündüm. Radyoyu açtım, 1928, den beri Turtleville'de yayın yapan WTUR-AM'i buldum. WTUR'un verdiği çiftlik haberleri ve dini şarkılar uzayda bir yerlerden kainatın komşusuna ulaşıyorlardı.

Porter Wagoner, “Kendi evinin yeşil çimenlerine dokunmak çok iyi geliyor” diye şarkı söylüyordu. İdam edilecek adamın son gecesinde evini düşlemesini anlatan bir şarkı. Tam benim tarzım. Bir sonraki gece yine Hummer’a binip cumartesi gecesi Nashville’den canlı yayın yapan Grand Ole Opry’i dinlemeyi düşündüm.

Büyükannemin seçici zevklerinden biri de o programdı. Kentucky çiftçi müziğine bayılırdı. Amerikan folk müziğinin opera tarzında söylenen programda Patsy Cline şarkıları çalardı. Orkestroya uyarlanmış bu şarkılar çocukluğumun anıları arasında yer alırdı. Onu ziyarete geldiğimde oturma odasındaki pille çalışan portatif plakçalarında onları birlikte dinledik. 1920’lerde onun dedesinin Sears mağazasından ısmarladığı mobilyalı radyonun üzerinde dururdu.

Bana, “Grand Ole Opry’yi ilk kez genç kızlığımda ekonomik kriz yıllarında dinleyip beğendim,” demişti. “Kilisedeki bir sosyalleşme toplantısından kaçıp derenin kenarındaki bir lokantaya gitmiştim. Chicago’dan gelen kaçak içki satan bir Museviyle ev yapımı cin içip, radyoda Bill Monroe ve Blue Grass Boys’u dinledim. ‘Blue Moon Of Kentucky’ şarkısını, sözleri İbraniceye çeviren bir içki kaçakçısıyla dinlediğimi düşünebiliyor musun? Unutamayacağım bir akşamdı.”

O geceyi hiç unutmamıştı, ben de onun bu renkli hikâyesini unutmamıştım. Sanki ben onlara dokunuyormuşçasına beni o zamana ve insanlara götürürdü. Evet, bundan sonraki cumartesi geceleri hobim Grand Ole Opry’yi dinlemek olacaktı. Belki Faith Hill veya Garth Brooks veya Travis Tritt aniden İbraniceye dönmüşürdü. Hiç bilemezsiniz.

Sıcaklık, Hummer’ın konsolundaki hafif ışık ve müzik, gece köktüğünde ninni gibi geldi. Dayanılmazdı. Ön koltuğa uzanıp,

üzerime battaniye çektim. Gözlerimi kapattım, ısınmak için şöyle bir kestirecektim.

Sonra baktım ki sabah güneş ışığına bakarken gözlerimi kır-pıştırıyorum. Hummer soğumuş ve sessizleşmişti. Kalktım, motoru çalıştırmaya uğraştım. Bir kedinin midesindeki tüy topunu kusarken çıkardığına benzer bir sestten başka bir şey duyamadım.

Saatime baktım. “Aman Tanrım” Hummer’ın içinde motoru çalışırken nerdeyse on iki saat uyuyakalmıştım. Korumalarım la buraya geldiğimde çeyrek depo benzin vardı. Hepsi boşalmıştı ve en kötüsü akü de boşalmış görünüyordu. Paniklemeden dışarı çıktım. “Tamam. Zaten yakın zamanda bir yerlere gitmeyi planlamı-yordum. Problem değil. Daha sonra ne yapacağımı düşünürüm. Her zaman birilerini telefonla yardıma çağırabilirim.”

Eve girdim, protein çubuklarıyla kahvaltı ettim. Dişlerimi fır-çaladım. Tüm sabahı yatak odalarındaki pencereleri cilalamak la geçirdim. Sonra şöminenin kenarına oturup Bonita’yı aramaya ko-yuldum. Doğu kıyısı zamanıyla her gün öğle vakti onu arıyordum. Anlaşmamız vardı. Eğer benden haber alamazsa veya ben ona geri dönmezsem Delta’yı arayıp bir şeylerin yolunda gitmediğini haber verecekti.

Cepte telefonumu cebimden çıkardım. Bonita’nın kayıtlı num-arasını tuşlamaya çalışınca telefonun kadrının simsiyah oldu-ğunu gördüm. O zaman hatırladım ki telefonu Hummer’ın şarj aletine koymayı unutmuştum. Şimdi de pili bitmişti. Bu sefer ses-lice, “Aman Tanrım,” dedim.

Bonita, Delta’yı arayacak, kayıp olduğumu söyleyecekti. Delta da şerif olan kocası Pike’a haber verince tüm Turtleville va-tandaşlarıyla beni aramaya çıkacaklardı. Burada tanınmadan ya-şamaya çalışan münzevi hayatım sona erecekti.

Anderson Cooper’ın CNN’deki haberlerde söylediklerini

duyar gibiydim: *Bu gece size Cathryn Deen'in saklandığı yeri şok haber olarak veriyoruz. Bir zamanlar, 'Dünyanın en güzel kadınının Kuzey Carolina Apalaş Dağları'nda vahşi doğada gezirken nasıl bulunduğunu anlatacağız. Size onun yeni hayat tarzında ısınmadan, sıhhi tesisat ve mobilyalar olmadan, dekoratif kavanoz koleksiyonu ve bir zamanlar Musevi içki kaçakçısının söylediği 'Bloy Levone Iber Kentucky' şarkısıyla nasıl...*

Tek ümidim bütün bunlar olmadan koya yürüyerek ulaşmaktı.

Thomas

Mimari, bir lisan, bir sanat, gökyüzüne kaleler yapmak için izlenecek bir yoldur. Tutkuyla buna inanıyor ve kavramlarını tamamen anlıyordum. Ama kafedeki o cumartesi öğleden sonrasına kadar seçtiğim disiplin ve desteğin insanları ayıran o küçük mesafeleri birleştirmek için bir köprü oluşturduğunu fark edememişim.

Küçük kare kartonları kafenin ana masası üzerine koyup Ivy'ye, "Bunlar senin taşıyıcı duvarların. Bu karton parçalarını bu şekilde kıvrıp duvarlarının üzerine koyarsan 'eğimli dam' olur."

"Bütün evlerin damları gibi," derken, çenesi ellerinin üzerinde gümüşü kâğıt bandı ve unla yumurta karışımı yapışkan kul-lanarak yaptığımız küçük karton evi seyreliyordu.

"Evet, her evin damı gibi."

Cora, "Tinkerbelle'in evinin damı. O peri evi," dedi.

"Bahse girerim. Peki, bu kenardakilere ne deniyor?"

Ivy kaşlarını çatarak bir saniye düşündü. Birden yüzü aydınlandı, "Çatının yan duvarları," dedi.

Cora da, "Perilerin güneşten kaçmak için saklandıkları yer," diye ilave etti.

“Doğru! Şimdi de damı daha ilginç yapacak bir şeyler ilave edelim.” Evde yaptığımız yapışkandan bir parça damın üzerine sürdüm, iki küp şekeri oraya yapıştırdım. Bir zeytin çatalının yardımıyla çörek hamurundan çiğ olarak birer parçayı şeker küplerinin üzerine koyarak küçük tepeli damlar yaptım. “Bu yaptığınıza ne denir?”

Cora, “Perinin evcil kuşlarına ev,” dedi.

Ivy, “Çatı penceresi,” dedi.

“Doğru! Her ikinizin ki de doğru,” diyerek başımı salladım.

Kızlar ve ben garip şekilli evi seyrettik. Bir Noel süsüne benzemesi için daha çok parıltı ve süse ihtiyacı vardı. Önce parçalara da ayrılamaması gerekiyordu. Ama suratı asık Ivy’nin bile, “Ivy ve Cora’nın yumurta yapışkanı ve şeker küpleri ile yaptıkları ilk karton evin, yapı kurallarına uygun olduğunu burada ilan ederim,” demem hoşuna gitti. Onu dikkatlice kenara koydum. “Ötekine geçelim,” diyerek elime karton parçalarını aldım. “Size şimdi usta elinden çıkma minyatür bir kır evi yapmayı göstereceğim. Tıpkı Çılgın Kadın...”

“Netti Evinden söz açılmışken Thomas, seninle hemen konuşmam lazım lütfen.”

Dönüp çabucak baktım. Delta elinde telefonla mutfak kapısında durmuş, yüzünde renk kalmamış bir haldeydi. Eliyle telefonu işaret edip, susmamı ve çabuk yanına gelmemi istedi. “Kızlar siz eğik damlarınızı yapmaya devam edin,” dedim. Mutfğa girince Delta beni kolumdan tutup çekti. Kaliforniya’dan Cathy’nin hizmetçisi aradı. Korkudan ölüyordu, her şeyi itiraf etti. Nasıl olur da bana Cathy’nin bütün hafta yukarıda büyükannesinin evinde olduğunu söylemezsin! Thomas, Cathy bu sabah kâhya kadını aramamış! Her gün aynı saatte rutin olarak konuşuyorlarmış! Bir şeyler yolunda gitmiyor!”

Sırtımdan buz gibi sular aktı. “Kızları oyala. Ben Nettie’nin oraya gidiyorum.”

“Pike’ı arıyorum. Bir arama ve kurtarma ekibi...”

“Şimdi değil,” dedim. Mutfağın arka kapısına yöneldim. “Gidip çiftliği arayana kadar kendine sakla. Eğer onu korkutursak, Cathy çok tepki gösterip bize bir daha asla güvenmez.”

“Ama ya yaralandıysa veya...”

“Sakın söyleme,” diye emrettim ve kamyonetime koştum.

Boğazım acıyınca kadar Cathy’ye seslendim. Evi, ormanı, ahırını her yeri aradım. Yoktu. Hummer’da protein çubuklarının kâğıtlarını, boş şişeleri, battaniye yığınının buldum, arabanın anahtarları kontağın üstündeydi. Hızlı bir denemeye Hummer’ın çalışmadığı belli oldu.

Tanrım. Elimle arabanın tepesine vurdum. “Cathy, burada ne yapıyordun? Evde seni korkutan bir şey veya biri mi oldu?”

Bir kez daha çiftliği dolaştım, boğuk sesimle ona seslendim. Bu sefer ahırını geçince buzlanmış havuza gözüm takıldı. Orada dikatimi çeken bir şey vardı. Yeniden buzlanmaya yüz tutmuş bir bölgenin yanına geldim. Biri veya bir şey son yirmi dört saat içinde suya düşmüştü, şimdi su yeniden yavaşça buz tutmaya başlamıştı. Hamur gibi bir parmak beyaz yüzeyden fırlamış gibiydi. Yakalayıp çektim.

Cathy’nin deri eldivenlerinden biriydi.

O havuzda.

Hızla havuzun ortasına daldım. İki santim kalınlığındaki buzu kırıp belime kadar suyun içine girdim. Birkaç adım genişliğindeki havuzun kenarları sığıdı. Elimle buzları kırarak çömelip ellerim ve ayaklarımla sistemli bir şekilde havuzun dibini aradım.

Ceset yoktu. Tanrı'ya şükür.

Nefes nefese soğuktan donmuş olarak havuzdan çıkıp başka kanıt bulmak için etrafı ve ahırını aradım. Sendeleyerek, dişlerim takırdayarak çiftliğin eski araba yolunda ilerlerken, kahverengi kış çimenlerinin üzerinde meydana gelmiş hafif ve kumlu toprak izi gördüm, ayak izi çiftlikten dışarı doğru gidiyordu. Kalın kenarları olan küçükçe bir ayakkabının iziydi. Sanki yürüyüş botlarına ait izler. Kadınların ayak ölçüsünde olan botlar.

Yoldan aşağı doğru gidiyorlardı.

Çiftlikten yürüyerek çıkmıştı. Bir mil kadar olan kısımda ayak izlerini takip edebildim, ama sonra yok oldular. Patikadan çıkmıştı ama hangi tarafa. Koya doğru mu? Kestirmeden mi gitmeye çalışmıştı? Yoksa birileri onu ormana kadar kovalamış mıydı? En iyi şartlarda kaybolmuştu, en kötü şartlarda ise...

Avuç içlerimle direksiyonu çevirmeye çalışıyor, tir tir titrediğimden ayaklarımla gaz pedalına zor basıyordum. Dereye uçmadan eski kamyonetimle gidebildiğim kadar hızlı bir şekilde koya geri dönüyordum.

Cathy, sıkı dur.

Cathy

Ormandan çıkıp, parlak kış güneşinde dağlarla çevrili, tepesinde gerçek boyuttaki gülünç, zıplayan geyik olan kafeyi uzaktan görünce gözlerim yaşlarla doldu, ellerimi kalbimin üzerine koydum. Yön bulma becerim varmış. Sonunda gelmiştim.

Rüzgâra seslendim. "Delta, biraz çörek ısıt. Savurgan aktris tepelerden aşağıya indi." Ayaklarım sırlıslıkladı ve donuyordu, bacaklarım titriyordu, gaz bidonu ve sırt çantamın ipleri omuzumu acıtmıştı. Ama Tanrı'nın izniyle vahşi doğada bin millik -en azından

Hog Back'in sarp eteklerinde in çık yedi mil- yolculuğumu kaybolmadan veya yemek için parmaklarımdan birini yemek zorunda kalmadan bitirebilmişim.

Şimdi de kafeye varıp kimse görmeden içeri girip Deltayla özel olarak görüşebilseydim bir parça onurumu kurtarabilirdim. Delta kimseye ahmak olduğumu söylemezdi.

Geçen seneden kalma korkulukların bulunduğu, çitle çevrilmiş bahçenin yanından ıslak ve titreyerek gizlice yoluma devam ettim. Birkaç kulübenin yanından ve üzerinde takas edin ve kazanın yazan ahırın arkasından geçip benim evimdeki kadar büyük ve heybetli meşe ağaçlarının altında kafenin otoparkında birkaç araba ve kamyonet tespit ettim. Thomas'ın eski, şişe burunlu paslı külüstüründen iz yoktu. İyi. Yürüyüş becerilerimi gururla göstermeye hevesli olsam da onun Hummer ve ceptelefonumun başına gelenleri bilmesini istemiyordum.

Depo olarak kullanılan kulübenin arkasına saklanarak kafenin arka kapısını, pencerelerini ve teslimat verandasını izledim. Ne kadar güzel bir karışıklıkla, candan ve kullanışlı bir yerdi. Bahçede bir piknik masası ve eskimiş Adirondack sandalyeler vardı. Verandada eski sebze kasaları, kapının üzerinde asılı, solmuş *Coca Cola İçin* tabelası vardı. Çalıların arkasından birkaç tombul kedi çıkıp bana şirince mır mır ettiler, kafenin hemen yanına bitişik binanın arka kapısındaki köpek aralıklarından birkaç şişko köpek dışarı çıktı ve...

Keçi geldi.

Solumdaki meşe ağacının gölgelerinden zıplayarak, boyunda köpek gibi tasmaı olan çok tüylü beyaz bir tehdit gibi geldi. Çapkın! Thomas onun fotoğraflarını yollamıştı. Ama onun *bekçi keçi* olduğundan söz etmemişti. Çapkın bana cam gibi gözleriyle fena baktı. Havalı keçi koşusuna başlamadan önce kısa bir süre durdu. Al-

nındaki güdük boynuzları sallanan koltuğun ayakuçlarına benziyordu. Bana yaklaşıırken kafasını indirdi, boynuzlu kafasını salladı.

“Lanet olsun,” diye fısıldadım.

Bidonumu atarak kafenin arka kapısına yöneldim. Yolumu kesti. İki kamyonetin arasına saklandım. Koşarak takip etti. Kafenin kenarına doğru atağa kalktım. Bir kapı veya tırmanacak bir parmaklık bulurum diye umuyordum. Köşeyi dönünce bir çıkıntı gördüm, binanın yanına sonradan ilave edilmiş depo gibi bir yer. Oraya varınca kapının üzerinde renkli tabelayı görünce memnun oldum.

*Güzel Sanatlara Adanmış Özel Bir Tuvalet
Oturun, Yikanın, Zihninizi Açın*

Tuvalet. Thomas onun da fotoğraflarını göndermişti, bir banyo ve sığınak. *Tanrım, teşekkür ederim.*

İçeri daldım ve Çapkın tam yetişmişti ki kapıyı arkamdan kapadım. *Bam.* El yordamıyla elektrik düğmesini buldum. *Klik.* Çengelli bir mandal buldum. Kapı kırıldı kırılacaktı, çengel de sağlam görünmüyordu, ama tehditler savuracak kadar kendimi güvende hissediyordum. Kapıdan dışarıya, “Kaybol şeytanın keçisi,” dedim. “Yoksa seni koca bir sandviç yaparım.”

Çapkın bir iki kez kapıya vurdu sonra durdu. Çakıltaşlı zeminde onun uğursuz, küçük ve yarık toynaklarının sesi uzaklaşmıyaya kadar kulak kesildim. Sonra rahatlayarak geriye döndüm.

Şaşkınlıkla kendi kendime, “Burası Nuh’un Gemisi’nin uyuturucu hali,” dedim. Sonra duvarda yükseğe asılmış elektrikli ısıtıcıya kâğıt havlu, sabun, sıcak ve soğuk musluklar bulunan lavaboya gözüm takıldı. Bir kenarda mor hindilcre bahşedilmiş gibi kuytu köşede güzel ve harika sifonlu tuvaleti gördüm. Ve de çokça tuvalet kâğıdı.

Sıcaklık, sıcak su, sabun, rahatça çiş yapacağım bir yer. Cennet.

Delta'yı bulmak için dışarı çıktığımda tekrar Çapkın'la karşılaştığımda toparlanmış ve daha düzgün bir vaziyette olacaktım. Lavabonun üzerindeki aynaya bir kez bakmak için kendime izin verdim, irkildim, paltomu üzerine attım. Lavabonun yanına güneş gözlükleri ve bir eşarp bıraktım. Koyu renkli gözlükleri takıp, başımı ve boynumu güzelce kapatıp 1960 yıllarındaki *Tiffany'de Kahvaltı* filmindeki Audrey Hepburn kılığına bürünürken *Opera'daki Hayalet* filmindeki gibi yaralarımı gizledim.

Botlarımı çoraplarımı, yün pantolonumu, kalın fanilamı, flanel gömleğimi ve mink kulaklığımı çıkarttım. Dantel sutyenim ve gri uzun don gibi beni sımsıkı saran giysimle kaldım. Ağ yerinde cırt cırtlı bantlarla bir açıklık vardı. Bir avuç tuvalet kâğıdı aldım. Bir hareketle uzun donumun ağ yeri de diğer eşyaların durduğu yığına gitmişti. Aşağıya gri donumdaki delikten görünen kahverengi üçgene baktım. Kıllarım araba yıkamada ön koltuğu kapmışlardı.

Lavaboyu sıcak sabunlu suyla doldurdum, kendimi kuş banyosunda yıkanan çalıkuşu sanarak keyifle yıkandım. Sağ tarafımdaki yaralara değmemeye özen gösterdim. Bunu alışkanlık haline getirebilmiştim. Pek bir rahatlamıştım.

Sonra üzerimde sutyenim ve ağ kısmı olmayan uzun donumla alabalık süsleri olan koltuğa oturdum. Donmuş bir ayağımı ötekini üzerine atmıştım. Çoraplarım biraz daha kururken, pembeleşen ayaklarımı biraz daha ovuyordum. Birden dışarıdan sesler geldi. Gürültülü bir motor, çarpan bir kapı, çakıllı bir yolda bana doğru gelen ayak sesleri duyuldu.

Bağırmaya bile zamanım olmadı. İstilacı adam banyo kapısına öyle bir vurdu ki çengel yerinden çıktı. Kapı içeri doğru uçup karşı duvara çarptı.

Thomas nerdeyse içeri düşüyordu.

Sırılsıklam, titreyerek, sakalından, saçlarından, giysilerinden sular akarak içeri girdiğinde buz gibi hava da onunla birlikte içeri girdi. Arkasından kapıyı tekmeleyerek kapattı. Lavaboya geniş elleriyle tutunmaya çalıştı.

Bu zaman içerisinde delicesine gri fanilamı ve flanel gömleğimi arıyordum. Uzun donumun ağ yerindeki parçayı da. Bir iki-lem yaşıyordum: Neresini daha önce kapatmalıyım, edep yerimi mi, yoksa tepeden tırnağa sağ tarafımı kaplayan yaralarımı mı? Şükürler olsun ki banyonun küçük aralığındaki tuvalette olduğum için en son beni fark etti.

Sonunda dönüp beni görünce ya hüsrandan ya da rahatlama-dan dolayı boğuk bir ses çıkardı. Dişlerinin titremesi konuşmasına engel oluyordu. Bir elini çıplak omuzuma koydu. Benden tiksindiği için mi yoksa takdir ettiği için mi okşadığını anlayamadım. Her neyse buz gibi donmuş elleri beni telaşlandırdı. Elbiselerimi sutyenimin ve edep yerimin üzerine bastırarak ona korkarak baktım. "Sen ne yaptın?" diye sordum. "Dereye mi düştün? Derin mosmor olmuş."

Ceketinin cebinden bir şeyler çıkarmaya uğraşırken gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sonunda çok ıslak kahverengi bir eldiven çıkardı. Tanıyınca kalbim burkuldu. "Yo, olamaz. Çiftliğe bana bakmaya gittin. Havuzda boğulduğumu mu sandın?"

Evet dercesine başını salladı.

Utanmayı bırak. Flanel gömleğimi belime etek gibi bağlayıp ön tarafımı örttüm. Göğsümün sutyenle pek de kapanmış olmadığı gerçeğine, sağ tarafımda yüzümde, boynumda, kolumda, bedenimdeki her çirkin yara izimin görüldüğüne aldırmadan gri fanilamı Thomas'ın ıslak saçını kurulamak için kullandım. Yardım etmek için öne eğiliyordu, yüzü göğüslerimden birkaç santim uzaktaydı.

“Manzara mı seyrediyorsun?” diye söylendiğimde sadece kıkırdadı. Dişlerinin kastanyet gibi takırdaması ilginç bir vokal oluyordu.

Omuzlarının üzerinden paltosunu çıkardım. Alttan New York Giants futbol takımının forması çıktı. Islak palto ağır bir gürültüyle yere düştü. Kendi paltomu aynanın üzerinden alıp onun omuzuna koydum. Donmuş ellerini alıp sıcak suyun altına tuttum. “İyice ısınınca sana daha çok problem yarattığım için bana söylenebilirsin,” dedim. “Ama beni merak etme demiştin. Asla.” Ellerini sudan çıkarıp, benimkileri tutarak göğsüne götürdü ve başını salladı.

Dilsiz işaretlerinde, *Ümitsiz vaka. Kendime söz geçiremiyorum*, demekti.

Ona hayretle baktım. Hayatım boyunca bu adam neredeydi ve neden vücudu yaralarla dolu bir sinir hastası olmadan önce onu tanımamıştım? Sakalından buz gibi su parmaklarıma düştü. Ellerimle ıslak sakallarını kavradım ve kuvvetlice çektim. “Bu pöste-kinin ağırlığından boğulmadığına şükür... Sen istediğin için kar maskemi çıkardım, şimdi sen de bu tüylü albatrostan kurtulacaksın. Yoksa buzlu kıl yığınınna dönüşecek.”

Suratı asıldı, titredi, kafasını salladı ama ben yine sakalını çekiştirince omuz silkti. Sırt çantamı karıştırdım, protein çubukları arasında arandım ve koca bir çakı çıkardım. On beş santimlik bıçağı açtım. Sesimi değiştirerek, “İzciler bu bebeği elde etmek için yaşlı kadınlarla kavgaya tutuşurlar,” dedim. Sakalını çenesinin altında toplayıp kalın bir ipi testereleler gibi kestim. Son iplikleri de kesince elimde elli santimlik cski kahverengi sakalı, kafatası yützenlerin zafer abidesi gibi kaldırdım. Thomas sakalına perişan gözlerle baktı.

Kızgınlıkla söyledim, “Eğer senin için teselli olacaksa, daha

çok sakalın var. Biraz şekil ver, kınayla çalkala, çok kolaylıkla sanatçı bir profesör veya Lynyrd Skynyrd yolcusu gibi görünebilirsin.”

“Ö-özgür r-rock gurubu”

“Aha! Bakıyorum Lynyrd Skynyrd hayranıyız. Etkilendim, Yankee.”

Bir tomar ıslak sakalı çöp tenekesine attıktan sonra, lavaboyu yeniden sıcak suyla doldurdum. “Ellerini içinde tut. Kafeye yardım istemeye gidiyorum. Hemen dönerim.”

Gözleri sutyenime takılıp sonra yüzüme baktı. Yaralı koluma veya koltuk altımdan aşağı kadar büzüşmüş renksiz etime bakmıyormuş gibi yapmayı çok iyi beceriyordu. “Bu arada...” iki parmağımla önce onun gözlerini sonra da kendi gözlerimi işaret ederek, “Gözlerini buraya dik ahbap, tam buraya,” dedim. Bir kaşını kaldırdı ama sözümü dinledi. Flanel gömleğimi belimden alıp giydim, düğmeledim. Pantolonumu da kapıp üzerime geçirdim. Çıplak ayaklarımı da nemli botlarıma soktum, yerden pantolonumun ağ kısmını toplayıp onun üzerindeki eskimiş futbol takımı formasının yakasına önlük gibi taktım. “Sana bir hediye. Kalan sakalından akacak suları emcer belki.”

Ağzının yanında gülümsemecyc benzer bir kıpırdanma oldu. Dudaklarının mavimsi rengi kayboluyordu. Güzel geniş bir ağzı vardı. Yavaşça, dişleri birbirine vurarak, “O eski filmlerden birindeki gibi... beden ısımızı paylaşmak için... çıplak soyunsaydık... daha eğlenceli olurdu.”

Eşarbımı aldım, Delta’yla karşılaştığımda yüzümün yaralı kısmını saklamak için kullanacağım eşarbi alıp yün uçlarıyla Thomas’ın yüzünü kuruladım. Sonra da eşarbi boynuna doladım. Flört etmek için kibar bir adamdı, ne de olsa kibar biriydi. Çirkin cildimin içinde büzüştüm. “Üzgünüm ama bu filmde ben, dışarıdaki

delirmiş keçiye atlatıp sana havlu ve kuru giysiler getirmek zorundayım.”

“K-kahretsin,” dedi.

Çapkın beni bütün gücünle kovalamaya başladı ama ben arka merdivenlere onun uğursuz boynuzlarından daha önce varmıştım. Verandaya aynı anda ayak basmıştık, mutfak kapısının telini çekiverdim, sonra da beyaz kapıyı açtım. Hiçbir uyarı yapmadan, kapıyı vurup, ‘Gelebilir miyim,’ bile demeden içeri dalıverdim. Kapı arkamdan hızla kapanınca Çapkın’ın kafası alttaki panele vurdu.

Üç kişi hazırlık yaptıkları barın arkasından kafalarını kaldırıp bana bakakaldılar. Sanki paltosuz, darmadağınık yürüyüş giysileriyle bir yabancı içeri dalınca, kimse telaşlanmamış gibiydi. Nefes almaya çalışırken ben de onlara baktım. Thomas daha önce Delta’nın ailesinin birçok fotoğraflarını göndermiş olduğundan üçünü de bir görüşte tanıdım. Kahverengi saçlı, kırk yaşlarında minyon ve çilli Cleo’nun boynunda kocaman bir haç sallanıyordu ve “İsa ne yapardı” bilezikleri vardı. Ciddi ve yapılı Jeb’in, bir kolunda askeri bir dövme vardı ve çok saçlı olan kafasını utanmadan aslan yelesi modelinde kestirmişti. Uzun boylu kızıl saçlı karısı Becka’nın bir kulağında dört küçük altın halka, diğerinde üç pırlanta çivi vardı.

Ama bana hayret içindeki bakışlarından kim olduğumu bilmedikleri gibi, bir tüfek çıkartıp dükkân soymaya geldiğimi düşündüklerini anladım. Nefes nefese sonunda, “Merhaba,” demeyi başarmıştım. “Biliyorum size sürpriz oldu ama ben...”

Delta mutfaktan içeri daldığı için sesim yok oldu. İlk başta beni görmedi. Başı bir yana eğilmiş, hararetle ceptelefonuyla ko-

nuşuyordu. “Thomas’a yukarı çıkıp Mary Eve’in evine bakması için zaman tanıyacağımı söyledim,” diyordu. “Ama gideli çok oldu, ben bir dakika daha beklemek istemiyorum, Pike. Yamaçlardan aşağı düşmüş olabilir. Ormanda kaybolup donmuş da olabilir. Bulabildiğin herkesi ara. Ormancıların helikopterini çıkart. Köpekleri salın! O bir şehir kızı, kedi yavrusu kadar çaresiz, yeni doğmuş bir yavru...”

Boğuk bir sesle, “Delta,” dedim. Onu ilk kez yüz yüze görmek tahmin ettiğimden daha duygusal olmuştu. “Miyav.”

Başı sallandı, bana bakakaldı. Telefona bağırarak, “Boşver! O burada!” dedi. Kollarını açarak bana koştu. Telefon bir fasulye kabına düştü. “Kuzen Cathy!”

“Kuzen Delta. Sizi korkuttuğum için çok üzgünüm...”

“Önemli değil hayattasın, iyisin ve buradasın!” *Hop*. Beni kucaklayıverdi. Burnuma un ve tereyağı kokusu doldu. Benden daha kısaydı. Koyu renkli, grileşmeye yüz tutmuş saçları çenemin altına kumlu fırça gibi değiyordu. Pelüş gibi vücudu vardı ama güçlüydü. Sanki canlı insan şeklinde bir çörek tarafından kucaklanıyormuşsunuz gibiydi. Beni bir yandan bir yana sallıyordu. Sırtıma şefkatle vuruyordu. Kollarımı ona dolayıp yüzümün sağlam tarafını saçlarına gömdüm. Beni gözleri yaşlarla dolu kuzen sosuna çevirmişti. O da çörekli.

Delta geriye doğru adım attı, hem ağlıyor, hem gülüyordu. Beni omuzlarımdan tuttu. “Dur sana bir bakayım,” dedi.

“Thomas tuvalette. Sana sonra anlatırım. Şimdi biraz havlu ve...”

“Bir kez bakayım, sadece bir kere.” Yüzümü elleri arasına aldı. Hızlı elleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Delta sadece gözlerime bakıyordu. İyice inceledi, kanaat getirince de yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Gözlerimiz benziyor!” diye bağırdı. “Hep insanlara dediğim gibi gözlerimiz benziyor! Gerçekten benziyor!”

Onun cazibesine kapılarak, rahat bir nefes alıp başımı salladım. Delta’nın beni görmek istediği gibi algılayacağını düşünmeliydim. Biz akrabaydık.

Birbirimize benziyorduk.

Thomas

Cathy, artık bir film yıldızı olmadığını düşünüyor olabilirdi ama onun kafedeki varlığı elle tutulur şekilde heyecanlı bir mırıltı yaratmıştı. En yakın Whittlespoon klanı –çocukları da sayarsan neredeyse yirmi kişi– o cumartesi öğleden sonrasında kafenin mutfağına dolmuştu. Cathy’nin gizliliği sona ermişti. Herkes akşam menüsü için yemek hazırlığını yarı gönüllü olarak yapıyor, salona çıkan çarpar kapıya devamlı bakıp her an için Delta veya Cathy’nin kafenin ön salonundan içeri gireceğini umuyorlardı.

Herkes ona bakmak istiyordu. Yaralarını ve her şeyini görmek için bakıyorlardı.

Ivy ve Cora başka Noel süsleri yapmaya yoğunlaşamıyorlardı, ben de öyle. Yandaki yemek odasında amaçsızca oturmuş kozalaklara payetler yapıştırıyorduk. Crossroads marketinde üzerine uyan tek kıyafet olan yeni sert kumaştan iş tulumum ve John Deere traktör logolu eşofman üstümle şaşkına dönmüştüm. Her seferinde kendime baktığımda sakalsız göğsümün görüntüsü beni benden alıyordu.

Cildim sanki buz saçaklarıyla tıraş edilmiş, sonra da pürmüzle ısıtılmıştı. Bu hissi Cathy’nin tuvalette benimle yakından ilgilenmesine borçluydum. Bir de yarım sutyenden görünen gö-

ğüslerine ve pantolonunu giymek için arkasını döndüğünde gözücuyla baktığım manzaraya. Hiçbir filminde çıplak görünmemişti. Bu yüzden bir yerinde dövme veya doğum izi var mı diye merak etmiştim. Bahanem buydu ve arkasında duruyordum. Şu kadarını söyleyebilirim: Dövme ve doğum izi yok. Ağrı olmayan uzun don da bana bir dışının hem önden hem arkadan birinci sınıf görünümünü sunmuştu.

Cora masanın diğer ucundan bana, “Belki Prenses Arianna ve Delta’nın konuşmaları bitmiştir,” diye fısıldadı. “Gidip onunla tanışabilir miyiz?”

“Daha değil. Delta’yla konuşacak çok şeyleri vardır. Size söylediğim gibi, o ve Ca-Prenses Arianna ile Ivy’nin yaşından beri birbirlerini görmemişler. Bu da yirmi yıl önceymiş.”

Ivy kafenin ön salonuna giden kapıya doğru bakıp, “Belki de birkaç aptal çocukla tanışmak istemiyordur,” dedi.

Ona doğru eğilip, ciddi bir şekilde baktım. Ivy’ye üstünlük taslayamazdım. Akıllı bir kızdı ve kimse ona patronluk taslayamazdı. “Sen bugün güzel bir ev tasarladın. Senin yaşında bunu başarabilecek başka birini tanımıyorum. Senin mimari yapıyı anlayış tarzından etkilendim. Eğer ilgini çekerse dondurma çubuklarından bir model yapmana yardım edebilirim. Benim yaşlı babam bana bir yapının temel bilgilerini öyle öğretmişti.”

Ivy omuz silkti. Ama kahverengi çilleri hafifçe pembeleşmişti. Neşeyle, kahverengi parmaklarıyla havaya bir altın pul yolladı. “Laney bana kitap okuyarak vakit kaybettiğimi söylüyor.”

“Kitap okumak asla vakit kaybı olmaz.”

“Cathryn kitap okumayı seviyor mudur sence? Yo, o çok güzel. Kitap okumaya ihtiyacı yok.”

“Yani güzel kızların aptal olmaları normal mi?”

“Evet. Sadece gözkapaklarını kırıştıtararak dikkat çekebili-

yorlar. İnsanlar onları güzel oldukları için akıllıdırlar sanıyor. Özellikle de güzel ve beyazsalar.” Gözleri kısıldı. “Tanrı vergisi.”

“Cathy’nin seninle aynı fikirde olmadığına bahse girerim. Kitap okuyor ve aptal değil.”

“O gerçekte neye benziyor? Hâlâ güzel mi?”

“Evet, güzel. Öncekinden daha değişik bir güzelliği var ama. Kendisi öyle düşünmüyor gerçi.”

Ivy’nin gözleri ilgiyle parladı. “Öyle düşünmüyor demek?”

“Hayır, şimdi kendini çok çirkin hissediyor. Kazadan sonra insanlar ona görünüşü yüzünden çok kötü davrandılar. Onunla tanıştığınızda bunu unutmayın. Söylediklerinize dikkat edin.”

Cora gözlerini açarak endişeyle çabucak, “Prenses Arianna’ya asla bilerek kötü davranmayız. Hemen bunu gidip ona söyleyeceğim.”

Küçük bir kız için çok hızlı hareket ediyordu. Ivy veya ben yakalayamadan iskemlesinden inip kapıya varmıştı bile. Açıp içeriye dalmış, ama biz ona yetiştiğimizde kapının aralığında durmuş ağzı açık ve dehşet içindeki fındık rengi gözleriyle Cathy’ye bakıyordu.

Delta, “Ne oluyor?” dedi. Cathy’yle ön salonda bir masada oturmuş çay ve peynirli çörekler eşliğinde açık yüreklilikle konuşuyorlardı. Cathy aceleyle ayağa kalkıp, ben ısındıktan sonra boynumdan aldığı eşarbını çekti. Yüzünü tam kapatmadığının farkındaydı. Bir çocuk üzerindeki etkisi korkunç olmalıydı, özellikle de Cora gibi kendisiyle en küçük üzüntü arasına bile koruyucu filtre koyan bir çocuk için. Delta bana, buna nasıl izin verdin gibisinden bir bakış fırlattı.

Cathy huzursuzca, “Sen Cora olmalısın,” dedi. Cora yerinden kıpırdamıyor, hiçbir ses de çıkarmıyordu. Cathy yıkıldı. “Cora, tamam. Bir şey söylemek veya merhaba demek zorunda değilsin.

Biliyorum biraz garip görünüyorum.”

Cora ona doğru siyah saçlı sinekkuşu gibi koştu. Bir iskemle kaptı, Cathy'nin yanına koydu, üzerine çıkıp uzandı. Küçük eliyle eşarbi kenara itti. Cathy donup kaldı. Cora onun yanık yüzüne eliyle yavaşça dokundu, sevgiyle okşadı. “Ne olduğunu biliyorum,” diye fısıldadı. “Pereform yüzüne üfledi değil mi?”

Prese Arianna filmlerinde Pereform ateş püskürten tehlikeli canavardı. Cathy, Cora'yı rahatlatarak ve şefkatle inceledi. “Evet, benim üzerime doğru nefesini verdi.”

“Sen yine de güzel prensessin.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Tabii ki. Ve burada olduğun için çok mutluyum!” Tenis ayakkabılarının ucunda yükseldi ve her iki kolunu açtı. Cathy onu kucakladı. “Senin yakutun çantamda duruyor.” Sesi titriyordu. Delta gözlerini siliyordu, benim de boğazım tıkanmıştı.

Cora çığlık attı. “Sende mi?”

Cathy onu sevgiyle yere bıraktı. “Kesinlikle. Hem bana şans getirdi.”

“Laney Teyze onun sadece bir taş olduğunu söyledi.”

“Hayır. Sihirli o.”

“Ya!”

Cathy'nin gözü orada öylece acayip ve savunmada duran Ivy'ye takıldı. “Ivy?”

“Iverem.”

Cathy içeride bir yere parmak basmıştı. Bahsettiğim megavat gülümseme? Şaşırtıcı karizma? Ivy'ye son hız bir ışık yolladı. “Senin çizdiğin resim de burada, taşların toplandığı oluk. Büyükannemin evinde bir çerçeve bulup oturma odamdaki dolabın üstüne kavanoz koleksiyonumun yanına koydum. Çok harika duruyor. Seni tanıdığımı sevindim, Iverem.”

Ivy işini şansa bırakmazdı. Gözlerini ayırmadan Cathy'ye doğru bir adım attı, sonra bir tane daha atarak Cathy'nin uzattığı elin yanında durdu. Sağlam olan sol eli. Cathy'nin diğerini arkasına sakladığını görebiliyordum.

"Bana Ivy diyebilirsiniz." Cathy'nin elini sıktı. Yarım bir sıkış, kıskırtıcı ve şaşkın. Yüzündeki ifadeyi çok kolay seçebiliyordum. *Cathryn Deen benim elimi sıktı. Ben de meşhur oldum şimdi.* "Bir kavanoz koleksiyonunuz mu var?" diye sordu. "Kavanozların içinde bir şey var mı?"

"Hayır, sadece boş kavanozları seviyorum. Garip değil mi?"

"Hayır, ama ben garip şeyleri severim."

"Çok iyi, ben de."

"Çok iyi."

Delta'yla göz göze geldik. Elini göğsüne koymuş, gülümsüyordu. Ağzını oynatarak, *Çok İyi*, dedi.

Arkamda, mutfaktan bir çift ayak dışarı fırladı. Delta'nın gülümsemesi yok oldu. Cathy'ninki de. Eşarbını yerine çekerek ön verandanın kapısına doğru yürüdü. "İzdiham mı var?" diye şaka yaptı.

Delta nazikçe yatıştırmaya çalıştı. Kolundan tutarak, "Tatlım, akrabalarını tanıman gerek, belki de en iyi zaman şimdidir," dedi. İki kolumu kaldırarak kapıyı tutmaya uğraştım ama nafile. Etrafımdan dolandılar. Pike homurdandı, "Faydası yok," dedi. Bu sanki vaftiz törenine benziyor. Cathy, Whittlespoon vaftizini bir keredede atlatmış. Sadece amin deyip, kenara çekilin."

Bütün sürü nazikçe ama tutkulu şekilde inceleyerek Cathy'nin etrafını sardılar. Kül rengi yüzüne bir gülümseme yapıştırıp Delta'nın her bir aile ferdini renkli anlatımıyla tanıştırmasını bekledi. Endişeli bakışları benimkine takılınca, sessiz alfabeyle *yü-züme bakıyorlar*, dedi.

Tek bir şey söyleyebilirdim. *Bırak baksınlar.*

Delta bana dönüp fısıldadı. “Thomas insanlar bu günü yüz yıl sonra hatırlayacaklar,” dedi. “Cathryn Deen efsanesi başladı.”

Cleo, yukarıya bakarak, “Tanrım Cathy’yi bizimle olması için buraya getirdin. Teşekkürler,” dedi. “Ama bu salonu akşam yemeği için ısıtmam gerek. Aceleyle köşedeki ocağa gidip koşu ayakkabılarının topuğuna çökerek kot pantolonunun cebinden uzun saplı bir gaz çakmağı çıkardı. Ocağın yanması için pilot deliğini ayarlayıp çakmağı çaktı.

Kütükler büyük bir gürültüyle tutuşarak turuncu ve mavi renkte alevler çıkardı.

Cathy ön kapıdan hızla çıkıp verandanın korkuluğuna sendeleyerek gitti. Kenardan aşağı perişan ve utanç verici bir şekilde kustu. Tırabzanlara asılmak üzere yerde duran süs ışıkları bobinin üzerine sıçramıştı kustumukları.

Delta, “Biri ıslak bir bez getirsin,” diyerek Cathy’nin yanına gitti. Bir kez daha kusarken onun alnını tuttu.

Ben bir tomar kâğıt peçete alıp verandanın kapısına doğru yöneldim. Ama Cleo ve Becka beni durdurdu.

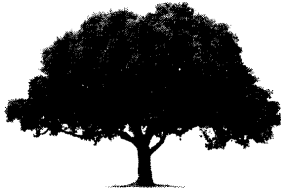
Becka, “Bir grup yabancıнын önünde Noel süslerinin üzerine kusmaktan daha feci ne olabilir?” diye sordu.

Cleo cevap verdi. “Yeni erkek arkadaşının yüzündeki kustumuklarını temizlemesi olur. Amin”

“Ben...” diye başladım.

Becka gülerek, “Tabii değilsin,” dedi.

Peçeteleri elimden aldılar ve ben de onlara izin verdim.

16. Bölüm

Cathy

O Gece Delta'nın Evinde

Uyandığımda karanlıktı, utanmış ama acıkmıştım. Delta'nın evinde pişen güveç ve mısır ekmeği kokularına odaklanmıştım. Delta'nın misafir odasındaki çam ağacından yatakta yatıyordum, antika bir saat akşam on gongunu vuruyordu.

Saat on muydu? Akşamüstünden beri uyuyor muydum? Kusarak başlayan tanışma töreninden sonra Delta beni aceleyle eve sokarak, birkaç kaşık "otlu yağ" dediği ev yapımı ilaçtan içmem için ısrar etmişti. Sonra bana temiz giysiler verip yatmaya zorlamıştı. Tek hatırladığım, uyumadan önce kendi çıkardığım horultulardı.

Şimdi yumuşak flanel çarşafı ve Delta'nın anneannesinin benzinin galonunun yirmi beş sent olduğu ve her medeni dağınık saçlı genç kızın çan şeklinde şapkasını kaşlarına kadar indirdiğinden etrafı görmek için kafasını arkaya attığı zamanlardan kalan elbiselerinden yapılmış yatak örtüsünü zoraki de olsa üzerimden attım. Eğer acıkmasaydım bu ata yadigârı, ipek kozası gibi yatağın içinde yıllarca kalabilirdim.

Üzerimde ayak bileklerime bile varmayan pijamalar, kafenin logosu olan eşofman üstü ve uzun çoraplar olduğuna aldırış etmeden ayaklarımı sürüyerek yarı loş koridora çıktım. Eşofmanın üzerinde büyük pembe harflerle slogan olarak *Domuz Yağında Pişen Yemeklere Akıl Sır Ermez* yazıyordu. Yüzümün yaralı tarafındaki saçımı düzelttim. Birilerinin etrafta olup olmadığını kontrol etmek için hafifçe öksürdüm. Kimse ilgilenmeyince de evin arka tarafında gördüğüm kocaman sevimli bir mutfağa yöneldim. Kapısı açık bir yatak odasının önünden geçerken içerideki gölgelere baktım. Cora ve Ivy yorganların altına kıvrılmışlardı, iki ev kedisi de onların yanında yatıyordu.

“Tüm masumiyetinizle uyuyun,” diye fısıldadım. Anaçlık hissiyle hayret verici şekilde duygusallaşmışım.

Mutfağı buldum ve aile fotoğraflarıyla dolu kemerli girişinde durup ocağın başındaki Delta’yı seyrettim. Çalışırken şarkı mırıldanıyordu. Yemek yapmak gibi basit bir işle meşgul olan biri nasıl bu kadar mutlu olabiliyordu?

Kimsenin fark etmediği insanlar vardır, ama dünya onların etrafında döner. Sessiz, güçlü, huzurlu olan kimselerdir, ama tekerleği meydana getiren tellerin bağlantı merkezidirler. Gerçek aileler sadece yavru lamazlar, hep birlikte dönerler. Tam merkezindeyse, her cins aile tekerleğinin ortasında, kan bağı veya başka türlüünde de bir merkez olur ve işte bu kişiler herkesi bir arada tutarak tekerleğin dönmesini sağlarlar.

Bir zamanlar ben kendimi merkez sanırdım, zira etrafımda dönmeleri için birçok kişiye maaş ödüyordum. Şimdi bu gerçeğe mahzun ve sakin bir ses çıkarabiliyordum: Unutulan bir güneşin uydusu bile değildim. Delta ocağından dönüp bana baktı. Nazikçe, “Bizim tatlı Crossroads sakini uyanmış ve yeniden pembeleşmiş,” dedi.

“Bugün bayağı bir gösteri yaptım, değil mi?”

“Evet. Hemen efsane oldun bile. Dalga geçmiyorum. Thomas’a da söyledim. Efsaneler mükemmel olmak zorunda değil. Aslında ne kadar çok sigilleri olursa o kadar iyi. Dedikoduculara ve tarihçilere anlatacak çok şey kalır. Bir kurbağanın poposunda-
kinden daha çok sigilin var. Yani iyi manada söylüyorum.”

“Teşekkürler ya.” Eski prenses şimdi kurbağanın poposu olmuş. Belki bir prens gelip beni öpücüğüyle değiştirir. Bu Thomas olamaz. Bu güne kadar bir adamın önünde hiç kusmamıştım.

Delta, “Hadi otur,” diye zorladı. “Ocak seni ısırmaz.”

“Emin olmak için bir tasma tak istersen.”

“Hadi canım. O eğitilidir.”

Mutfığa adımımı attım. Uzun çam ağacından kesilmiş masanın üzerindeki, at arabası tekerleğinden yapılmış şamdanlara ve altı gözlü profesyonel ocağına baktım. Delta mavi bir çorba tasına güveçten yemek doldurup, masanın üzerine koydu. “Sana sıcak mısır ekmeği getirene kadar bundan bir kaşık dene.”

Ocaktaki güvecin altında yanan mavi alevlere bakıp, yerimi masanın karşı tarafına değiştirdim. Yavaşça otururken ocaktaki alevlere gözlerimi diktim. Bir ocağın yuvasından fırlayıp seni kı-zartmaya ne zaman başlayacağı hiç belli olmaz. Çizgi filmlerde hep olur. Çorbanın kokusu beni cezbetmişti, sonunda tasıma baktım. “Bütün akşam kafede müşterilere yemek yaptın, şimdi de beni doyuruyorsun. Biraz ‘otlu tereyağı’ ndan ve çörek de yeterli olurdu.”

“Hiç sorun değil. Diğer insanların nefes alması gibi yemek yaparım ben. Hiç düşünmem bile. Demek benim ev yapımı ilacımı beğendin?”

“Tereyağı ruha iyi geliyor.” Fırından siyah demir bir tava aldı. Altın sarısı rengindeki mısır ekmeği kenarlardan taşmıştı. Kokusu çok lezzetli geliyordu. Bir kaşık kapıp koca bir parça güveçte piş-

miş eti ağzıma attım. Ağzımdaki lokma bitince, “Hayatımda hiç bu kadar acıkmamıştım,” dedim. “Geçen... geçen bahardan beri hiç böyle iştahım olmamıştı. O tereyağından ilacı yapmasını bana öğretir misin? Sanki iştah açıcıyla yatıştırıcı bir araya gelmiş gibi.”

Delta mısır ekmeğini keserken dudaklarını büzdü, sonra kase-
min yanındaki tabağa buharı çıkan bir dilim koydu. “Gizli bir
tarif o. Santa yapıyor.” Ses tonu çok doğaldı. “Bana hep getirir.
Ama sadece acil vakalar için kullanırız.”

Santa, Jefferson bölgesinin esrarkeşi. Mısır ekmeğini ağzıma
götürürken öylece kaldım. “Yani bana *esrarlı* yağı mı verdin
demek istiyorsun?”

Başını uzatıp, gözlerini şaşırmışçasına açtı. “Sen bölge şeri-
finin evindesin. Kanunu korumak için yemin etmiş biri o. Sana
verdiğim dağlardan toplanmış otlarla yapılan eski zaman ilacından
başka bir şey değil.”

Bir an düşündüm, çok yavaş düşündüm. Mısır ekmeğini ağ-
zıma attım ve omzumu silktilim. Tamam, kafam iyiydi. Uğursuz
ocak bana bakarken acıkmama şaşmamalı.

Delta elinde bir şişe Baltimore Chardonnay şarabı ve bir çift
dağınık mavi benekleri olan şarap bardağıyla karşıma geçip
oturdu. Şarabı doldururken, “Torunum bana bunlardan bir set
yaptı,” dedi.

Bardağı kaldırıp inceleyerek, “Çok güzel,” dedim.

Delta gülmeye başladı. “Beneklere çok bakma,” dedi.

“Hog Back’ın tepesindeki gökyüzü de aynı bu tonda mavi.
Bugün beni sevip sevmediğine karar verirken Ivy’nin gözleri de
aynı maviydi. Tuvalette Thomas’ın derisi de maviydi. Mavi, ev-
rensel iletişimin rengidir, sen de böyle düşünmüyor musun? Eğer
İsa bir renk olsaydı, Mavi olurdu.”

“Sanırım sana tereyağından çok fazla vermişim. Beş saat

geçse de sen hâlâ beneklerde İsa'yı görebilirsin."

Ben iki kâse çorba ve mısır ekmeğinin tümünü yerken Delta şarabını yudumladı. Yemek, yasadışı ilacı içine çektiğinden benim felsefi sersemliğimi biraz olsun yok etmişti. Yerini depresyona bırakmıştı. "İlgi odağı olarak hep rahat hareket ediyordum, şimdi ise yakılan bir ocak yüzünden kendimi rezil ediyorum."

Delta, "Hadi canım," dedi. "Şarap kadehini al, gidip güneşlenme odamda oturalım. Babam ve annem öldüğünden sonraki yaz Pike orayı eve kattı. İki ay arayla kalp krizinden peş peşe öldüler. O yaz boyunca Pike ve ben güneşlenme odasıyla uğraştık. Her çivide ağladığıma bahse girerim. Bütün o üzüntü hayırlı bir işe sebep oldu. Şimdi orası evde en sevdiğim köşe. Geceleri, hayata dair kafa yormak için iyi ve sakın bir yer."

Bitkin bir halde, bitkilerin ve hasırların olduğu camlı büyük verandaya doğru onu takip ettim. Köşcede elektrikli bir ısıtıcı çalışıyordu. Aradaki schpaya şaraplarımızı koyarak minderli sezlonglara uzandık. Oda koyun kocaman çayırına bakıyordu. Dağların tepesindeki açık kış gökyüzünde yarımay görünüyordu. Çimenlerin üzerinde soğuktan oluşan kırağı parlıyordu. Gümüşü karanlığı seyrettim. "Bu gece Thomas nerede? Benim kusmamı seyredip kulübesine kaçtı, değil mi?"

"Hayır, Pike, Jeb, Hâkim ve Dolores ile poker oynuyor, her zamanki grup. Kafenin arkasında Pike'ın bir karavanı var. Bir masa ve rahat koltuklar, buzdolabı, bazı geyik kafaları ve doldurulmuş hindileri olan bir karavan. Oyuncu kurtlar her Cumartesi gecesi oradadırlar."

Thomas buralarda kalmıştı demek. Eğer istersem gidip onu görebilirdim. Mavi benekleri onunla tartışabilirdim. Düşüncesi bile beni neşelendirdi.

Delta anlatmaya devam etti. "Biz diğerleri kafenin yan oda-

sında otururuz. Şarap içer, havadan sudan konuşur, o hafta elimizdeki yatak örtüsüyle uğraşırız. Bir iki ayda birini yapmayı bitirir, onu hediye edip yenisine başlarız. Yapılan yatak örtüsü bir çerçeve içinde hafta arası tavanda asılı durur. Göreceksin. Dikiş diker misin? Yatak örtüsü yapacak yeni birine her zaman yerimiz vardır. Deneyim gerekmiyor.”

Ona aptal aptal baktım. “Ben bu grubun içinde olabileceğimi düşünmüyorum. Bugün olanlardan sonra...”

“Kustun. Kimin umurunda?”

“Sadece kusmakla kalmadım, panikledim. Rezil oldum. Süslerini mahvettim. Seni ve aileni üzdüm. Büyükanneimin evindeki havuza atlayan Thomas’ı da unutmayalım. Benim... engellerim var, Delta. Fobiler, korkular. İnsanlar bana bakınca cildim kabarıyor. Açık bir alev gördüğümde korkudan ölüyorum. Araba kullanmaktan korkuyorum. Tek istediğim, olabildiğince az insanla temas ederek büyükanneimin evinde yaşamak. Böylece kendimi gülünç duruma sokmamış olurum.”

“Kötü bir başlangıç yaptın, o kadar. Bak bir plana ihtiyacın var. Kendini dünyanın içine yeniden rahat bir şekilde sokacak *bir tarif*. Büyükanneinin evinden başlayalım. Oraya elektrik ve sıhhi tesisat koydurmalısın. Orayı kendine uygun bir yer haline getirmeni o da isterdi.”

“Öyle mi diyorsun? Evi daha iyi bir hale sokabilirdi, ama yapmamış. Neden?”

“Ona öylesi uygundu. Orada bu şekilde büyümüştü. Ama senin de aynı şekilde yaşamayı isteyecek değildi.”

“Eski model bir ev. Sears mağazasından alınma öyle hazır ev yok artık. Özellikle de yenilenme görmemiş olan yok. Eğer orada değişiklik yaparsam eski bir Ming vazoya delik açıp abajur yaptırmaya benzer.”

“Mary Eve, zen felsefesine yatkın biriydi. Değişiklik iyidir derdi.”

“Thomas evi öyle seviyor. Ona büyük bir bağlılıkla bakmış. Onun düşüncelerine ihanet etmek istemem.”

“Orası senin evin tatlım, istediğini yaparsın.”

“Belki Thomas haklıdır. Günün birinde burayı terk edeceğimi, gerçek dünyaya geri döneceğimi söylüyor. O zaman bu evi ona saf antik değerinde vermeliyim. Sadece benim burayı terk etmemi bekliyor.”

“Eğer Thomas’ın senin burayı terk etmeni beklediğini düşünüyorsan, kafan sandığımdan da iyi demektir. Ona biraz şans ver, her dakika kapında olacaktır.” Göz kırptı. “Veya istediğin herhangi başka bir yerde.”

“Bir adamın yardımı olmadan kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerek. Ayrıca, hangi adam benim gibi görünen bir kadına dokunmak ister,” diyerek yüzümü işaret ettim.

Delta kaşlarını çatarak bana baktı. “Eğer kadınlar yatağa atılmak için mükemmel olmayı bekleslerdi, bütün ağaçkakan kılıklı, katır kadar çirkin erkekler yalnız kalırdı. Hayatlarında hareket olmazdı.”

Şaraptan koca bir yudum aldım. “Biraz selulit ve sarkma o kadar kötü görünmez. Ama benim yaralarım...”

“Cathryn Mary Deen! Beni dinle! Öldüğü zamana kadar büyükannenin poposu şişko bir tavuk gibiydi, yüzünde çiller ve lekeler, göbeğinde apandisit yarası vardı, elindeki eklemeler *artritten* şişmişti. Ama diğer on cyaletin kadınlarından çok daha fazla erkek bulurdu. Erkekler ona bayılırdı. Tavırlar önemli. Eğer sen kendini seksi buluyorsan, erkekler de öyle bulur. Eski standartlarını bir kenara bırakıp, kendinde neyin doğru olduğunu aramalısın, yanlış olanı değil.”

“Bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum.”

“Kendisi hakkında bildiklerini yeniden düşünmek zorunda kalan sadece sen olduğunu mu düşünüyorsun? Oğlumu anlatayım sana. Jeb, Ulusal Muhafız birliğindeydi. Irak Savaşı başladığında göreve çağrıldı. Orada altı ay kadar kaldı. Bir mayın yüzünden neredeyse ölüyordu. Eve geldiğinde bir yabancıydı. Çok kötü şeyler görmüştü, ama anlatamıyordu. Yastığının altında tabancayla uyuyordu. Becka’ya dokunduğunda ağlıyordu. Daha sonra öğrendiğimiz göre yanlışlıkla birkaç kadın ve çocuk öldürmüştü. Zavallı Becka ve çocuklar hem ondan, hem de onun için korkuyorlardı. Ben ve Pike da. Fırtınalı bir gece ortadan kayboldu, hepimiz deliye dönmüştük. Thomas ve Pike onu Şeytan Tepesi’nde buldular. Jeb aşağı atlayacaktı. Thomas emekleyerek kenara kadar gidip onu ikna etti. O tepede Thomas ona ne söylediyse, her ikisi de sır gibi saklıyorlar, bir şeyler değişti. Jeb iyileşmeye başladı. Şimdi gayet iyi ama eskisi gibi mi? Doğurduğum güler yüzlü, eğlenceye düşkün adam ilelebet yok oldu. Bu beni çok üzüyor.”

“Thomas onun hayatını mı kurtardı?”

Başıyla evet dedi. “Thomas’ın ümitsiz durumda olan birine söylenecek doğru sözü bilme yetisi var, değil mi?”

“Evet.”

“Sen de olaya şöyle bak. Yaptığı iyiliğe karşılık veriyorsun.”

“Hayır, ben onu yeni bir davranışa zorlayarak korkutuyorum. Evi korkunç hale getirmeyeyim diye bana sırtını dönmüyor. Bakarsın bir çivi söker, bir tahtayı yanlış cilalarım diye korkuyor.”

“Kendi evindekiler için cila kullanıyor ama.” Bardağıma biraz daha şarap koydu, sonra kendisinininkine de koyup koca bir yudum alarak bardağını bana doğru salladı. “Sana bir sır vereyim. The Log Splitter Girls var ya? Asıl adları Alberta ve Macy, onların gözü Thomas’ın spermelerinde.”

“Neden?”

“Adı açıklanmayacak buralı birinden iki çocuk yaptılar zaten.” Bana doğru eğilerek fısıldadı. “Santa.” Nerdeyse şarabımı püskürtüyordum. Delta arkasına yaslanıp devam etti. “Üçüncü çocuğu da istiyorlar ama diğer ikisinin de uyuşturucu otları yetiştiren hippie olan benzerlikleri fark edilmesin diye bunun genlerinde birazcık değişiklik olmasını tercih ediyorlar. Thomas’a çok hayranlar, bu yüzden de ona göz koydular. Ona ‘metroseksüel’ diyorlar. Sanırım saygılı davrandığı ve onların zor kadınlar kulübündekilerde gözü olmadığı için ona bu ismi takmışlardır. Her neyse, onu sperm verilen bir kabın ucunda ve damlalıkla görmek istedikleri kesin.”

Tam bu noktada bardağımdaki şarabı bitirip yenisini doldurması için uzattım. “Sence ilgileniyor mu bari?”

“Asla. Kimse ondan çocuğu büyütmesini istemese de başka bir çocuğun sorumluluğunu almaktan ödü kopuyor.” Bardağıma şarap doldurdu. “Ama onu Cora ve Ivy’yle birlikte görmelisin, baba olma için yaratılmış. Çok doğal davranıyor.” Duraksadı, şeyi masaya koyarken suratı asıldı.

“Bana şu hödükten çocuk yapmak istemediğini söyle lütfen.”

“Kim?”

“Gerald.”

Biraz tereddüt ettim. Gerald’la olan ilişkim çok soğukkanlı görünüyordu şimdi. “Bir anlaşma yapmıştık. Evet, tamam. Evlilik öncesi kontrat. Bebekler de bunun içinde yer alıyordu. İki tane. Zamanlama ortak kararımıza bağlı olacaktı. Avukatlarıma düzeltirmiştim. Eğer ben fark etmeden hamile kalırsam kürtaj yaptırmak benim seçimim olacaktı. Kürtaj hakkının olmasından yanayım, ama kendim için bu yolu seçer miydim bilemem. Bu yüzden kontratta açıkça belirtilsin istedim. Gerald seçimden dolayı memnun olmadı ama kabul etti. Gizlice vasetomi yaptırdığından bile şüphe

etmiştim. ‘Hödük...’

“Kontrata bu kadar özel hususiyetleri koyabiliyor musunuz?”

“Eğer bir adama âşıkсан ve güvенеcek kadar aptalsan evlilik kontratına ne istersen yazabilirsin.”

“Hadi şimdi gözünde öyle büyütme. Güzel elmalar olan ağaçtan çürük bir tanesini seçmişsin.”

“Biliyorum, anlıyorum. Erkeklerden nefret etmek istemiyorum. Sadece başka birine sırtımı dayamamalıyım.”

“Vay, vay. Bu çift taraflı ikilem sonunda çözümlenecektir.” Şarap bardağına uzun uzun baktı. Sonra, “Jeb doğmadan önce Pike ve ben boşanmanın arifesine gelmiştik. Yirmili yaşlarımızdaydık. On altı yaşında evlenmiştik. Sanki bütün hayatımız boyunca evliymişiz gibi hissediyorduk. Sonra...” derken sesi boğuldu. Şezlongda kıpırdandı, biraz daha şarap içti. Ay ışında çayırı seyretti. “Çok az kişinin bildiği bir şey anlatacağım sana. Thomas bile bilmez bunu.” Gözleri yaşla dolu, bana baktı. “İki çocuğumuz boğuldu.”

“Ne diyorsun, Delta?”

“İlk çocuğumuz. Pike, Jr. altı yaşındaydı ve küçük kızımız Cynthia, dört yaşındaydı, yaz okuluyla French Broad’a geziye gitmişlerdi. Buranın doğusundaki büyük nehir, bilirsin. Çok küçük-tüler, onlarla birlikte gitmeliydim. Santa bir zamanlar evliydi, karısı da çocuklara eşlik edenlerden biriydi. Genç ve akli havadaydı. Bilmeliydim. Arkasını döndüğünde ikisi de kaçmışlar. İki gün... sürdü... aramalar. Nehrin aşağısında cesetleri bulundu. Cynthia’nın suya düştüğünü, Pike’ın da onu kurtarmaya çalıştığını düşündük.”

“Çok üzgünüm.”

“Ölceğimi sandım. Pike’la benim aklımızı, kalbimizi, ruhumuzu kaçırmamıza ramak kalmıştı. Olanlar Santa’nın evliliğini

yıktı. Karısı kötü biri değildi, ama ondan nefret ediyordum ve onu affetmem imkânsızdı. Buraları terk etti ve bir daha dönmedi. Birkaç sene önce öldü. Bize bir mektup bırakmış, kendini hiçbir zaman affetmediğini yazmış. Yani *onun* hayatı da mahvolmuştu.”

Delta’nın yanaklarından yaşlar akıyordu. Bakışlarını ay ışığından ayırmıyordu. “Pike ve ben ne tarafa yöneleceğimizi bilemiyorduk. Suçlanacak biri yoksa kimi suçlayabilirdik? Çocukları geziye yolladığım için bana kabahat bulduğundan dolayı onu suçluyordum. O da, bize iyi bir hayat verememesi yüzünden onu kabahatli bulduğum için beni suçluyordu. Ashville yarı yolunda kereste fabrikasında uzun saatler işte olmasının yanı sıra, şerif yardımcısı olarak yarım gün çalışıyordu. Ben de bölge lisesindeki kantinde çalışıp, annelere artık yaşlanan ebeveynlerine bakmaları için yardım ediyordum. Pike’ın düşünce tarzına göre çocukları geziye göndermemin nedeni, çok yorulduğum için biraz dinlenmek istememdi. Ve onun yeteri kadar para kazanamaması yüzünden çalışmak zorunda olduğumu düşünüyordu. Çılgınca ve hüzünlü konuşmalardı, o zaman da anlamsız geliyordu, şimdi de.”

Şarap bardağını yanağına götürdü, sanki bir çocuğun yüzüne sarılır gibiydi. “Nerdeyse iki sene birbirimize dokunamadık. Pike içki içmeye ve Santa’yla uyuşturucu çekmeye başladı. Bütün hafta sonları kaybolurlardı, ne yaptıklarını bir tek Tanrı bilir. Ben mi? Balığa gitmek için buraya gelen bir iki adamla yattım. Bu itirafa ne dersin?”

Gözlerimdeki yaşları sildim. “O zamanlar mantıklı gelmiştir.”

Başını salladı. “Bebeklerim hayal bile edemeyeceğim şekilde ölmüşlerdi. Yaşamak veya ölmek hiç fark etmezdi. Kocam beni artık arzulamıyordu. Yani fark edecek ne vardı?” İçini çekti. “Pike o adamları biliyor. Oralara çoktan aştık.”

“Pike’la aranız nasıl düzeldi?”

“Büyükannen sayesinde. Hep yanımızda durdu. Birbirimizi neden sevdiğimizi hatırlarsak iyi olacağımızı söyleyip durdu. Annen gitmişti o zamanlar. Atlanta’da babanın hukuk bürosunda yardımcı avukat olarak kariyer yapmaya başlamıştı. Mary Eve yalnız ve vakti bol olduğundan her gün bize gelirdi. Evimiz yoktu, burada ormanda bir karavanda yaşıyorduk. Her gün gelir, çörek getirir ve benimle konuşurdu. Büyükanne ve büyükbaba Kendall’lar ölünce bana kafeyi bıraktılar. Kimse benim orayı yürütebileceğime inanmadı. Kendi annem, ki kaba biriydi, bunu hak etmediğimi, işkadını olamayacağımı, burayı ona ve babama satmam gerektiğini söyledi. Kafeyi açmak için gereken parayı da babamın bana vermesini engelledi. O zamanlar kafe sadece bir sandviççi dükkânıydı. Mutfakta ocak bile yoktu.

“Mary Eve başlamak için gereken parayı borç verdi. Bana yüreğimin sesini dinlememi söyledi. Etrafta aptal ve garip fikirlerim olduğunu her söyleyeni dinlersem, köşede parmağımı emerek otursam daha iyi edeceğimi anlattı. *Domuz yağında pişen yemeklere akıl sır ermez, onun sana verdiğiyle yemek yapmaksa yine sana düşer.*”

“Böylece yemek yapmaya başladım. Aylarca günde on sekiz saat yemek yaptım. Gelen herkesi doyuyordum. İnsanların benim yaptığım yemeğe ihtiyacı vardı, benim yemeklerimi beğeniyorlardı. Biraz olsun canlanmıştım. Bir gün baktım, kapıda Pike duruyor. Çok az konuştuğumuzdan mesafeli davranıyordu. Ama şimdi yanıma gelmişti. Mutfağa girip, ‘Bulaşıkçıya ihtiyacın var mı?’ diye sordu. ‘Tabii yardım edersen sevinirim,’ dedim. Eviyenin oraya gidip kollarını sıvadı, bulaşıkları yıkamaya başladı. Barışmamız büyük bir olayla değil, küçük şeylerin birikmesiyle oluştu. Bir gece kapattıktan sonra karavana gittik, küçük yatak odasına

girince sevişmeye başladık. Yavaş ve emin adımlarla iyileştik. İki yıl sonra Jeb doğdu.”

Çoktan gözyaşlarım ip gibi akıyordu. Delta uzanıp saçımı okşadı. İkimizin de üzüntülerini hafifletiyordu. Şarap bardağını tutan yaralı elimi alıp iyice sıktı. “Ben insanları doyuruyorum,” diye heyecanla fısıldadı. “Yüreğimden ve umutlarımla, onların aç oldukları her yerlerini besliyorum. Yaptığım iş bu. Ruhlarını besliyorum. Kötü zamanlarda ilerlemek için tek gereken bu. Onlar için, benim için. Tıpkı büyükannenin yaptığı ve senin de yapacağın gibi. Thomas’ın da. Nasıl yapılacağını öğrendiğinizde aynıını yapacaksınız.”

Bacaklarımı şezlongdan indirip karşısına oturup başımı onun kine doğru eğdim. “Seni hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım,” diye hiçkıldım. “Seni seviyorum, kuzen.”

Belli ki bu metanetli sözler Delta’nın bile dayanamayacağı cinstendi. Ağlamaya başladı, hiçkırıkları arasında, kesik kesik nefes alarak, “Ben de seni seviyorum kuzen,” diyebildi.

Elbette, salya sümük ağlama krizimizin arasında arkamızdaki kapının açılıp kapandığını duyduk, arkasından da sert adım seslerini hissedebiliyorduk. Gözlerimizi kolumuza silerek, burnumuzu ve boğazımızı temizleyerek, soluğumuzun normale dönmesine çabalayarak hemen toparlandık. Ahenkli burun çekişlerimiz duyuluyordu.

Delta kahkaha atarak, “Sarhoş olmasaydık daha güzel görünürdük,” dedi.

“Sen en azından sarhoşsun. Ben hem sarhoşum, hem de ottan kafam iyi.”

“Sus. Pike geliyor, Thomas da arkasından.”

Erkeklerin uzun boylu silüetleri mutfaktan güneşlenme odasına geçen kapıyı kaplamıştı. Tezgâhın üzerindeki lambadan çıkan

ışık arkalarından vuruyordu. Karanlıkta yüzlerimizi görmediklerini umuyordum, biz onlarınkini sadece arkadan vuran ışığın gölgesinde siluet olarak görüyorduk.

Pike ağır ağır konuşarak, "Burada her şey yolunda mı?" diye sordu. Sesinin tonundan yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladığını söyler gibiydi.

Delta, "Sadece yemekten konuşuyorduk," diye cevap verdi. Sesi ağlamaklıydı. Nerdeyse boşalmış şarap şişesini kaldırıp, "Ve şaraptan," dedi.

"Ve şarap," diye tekrarladım. Doğru söylemek gerekirse ağzımı yayarak söylemişim.

Thomas kaptıya dayandı. Ellerini ödünç aldığı tulumun ceplerine soktu. Yumuşak kot kumaşı uzun bacaklarını sarmıştı. Tulumun askılarının üzerinde omuzları lambanın ışığında daha da geniş görünüyordu. Eşofmanının kollarını dirseklerine kadar çekmişti. Kolları kalın ve hoştu. Eşofmanının yuvarlak yakasının üzerinde boğazının kenarı arkadan vuran ışıkla güçlü bir çizgi oluşturmuştu. Bir tulumun bu kadar erotik olacağını kim düşünebilirdi? Nazıkçe, "Miden daha iyi mi?" diye sordu.

"İyiym, teşekkür ederim." Delta'ya baktım. "Hadi yatalım. İyi geceler, kuzen."

Bir kolunu boynuma dolayıp sıkıca bana sarıldı. "İyi geceler, kuzen. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yo. Miss Georgia güzellik yarışmasına katıldığım da kulak enfeksiyonu sayesinde vertigo olmuşum. On beş santimlik topuklu ayakkabılar ve yüksek kesim mayoyla göğüslerimin üzerinde koca Miss Atlanta yazan bant olduğu halde yürümüşüm. Kahrolası bant omuzuma iyi tutturulmadığından ya öylece yürüyecektim ya da puff diye düşecekti. Ben o mayolu yarışmayı kazanmış biriyim. Bu mu?" Elimi salladım, kendi sarhoşluğumu

kastederek, “Çocuk oyuncağı,” dedim.

Delta gülerek, “Tamam Miss Atlanta, hadi yatağa yollan bakalım. Thomas hanımefendiye sorgusuz sualsiz pistin sonuna kadar eşlik eder misin, lütfen.”

“Pistin sonuna kadar gideceğinden emin olabilirim ama sonra kanatlarını sallayıp iniş takımlarına takılarak düşmeyeceğini garanti edemem.”

Ayağa kalktım. Hiçbir zaman içki içip kendimi kaybetmemiştim, içkimi tutabilirdim. Yüzüm ağlamaktan şişmişti ve pijama partisine katılan evsizler gibi giyinmiştim. O anda hayatta tek istediğim şey, evin ışıklı kısmından geçip yatak odama kadar elimden geldiğince hızlı ve *canlı* şekilde gitmekti. “Yolumdan çekilin. Uçuşa hazırım.” Delta’nın grileşen koyu saçını okşadım. “Sana altın vurgulamalar yapacağım.”

Güldü. “Acıtır mı?”

“Emek olmadan yemek olmaz. Güzellik insanın tavırlarındadır. Hayat vurgularla dolu bir kutudur. Neyse işte. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Pike’in önüne gelince iri, orta yaşlı baba görünümüne dayanamadım. “İyi geceler Şerif Kuzen. Biliyor musun büyürken halalarım *Gunsmoke* filminin tekrarlarını seyrettim,” diyerek göğsüne sevgiyle vurdum. “Sen James Arness’e benziyorsun. Hani şu Şerif Matt Dillon?”

Ağır ağır konuşarak, “Teşekkür ederim, Miss Kitty,” dedi.

“Bir şey değil.”

Mutfağa geçerken Thomas’a bakmaktan sakındım. “Beni salona geri götürmene gerek yok, Festus.”

Uzun çoraplarım mutfağın dümdüz yerlerinde kayınca beni dirseğimden tuttu. “Kahretsin, Miss Kitty, aynı fikirde değilim.” Sıcak bir çelik gibi olan eli kolumu sıkıca sarmış halde misafir

yatak odalarına doğru yollandık. “İyi misin?” diye fısıldadı. “Sen Delta’yla mı ağlıyordun veya Delta seninle mi ağlıyordu?”

“İkisi de. Biz iyiyiz.”

“İyi.”

Ağzımın kenarını elimle kapatarak gizlice, “Pike ve Delta bizi dinliyor. Kızlar şu odada uyuyorlar. Sus. Kulakların davarları vardır. Yani duvarların kulakları vardır.”

Gölümsedi. “Konuşan sensin. Bak burada bir ironi var. Sen sarhoşsun, bense ayık.”

“Sarhoş olduğunda nasıl olursun?”

“Sessiz, hem de çok sessiz.”

“Ben sessiz olmam.” Yatak odamın kapısında sendeleyerek durdum. “Ben *Geveze Cathy* olurum. şu bebekleri hatırlar mısın? Arkalarında bir ip olanı? Babam bana hep onlardan alırdı. Yeniler, eskiler. 1970’lerdeki bebeklerin seslendirmesini Maureen McCormick yapardı, bilir misin? Evet, Marcia Brady. Marcia, Marcia, Marcia. Benim sarışın, esmer, kızıl *Geveze Cathy*’lerim vardı. Hatta zenci bir tane de vardı. Kâhya kadının kızına Noel hediyesi olarak almıştık. Evet, bizim siyahi bir kâhya kadınıımız vardı, adı ‘LaRynda’ ydı ama ben ona ‘Bayan Washington’ derdim zira babam daha saygılı olduğunu söylerdi, ama onun yağmurda ve kar yağarken otobüsü dışarda beklemesine gönlü razı olurdu. Siyahi hizmetkârların çalıştığı, valinin oturduğu yerin yakınında yaşadığımız Buckhead mahallesinin sokaklarında otobüs hizmeti de vardı. Çok eski moda ve tertemiz bir yerdi. Neyse, siyahi bebek *Geveze Cathy*’yi LaRynda’nın benim yaşımdaki kızı için seçmiştim ama ona verdiğimde, ‘Ben seninkiler gibi beyaz bebek istiyorum,’ dedi. Ben de, ‘Nasıl olur?’ dedim. Sharon, adı Sharon’dı, ‘Çünkü siyahi kızlar çirkin,’ dedi. ‘Bunu nasıl düşünebilirsin?’ diye sordum. Sharon, “Bize baktıklarında kimse bizi görmüyor bile.

Ama *seni* herkes görüp, ne kadar *güzel* olduğunu söylüyor,' dedi.

Her neyse, onunla değiş tokuş yaptım, ben zenci *Geveze Cathy*'yi aldım, ona da benim sarışınlardan birini verdim. Ama biliyor musun bu çok üzücü, işlerin değiştiği için seviniyorum. Ama şimdi bile siyahi kadınların güzel oldukları için saygı gördüklerini düşünüyor musun? Ben sanmıyorum." Derin bir nefes alıp ona temkinli bir şekilde baktım.

Thomas kuru bir sesle, "Şu ip nerede?" diye sorarak arkamı çevirip baktı. "Ona bir düğüm atmak isterim."

"Artık kimse benim iplerimi çekmiyor. Bağlanmış ip yok. Kimsenin kuklası değilim."

"Bu gecelik ip benzeşimlerini tükettin sanırım."

"Gevezelik ediyorum. Bunu biliyorum." Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım, sonra da kollarımı kendi bedenime dolayıp odamın açık kapısına doğru geriledim. "Hummer"ın aküsünü bitirdim, benzinsiz kaldım. Senin havuza atlamana sebep oldum, kafede kustum, şimdi ise kafam iyi, susmak bilmiyorum. Çok gerginim. Sen beni çok geriyorsun. Diğer erkekler gibi değilsin."

"Bunu bir kompliman olarak alıyorum."

"Dahası, kâbuslar görüyorum, uyumaya korkuyorum. Benimle birazcık oturur musun? Üzerine saldıracağım sanma."

"Pis pis konuşmana bayılıyorum."

"İyi o zaman. Gel, otur."

Arkamda Thomas, odaya girdim. Lambayı açtı, kapıyı açık bıraktı. Bu beni hem mutlu etti, hem de üzdü. Ya centilmen biriydi, ya da ilgilenmiyordu, ya da ikisi de.

Bir keresinde, bir erkek arkadaşımınla nedensiz yere ayrıldığı-mızda bana, *Sen bir erkek istemiyorsun, bir anı istiyorsun*, demişti. Haklıydı. İstedğim her erkeği elde edebilirdim, yani ortada pek zorlanacak bir şey yoktu. Hemen sıkılırdım. Şimdi sadece bir er-

kekle birçok anım olsun istiyordum, Thomas Mitternich, ama korku ve yaralar içinde sıkışıp kalmıştık. Onunkiler ve benimkiler. Sanki görmüyormuş gibi, “Şurada bir sandalye var,” dedim. “Yatağımın yanına getir lütfen.” Sonra yorganın altına girdim. Sandalyeyi çekerken ben de bir kuşun yuvasını özenle yaptığı gibi yorganımı ve çarşafımı düzelttim. *Yüzünün sağ tarafına yat, yastığı biraz kabart, sağ kolun doğal bir şekilde kıvrılsın, sağ elini yastığın altına sakla. Evet! Yaraların saklandı.* Sağ tarafıma yaralı yüzümün üzerine yattım, yastığın içine gömüldüm. Şimdi eskisi gibi görünüyordum. Tabii hiç kımıldamadığım sürece.

Thomas, kaşları çatık ve sorgular gibi bana bakarak sandalyeye oturdu. “Ne yapıyorsun? Yumurtalarının üzerine mi yatmaya hazırlanıyorsun?”

“Poz veriyorum. Bütün hayatım bundan ibaret. Bu yana eğ başını, o tarafa bak, göbeğini içeri çek, ışığı bu taraftan al. Şimdi yeni pozlar öğrenmem gerekiyor. Eğer iyi çalışırsam, yüzümün kötü tarafını insanların göremeyeceği açıda ayarlayabilirim.”

“Kötü olan taraf yok. Sadece yüzün var. Bunu yapma. Boyunun tutulacak.”

Birkaç kez daha kımıldayarak, “Acıyan bir bakış yerine boyununun tutulmasını tercih ederim.” Sonunda Pompei’nin külleri arasında yarı saklanmış bir Yunan tanrıçası heykeli gibi yatağa gömülerek rahatladım. Görüntü tamamdı. “Ben bir geyşa olarak yetiştirildim,” diye açıkladım. “Süs bebeği olmak üzere eğitildim. Ödüllü bir besi ineği gibi, beni böyle görmenin daha iyi olduğunu söyleme lütfen. İnsanlar benim için, ‘Bir sanat eseri’ derdi. Küçük bir kızken ressamı babama, benim onlar için poz verip veremeyeceğimi sorarlarmış. Babam çok gurur duyardı. Bana, ‘Bundan bin yıl sonra koleksiyoncular ve tarihçiler senin portrelerini hayranlıkla seyredecek. Güzelliğin ölümsüz olacak,’ derdi.”

Thomas kaşlarını çattı. Sandalyeyi kenara çekti ve yere benim başımın yanına çöktü. Antika yatak öylesine alçaktı ki doğrudan bana bakıyordu. Kollarını yatağa koydu ve yumruğunun üzerine başını dayadı. Tek yanan lambanın ışığında samimi bir şekilde yakınlaşmıştık ki aramızdaki küçük mesafeden nefesini yanaklarımda hissedebiliyordum.

“Sen hâlâ güzelsin,” diyen sesi alçak ve boğuktu. “Evet, güzelsin. Sana bakmak çok hoş. Ama bunun yeni model bir Mona Lisa olmanla bir ilgisi olmadığını söyleyebilirim.”

“İltifat beklemiyordum. Sadece... kendimde neyin iyi olduğunu biliyor ve sana göstermek istiyordum.”

“Başının yarısını yastığa gömerek beni etkilemeye uğraşmana gerek yok.”

Gözlerime yaş birikti, kırpıştırarak geçiştirdim. “Babamın ailesinin bir kolunun Güney Carolina’da bir fidanlığı var. Orada esirlerin kulübesi bulunuyor, misafir odası olarak kullanıyorlar. Oraya ‘Hizmetlilerin evi’ diyorlar, esir demiyorlar. Çok daha nazik geliyor kulağa, değil mi? Bence mutluluk kendini toplumda nasıl gördüğünle ilgili. Ben geysayım. En azından öyleydim ve bu durumdan da mutluydum. Senin bunu bilmeni istedim.”

“Eğer kabarık yastığa stratejiyle gömülmüş bir şekilde bana bakmak seni mutlu ediyorsa, varsın olsun.” Duraksadı. “Ama başın koca bir mantar tarafından yutulmuş gibi görünüyor.”

Kıkırdadım. Hayret. Beni güldürmeyi başarıyor. “Aynı anda ağlamak ve gülmek isteyecek kadar sarhoşum. Hem de... Santa’nın otlardan yaptığı tereyağını biliyor musun?”

“Evet, tamam bu birçok şeyi açıklıyor.”

“Git, *git* de kendini kurtar. Birkaç saat tavana konuşurum, sonra da uykuya dalarım.”

“Benim yerime tavanla konuşmayı mı tercih edersin?”

“Hayır, seninle konuşmayı seviyorum. Güvenli seks gibi, dokunmadan sevişmek sanırsın.”

“Demek öyle.”

“Şahsi bir şey değil. Bana dokunmanı istemem. Kimsenin dokunmasını istemem. Yaralarım yüzünden bana dokunulmasına dayanmamam.”

Yumruğunu açtı, yorganın altındaki omuzuma doğru parmağını uzatarak sinsi bir bakışla, “Kendimi tutabilir miyim bilmem. Her an omuzuna dokunabilirim.”

“Lütfen bu şaka değil.”

Elini indirdi. Bana şefkatle baktı. “Sana dokunmayacağım, söz veriyorum.”

“Gücümün nerede olduğunu artık bilememek beni çok korkutuyor. Eskiden, belliydi. Erkekler beni arzulardı, kim ve nerede olursa. Hayattaki durumumun farkındaydım. Her zaman eğlenceli değildi. Kendin hakkında bildiklerinin cinsel bir mercekten bakılması hoş değildi. Erkekler utangaç veya huzursuz veya savunmada olurlardı... veya diğer bir uçta Gerald gibi kendine güvenen kiskanç ve burnu havada. Ama şimdi karşımda duran sen ‘yukarıdaki hiçbir’ şıkkına uyuyorsun. Senin için bir çerçevem yok. Geyşa okulunda bize senin gibi bir adamı öğretmediler.”

“Ben cinsimin tek örneğiyim.”

Ona bakıp gülümsedim, o da bana gülümsedi. Ciddileşerek, fısıldar gibi, “Karın nasıl biriydi?” diye sordum.

Donup kaldı, yüzündeki ışıltı kayboldu. Bakışları uzaklaştı, onu görür gibiydi. “Akıllı, güzel, çok zengin biriydi. Kolej yıllarında tanıştık. Kolejde değil ama. Bir spor barında çalışıyordum. Barmenlik yapıyordum. O da fakir semtleri hayır işleri için dolaşıyordu. Harvard’dan evine dönmüştü. Ailesi bizim blok evleri almıştı. Bir bakıma ev sahibim oluyordu.”

“Karin Harvard’da mı okumuştı? Sadece akıllı değil... Bu Harvard.”

“Hukuk mezunuydu. Sınıf birincisi olmuştu.”

“Mesleğini yaptı mı?”

“Sadece bir iki yıl. Sonra Ethan doğdu, o da evde çocuğuna baktı.”

“Bu durumdan mutlu muydu?”

“Başlangıçta öyle sanmıştı. Ailesinin isyankâr olan çocuğuydu. Benimle evlenmek onlara günlerini göstermek gibi bir şeydi. Ama kız kardeşiyle çok yakındılar. Kız kardeşi hep onun arkasını kollardı. Sosyo-ekonomik sınıfının altında biriyle evlenmek olduğundan daha romantik görünmüştü herhalde.”

“Ama genç yaşta çok ünlü bir mimar olmuşsun. Biri senden nasıl olur da etkilenmez?”

Hüzünle gülümsedi. “Benimle flört mü ediyorsun?”

“Hayır, hayatımda ilk defa bir adamla dürüstçe konuşuyorum. Eminim sabah pişman olacağım.”

“Bizim sırrımız olarak kalır.”

Bir saniye onu inceledim. Sonra, “Evliliğin inişli çıkışlıymış, ama oğlun olduğu için mutlu olmuştundur.”

“Kesinlikle.”

“Yalan söyleyemeyeceğim ve kaybetmenin ne kadar zor olduğunu hayal...”

“Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum,” diyerek biraz uzaklaştı. “Şahsi bir şey değil. Benim de kendi kâbuslarım var.”

Delta’nın çocuklarını ona söylemeli miydim? Ona yardımı olacağını bilseydi kendi söylerdi elbet. Bana itiraf etti. Ama bu özel bir sırdı. Ama belki... “Delta senin geçirdiklerini çok iyi anlıyor, belki de tahmin ettiğinden daha çok. Sana ancak bu kadarını söyleyebilirim.”

Thomas başını yana eğdi ve kısık gözlerle bana baktı. Yaptığım göndermenin yerini bulduğunu anladım. “İlk iki çocuğu değil mi? Duymuştum.”

Homurdandım. “Benden değil ama.”

“Pike bana anlattı.”

“Ya!”

“Burada sırlar küçük çevrelerde dolaşır ama duyulur. Fark etmez. Arkadaş arasında kalır.”

“Tamam. Sadece arkadaş olalım.”

Sanki meydan okurmuşçasına, “Sadece arkadaş olalım, tamam. Bir fikrim var. Biz yeni doğmuş bakireleriz. Gençler arasında rağbet görüyormuş diye duydum. Önce *ben* sana ne zaman kaybettiğimi anlatacağım. Yani bekâretimi demek istiyorum.”

Mideme korku girdi. Bekâret hikâyelerini paylaşmazdım. Kimseyle. Eğer anlatırsam da uydururdum. Ama Thomas’a yalan söylemek istemiyordum. “Yani, hadi anlatmayalım...”

“Ben on altı yaşında, o da on yedi yaşındaydı. Peltek bir dili ve üstü açılan VW böcek arabası vardı.” Kaşlarını kaldırdı. “Evet, benden büyük bir kadın, üstelik konuşma özürlü ve bez çatılı arabası vardı.”

“İyi bir seçimmiş.” Başka bir şey söylemedim.

Bir iki uzun saniye sessizlik oldu. Thomas diliyle bir ses çıkardı. “Ben kendiminkini açıkladım. Şimdi sıra sende, bekâret hikâyesi anlat.”

“Sıkıcı, çok sıkıcı, anlatmaya değmez.”

“Kanlı detaylar gerekmez.”

“Sus ya!” Gözlerimi devirerek, “Centilmen bir erkek bir hanımdan böyle bir bilgi almak için ısrar etmez.”

Yüzüme bakarken biraz suratı asıldı. “Cathy sorun ne? Sana ne oldu?”

Sessizleştirdim. Ondan gözlerimi kaçırmak istedim, ama başaramadım. *Zaten bir şeyler sezinledi. Konuşsan iyi edersin. Hastanede seninle özel ve utanç verici dakikalar geçirdi, yaralarını gördü, tuvalette seni yarı çıplak da gördü. Konuş onunla.*

“On üç yaşındaydım,” diye itiraf ettim. “O kırk yaşlarındaydı. Fotoğrafçı. Benim özel portföyümü hazırlamak için babam tutmuştu. Stüdyoda bir akşamüstüydü. Hayır, tecavüz değildi.”

Thomas bu bilgiyi sindirirken gözleri donuklaştı. Bir an için itiraf etmekle hata ettiğimi sandım. Sonra çok yumuşak bir sesle, “Her zaman için o yaşta bir adamın on üç yaşındaki bir kıza cinsellikten söz etmesi tecavüzdür.”

“Pişkindim, kendimden çok emindim. Olgun erkeklerle flört etmekte ustalaşmıştım. Cinsel cazibemin de tamamen farkındaydım. Öyle olgun bir adamın beni arzulaması gururumu okşar diye... düşünmüştüm. Benim için bir zaferdi. ‘Bak nasıl da erkekleri kontrol edebiliyorum,’ der gibi. Sonra ne kadar saf olduğumu aslında onun beni kontrol ettiğini anlamıştım. Benim için öğrenmesi çok zor bir ders olmuştu.” Şimdi bile utançtan yüzüm kızarmıştı. “Daha önce kimseyle bu hikâyeyi anlatmamıştım.”

Thomas gözlerini bir an için kapadı. Tekrar açtığında hâlâ kızgın ama şefkatli bakıyordu. “Bana güvendiğin için teşekkür ederim.”

“Gerçekten ne düşünüyorsun? Kibar olma. Doğruyu söyle.”

Çenesi gerildi. Yüzüme dokunmak için elini uzattı, ama ben geri çekilince durdu ve elini yorganın üzerine koydu. “Demin söylediğimde samimiydim. Sen sadece bir çocukmuşsun ve tacize uğramışsın. O piç herif hadım edilmeliydi. Düşüncem bu. Konu kapanmıştır.”

Gözlerine bakmak istedim. *Dürüst davranıyor. Benim masumiyetim onun için bu kadar basit.*

“Bana bakışın ve beni görüşün çok hoşuma gidiyor,” diye fısıldadım.

“Fotoğrafçılarla ilişkilerinde sevgi ve nefreti bir arada yaşamı anlayabiliyorum.”

“Onların beni kullanmasından çok, benim onları kullanmamla gurur duyardım. Ama artık öyle değil. Onlar kazandı. Ölümle burun burunayken fotoğraf merceğine baktığımı hiç unutmayacağım. Fotoğrafçının yüzündeki keyfi unutamam. Bir daha fotoğrafımın çekilmesini istemiyorum. Asla. Ehliyet için bile poz veremem.”

“Eğer hayatın boyunca fotoğrafçılardan kaçarak yaşarsan son gülen yine onlar olur. Fotoğrafının çekilmesinden endişelenme. Bununla başa çıkman için sana yardım ederim.”

“Büyükanneimin çiftliğini bulmaya gelen fotoğrafçılarla uğraştığın gibi mi?”

Kaşının birini kaldırdı. “Benim bütün sırlarımı biliyorsun.”

“Delta söyledi. Hapse girdiğini de anlattı.”

“Sadece hapis olsa iyi, prangalılar çetesindeydim. Ağır iş. Hadi ama. Biraz sempati göstermeni bekliyorum.”

“Yaratıkları tazyikli suyla yıkamışsınız.”

“Hayır, ben *Baptist Maymun Heykellerini* tazyikli suyla yıkadım.”

“Ne?”

“Bu da, başka bir gece yatağa yatırma hikâyesi olsun.”

“Thomas, neden benim için hapse girmeyi göze aldın? Ben saf biri değilim, öğrenmek istiyorum.”

Yavaşça ayağa kalktı, ağırdan alarak beni korkutmamaya özen göstererek eğildi. Derin bir nefes aldım, garipçe kımıldandım, başımı gömdüğüm yerden çıkarıp yüzümün kötü görünen tarafını ışığa ve ona doğru döndürdüm. Beni çok hafifçe, ağır ağır dudağımdan öptü. Hemen gözlerimi kapayıp bu duyguyu içime sindirmek isteyeceğim cinsten bir öpücük. Aramıza gece ve meç-

hul hoş karışımların gölgeleri sızdı.

Thomas yüzüme bakacak kadar geri çekildi. "Bu sorunu cevaplıyor mu?" Lambayı söndürdü ve odadan çıktı.

Karnımın tam orta yerinde bir nokta var, göbek deliğimle edep yerim arasında. Doğru adamın parmak uçları o tatlı noktayı yavaş ve yoğun hareketlerle okşadığında beni eritir, kemik yığını gibi hissedeceğim bir gevşekliğe sürükler. Thomas bana dokunmadan o tatlı noktayı okşamıştı. Hayret.

Kazadan sonra ilk kez, yaralı elimi bacaklarımın arasına götürüp orgazm olana kadar kendimi okşadım. Sonra kolayca uykuya daldım, rüyamda da ilk defa alevler yerine hoş bir sıcaklık hissiyle Thomas'ı gördüm.

17. Bölüm

Thomas

Ertesi Sabah

Bir gece önceki karmakarışık duyguların sarhoşluğuyla Delta ve Pike'ın oturma odasındaki kanepede uyandım. Bir elim farkında olmadan koca tulumumun içindeydi. Rüyamda Cathy'ye dokunduğumu ve bu süreçte de kendimle de oynadığımı görüyordum. Nerede olduğumu anlamaya çalıştığım sırada Cora'nın fısıldamasını duydum. "Kaşıntısı tuttu herhalde."

Dışarı çıkardığım elim Sibirya soğuğu gibi olan sehpaye çarpınca orada bıraktığım bir bardak su devrildi. Kalkıp oturdum. Cora ve Ivy kanepenin diğer ucunda ayaktaydılar, üzerlerinde küçük avcılarının giydiği gibi parlak turuncu renkteki pelerinleriyle bana bakıyorlardı. Görünüşe bakılırsa hem günaydın demeye hem de veda etmeye gelmişlerdi. Üstelik pazarlık ettiklerinde çok daha fazlasını elde etmişlerdi. Ivy kurnazca bana kaş göz işareti yapıyor, Cora da bir şey olmadığı halde gülümsüyordu.

"Günaydın," dedim. İş üzerinde yakalanırsanız hiçbir şey olmamış gibi davranmak en iyisidir.

Cora isteksizce, "Teyzemiz gelmiş, gitmemiz gerekiyor," dedi.

Ivy, "Cathy büyükannesinin evine gitti bile," diye bilgi verdi. "Şerif onu götürdü. Cathy, Delta'ya herkesin uzak durmasını söyledi. Ya dibe batacağını ya da yüzeye çıkıp yüzeceğini söyledi. Kimsenin ona can yeleği uzatmamasını zira kendi başının çaresine bakması gerektiğini de ilave etti." Ivy'nin taş gibi duruşu biraz yumuşadı. "Dikiş dikebildiğini hiç sanmıyorum. Laney Teyze'ye perdeleri dikebileceğini söyleyince teyzem de kabul etti."

Cora'nın gülümsemesi azalarak, "Laney Teyze, bir dahaki sefer hapse girdiğinde Delta ve Cathy'yi arayacağına dair söz verdi," dedi.

"Bu iyi bir fikir," diyerek kanepeden kalktı. "Ben de size ceptelefonu numaramı veririm, siz de beni ararsınız."

Cora sevindi, Ivy soğuk bir şekilde, "Ya Çapkın yine telefonu yerse?" diye sordu.

"Ö zaman Çapkın'ı arayın, ben de onun midesinden sizi duyarım."

Cora kıkırdadı. Ivy'nin bile dudağının kenarında gülümseme belirdi. "Cathy de bize numarasını verdi."

"İyi."

"Üzerindeki yatak örtüsünü o koydu."

"Hangi yatak örtüsü?" diyerek aşağıya baktım. Misafir odasının yatak örtüsü orada duruyordu, üzerine sakalının rengine kıllar saçılmıştı. Ivy onları işaret ederek, "Cathy sakalını düzeltti. Biz de seyrettik," dedi.

Çenemi yokladım. Testereyle kesilmiş gibi olan sakalım şimdi tertemiz yuvarlak bir şekilde düzeltilmişti. "Nasıl görünüyor?"

Cora, "Çok yakışıklısın," dedi.

Ivy omuz silkerek, "Gamzelerin var," dedi.

"Beni şımartmayın," diyerek yatak örtüsünü dikkatlice katladım. Sakalımın kıllarını topladım. Cora kedilerden birini görüp ona veda etmek için odadan fırladı. Kafamı kaldırdığımda Ivy'nin kurnazca bakışını yakaladım. Burun kıvrarak, "Dün gece Cathy'nin odasındaydın. Yatağının yanında yerde oturuyordun. Tuvalete kalktım ve seni gördüm. Neden yerde oturuyordun?" diye sordu.

"Kısık sesle konuşuyorduk. O noktadan daha iyi duyuluyordu."

"Erkekler kadınların odasına sadece konuşmak için gitmezler. Ona bir şeyler mi yapacaktın?"

Ivy erkeklerin kuralları çiğnediği dünyanın esasını çaresizce öğrenmeye çalışıyordu. Şu anda başkalarının özel işlerine burnunu sokmaması gerektiğine dair bir ders vermeye gerek yoktu. "Bazen erkekler ve kadınlar sadece konuşurlar."

"Saçma, onu öptüğünü gördüm."

"Hepsi o kadardı. Bir öpücük. Cathy'nin şu anda bir arkadaşaya ihtiyacı var, sevgiliye değil."

"Yani onunla yatmaya çalışmadın? Onu ikna etmeye uğraşmadın? Ya o sana bir şeyler yapsa?"

"Dur biraz bakalım..."

"İstemez misin?"

"Biliyor musun, ben cevaplar vermekten çekinmem, ama bazı şeyler özeldir."

"Onun sana bir şeyler yapmasını istiyorsun. Erkekler hep ister."

Medeni bir kur yapmakla cinselliğin biyolojik esaslarını on iki yaşındaki bir kız çocuğuna anlatmanın kolay bir yolu yoktur, özellikle de medeni bir şeklini görmeyen birine. Yatak örtüsünü

kenara koyarak Ivy'ye karamsarca bakıp, "Biliyor musun? En basit şekliyle: Erkeklerin çoğu, kadınlara iyi davranır, kadınların çoğu da erkeklere. Birbirlerine saygıyla ve adilane yaklaşırlar. Karşılıklı iyi hissetmelerini sağlarlar, kötü değil. Eğer biri senin kendini kötü hissetmene yol açıyorsa ondan uzak dur."

"Yani bir adam bana iyi davranmazsa, ben de hemen ondan kaçmazsam, bunu *istiyor muyum* demek oluyor?"

Tanırım. Ivy gibi bir çocuğun uğradığı tacizden hâlâ kurtulmamış olmasına şaşmamalıydım. Eninde sonunda, Cathy' nin de küçük bir kızken kendi deneyimleri hakkında şüpheleri vardı. Pot kırmadan ona ne söyleyebilirdim ki? "Ivy, hiçbir şey senin hatan değildi. Söylediğin veya yaptığın hiçbir şey 'istediğin için' başına gelmedi. Bak dinle. Sana olanları unutmamı söyleyemem. Bundan sonra seni kimsenin kullanmak istemeyeceğine de garanti veremem. Ama seninle aramızda bir şeyi açıklığa kavuşturalım. *Benim* yanımda güvendesiniz. Sen ve Cora. *Her zaman*. Ne olursa olsun. Eğer senin ve Cora'nın bana ihtiyacı olursa, tehlikede olursanız, her zaman, her yerde, her nedenle olursa olsun, size *yemin ediyorum*, beni aramanız yeter. *Sizi hiçbir şeyin veya kimsenin üzmesine izin vermeyeceğim*."

Kısa konuşmam sırasında mavi gözleri gittikçe büyüdü. Koyu renk göz bebekleri bir kameranın deliği gibi bende bir yansış arıyordu. Cathy, *Erkekler her şeyi cinsel mercekten görürler*, demişti. Ama kadınlar da öyleydi, daha büyümemiş olanlar bile. Ivy'nin asıl gerçeğe odaklanmasını, bir adamın herhangi yaştaki bir dişiye vereceği basit bir güveni yakalamasını istiyordum: *Ben size zarar vermem ve sizi diğer erkeklerden korurum*.

"Anlıyor musun?" diye sordum. "Bana inanıyor musun?"

Birkaç saniye bana cevap vereceğinden emin olamadım. Sonra gözleri kısıldı, kalkanlarını indirdi. "Evet," dedi. "Tabii."

Omuz silkip kapıya yöneldi, sonra durdu. Bana temkinli bir saygıyla bakıp, "Seni öptü. Cathy sen uyurken senin başını öptü. Günün birinde sana bir şeyler yapacak. Merak etme," dedi.

"Teşekkürler. Bunu bilmek iyi geliyor."

"Hoşça kal."

"Güle güle."

Ivy gidince kanepeye çöktüm ve soluk verdim. Basit hayatım gün be gün karışıyordu.

Mutfakta Jeb, Becka, Bubba ve çocuklarının bazıları masanın etrafında oturmuş kahvaltılarını midelerine indirirken meraklı gözlerle beni süzüyorlardı. Delta ocağın üzerindeki çörekleri, iyi yerinden kesilmiş jambonu, krema sosunu, somon mücveri ve peynirli yumurtayı işaret etti. Genelde sabah işleri ve ibadet etmek üzere aileyi etrafında toplamak için hazırladığı düşük kolesterolü pazar kahvaltısından. Paltosunun içinde titreyerek, "Hadi al," dedi. Gülümseyerek devam etti. "Şarap yüzünden uyuyakalmışım. Sabahın yedisi olmuş. Tembel popomu kaldıramadığımdan Cleo benim yerime mutfağı açıp hazırlıkları yapmış. Gidip donutları yapayım.

"Pike Cathy'yi evine götürmüş."

"Evet. Benzin, şarj aleti aldılar. Ben de bir orduya bir hafta yetecek kadar yemek hazırladım. Bir de kocaman bir havalı yatak yolladım. Kamp yatağında yatmasın. İyi olacak."

Tezgâhın üzerinde duran notu işaret etti. "Evin yaşanabilir hale gelmesi için ilk ağızda yapılması gereken şeylerin listesini yaptık. Thomas, elinden geldiğince evi senin istediğin şekilde tutmaya çalışıyor ama sen de biraz geri adım atmalısın. İlk olarak tüp gazcı Lewey'yi çağırıp bir depo ve jeneratör getirmesini söyleyeceğim. Ondan bazı prizler çıkarılır, ısıtıcı ve lamba takılabilir. Bir mikrodalga koyar. Sadece başlangıç olur. Gelecek hafta benimle

alışverişe gitmeyi kabul etti.”

Notu kaparak, “Ben hallederim,” dedim.

Delta listeyi geri kaptı. “Şu folk şarkısını duymadın mı? ‘Eğer uzaklaşmazsan seni nasıl özlememi beklersin?’” Notu pal-tosunun cebine soktu.

Soğuk ve yarı aydınlanmış gri aralık sabahında onu dışarıya kadar takip ettim. “Evi nasıl yenileyeceğini kontrol etmek istemiyorum. Sadece koşulsuz destek ve arkadaşlık sunmak istiyorum.”

Delta kaşını kaldırdı. “Bir süre kendi kendine kalmaya ihtiyacı var. Senin de henüz çözemediğin sorunların var. İçki içmeyi toptan bırakmalısın, sadece bir iki hafta değil. Hayatınla ne yapmak istediğine karar vermelisin. Sirtına bir kamyon yük yükleyen suçlamalarını bir kenara bırakmalısın. Karına ve a olanları gömmeli ve geçmişe bakıp *Amin* demelisin. Yoksa Cathy’yi de kendi perişanlığının içine çekersin. Onun bir türlü çözemediği bedbahtlığı var zaten.”

“Onu incitmeye çalışmıyorum. Ona yardım etmeye çalışıyorum.”

“Onu yatağa atmaya çalışıyorsun.” Delta kafenin arkasındaki bahçeye giden üç şerit yola doğru ilerledi. Tombul kollarını ve bacıklarını hızlı hızlı hareket ettirerek, beni de onun doğru bildiklerine inanmam için ikna etmeye çalışıyordu.

Ona yetiştim, dilimin döndüğünce, “Bu geçici bir aşk değil.”

“Keşke olsaydı. Bu karışık tarife bir de cinsellik karıştırmanın beyefendi. Ocağınızı kısın, işlerin yavaş yavaş kaynamasına izin verin.”

“Bana ihtiyacı var. Ben de bu durumdan memnunum. Bunun nesi yanlış?”

Delta başını salladı. “Vaktinden önce sevişmek, ısınmamış fırında çörek pişirmeye benzer. Evet hamurun kabarmasını ve kı-

zarmasını sağlarsın ama içi? Hâlâ çiğ kalır?”

“Cathy’yi benim ocağın pilot alevinin yanına bile yaklaştı-
rabileceğimden emin değilim. Merak etme.”

“Thomas, farkında mısın bilmem ama onun yanındayken
senden dumanlar çıkıyor. İyi, tatlı ve seksi ateş saçıyorsun. Sıcak-
lığı sevmediğini kabul etmese de sana iyice sokuluyor. Ama onu
yakarsan...” Delta parmağını bana doğru sallamak için döndü. “...
eğer kafasındaki bir tel saçını bile yakarsan sana bir daha güven-
mesi çok zor olur. Şimdi bana söyle bakayım. Karın öldüğünden
beri kadınlardan neden kaçırıyorsun? Uydurmadan doğruyu söyle.”

Durdum. O da durup esmer bir baykuş gibi bana baktı. “Yeni
bir hayata başlamak istemedim. Yeni birini bulmak istemedim. Yo-
luma devam etmeye hazır değildim.”

“Yakışıklı bir adamsın, paran var, yaşın da geçkin değil. Biraz
kolonya sıksan, arabayı yıkatsan hafta sonları Ashville’e gider,
UNC’deki çılgın, dövme, uyuşturucu kullanan gençlerle takıla-
bilirsin.”

“Erkek veya dişi mi? Yoksa sanatçı mı?”

“Sen daha dalga geç. Gidip yanlış yerlerde sevgi arıyorsun
diye kimse seni suçlayamaz. Dediğimi anlayabildin mi?”

“Kadınlara, sevişirken aşkı da işe katan erkeklere bayıldık-
larını sanıyordum.”

“Tabii ki. Ama sana soruyorum. Sen yeni bir aşka hazır
mısın?”

“Cathy’nin bana ihtiyacı var.”

“Sorumu cevaplamadın.”

“Günümü geldiği gibi yaşamaya çalışıyorum. Bu benim için
çok yeni bir olgu.”

Delta ellerini havaya kaldırdı. “Cathy vahşi doğada geziniyor,
ocaklardan korkuyor, insanların gözü önünde kusuyor ve sen daha

kendin gideceğin yolu bilmezken ona yol göstermeye çalışıyorsun. Bir kör başka bir köre öncülük ediyor. Evet, ikiniz birlikte yatağa girmeniz gerekiyor. Her şey yoluna girer.”

“Dün gece onun yanında oturup sadece konuştum.”

“Çok derin bir yastık sohbeti olmuş anlaşılan, zira sabah bir an önce buradan kaçmak istedi.”

“Üzerime yatak örtüsünü örtüp, sakalımı düzelttikten ve başıma bir öpücük kondurmadan önce değil ama. Benim adice onu yatağa atma planım geri tepmiş anlaşılan. Bana yeni aldığı köpek yavrusu gibi davranıyor. Delta, şaşırtıcı olacak ama yıllar boyu iyi bir... partner olmadan yaşayabilen, sadece kadınlar değil.”

“Kim kadınların yıllarca sabrettiğini söylüyor? Ben birkaç gün bile dayanamam. Pike’a sor.”

“Sana şu kadarını söyleyebilirim. Benim gibi yakışıklı, eli ayağı tutan, pişkin, serseri biri bile romantik şekilde sabır göstermeye hazır olabilir.”

“Sen idareyi ‘eline almayı’ çok seviyorsun, değil mi? Kahrolası, neden çekineyim ki? Umarım hep mastürbasyon yaparsın.”

Ona sert sert baktım. “Endişe etme.”

“İyi. Borularını cilalı tut ve Cathy’nin yerleşmesine ve ayakları üzerinde durmasına izin ver. Ben ona göz kulak olurum, merak etme. Bu arada git kendine bir uğraş bul. Noel alışverişine git. Mesela Chicago’ya kardeşini görmeye git.”

“Bak, ben...”

“Ocak ayı gelmiyormuş gibi yapıyorsun.” Gözlerindeki neşe ve sabır yok olmuştu. Hüznle bana baktı. Sırtımdan buz gibi terler aktı. Ocak ayı benim için hep zor geçirdi. Ethan’ın doğum gününden ve on bir eylül olayının seneyi devrinden de kötü. Delta bunu bilirdi.

“Belki bu sefer kontrolü elimde tutabilirim. Daha iyiye gittiğimi kabul et.”

“Daha iyi yeterli değil, Thomas. Haklı olduğumu biliyorsun. Eğer ocak ayını atlatırsan hayatını devam ettirmeye hazır olduğunu belki anlayabilirsin. O zaman kadar Cathy’ den uzak dur. şu anda onun sana yaslanmaya alışmasını istemezsin, hele ki ayın birinden sonra kendini dibe vurmuş bir halde bulacaksan.”

Başımı eğdim. Sonunda, “Sana bir söz vereceğim,” dedim. “Ondan uzak duracağım ama işin içinde olmalıyım. Lütfen. Cathy’ye kendi yntemlerimle yardımcı olmama izin ver. O listeyi bana ver.”

Yavaşca ve dikkatle bakarak Cathy’nin listesini bana verdi. “Kendini göstermeden bu işi nasıl becereceksin acaba?”

Hazin bir gülümsemeyle cevap verdim. “şeytanca tekliflerimi geri evirmeyecek bir yarıdakı takımım var. En ufak isteğimi geri evirmeyecek kadınlar var.”

“Aman Tanrım” dedi kurnazca gülümseyerek. “Lezbiyenleri ağıracaksın.”

DÖRDÜNCÜ KISIM

Güzelliğin fazilet olduğuna dair yanılgıyı tümüyle benimsemiş olmak ne kadar ilginç.

Lev Tolstoy

Bir erkek her mevsimde, bir kadın sadece doğduğunda haklı olur.

Jane Fonda

18. Bölüm

Cathy

The Log Splitters Girls

Çılgın Kadın Tepesi'ne çıkan kamyonların sesiyle uyandım. Hem de birden çoktular. Birkaç uykulu ve korkunç dakika geçince Delta'nın verdiği yatağın üzerindeki uyku tulumumdan ve yatak örtülerinin altından dışarı çıktım. *The National Enquirer* gazetesinden bütün basın muhabirlerinin beni bulduğunu sandım. Yaralı yüzümün renkli fotoğrafları, boşanan ya da arınma uygulayan ya da estetik yaptıran bütün şişman, zayıf ya da meşhur artistlerin yanımda olduğu görüntü gözümün önünde dalgalanıyordu. Bütün düşmüş kadınlardan beslenen medya büfesinin birincilik ödülü alan av olacaktım. Ama el yapımı yatak örtülerimden birini üzerimden atıp oturma odamın penceresinden dışarı baktığımda birkaç son model kamyonet, bir minibüs, bir traktör ve arkasında nar bülbülü yumurtası renginde mavi bir portatif tuvalet taşıyan düz tabanlı römorku çeken bir kamyon gördüm.

Delta'ya verdiğim yapılabacaklar listesinde tuvalet de vardı. Tamam. Ama bu kalabalık da neyin nesiydi? Yabancıları buraya

göndermesini istememiştim. Aslında, ona ne kadar az insanla karışmak istediğimi anlatmak için epey zaman harcamıştım. Oysaki o ne yapmıştı?

Bir ekip, traktör ve portatif tuvalet mi yollamıştı.

Çoraplı ayağıma yürüyüş botlarımı geçirirken başka bir pencereye koştum ve dışarı baktım. Hava alacakaranlık, böyle medeniyetsiz bir zamanda saat kaç olabilirdi? Kolumdaki saate baktım. Bu insanların çalışma saatlerinden haberleri var mıydı? Doğmakta olan güneşin ışıkları daha yeni yeni bahçeye vurmaya başlamıştı. Öndeki kocaman, hantal, iki bölümlü oturma yeri olan, şarap rengi yükseltilmiş model kamyonetin kapısındaki yazıya bir ısıltı vurunca okuyabildim: GÖKKUŞAĞI TANRIÇASI MEYVE ÇİFTLİĞİ, Macy and Alberta Spruill-Groover, Crossroads, Kuzey Carolina. Macy ve Alberta. Log Splitter Girls.

Şaşkınlıkla, "The Log Splitter Girls ha?" dedim. "Yabanmerisini yetiştiriyorlar, lezbiyen folk şarkıları söylüyorlar ve portatif tuvalet de mi teslim ediyorlar?"

Başıma eşarbımı bağlayıp, sinirden ağzımdan çıkan nefesim beyaz bulutçuklar oluşturarak dışarı çıkana kadar, iş kıyafetlerini giymiş bir düzine kadın ön bahçemde dizilmişti. Ben onlara dik dik bakarken onlar da beni süzüyorlardı.

İkisi öne çıktı. Bir örnek kapitone ceketler giymiş, elde örülmüş aynı başlık takmış olsalar da kesinlikle ayrı karakter yapıları vardı. Biri, bileklerine kadar inen haki eteğiyle ve uzun sarı örgü saçlarının arasından bana gülümserken diğeri, kamuflaj avcı pantolonuyla kızıl renkteki dalgali saçlarıyla suratını asmış bakıyordu. Her ikisinde de ilk göçmen kadınların kanlı canlı görünümü vardı. Yabani atlar arasında şov midillisine benziyordum. Onların CD'sinin üzerindeki fotoğraflardan hangisinin kim olduğunu anladım. Sarışın örgülü: Macy, kızıl dalgali saçlı olanı ise Alberta. Onları

şahsen karşımda görünce o fotoğrafı daha iyi görebildim. Macy: güler yüzlü ve candan biri. Alberta: yukarıdakilerden hiçbiri.

Alberta söylenerek, “Geç kaldık,” dedi. “Senin portatif sıçma aletini almaya gittiğimizde yüklemeye hazır değildi.”

Renkli biri. Portatif tuvaletin geç kalması benim hatamış gibi konuşuyordu. Sanki ben kötü anneymişim gibi. Kamyondaki mavi kutuya bakıp, yüksek sesle, “Seni gidi kötü portatif sıçma aleti,” diye azarladım.

Macy kakhaha attı. Diğer kadınlardan bazıları gülümsedi, en azından bazıları da bana merakla baktılar zira eski bir film yıldızından argo kelimeler beklemiyorlardı. Ama Alberta homurdanarak elini uzattı. Sağ elimle değil de sol elimle sıkıduğmda ise daha da somurttu. “Yaptırmak istediğiniz işler varmış. Bizde yerine getirmek için buradayız. Şimdi çiftlikte işler yavaş, vaktimiz var. Nakit para geliri bizim kadınlar için fena olmaz. Çocuklarına daha güzel Noel hediyesi alırlar, birikim hesaplarına para koyabilirler. Ödeyeceğiniz her kuruşu alınlarının teriyle kazanacaklardır. Noel’den önce iki haftamızı size verebiliriz. Gün doğunca başlar, günbatımında bırakırız. Macy hesaplara bakar, sizinle ücretlerimizin pazarlığını yapar. Her cuma yapılan işlerin ve kullanılan malzemenin karşılığında sizden bir çek alırız. Thomas iyi iş karşılığında iyi para vereceğinizi söyledi. Bizim ekip de size bu hizmeti sunacaktır. Eğer burada bir dışının yapamayacağı angarya işler var diyorsanız hemen bilgisizliğinizi kabul edin ve konuşalım.”

Durdu. Sanki ben cinsiyet ayrımı politikasıyla dolu yılan deliğine çomak sokacak kadar aptalmışım gibi küstahça bekledi. Ayrıca ben, *Thomas söyledi*, sözlerinden sonra dinlemeyi kesmiştim.

“Sizi Thomas mı yolladı?”

“Evet. Delta ona sizin bazı işler yaptırmak istediğinizden

bahsetmiş, o da bizi aradı. Bununla ilgili sorunuz var mı? ‘Bizim türün’ işleri yapmasını istemiyor musunuz? Sadece bilginiz olsun diye söylüyorum. Macy ve ben bu gruptaki tek tescilli lezbiyenleriz.” Üstdudağının yanında alaycı bir gülümseme belirdi. “Buradaki diğer kadınlar ‘normal’ sınıfında. Kimse size vurmaz, mücevherlerinizi çalmaz veya bakmadığınız bir anı yakalayıp fotoğrafınızı çekmez. Bütün bu kadınlar Gökkuşağı Tanrıçası Çiftliği’nde çalışıp yaşıyorlar zira orası güvenli bir yer, anladınız mı? Dış dünyanın onları ve sizi bulmasını istemiyorlar.”

Thomas arkadaşlarını gönderip bana göz kulak olmalarını istemiş. Ben olaya Alberta’dan bambaşka yerlerden bakıyordum. Belki de istemediği işlerin bu eve yaptırمامam konusunda emin olmak istemiştir.

Alberta’yı es geçip guruba dönerek acımasızca, “Evime hoş geldiniz,” dedim. “Burası bir müze değil, bir tarihi eser de değil. Sadece biraz düzenlenmesi gereken şirin eski bir ev. Ben neyin nasıl yapılması gerektiğini biliyorum. Eğer bu sizin için de uygunsu hadi işe başlayalım. Eğer planlarımı beğenmiyorsanız Thomas’ı arayıp, beni de gammazlamayın. Burasını istediğim gibi yenileyeceğim, işte o kadar.”

Alberta, “Siz paranoyak mısınız?” diye sordu. “Thomas bize yapılacaklar listesi verdi. O kadar. Ona koşup bir kardeşimizi ispiyonlayacağımızı mı sanıyorsunuz? Tanrım.”

Biraz yumuşadım. “Her neyse.”

Macy gülümsedi. “Thomas burada bile değil. Chicago’ya kardeşini görmeye gitti. Bu onun için büyük bir adım. Buraya geldiği dört yıldan öncesinden beri ilk kez bu dağları bırakıp gitti.”

Şok oldum. Benim inziva arkadaşım, ortak tepemizi terk etmişti. Hiçbir adamı bir tek öpücükle eyalet dışına göndermemiştim. Hem sürpriz olmuştu, hem de garipti. Vücudumu buz gibi bir

korku sardı. Thomas kulübesinde değildi. Thomas yakınlarda bir yerde de yoktu. Thomas birkaç eyalet uzağa gitmişti. Korkudan mideme kramplar girmişti. Hemen içeri girip ilaç almalıyım. Aman Tanrım, Thomas benim güvenli yerim, bu çiftlikle birlikte sığmadım olmuştu. Gidişi hiç de iyi olmamıştı.

İçine at, Alberta leşleri hisseden şahin gibi zaafiyetini anlayacaktır. Şu alaylı gülümsemesine bak. Gagasını bileyerek tepemizde dönmeye başlamış gibi bakıyor.

Boğazımı temizledim. “Tamam, hepimiz anladığımız sürece... iyi. Kim soğuk kahve ve protein çubuğu ister?”

Sessizlik. Alberta bana bir parçası eksik yapboz gibi gözlerini kısarak baktı. Macy’nin endişeli gülümsemesi dudaklarında yok oldu. Arkalarında bir kadın el kaldırdı. Terbiyeli bir sesle, “Hollywood’da kahvaltıda bunlar veriliyorsa oradaki bütün kadınların gözleri yuvalarından fırlamış sopa gibi görünmelerine şaşmamak gerek,” dedi.

Macy, “Ben ağaçların altında bir kamp ateşi yakarım,” dedi. “Bitki çayı eşliğinde tofu-hindi salamı ve ev yapımı buğday ekmeği üzerine taze tereyağı ve çilek reçeline ne dersiniz?”

“Protein çubuklarını boş geç.”

Herkes güldü ve rahatladı. Alberta hariç. Talim subayı tavırla gruba dönüp, “Hadi bakalım tüm ekip işbaşına. Greta Garbo bize cinsel organlarımızı havalandıralım diye para ödemiyor. Saat işliyor,” dedi.

Cinsel organ? Greta Garbo? Yani ben vajinanın gümüş sahnesindeki yalnız yaşayan kişiydim. Bu iş çok eğlenceli olacağı benziyordu. Alberta’nın itaatkâr uşakları alet çantalarına ve traktöre doğru yöneldiler. Güneş ışıklarının parmakları bahçeye, ağaçlara ve sabah serinliğine müjdeyi verdi. The Log Splitter Girls ve cadılar meclisi burada sihirli işler yapacaklardı.

Görünüşe göre Thomas beni yalnız bırakmıştı, kendi iyiliğim için. Tam da ondan istediğim gibi. Kahretsin.

Thomas

Cathy'yi ve Kuzey Carolina'daki küçük cennetimizi özlemiştim. Kardeşimin oğlanlarını görmeye korkuyordum. Geçtiğimiz yıllarda bana Ethan'ı hatırlattıkları için onları görmek istememiştim. Ethan gibi Vikinglere has ela gözleri, kare çeneleri, dalgalı kahverengi saçları, bir yanaklarında kadınların bayıldığı gamzeleri vardı. Biz Mitternich erkekleri hepimiz Anglo-Avrupa-Slav ırkının Hollandalı lale yetiştirici tipinde al yanaklı, uzun boylu, esmer örnekleri olup, sanki Don Kişot'un Flaman çiftçi kızından olma çocukları gibiydik. Babamız dayanıklı ve kısa biriydi, bir göçmen gemisinin başaltı kamerasına uyum sağlayacak gibiydi, ama annemiz zarif bir kadındı ve babamızdan on beş santim daha uzundu. Onun aile fotoğraflarına bakıldığında Rus soyundan gelme olduğu hemen belli olurdu. Babamızın dediğine göre annemizin ataları çara uzman seysis olarak hizmette bulunmuşlar, yani Kazak soyu olmaları muhtemeldi veya bu konu aile arasında içki sofrasında konuşulsun diye ortaya atılmış da olabilirdi.

Ama etrafı duvarlarla çevrili, güvenli, kendi ahırları ve biniş parkuru olan sitedeki John'un altı odalı küçük malikânesinin önünde taksiden indiğimde karlar içindeki bakımlı bahçede ilk gördüğüm şey midilli atlarının üzerinde dolaşan üç yeğenimdi. Annemin Kazak geçmişi gerçek olabilirmiş. Hali vakti yerinde olan insanların oturduğu bu mahallede ailemizin ata binen erkekleri karşımızdaydı.

Jeremy, Bryan, David yaş ve boy sırasında bana bakıyorlardı.

Yeğenlerimin başında koruyucu kaskları vardı. Poturlarını, diz altı siyah binici botlarını ve ceketlerinin üzerine parlak turuncu yeleklerini giyinmişlerdi. Midillililerinin üzerinden aşağı düşecek olsalar top gibi zıplarlardı. Altı yaşındaki David ve dokuz yaşındaki Bryan kasklı başlarını dikerek benden uzaklaşmaya çalıştılar. David kulağındaki kablosuz ceptelefonu kumandasına, “Anne!” diye bağırdı. “Burada bir yabancı var! Hem de çok kılıklı biri.”

Bryan da kendi kumandasına, “Baba,” diye bağırdı. “Garaj yolunda arabasız biri var!”

Ama en büyükleri Jeremy beni hatırladı. Küçük kardeşlerine, “Sakin olun,” dedi. Sonra kendi telsiz telefonuna, “Anne, Baba? Thomas Amca önceki uçağa binmiş olmalı. Buraya gelmiş bile.”

Garaj yolunda ilerlerken, “Rahat olun çocuklar,” dedim. Paltomun cebinden Cathy’nin eşarplarından biri düştü. Dışarıdaki tuvalette yaşanan o gün kapmıştım. Nasılsa yanında hep fazladan eşarblı oluyordu. Midilliler burunlarından soludular. Yerden gizemli kumaş parçamı alıp cebime koyarken David ve Bryan beni seyrettiler. Jeremy bile midillisini geri çekti.

“Elimi ısıtıyor,” diye yalan söyledim.

Küçük malikânenin çift kanatlı ön kapısı açıldı. Uzun boylu, cüsseli, otuz beş yaşında, dökülmeye yüz tutmuş kahverengi saçlarıyla pahalı kayak kazaklarına eğilimi olan babaları ve arkasından tombul, ışıldayan sarı saçlarıyla parmaklarında pırlanta yüzükler ve Noel kazağının üzerinde *Happy Hanukah* yazan önlüğüyle anneleri dışarı fırladı. İkisinde de kablosuz ceptelefonu kulaklıkları vardı. John Mitternich ailesi, her zaman *Star Trek* eğiliminde, Uhura fan kulübü tarzında takım halinde giyinirlerdi.

John bana sıkıca sarılırken, “Buna inanamıyorum,” diye bağırdı. “Sakalını kestirmişsin ve bizi ziyarete geldin! Bu Noel mucizesi olmalı!”

Monica da bana sarılarak, “Bak hele, bizim isyankâr kaçağı-muz geri dönmüş,” dedi. Bir yandan da kamyonetimde uyuyakal-dığım bir gece Bubba ve Jeab’ın paltomun koluna yapıştırdıkları yamayı inceliyordu. *Keseli Sıçan, Diğer Beyaz Et.* Hâlâ bu konuda eğlenip, kahkahalarla gülüyorlardı.

John, gözlerinde biriken yaşları silip yine beni kucaklayarak sallamaya başladı, bir yandan da sırtıma sevgiyle vuruyordu. Boğuk sesiyle, “Seni görmek çok güzel, çok güzel,” diyordu. “Sana devamlı cepte telefonu gönderdikçe günün birinde sana ula-şacağımı biliyordum.”

“Noel filminde ne dediklerini bilirsin.” Sesimdeki duyguyu saklamaya çalıştım. “Ormanda yaşayan adam cepte telefonunu her duyduğunda bir melek bira hak eder.”

Cathy

Her korumasız ve tatlı kadının arkasında zor işlerini hallet-mek üzere sağlam iradeli bir zorlayan vardır ki bu genelde bir koca veya bir erkek arkadaş olur; ama bazen bir kız kardeş, anne veya bir kız arkadaş da olabilir. İyi Cadı Glenda, Batı’nın Hain cadısı olmasaydı ne yapardı? Melanie Scarlett olmadan ne hale gelirdi? Şirin ufaklıklara ve isyankârlara karşı gizliden üstünlük taslayan bir çift neşeli melek gibi Polyanna’lar olurlardı. Bir kızın saygın olması için bir düşmana, bir amaca ve bir düstura gereksinimi vardı. Onun iyiliği, kötü davranış karşısında sağlam durmalıydı. Jean D’Arc eğer mahkemede, “Aman o bahsettiğim ileri görüşleri boşverin,” deseydi bu kadar meşhur olmazdı ve İngilizler onun kaşlarını ateşe verip, pasaportunu iptal etmek için tehdit etmekle kalırdı.

Bundan önce hiç kötü cadı rolünü oynamamıştım, zira genelde erkek olan başka insanları benim yerime kötü cadı rolünü üstlenmeleri için tutardım. Böylece, etrafımda sevimli, iyi, ve güzel yıldız olarak sevilip saltanat sürerdim. Eğer güzelseniz ve tanınmışsanız ya bir uçta ya da diğer uçta olurdunuz, yani bir cadı veya azize. Şimdi artık güzel olmadığımı göre orta yolu bulabildim. Alberta beni küçümsüyordu ama işe de yarıyordu. Macy anaç olduğu için hiçbir tehdit oluşturmuyordu. Delta hem sevecen hem de saygındı. *Omun* gibi olmak istiyordum.

Tamam, hâlâ kendi gücümü ispatlamak için garip fikirlerim vardı. Ama, Crossroads'un aşırı zorlu kadınları olan The Log Splitter Girls'le aramızda geçenlerin aslında benim gerçek hayata alışmam ve güzel bir yüzden daha fazlasına sahip olduğumu anlamam için bir test olacağını biliyordum.

Benim bir sandalye ve kırbaça ihtiyacım vardı.

Alberta'yla olan ilişkim gün geçtikçe garip bir yöne doğru gidiyordu. Açıkçası, bana saygı duymuyordu, benden de fazla bir yürek gücü beklemiyordu. Thomas'ın değerli spermleri için beni tek rakip olarak gördüğü kesindi. Başıma kırmızı bir eşarp taktığımda arkamdan söylediği 'Kırmızı Gizlenme Başlıklı Kız' yakıştırmasının gergin çalışma ortamımıza pek yararı olmuyordu. Sapmış bir Katolik olarak, Macy'yle ve ekibiyle aleni şakalaşırken Papa'nın bana, "Akli dengesi bozuk Aziz Cathryn" demesi gerektiğini söylüyordu. Zira ben Macy'nin kamp ateşinin yanına özenle yangın söndürme aletlerini yerleştirip ekipten propan gazıyla tutuşan çok yakıt tüketen jeneratörümü evden ilaveten yirmi metre daha ileriye koymaları için ısrar etmiştim.

Alberta ekibe yüksek sesle, "Bir jeneratörün bahçede karşıdan karşıya geçerek alev alacağını hiç bilmezdim," dedi. "Ama biz mantık yürütmek için para almıyoruz, hadi iş başına." Bana

dönerek öldürücü darbeyi vurdu. “Bu arada, çok paran olduğunu ve maliyet hesaplamadığını biliyorum, ama akli olan biri evine elektrik sağlamak için propan gazıyla çalışan bir jeneratör bağlatmaz. Bir servete mal olur ve her hafta deponu doldurtmak zorunda kalırsın. En azından dizelle çalışan bir tane ısmarlasaydın. Ve bir şey daha bilmeni isterim, bu jeneratörü çalıştırdığında bahçende gece gündüz bir çimento kamyonu dolaşıyormuş gibi gürültü çıkacak. Burada hiçbir sessiz dakikan bile olmayacak.” Burnunu çekti. “Şehir gürültüsüne alışık olduğundan oldukça fazla şamata çıkarmak senin umurunda değildir sanırım.”

Sanki gözlerimle ona lazer ışınlarıyla saldırırcasına dik dik baktım. Alnının ortasında koca bir delik açmayı bitirince, dişlerimin arasından, “Bana bir dizel jeneratör al ve motor gürültüsünü kesmek için etrafına sarıp sarmalayıp bir de kulübe yap,” dedim.

Kırmızı kaşını kaldırıp, “Ekibimin bu hafta senin için yeni bir kulübe yapacak vakti yok. Ama Turtleville Mini Ahırlar dükkanından yarın prefabrik bir kulübe getirtir, içine dizel jeneratör koydurtur, ekibime de duvarlarını izolasyonla kaplatırım,” dedi. Kendi zekâsına hayran kalarak başını sallayınca kısa kızıl bukleleri şeytanca uçtu. “Bu şekilde jeneratör ses ve alev geçirmez duvarlarla kulübenin içinde gizlenmiş olur. Bahçeden geçip sana saldıramaz.”

O anda onu vurabilirdim, ama bayram tatilimi hapiste geçirmek istemiyordum.

Sonraki birkaç günde, Alberta’nın doğal bir lider olduğunu kabul etmek zorunda kaldım, en azından doğuştan talim subayıydı. Sıkı ve becerikli ekibini çok iyi idare ediyordu. Her detayı mükemmeliyetçi bir şekilde kontrol ediyordu. Hafta ortasına doğru

çiftliğe gelen bozuk yolum temizlenmiş, tepeden aşağıya dere yoluna kadar taşla döşenmişti. Yolun kayalık bir bayırın yanındaki dönemecindeki iki kayın ağacının arasına tedbirli olmak açısından sağlam bir bahçe kapısı konmuştu. Eğer kapımı kilitlersem, istenmeyen ziyaretçiler kayalıkların ve ağaçların meydana getirdiği barikadı geçemezdi.

Mutfak lavabomun üzerine yeni ve düzgün bir boru sistemi döşenmişti. Doğal akan musluğundan dışarıdaki yüz galonluk depodan tatlı, temiz ve buz gibi canlı soğuk su geliyordu. Depo yüksek bir tahta üzerine oturtulmuştu, tıpkı bahsettiğim *Petticoat Junction* su deposunun minyatürü gibiydi. Bir kenarından yüksekten boru çıkıp yere kadar iniyor, doğru açıda toprakla yeni kapatılmış hendeğin içinde kayboluyor, sonra Gökkuşaağı kadınlarının eskimiş odunlar ve çiftliğin çöken odalarından artakalan saçtan bir çatı parçasıyla meydana getirdikleri kuyu kulübesine doğru düz bir hat oluştuyordu. Kulübenin içinde küçük bir elektrikli pompa suyu yeni açtığım kuyunun derinliğinden dar bir boruyla yukarı çekiyordu.

Kuyuyu açan adam, “Bu tepede çok iyi yeraltı suyunuz var,” diye açıkladı. “Kolay bulundu, debisi iyi, kullanmak için bol su var.”

“Yağmurlama sistemi kurmam için yeterli su var mı?” diye sordum.

“Tabii hanımefendi, dediğim gibi sulama için bol bol var.”

“Hayır, hayır. İçerisi için yağmurlamadan bahsediyorum. Bu baharda böyle bir sistem koydurmak istiyorum.”

“İçerideki bitkilerinizi mi sulamak istiyorsunuz hanımefendi? Yani seralardaki gibi mi?”

“Tavanlara yangın için fiskiye sistemi.”

“Motellerde ve marketlerde olduğu gibi mi?”

“Evet, ticari işyerlerindeki fiske sistemi.”

“Evinizin tavanlarına mı yağmurlama sistemi koyacaksınız?”

“Evet.”

Kır evini göstererek, “Şu küçük tek katlı evin dışarı atlayabileceğiniz bir sürü penceresi var,” dedi.

“Evet.”

Başındaki “Al ve Yap” traktör şapkasının kenarını indirdi, botlarını sürüyerek avcı ceketinin içinde omuzlarını kaldırarak, “Hanımefendi yanlış anlamayın ama... neden ilaveten yangın sigortası yaptırıp, birkaç duman detektörü koyduruyorsunuz?” dedi.

İşte tam o sırada, elleri kalçasında ve gözlerini devamlı devirerek bizi dinleyen Alberta kuyu delen adamın yanına gidip fışkırdama taklidi yaparak, “Evin etrafına bir de hendek yapmayı planlıyor. Üzerine de yangından koruyan çelik kaplatacak,” dedi.

Benim avanak, kuyu delen adamımın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Pekâlâ hanımefendi, hendeğinizi doldurmaya kalktığınızda yeni kuyunuza iyi iş düşecek demektir,” dedi.

Kamyonetine doğru giderken ben de Alberta’nın gözlerinin ortasına lazer ışınlarımla bir delik daha açtım. “Hiç de komik değildi, sana inandı. Herkese benim bir hendek açacağımı söyleyecek,” dedim.

Dudaklarında şeytanca bir gülümseme belirdi. Sürekli eşarplı olan başımı, devamlı eldivenli olan elimi ve yeni kuyunun yanına koymak üzere olduğum yangın söndürücüyü işaret ederek, “Evet, insanların senin garip biri olduğunu düşünmelerini istemeyiz,” dedi. Kıkırdarak çekip gitti.

“Kendini beğenmiş, korkusuz *cadı*,” diye söylendim.

Aynı cinsten yol arkadaşları birbiri ardına gerçeklerle boğuşarak ilerledikleri yolda; lezbiyenlerin onlara yaklaşımlarında özel

bir akılcı, Őekfatli ve duyarlı sezgilerle donanımlı olduklarını sanmayım. Sonuçta, onlar da sadece gerçek insanlardır.

Evimin arkasındaki meyve bahçesi elektrikli testereyle kesilmiş çam ağacı dallarının arasından yükseliyordu ve aile mezarlığına giden eski yoldaki otlar da temizlenmişti. Ama en güzeli, dizelle çalışan koca jeneratör bahçenin diğ er ucuna konmuş mini ahırın içinde sessizce mırıldanarak çalışıyordu. Hemen yanında metal ayaklarının üzerinde duran koca bir gümüş fitile benzer bir dizel yakıt tankı vardı. Alberta'nın ekibi, jeneratörden kır evinin arka verandasında bulunan priz kutusuna kadar kablo çekmişlerdi; sonra jeneratörü çalıştırmışlar, priz kutusuna turuncu renkli kablolar bağlayıp onları evin içine kadar sokarak her yere yılan gibi döşemişlerdi.

Bu bir eve elektrik enerjisi ağlamak için en ucuz ve elverişli yol olmayabilirdi, ama benim kablo döşettirip, elektrik idaresinin evin içinin görünümünü mahvetmelerine katlanmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Onlara kalsa, Trace'den başlayıp, dere boyunca tepeye benim evime kadar elektrik direkleri koyup veya yeraltından kablolar döşeyip elektrik getirirlerdi. Bu şekildeyse, uzatma kablolarının kestane süpürgeliklerim boyunca tutturulmasının dışında bu tepenin elektriksizlik adına leke sürülmemiş oluyordu. Dışarıdaki kalın, turuncu uzatma kablosu arka bahçemde kıvrılarak yeni kuyu evimin altına giriyordu. Elektrik, mutfaktaki lavaboma kadar su getiriyordu. Yüzüme her çarpışım da beni titretecek kadar soğuk olan bir su, ama evde artık suyum vardı ve Thomas'ın kıymetli evinin görüntüsünü bozmamıştım.

Umarım mutlusundur, dedim ona. Onun çok uzaklarda, Chicago'da olduğunu düşünmek, hatırlamak istemiyordum. Ne zaman aklıma gelse bir hap almak zorunda kalıyordum.

Delta bir öğleden sonra arabasıyla gelip çiftliğ in resmen ay-

dinlatılması törenine katıldı. Onunla daha mobilya alışverişine gitmemiştik, ama buraya küçük bir buzdolabı, bir mikrodalga fırın ve çift kişilik büyük bir yatakla metalden yapılma kullanışlı bir baza yollanması işini organize etmişti. Yeni ev hediyesi olarak Pike'la birlikte bana yastıklar, flanel çarşaflar, yorgan ve cumartesi akşamları Alberta ve Macy' nin de katıldığı kafedeki kadınlar kulübünün yaptığı odun evi tarzında bir yatak örtüsü getirmişlerdi. Alberta'nın iğne işi gibi nazik bir hobiyle uğraştığını hayal etmeye çalıştım, ama gözümün önüne getiremedim. Yatağı, üç odalı evimin öndeki odasına koyduk. Delta'ya, "Ziyarete geldiğimde burada uyuduğumu anımsıyorum," dedim. Küçükken burası bana kocaman gelirdi ama çift kişilik yatak konulunca örtüyü düzeltmek için etrafında dolaşmaya çok az yer kalmıştı. Yanlışlıkla Alberta'nın olduğu yerde yüksek sesle, "Bu kadar küçük odalarda insanlar kamp yataklarında veya çift kişilik yataklarda hele de kalorifer sistemi olmadan nasıl da rahatça uyurlarmış?" demek gafletinde bulundum.

Alberta homurdanarak, "Başka öncelikleri vardı. Örneğin çocuklarının önüne yemek koyup, onların başlarını sokacak bir dam-ları olsun diye uğraşıyorlardı," dedi.

Dışarı çıktı. Delta'ya bakıp, "Amazon kraliçesi etraftayken cevabını beklemediğin şirin kız sorularından sormamak gerek," dedim.

"Alberta iyidir. Sadece çok zor bir hayatı olmuş, kendisi gibi zorlanmayanlara güveni yok."

Kafamdaki kukuletaya işaret ederek, "Onun bana saygı duyması için *daha* da mı sakatlanmalıyım?" diye sordum.

Delta bana sarıldı. "Yo, hayır. Acı çekmen insanların sana daha fazla saygı duymalarına neden olamaz. Bunun üstesinden nasıl geleceğin önemli."

"Yani daha çok ispatlamam gereken şey var. En azından Alberta'ya."

Delta omuz silkti. Turuncu uzatma kablosunun ucundaki çoklu elektrik prizlerinin bağlı olduğu küçük metal kutuya uzandım. Delta yatağının yanındaki plastik sandığın üzerine küçük gümüş renginde bir ofis lambası koydu. Alışverişe gidene kadar ödünç veriyordu. Onun prizini uzatma kablosuna taktım ve elimi düğmesine uzattım. Delta'ya bakarak, "Bu ev yapıldığından beri ilk kez bir elektrikli lambayla aydınlanacak," dedim.

Yukarıya doğru baktı. "Ne diyorsun Mary Eve? Olur, ona söylerim." Delta bana gülümsedi. "Büyükannen, 'Burası artık senin evin, bırak modern ışıklandırma oluversin' diyor."

Düğmeyi çevirdim. Lambadan çıkan beyaz ışık yatak odasının en karanlık köşelerini doldurdu. Bu evin tarihinde ilk kez, çiftliğin tarihinde ilk kez, Smoky Dağları'nın tarihinde ilk kez, dünyanın jeolojik bütün zamanlarında elektrik lambasının ışığı Çılgın Kadın Tepesi'ndeki vahşiliği yumuşatmıştı. Işığı titrememişti ve alevler gibi öngörülmez değildi. Sabit ve güvenli bir şekilde kestane ağacından duvarların kızıl kahverengini ortaya çıkarıyor, yatağın karşısındaki vitray pencerede ışıldıyordu. Oda küçük ve az mobilyalı olabilirdi, ama yatak çok rahat ve renkli görünüyordu, ayrıca lamba beni mutlu ediyordu. Işık mutluluk demekti.

Uzatma kablosuna bir CD çalar ve saat taktım. Yere küçük ve katlanabileceğim bir ısıtıcı koydum. Mutfakta ve oturma odasında da kardeşleri vardı. Yazlık fanlar gibi öne ve geriye giderek akağaçtan tabanlar boyunca sıcak hava veriyorlardı. Yatak odamdaki kutuda bir priz boş bıraktım. Delta farkına varıp, "Oraya başka bir lamba koyabilirsin," dedi.

Umursamaz bir pis gülüşle, "Hayır, o vibratörüm için," dedim.

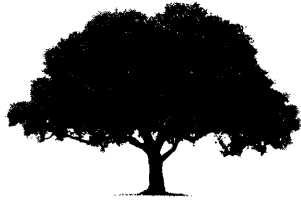
Kahkahayı bastı. O kadar güldü ki, elini pantolonunun önüne kapatıp, "Galiba donuma işeyeceğim. Orta yaş sendromu," dedi.

“Portatif sıçma aletim holden çıkınca, uyku verandasını geçip, telli kapıdan çık, merdivenleri inince soldaki ilk meşenin orada,” dedim.

Daha da fazla gülerek aceleyle kapıdan çıktı.

Odada yalnız kalmış, lambaya, yatağa ve vibratörümün prizine bakıyordum. *Sıcak ve mutlu olmak için Thomas'a ihtiyacım yok. Onun yerine kişisel olmayan elektriğim var.*

Tamam, kabul ediyorum. Onu özlemiştim.

19. Bölüm

Thomas

Chicago

Kardeşimin evi elektronikle doluydu. Koyu lambripli çalışma odasında bir tane yüksek çözünürlüklü düz ekran televizyon, iki bilgisayar, bir Play Station, CD oynatıcılar, DVD oynatıcılar, bir sürü iPod, bir tane Blackberry, TiVo, program ve kullanım kılavuzlarıyla dolu bir de raf vardı. İçeri girince insan kendini bir tane uzay mekiğinin kumanda odasına girmiş gibi hissediyordu. iPod'un hoparlöründen *The Best of Steely Dan* şarkıları yükseliyor ve bilgisayarların ekranlarında dijital balıklar yüzüyordu. Çalışma odasındaki şömine rafı Hanukah mumları, Noel süsleri ve oyuncak robotlarla doluydu. Odanın içindeki elektronik olmayan organik tek varlık, ben, John ve şöminesinden yükselen alevlerdi.

"Baba," diye seslendi Jeremy evin diyafon-güvenlik sisteminde. "Annem, bizi Süper Ölüm Slalomu'ndan uzak tutacağınıza söz verirsiniz, yarın sen ve Thomas amcayla birlikte kaykay yapmaya gidebileceğimizi söylüyor."

"Olur."

“Burada duruyor. Söz olması için yüksek sesle söylemen gerek diyor.”

“Bu sefer anlam karmaşalarının arkasına sığınmak falan yok,” dedi Monica arka plandan.

John güldü. “Thomas’la birlikte üç Mitternich erkeğinin *Süper Ölüm Slalomu*’na girmeye teşebbüs etmemesi için elimizden geleni yapacağımıza ant içerim.”

“Bana yine birkaç açık gedik kaldı gibi geliyor,” dedi Monica. “Neyse, eve bir yerini kırıp da dönen olursa, hafta boyunca hepinize her gece topaç oynatırım. Hem de çikolata değil, kibrit karşılığında.”

“Kimse bir yerini kırmayacak. Söz.”

“Öyle olsun o zaman.”

Diya fon kapandı. Elimde kaliteli bir puro ve bir fincan kahveyle birlikte odanın içindeki geniş deri koltuğa daha da gömüldüm. *Ethan da kuzeniyle birlikte kaykay yapmaya gidebilirdi.* Yanımda oturmuş çoraplı ayaklarını tik sehpaye uzatan John, bana bakıp bir an donakaldı ve ardından, “Üzgünüm,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Bir dakikalığına dahi olsa onları nasıl gözünün önünden ayırabiliyorsun?”

“Endişelenme, işini benim yerime de üstlenen bir anneleri var. Olabilecek her türlü felaketi göz önünde bulundurup onlara birer kask alıyor.”

“Ciddiyim ben.”

John purosunun dumanını üfledi ve ardından, “Onlara hiç sahip olmamaktansa onları kaybetmekten korkmayı yeğlerim.”

“Umarım hiçbirini kaybetmezsin.”

“Abi, ikimiz de Katolik yetiştirildik biliyorum, ama sen ne zaman oldu da Mel Gibson filmlerine dönüştün?”

“Ne?”

“Şu ‘bana biraz daha işkence yap’ ve ‘azap çekmek iyidir’ olayını diyorum.”

“Ethan’la Sherryl’in öldüğü gün.”

“Sorumlusu sen değildin. Daha kaç kere söyleyeceğiz sana bunu? Onları kurtaramazdın. Evet, o gün Ethan’ın evde olması gerekiyordu, ama kimin iş programının daha mühim olduğuyla ilgili Sherryl’le kavga ettiniz, o da oğlanı aldı işe götürdü. Hayat bu.”

“Konuyu kapasak olur mu?”

“Hayır. Hazır lafı açılmışken, keşke Ravel’la aranızdaki her türlü iletişim yolunu engelleyebilsem. Sherryl’in kardeşi, kendi içinde gizli bir vicdan azabı çeken sapkın kadının teki. Sana karşı davranışları ancak bu şekilde açıklanabilir. Sen yanlış hiçbir şey yapmadın ve hâlâ buna inanmayı reddetmen de, pençelerini beyninin ne kadar derinine geçirdiğini ve mantığına nasıl kontak attırdığını kanıtlıyor. Kadın Trump Tower’daki evinde hayatını yeniden sefil bir hale getirmek için pusuda bekliyor. Acaba *bu* ocak nasıl durduracak kendini?”

“Sırası gelince hallederim. Şu anda bunları konuşmak istemiyorum.”

Ses tonum onu geri püskürttü. Bir süre sessizlikte purolarımızı tüttürdük. “O iki kızın olayı nedir?” diye sordu John.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kızları diyorum işte. Genç dişi yaratıklar. Biri yaklaşık yedi, öteki on iki yaşlarında. Monica’dan onlara Noel hediyesi almasını istemişsin. Gördün mü? Mutlu evlilikleri olan çiftler böyledir işte. Aralarında sır olmaz. Monica, iki tane kıza üvey babalık yaptığını söyledi.”

“Ben kimsenin babası değilim. Sadece muhtaç durumdaki iki çocuk için üstüme düşeni yapmaya çalışıyorum. Cora ve Ivy. İyi çocuklar. Onlarla ilgili konuşmak istemiyorum.”

“O zaman bana Cathryn Deen’i anlat. O konuşabileceğimiz bir konu mu?”

“Anlatılacak pek bir şey yok.”

“Affedersin ama *People* dergisinin son on yıldır *Dünyanın En Güzel İnsanları* listesine adını taşımış bir kadınla ilişki yaşıyorsun. Bir iki bir şey anlat da merakım yatışsın. Ne olursa... Söyle bir şeyler işte.”

“İlişkımız falan yok bizim. Arkadaşız. Benimle konuşmayı seviyor. Bana ihtiyacı var. Ama istediği her erkeğe sahip olabilir. Şimdi bile. Kendini çirkin sanıyor ama hâlâ o havası var.”

“O havası derken?”

“Cathryn...” Sahte bilgisayar balıklarının hipnoz edici hareketlerine bakarken doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Cathryn, sırf bir gülücükle bütün bir orduya ilham verebilir.”

“Truvalı Helen mi? Truvalı Helen’e mi âşık oluyorsun?”

“Olmuyorum... Kahretsin, John. Yerde güreştirme beni şimdi kendinle.”

“Yara izleri ne kadar kötü?”

“Babamla poker oynayan o formeni hatırlıyor musun? Hani Vietnam’daki bir ateşli saldırıda yanmıştı?”

“Aman Tanrım! Arkasından ‘Freddy Krueger’ dediğimiz adam mı? Yanıkları onunkilere mi benziyor?”

“Evet. Sanki biri cildini çırpmış, üstüne bir çatalı sürtmüş ve ardından boktan bir deri boyasıyla boyamış gibi. Kırmızı, pembe, beyaz, kahverengi.”

“Lanet olsun. Sana yaralarını gösterdi mi? Yani yüzünde olmayanları diyorum.”

“Kasıtlı olarak değil. Ama birkaç hadise oldu...”

“A ha...”

“Öyle değil.”

“Hadi ama, naz yapma. İtiraf et. Sana karşı koyamıyor.”

“Ah, hem de nasıl koyabiliyor.”

John bilmiş bir ifadeyle başını salladı. “Cathryn Deen abimi beccermek istiyor.”

“Şimdi seni yere yapıştırıp yüzünü yumruğumla ezeceğim, az kaldı.”

Sırıtarak, “Bu seksi film yıldızı abimi götürmek istiyor,” diye devam etti. “Abim kocaman, kıllı bir yaşam savaşçısına benziyor –seksi film yıldızı sağ olsun, sakallarını kesmiş olsa bile– ve kendi kendini kırbaçlamaktan hoşlanan bir kurban resmen, ama dünyanın en güzel film yıldızının gönlünü kapmış. Yaralı bile olsa, o hâlâ Cathryn Deen, ‘gözde’ hatun. Vay canına! Monica’ya söyleyebilir miyim? Hem sayende benim de çekiciliğim artmış olur biraz.”

“Bana âşık falan değil. Bir anda sinsice hayatına girip onu büyüleyerek kendime arkadaş ettim.”

“Olağanüstü kadınlar sana âşık oluyor ve sen *nedenini* anlamıyorsun. Sherryl, soylunun tekiyle, Yunanlı nakliye vârisleriyle, *Fortune 500*’e çıkan borsa zenginlerinden biriyle ya da hatta bir tane Kennedy’yle bile evlenebilirdi ama o sana vuruldu.”

“Beyefendi bir tipim var benim, dişlerim de bembeyaz. Kibarlık ve temiz dişler, seksiliğin püf noktası.”

“Sen Sherryl’in hayattaki dayanağıydın,” dedi John azarlar gibi. “O hayatında, zengin ailesine kafa tutacak, yeri geldiğinde onlara siktiri çekecek birini istiyordu ve sen bunu yaptın. Ona kendi hayatını yaşaması için bir fırsat verdin. Sonrasında bu gerçeğin takdirini bilsin ya da bilmesin, mirasından tek kuruş dahi istemedi onuyla evlenecek cesarete sahip olduğun için seni sevdi. Sen benim de dayanağımdın. Küçükken, babam şişman ve utangaç olduğum için beni yerden yere vururken sen hep beni savundun.

Ona kafa tuttun. Arkamı kolladın. Sen olmasaydın, sırf yeri geldiğinde duygusuz hödüğün teki olabileceğimi babama kanıtlamak için kafayı yemiş bir canavara dönüşebilirdim.” Başımı iki yana sallayarak bu iltifatları reddetmeye yeltendiğimde John bir elini omzuma koyup konuşmasını sürdürdü. “Sen asla çatlamak bilmeyen bir kayasın. Cathryn Deen’in de seni gördüğü ilk andan itibaren bunu hissettiğinden eminim.”

Elimdeki fincanı sallayıp ardından tek yudumda bütün kahveyi içtim. Bir keresinde Jeb’in değerli taş dükkânında, rengi koyu mora çalan ham bir yakutu kesip cilalayarak güzel bir taş dönüştürüşünü seyrederken, kocaman bir yüzük için yakutu satın alan motorcuya, *En sert taşın bile içinde çatlaklar vardır*, dediğini duymuştum.

Benim hayatımdaki çatlak da Ethan ve Sherryl’in ölümüyle oluşmuştu. O derin oyuğun hâlâ içimde bir yerde olduğunu biliyordum. Herkesin çatlamayacağını sandığı kayanın içinde her an büyümeye hazır tehlikeli bir çatlak vardı. Yeniden oğluma kavuşacağıma inansaydım, kendimi uzun zaman önce öldürürdüm. O çatlak hiç iyileşmemişti çünkü.

Cathy’ye âşık olmaksa, artık sağlam bir taş olmadığımı ve asla da olamayacağımı daha iyi anlamamı sağlamıştı.

Cathy

Süt bölmesiyle keçi ağıllarının oradaki kaygan kil zeminin üstünde artık yepyeni bir çakıлтаşı katmanı vardı. Rengi atmış eski gri kalaslardan buz gibi nemli havayı içeri alan yemliklerin zemin ve duvarları yepyeni sunta levhalarla kaplanmıştı. Thomas’ı düşünerek, suntaları saklamak için eski kalasların üzerine çakılma-

sına yardım etmiştim.

Hayatımda çivi çakmadığımı söylesem yeridir ve bunu Alberta da biliyordu. Çakmaya çalıştığım her çivi, eğrilip bükülüyor ya da elimden fırlayıp gidiyordu. Hatta bir tanesi Alberta'nın koluna saplandı ve kadın sanki üstüne tükürmüşüm gibi eliyle çiviye bir fiske attı. Bir sonraki denememde, çekiç hedefi şaşırp sol başparmağıma çarptı.

Bir anda gözümde yıldızlar belirdi ve başımdaki eşarbin altında terler dökerek duvara yaslandım. Hem sinirlerim gerildiği için hem de o ipek eşarbin içinde kavrulduğum için terliyordum. Apalaş'ın yükseklerinde bile güney aralığı bir gecede sıcağa dönebiliyordu. O hafta günlük sıcaklık otuz dereceye kadar çıktı. Deli gibi nem vardı. Bizimle birlikte ağılda çalışan diğer iki kadın tişört giymişti. Alberta'nın üstünde ince, pamuklu bir kazak vardı. Kadınlardan biri sırtımı sıvazladı.

“Koca bir yılı hastanede ya da evde yatağında geçiren bir kadın için bayağı iyi iş çıkarıyorsun.”

“Malikânende saklandığınla ilgili haberleri okuduk hepimiz,” dedi biri kibarca. “Turteville'deki markette kasada sıra beklerken gördük haberleri. Tam da gofretlerin yanında dururken bütün o dedikodu dergilerini görmemek zor oluyor.”

“Anlıyorum. Teşekkür ederim.” Başım deli gibi döndüğü için daha fazlasını söyleyemedim.

Alberta güldü. “Şu kafandaki saçma sapan ipek burkayı bir çıkarsan, hem daha rahat olacaksın hem de çekici nereye salladığını göreceksin.” Bir ninjanın ustalığıyla çekici salladı. İki üç başarılı çekiç darbesinden sonra çelik çiviler sultanın içinde gözden kayboluyordu. Kendini beğenmiş bir edayla bir çivi daha çaktı. “Hem ayrıca bu ahır ne yapacaksın ki?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Misafir evi mi yapacaksın? Ya da belki peyzajcın, çim biçme makinesiyle ‘ot’ dediğin o yaban çiçeklerinin üzerine dökeceği bütün o kimyasalları koysun diye bir saksı odası yaparsın.” Alberta yüzünün dibindeki suntaya çivi çakmaya devam ederken kahkahalarla konuşmasını sürdürüyordu. “Dur tahmin edeyim. Baharda peyzajcına şu ahırın etrafına açelya ve kamelyalar ektireceksin. Hatta belki şehirlilerin pek bir zarif olduğunu düşündüğü şu İtalyan havasını yaratmak için biraz da bodur çam ve hazır açmış lale ektirirsin.”

Titreyen elimle alnımı sildim. “Yani, demek istediğin?”

Alberta tiz bir kahkaha atıp diğerlerine baktı. “Dağda, az önce saydığım o çiçeklere ne deriz biz?”

Diğer kadınların hepsi rahatsız olmuş gibiydi. Zorba insanların, onlara ayak uydurmaya çalışan insanların genelde kendilerinden nefret etmesini sağlamak gibi bir özelliği vardır. “Geyiklere özel salata barı,” dedi biri.

Alberta kıkırdadı. “Geyiklere özel salata barı.”

Başka bir kadın aceleyle lafa karıştı. “Ama Bayan Deen, eminim geyikler yemeden önce bahçeniz birkaç gün çok güzel görünecektir.”

Alberta yine güldü.

Eve girip buz gibi kuyu suyuyla yüzümü yıkadım, yüzüme yapışan ipek eşarbi çıkarıp yerine daha ince, pamuklu bir tane taktım. Ardından ön taraftaki meşelerin altına kamp kuran Macy’nin yanına gittim. Macy, kış güneşinin altında, katlanır bir kamp masasının üzerine yerleştirdiği dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Parmaksız yün eldivenleri hariç yine tam donanımlıydı ve her öğlen yahni pişirmek için kurduğu dev kamp tüpleri dışında da tamamen Viktorya döneminden fırlamış gibiydi. Bir sandalye çekip yanına oturduğumda, CD’den Robert Frost şiirleri dinliyordu. Or-

manda yol ikiye ayrılıyordu, kimsenin geçmediğini seçtim ben, bütün farkı yaratan da bu oldu zaten.

“Selam,” dedi Macy ve CD’yi kapattı. “Gene Alberta mı?”

“Eşinle ilgili bunu sorduğum için kusura bakma ve kesinlikle özel hayatına burnumu sokmak da istemem, ama Alberta... Deccal mi?”

Macy öyle şiddetli bir kahkaha attı ki saç örgüleri hopladı. Nihayet kendine geldiğinde ellerini eteğine koydu ve kederli bir ifadeyle bana baktı. “Anlaman gerek. Ben aileme eşcinsel olduğumu on beş yaşındayken söyledim. Ve beni yine de sevdiler. Ama ailesi eşcinsel olduğunu öğrendiğinde Alberta’yı sokağa attı. Yıllarca New Orleans sokaklarında yaşadı. Dövüldü, tecavüze uğradı. Az kalsın aşırı dozdan ölüyordu. Aklına ne gelirse yaşadı. Sonunda kendine çekidüzen verdi ve inşaat sektöründe bir işe girdi. Şu anda bulunduğu yere gelebilmek için gerçekten çok çaba sarf etti. Bazen son derece merhametsiz ve acımasız görünse de, bunun nedeni, bağrına taş bastığı için anca doğru yola girdiğini düşünmesi. Başka kadınlara da öyle davranıyor bu yüzden. Kişisel bir mesele değil yani.”

Alberta’nın geçmişiyile ilgili bu dehşet verici detaylar tüyle-rimin ürpermesine neden oldu. Şimdi ondan nasıl nefret edebilirdim? “Onu boğmak için düzenlediğim komplonun bütün keyfini kaçırmakta üstüne yok.”

Macy gülümsedi. “Ah, acıma sakın ona. Göster ona gününü, hiç gocunma.”

“Şımartılmış, mızımız zenginin teki olduğum için nefret ediyor benden.”

“Heteroseksüel olduğunu da unutma. Senden heteroseksüel olduğun için de nefret ediyor.”

“Süper. Bu sefer resmen hedefi on ikiden vurdum.”

“Heteroseksüel kadınlar için hayatta her şeyin çok kolay olduğunu düşünüyor. Yani yine kişisel...”

“Bir mesele değil. Tamam, belki o konuda haklı olabilir. Ama ben de günün birinde yattığım beşikte gözümü açıp, ‘Hey, ben büyüyünce beyaz, güzel, zengin, Protestan ve heteroseksüel olmayı seçiyorum,’ demedim.”

“Hayır ama rahat bir hayatın olduğuna şükret.”

Yüzümü işaret ettim. “Bu sana rahat bir hayat gibi mi görünüyor?” diye sordum kısık sesle.

Macy bana hüzünlü ama bir o kadar da içten bir gülücük attı. “Hayır, ama burada hepimizin taşıdığı yaralardan daha kötü durmuyor.”

Tamam. Anlaşıldı. Macy’den de pek bir sempati göremeyecektim. Konuyu değiştirmeye karar verip CD oynatıcısı işaret ettim. “Kadın şairleri dinlersin sanıyordum. Ne bileyim, Sylvia Plath mesela.”

“Sırf lezbiyen olduğum için intihara meyilli kadın şairleri sevecek değilim.” Ama etkilenmiş gibiydi. “Sylvia Plath’i sever misin?”

“Bir ara filminde rol alacak adaylar arasındaydım. Rolü Gwyneth Paltrow’a verdiler. O sıralarda menajerim daha ciddi bir aktris olmam gerektiğini düşünüyordu.”

“Senin filmlerini seviyorum.”

“Bunu demene gerek yok. Beyinsiz romantik komedilerin kraliçesiydim ben.”

“Varlığınla ekrana renk ve mükemmel bir kişilik katıyordun. Filmlerini seyrederken her zaman sen olmak isterdim. Senin eşcinsel halin yani. Sakın Alberta’ya söyleme ama, tamam mı?”

“Beni severdin yani. Gerçekten mi?”

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Tabii ki. Böylesine mu-

azzam bir şöhret, servet ve tüm dünyanın beğenisini kazanmış biri için ne garip bir soru bu böyle!”

“Kazadan sonra hakkımda yazılıp çizilen çok kötü şeyler gördüm. Medyadaki bütün o böbürlenmeler, bütün o pis şakalar. Ulu-orta yaşadığım mutlu hayatımla ilgili yapılan bütün o eleştiriler. Bütün bunları yapanlar da çoğunlukla kadınlar, erkekler değil. Bir kadın başka bir kadına nasıl bu kadar korkunç laflar edebilir?”

Macy parmağını salladı. “O kadınların tek derdi erkek hegemonyasını memnun etmek olduğu için başka hiçbir şeyi önemsemiyorlar. İlgüdüsel olarak erkeklerin gözünde değerini kaybeden kadınlardan soyutluyorlar kendilerini. Senin başına gelenlerin onlar için bir uyarı olduğuna dair gizli bir korku var içlerinde. ‘Erkek standardına uygun düşmeyen kadınların başına ne geliyor gördünüz mü? Dünyada itibar sahibi olmak isteyen kadına bakın neler oluyor!’”

Macy derin bir iç geçirdi. “Genel olarak inanışlarımı geleneksel feminist dogmalarıyla sınırlandırmam, ama bu durumda... Yani kazada bütün güzelliğini kaybettiğinde ve bunun sonunda, sırf erkek hegemonyası yüzeysel bir özelliği senin bir kişi olarak en değerli varlığın olarak addetti diye hem kariyerini hem de itibarını kaybettiğinde, bütün ihtişamın bir anda yok olduğunda, kadın iktidarının temelinin de aslında ne kadar zayıf olduğu bir kez daha kanıtlanmış oldu. Anlayacağın, yalnızca güzellikleriyle değil, aynı zamanda zekâları ve atletik hünerleriyle de kasıtlı olarak tüm ilgiyi üstüne çeken kadınlar, mütevazı ve itaatkâr birer uşaktan daha fazlası olmaya cüret eden kadınlar, erkek egosu için nasıl bir tehdit oluşturuyorsa, kendi hayatlarında takdir talep edecek cesareti olmayan, beyni yıkanmış kadınların egosu için de bir o kadar tehdit oluşturuyor.”

Ağzım bir karış açık Macy’ye baktım. “Sadece şımarık bir

sürtük ve herkesin içten içe benden nefret ettiğini düşünmekten çok daha iyi bir açıklama oldu bu. Teşekkür ederim.”

Kolumu okşadı. “Kadınlar, masum olan bir şeyin rasgele bir kaza eseri yok olup gitmesinden çok korkarlar. Senin güzelliğin de masum bir şeydi. Masum derken çocukça ya da saf bir güzellikten söz etmiyorum, saflıktan bahsediyorum.” Macy’nin yüzü aydınlandı. “Ama öte yandan, onu kaybetmen iyi bir şeydi de. Evrenin belli ki senin için daha önemli planları var ve senin de bir sonraki seviyeye çıkabilmek için kendini geliştirmen lazım. Bu sadece bir geçiş dönemi.”

“Ama ben tembel ve güzel olmaktan memnundum.”

“Emin misin?”

“En iyi konser koltukları, en iyi erkekler, en iyi yemekler, en iyi tatiller, hepsi benimdi.”

“Birkaç sene içinde fizliğini korumak için delicesine bir mücadeleye içine girmiş olacaktın. Spot ışıkları altında kalmak için savaşacaktın. Ve kocanın da hayat arkadaşı olarak kötü bir tercih olduğu ortada.”

“Hey, sakın bana kendimi daha iyi hissettirmek için bu kadar zahmet etme.”

“Özür dilerim. Gerçekler acıdır, hayatım.”

“Tamam, haklısın. Kazadan beri sürekli güzel insanları düşünüyorum. Sadece şov dünyasındakileri değil, büyük holdinglerin yönetim kurullarındakileri, ofistekileri... Her kesimden güzel insanı yani... Hepsi de bu kadar gelip geçici bir şeye sınıksız tutunmuş durumdalar. Bense şanslıyım. Hoşuma gitse de, gitmese de, artık ona tutunmak zorunda değilim. Ve evet, bu hoşuma gitmiyor tabii ki.”

Macy güldü. “Şey, en azından yaşadığın çelişkinin adını koymuşsun.”

“Ee... Robert Frost’u seviyorsun, demek. Niye?”

“Ben duygularıyla hareket eden biriyim. Emily Dickinson. Browning’ler. Frost. Carl Sandburg. Onların şiiri benim kulağıma göre bir müzik.” Bana biraz daha yaklaşıp sırrını paylaştı: “Alberta’yla parmağınıza yüzükleri taktığımızda, bana romantik dönem şairlerinin bir kitabını vermişti. ‘Şu dünyada hayatımı nasıl kurtardığını ve hayatımı nasıl kurtarılmaya değer kıldığını tarif edebilecek hiçbir şiir yok,’ demişti.”

“Onu gerçekten çok seviyorsun,” dedim kısık sesle. “Ve o da seni seviyor. İkinizin birbirinize nasıl baktığını gördüm. Böylesine bir beraberlik ve sadakati kıskanıyorum.” İlk baştaki somurtkan halime geri döndüm. “Tornavidayla gözünü oymuyorsam eğer sebebi budur.” Macy, kıkırdadı, ben de konuşmama devam ettim. “Delta bana şey dedi... Alberta’yla tanışmadan önce tarih profesörüymüşsün.”

Macy başını sallayarak arkasına yaslandı. “Öyleydin. Yirmili yaşlarımin sonlarında. On yıldan fazla zaman geçti aradan. Bambaşka bir hayattı o zamanki.”

“Doktoran var yani?”

Omuz silkti “Yale’den.”

Ah, harika. Thomas bir Harvard’lıyla evlenmişti ve en yakın arkadaşı da Yale mezunuydu. “Pekâlâ, konuşmamıza daha fazla devam etmeden evvel benim bir sözlük ve IQ implantına ihtiyacım olacak.”

“Zekâ küpü değildim ben de. Sadece çalışkan bir öğrenciydim. Kuzey Carolina’da, Duke’de yüksek lisans yaptım. Yale’de de doktoramı bitirdim. Sonra Duke’a dönüp öğretmenlik yaptım. Sonra annemle babam öldü ve ben de her şeyi bıraktım.”

“Öldü mü?”

“Boston’ın dışında bir araba hırsızlığı sırasında öldürüldüler. Orada büyüdüm ben de.”

“Çok üzgünüm.”

“Ben de. Onları her gün özleyorum. Hep de özleyeceğim.”

“Her şeyi bırakıp kendine yeni bir hayat yolu mu çizdin?”

“Bir kilisede çalışmaya başladım. Sonra New Orleans’a tayin edildim. Orada da Alberta’yla tanıştım.”

“Eski hayatından nasıl bu kadar kolay vazgeçebildin? Bana bunu nasıl başardığını anlat.”

“Seni hayatın boyunca olduğun kişi yapan temel dayanakları kaybetmenin insanı özgür kılan bir yanı var. Bu tabii korkutucu, üzücü bir şey ama bir yandan da yadsınamaz bir heyecanı da var. İstersen aya git, istersen en derin okyanusun dibine bat. Özgürsün. Ayrıca keşfetmek için de özgürsün. Bazıları bunu hayatın akışına kapılıp gitmekle karıştırıyor galiba. Bense bunun büyümek olduğunu düşünüyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Ben büyüdüğümü sanmıyorum. Bence küçülüyorum.”

“Kendine biraz zaman tanı.”

“Tanıştığınızda Alberta da büyüyor muydu? Yoksa sadece mutasyon mu geçiriyordu?”

“Şehir merkezinde görevliydi. Evsizlere yardım ediyordu. Hadi, durma söyle.”

“Ne yapıyordu? Evsizleri korkutarak uzaklaştırıyor muydu?”

Macy güldü. “Bazen.”

“Siz ikiniz buraya gelmeye nasıl karar verdiniz?”

“Duke’teyken buralara çok gelirdim. Şu dağlar... Alberta’yla onlara hayrandık. İnanılmaz bir enerji veriyorlar insana. Gülme ama birçok insan dağların bu gezegendeki en güçlü spiritüel girdap olduğuna inanırlar.”

“Bizimkiler Protestandı. O yüzden üzgünüm ama biz herkesin inancına güleriz.”

“Ben de Metodist olarak yetiştirildim. Tek hatırladığım pas-

kalya seremonilerinde giydiğim pofidik pembe elbisemle, pembe tütü eteğim. Sanırım beş yaşında falandım. 1970' lerdeydik. 1970'lerde hâlâ tütü etek diye bir şey vardı, inanabiliyor musun?"

"Sen kırk yaşında mısın?"

"Lanetliymişim gibi söyleme öyle. Alberta otuz beş yaşında. Ben kırk. Yaklaşık on yıldır birlikteyiz. Yarın sana bizim iki çocuğun fotoğraflarını getiririm. Doğum anneleri Alberta. Benim yu-murtalıklarım da kist var. Herhalde babalarının da Noel Baba Whittlespoon olduğunu biliyordur? Herkes biliyor zaten, biz sadece bu bir sırmış gibi davranıyoruz."

"Hâlâ sana kırk yaşındasın dediğim için özür dilemenin bir yolunu arıyorum. Çok daha genç görünüyorsun."

"Mutlu insanlar genç görünür. Sen gerçekten yaşlanmaktan korkuyorsun, değil mi? Bence asıl korkman gereken yaşlanmak değil, mutsuz olmak olmalı."

"Ben ikisinden de korkuyorum."

Ellerini burnuna götürdü. "Bu antik dağların enerjisini içine çek, bu girdabın gücünü hisset. İşte o zaman onlarla kıyaslandığında ne kadar genç olduğunu anlarsın." Baldırlarına dokundu. "Vajinan da bir girdap. Manyetik gücünü hisset. Söylediği o siren şarkısının keyfini çıkar. Duymuyor musun yoksa?"

"Ben de radyoyu kapatmayı unuttum sanıyordum."

Macy güldü. "Ampirik bilim insanları, bu dağlarda bol miktarda kuvars kayası olduğunu ve bu kayaların elektromanyetik birer jeneratör görevi gördüğünü iddia ediyor. Çerokiler, en kutsal yaşam yerlerinden birkaçını buraya kurmuş. Güçlü bir mekân his-sine sahip olmayan kadınların kendilerini gerçekten tanıyamaya-cağını düşünürlermiş. Alberta'yla ikimiz, mekânımızı bulduk. Kendimizi keşfettik."

Büyükannemin dağlarına hayrandım ama yangında kavrulup

saklanmak için buraya kaçarak kendimi ve hayattaki gerçek amacımı keşfettiğimi itiraf etmeye hazır değildim henüz. Aklıma söyleyecek başka tımturaklı bir şey gelmediği için, heyecanla Macy' ye bakıp, "Krisp Kreme Donutları da ilk Kuzey Carolina'da kurulmuş," dedim.

Macy bir kahkaha atıp başını salladı. "Bakıyorum spiritüel tartışmalarını yemek benzetimleri ve turist ıvır zıvırıyla kanalize ediyorsun."

"Kaliforniya'da her günü atlatmak için mücadele ederken, büyükannem ve buradaki eviyle ilgili sahip olduğum bütün iyi anıların temsili Delta'nın çörekleri oldu. Çocukken en mutlu olduğum zamanlar onun ziyaretine geldiğim zamanlardı. Buradayken kim olmak istediğimi bilirdim ve hayallerimin dış görünüşümle bir alakası da olmazdı. Şu dünyada görüntüşümü unutmama izin verilen tek yer burasıydı. Büyükannem bana krema soslu çörekler yedirir, kilo alıp almamamı da umursamazdı. O yüzden evet, çörekler hayatımda çok şeyi temsil ediyor. Asilik ve özgürlük. Çörek benim için bir bakışı temsil ediyor. Kuzey Carolina bakışını."

"Pekâlâ, iyi o zaman. Bakalım bu eyalette meşhur olmuş başka bir yiyecek gelecek mi aklıma?" Gözlerini kısıp bir süre gökyüzüne doğru baktı. Sonra, "Yok, bir şey gelmiyor ama al sana bir ıvır zıvır bilgi daha," dedi. "Andy Griffith ve Ava Gardner Kuzey Carolina'lıydı. Edward R. Murrow, O Henry, Wright Kardeşler... Ah, korsan Karasakal. Buralı değildi ama hayatının büyük kısmını Ocracoke Adası'nda saklanarak geçirmişti."

"Andy Griffith ve Karasakal. Burnuma bir reality şov programı kokusu geldi. 'Mayberry, F.D.'"

Güldü. "Buraların bir deyiimi vardır: *Esse quam videri*. Anlamı: 'Öyle görüneceğine, öyle ol.'"

Öyle görüneceğine, öyle ol. Biraz daha çöktüm oturduğum sandalyede. "Biri gibi görünmekten memnundum."

“Hayır, değildin. İçinde yaşadığın hakikati kabul ettiğinde, geçirdiğin değişime de heyecanlanacaksın.”

“O konuyla ilgili girdabımla konuşayım, sonra sana dönüş yaparım.”

Macy iç çekti. “Hâlâ inkâr dönemini aşmaya çalışıyorsun. Anlıyorum. Çiftliğimizdeki kadınlarda da çok görüyorum bunu. Danışmanlık seanslarımızda çok konuşuyoruz bu konuları.”

Ona bakakaldım. “Şiddete maruz kalmış kadın gibi mi davrandığımı söylüyorsun bana?”

“Çaresiz bir erkeğin beğenisini kazanma çabası, kendini değersiz hissetme, öz sevgi eksikliği... Evet, bunlar çiftlikte de karşımıza çıkan sorunlar. Bunda utanılacak bir şey yok.”

İnledim. Bir süre, sessizce oturduk. Macy eline bir CD aldı. “Daha güzel konulara geçelim... Carl Sandburg’un Flat Rock’a taşındığını biliyor muydun? Asheville’in güneyi. Çok güzel, ufacık bir kasabadır. Bu dağlar şairlere, resamlara ve şarkıcılara çok çekici geliyor. Hepsinin haşmetini yüreğinde hissedebiliyorsun.” CD’yi göğsüne bastırdı ve ezberinden bir şiir okudu: “*Başı dimdik şarkı söyleyen bir şehir daha göster bana hadi, hayatta olmaktan gururlu, vakur, güçlü ve kurnaz.*”

“Alberta’ya ağıt,” dedim.

“Sandburg’un ‘Chicago’ şiirinden.”

Chicago. Thomas. Ufacık, zararsız bir şekilde Thomas’ın yanında olma ihtiyacı duydum birden. Bir anlığına onun varlığını so-lumak, girdabının enerjisine kapılmak istedim.

Bahçemde duran iri cüsseli, turuncu, Kubota marka traktöre baktım. Ağır, sağlam ve güvenli. “Bana o traktörü nasıl kullanacağımı öğretebilir misin?” diye sordum Macy’ye.

“Tabii ki!” gülümsedi. “Gördün mü? O makinenin gücü, evrenin gücü demek ve sen de içgüdüsel olarak o güce bağlanmak istiyorsun.”

Hayır. Ben içgüdüsel olarak Thomas'ın kulübcsini görmek istiyordum. Ama neyse...

Ormanda yol ikiye ayrılıyordu, kimsenin geçmediğini seçtim ben, bütün farkı yaratan da bu oldu zaten.

Uğultulu, dizel bir mamutun tepesinde oturmuş Ruby Creek Yolu'na bakıyordum. Yoğun kış ormanının arasından, Thomas'ın arazine giden engbeli patikayı az çok seçebiliyordum. Delta, bu yolun benim evin yolundan daha sert bir arazi olduğu ve hatta bir kısmının Ruby Deresi'nin içinde kaldığı konusunda uyarılmıştı. Yani oradan geçeceksem, derinliği ayak bileğine kadar gelen derenin de içinden geçmek zorunda kalacaktım.

Belki bu geziyi yarına bıraksam daha iyi olur. Aferin sana. Bebe adımları iyidir her zaman.

Hayır. Alberta yenikliğin üzerime sinen kokusunu hemen alır. Son anda fırtışığını anlar. Yanında ev yapımı çilek reçeliyle birlikte çiğ çiğ yer ciğerimi.

"Tam yol ileri, canavar!" dedim traktöre, vitesi takıp motoru çalıştırarak. "Robert Frost ve ben, korku nedir bilmeyiz. Hadi, çakılı daha az olan yoldan gidelim!"

Thomas'ın ön bahçesinde durup dört bir yana uzanan manzara-sıyla birlikte dağdaki çayırların keyfini çıkardım. Kusursuz bir şekilde hizalanmış üzüm bağlarının arasında dolaşıp ellerimi ahşap direklerin, çelik tellerin üstünde gezdirdim. Ara sıra durup çoktan en üst tellere kadar uzanmış üzüm bağlarının o eğri büğrü, tahtamsı sap-larını okşadım.

"Bu sene ilk defa hasat toplayacak," demişti Delta. "Biltmore

Malikânesi'nden biriyle görüştüm. Bütün üzüm-leri alacak. O üzüm-leri satarak kendine bir iş kurabilir."

Üzüm bağının etrafında yavaş bir daire çizerek, arazi meyveyle dolduğunda nasıl görüneceğini hayal ettim. Bir şeyler yetiştiren, bitki dahi olsa diğer canlıları besleyen, onlara bakan erkeklerin sıcak, seksi ve insana güven veren bir yanı vardı. Ufaktan suçluluk hissi duyarak kulübesine doğru yürüdüm.

"Son birkaç yıldır benim evimi kendi evin bellemişsin," dedim yüksek sesle. "Eh, benim de *senin* evine bir bakmaya hakkım var o halde."

Araları killi toprakla doldurulmuş kütükten yapılma kulübesi hem fonksiyonel hem de orijinal bir evdi. Birbirine geçsin diye kütüklerin köşeleri yontulmuştu. Benim gibi eli sıcak sudan soğuk suya değmemiş bir kadın bile üstün el işçiliğini görebiliyordu. Minik yapının etrafında bir tur atıp şömine bacasındaki taşlara, kaba hatlı kütüklere dokundum. Sonra dıştaki tuvalet kabinine gidip şöyle bir kokladım. Düzgün mimari ve güçlü dağ esintisi sağ olsun hiç koku yoktu. Kapıdaki ay şeklindeki oymaya baktım. Sonra Thomas'ın bu en özel oturma yerinin içine bakayım dedim, ama derken aklıma o burada değilken içeri girmiş olabilecek hayvanlar geldi ve hemen kulübeye geri döndüm.

Paslı, hurdadan bozma bir tenekeyle üzeri kapatılmış verandadaki ahşap sandalyeye oturdum. Küreği, tırnığı ve diğer aletleri, muntazam bir şekilde duvardaki tahta askılarda duruyordu. Gözlerim sürekli duvardaki iki yüksek pencereye kayıp duruyordu. Perde yoktu.

Sakin o pencerelerden içeri bakmaya kalkışma.

Ama perde yok.

Sakin.

Sadece bir göz atacağım.

Parmak uçlarımda yükselip içeri baktım.

Keşiş hücreleri bile herhalde bundan daha süslü olurdu.

Kütükten yapılmış, üzeri battaniye ve yorganlarla kaplı karyola, modern bir yataktan çok dev bir beşiği andırıyordu. Zeminin yansını kaplamıştı ve şömineyle arasıyla taş çatlasın bir kolluk mesafe vardı. Bir anda tüylerim ürperdi. Şömine yanarken bir kor fırlasa, alevden bir kozalağın içinde açacaktı gözlerini.

Sonrasında yaptığım şeyinse, "N'apayım, kendime engel olmadım"dan başka hiçbir açıklaması olamaz. Ciddiyim. Korkularımın derinliği, sakın mantığı yutup götürüyordu. Yatağı öyle şöminenin dibinde bırakamazdım. Sonuçları ne olacaksa olsun, o yatağın yerini değiştirmek zorundaydım. Kulübenin kalas kapısını açmaya yeltenirken ellerim titriyordu. Mecbur kalırsam Thomas'ın aletlerinin arasından bir çekiç alıp kapıyı yerinden sökmeye bile hazırdım.

Ama mecbur kalmadım. Çünkü kapı açıktı.

Şüphıyla kapıyı bakıp parmağımın ucuyla hafifçe ittim ve kapı ardına kadar açıldı. Güçlülükle nefes alarak içeri girdim ve etrafa baktım. Ne kadar klostrofobik bir yerdi öyle... Düz bir çıkıntının üstünde lavabo yerine bir kova duruyordu. Bir koltuk ve eski bir alüminyum televizyon sehpası dışında hiçbir şey yoktu. Odanın bir ucundaki duvara, tabandan tavana raflar dizilmişti. Konserve yiyecek kutuları, votka şişeleri ve kitaplar aynı rafları paylaşıyordu. Kitapların çoğu genelde sanat ve mimariyle ilgili eserlerdi ama arada bir tane İncil, birkaç seçmece roman da vardı. Studs Turkel, Hunter S. Thompson... Kendini isyana adayan işçi sınıfı yazarları.

Ardından o özel rafı gördüm. Yaklaşık bir kafa yüksekliğindeydi ve diğer raflar gibi dağınık ya da tika basa dolu değildi. Bütün o kargaşanın arasında, ufacık, kutsal bir açıklıktı. Rafta çocuk boyama kitapları ve üst üste yakılmaktan duvarda kocaman bir is lekesi oluşturmuş iri, beyaz bir mum vardı. Raftaki eşyaların içinde en acısı

da, metal bir oyuncak kamyonun kararmış, ezik kalıntısıydı. Thomas'ın oğlu öldüğünde elinde kalan oyuncuğı. Rafin önünde öylece durmuş, ellerim göğsümde, hüngür hüngür ağladım. Mahvolan oyuncuğın hemen yanında da, kahverengi saçlı, gülen bir çocuk fotoğrafı duruyordu. *Ethan*.

Thomas'ın oğlu için hazırladığı bir tapınağı asla ihlal etmemem gerekirdi. Bir hışımla arkama dönüp, şöminenin aşırı yakınında duran o kahrolası yatağı baktım. Eğer onu hareket ettirsem, evine izinsiz girdiğimi bilecekti. Ama yerini değıştirmezsem de, geceleri onun diri diri yanışının kâbusunu görecekdim.

"Değıştir yerini," dedim yüksek sesle. "Değıştir yerini. Kızarsa kızsın sana. Belki onu korumuş olursun. Zaten önemli olan da bu."

Karyolayı tutup çekmeye başladım.

Bir saat sonra, yorgunluktan tamamen bitmiş halde, ağırlar içinde ve en sevimli nevrotiğın bile birinin evine izinsiz girişini haklı gösteremeyeceğinin bilinciyle, kendimi ön kapıdan dışarı attım ve kapıyı arkamdan kapadım. Yatak şimdi rafların yanında duruyordu ve koltukla alüminyum televizyon sehpası da şöminenin yanına geçmişti.

Güneş, mavi-altın bir bulut kümesinin ardında batmak üzereydi. Soğuk rüzgâr etrafımı sardı. O anda kendi evime dönmem gerekirdi ama yine de, "Ben senin dostunum, sapığın değıl," diyen, özür niyetine bir şey bırakmam gerektiğini hissettim.

Çabucak çimenliklere ve oradan da ormana koşup küçük bir çam ağacı buldum. Birkaç dalını koparıp hemen kulübeye döndüm. Üzüm bağlarındaki tellerden bir parça alarak çam dallarını birbirine bağladım. Thomas'ın çekicini alıp malzeme kutusundan bir çivi buldum ve çiviye ustaca kapıya çakmayı başardım. "Bu da sana kapak olsun, Alberta," dedim.

Sonra da elimle hazırladığım Noel süsünü çiviye astım. Telle

bağlanmış yeşil çam dalları. Pek de anlamlı bir şey ifade ettiği yoktu. Bunun üzerine başımdaki eşarbz çıkardım. Bordo ve altın renklerinin ağırlıklı olduğu, ekoseli bir eşarptı. Eski İngilizlerin Noel renkleri. Eşarbz çam dallarının ucuna bağlayıp bir de fiyonk yaptım ve geri çekildim. Martha Stewart bunu görse kesin benimle gurur duyardı.

Traktörle kendi arazime girdiğimde, modum çoktan düşmüştü bile. Kafamdan neler geçiyordu acaba? Karanlık çökmeye başlıyordu. Alberta ve Macy, ekipleriyle birlikte kamyonetlerinin yanında duruyordu. Belli ki akşam için ayrılmadan önce pahalı traktörlerini geri getirmemi beklemişlerdi.

Traktörden inerken, “Seni merak ettik,” dedi Macy. “İyi misin? Eşarbına ne oldu?”

Bütün o nazik halleri bir kenara bırakıp eldivenli elimle yüzümün sağ tarafını kapadım. “Tahmin ettiğimden daha uzun sürdü, üzgünüm. Sabah görüşürüz. İyi geceler.” Alberta’nın yanından geçerken, yine her zamanki aksiliğiyle homurdanıp, “Dur tahmin edeyim,” dedi. “O saçma salak eşarbını kaybettin ve bu saate kadar da onu aramakla uğraştın.”

Gerisin geriye arkama dönüp gözlerinin içine baktım. “Sıradan hayatın, çirkin ve ufak korkularıyla başa çıkmanın birçok yolu vardır. Herkesin mücadele tarzı farklıdır. İnsanları taciz edip onları yargılamaya hakkın varmış gibi davranıyorsun, ama *kimsenin* böyle bir hakkı yok! Senin yaşadıklarını yaşamış birinin daha merhametli ya da en azından biraz daha anlayışlı olmasını beklerdim. Tam bir hayal kırıklığısın, Alberta. Ama bu senin derdin, benim değil.” Derin bir nefes aldım. “Kısaca özetlemek gerekirse, şu anda üzerime gelersen seni kendi çekicinle öldüresiye döverim. Söz konusu çivi olunca hedefi tutturmakta zorlanıyor olabilirim ama seni temin ederim, o şişko ellerini çekiçle döverken bir hamleyi bile ıskalamam.”

Hızlı adımlarla eve yürüdüm.

İlk kez, Alberta söyleyecek söz bulamamıştı.
En azından bu biraz içimi rahatlattı.

Thomas

Monica'yla John'un Yılbaşı'ndan birkaç gün düzenledikleri partide, ilgi odağı oldum. Mini malikâneleri sentetik süsler ve ipe k yılbaşı çiçekleriyle parlıyordu. Para ve malın sağladığı bu ufak baloncuğun içinde her şey güzel, temiz ve güvenliydi. Antredeki camının önünde ışıldayan yedi kollu bir şamdan vardı ve onun da yanında, kesinlikle beyaza karşı fetişisi olan bir içmimar tarafından dekore edilen dev bir yılbaşı ağacı duruyordu. Beyaz ışıklar, beyaz süsler, beyaz çiçekler... Hatta diyafon sisteminin müziği bile Bing Crosby'den *Beyaz Geceler*'di.

Rüstik benliğimin onuruna, kardeşimin arkadaşları o günkü bayram stili olarak, benim "alışverişe çıkmış doğa yürüyüşçüsü" diye adlandırabileceğim bir tarzı benimsemişlerdi. Herkesin üstünde pahalı tüvit kumaştan takımlar ve *chino* pantolonlar vardı. Bana gelinceyse son moda Crossroads bayram giysilerimi giymiştim. Kış ayakkabıları, dizleri eskimiş fitilli, kahverengi pantolon ve bir işe Smirnoff'un beşte biri karşılığında Noel Baba'dan aldığım bilmem kaç yılından kalma Jerry Jeff Walker marka bir kazak. Jerry Jeff'in her klasik modelinde olduğu gibi bu kazağın önünde de, *Cahil Anam Duvara Tosladı*, yazıyordu ama beyefendi kişiliğinden ötürü Noel Baba biraz çamaşır suyu yardımıyla "Anam" yazısını soldurmuştu.

Sanki yabancı bir ceza kampından ya da yerlilerin yanındaki misyonerlik görevimden yeni dönmüşüm gibi kaçamak bakışlar atıyordu herkes bana. Bense elimdeki sodayı yudumlayıp sanki o anda canım hiç buzlu Absolut çekmiyor gibi yapmaya çalışıyordum.

“Anladığım kadarıyla Apalaş Dağları’nda, Eric Rudolph’un yakalandığı yere yakın bir bölgede yaşıyormuşsunuz,” dedi Ralph Lauren marka kazak giyen bankacının teki. “Dağdaki insanların onun terörist saldırılarına destek verdiği doğru mu?”

“Hayır. Çoğu yaşadıkları ormanda bir katil bulunmasından ötürü mutlu değildi.” Pike, FBI’nın Rudolph’un izini sürmesine yardım etmiş ve koydaki herkes Rudolph’un tutuklanmasına sevinmişti.

“Ama yine de hâlâ son derece gotik ve tribal tipler, değil mi?”

“Üniversitelerdeki herhangi bir kardeşlik demecğinden beter değiller.” Şu diyet olmayan, kafeinli sodalardan bir tane daha diktim kafaya. Güneye yerleşmeden önce ben de basmakalıp düşüncelere inanan bir tiptim. Derken ağırbaşlı, siyahi bir kadın girdi koluma. “Sivri şapkalar giyen şu tarikat üyesi erkeklerle tanıştınız mı hiç?”

Gülümsedim. “Sadece Şraynlar. Ah, bir de Yılbaşı kutlamaları sırasında ucu sivri elf şapkaları giyen şu itfaiyeciler de var tabii.”

Çiçek desenli, brokar bir yelek giyen bir yatırım brokeri –ki bu arada bahsettiğim bir erkek– kulağıma eğilip, “Ee, söylesene, hiç yılın ayınlar katıldın mı? Ya da hiç albino bir banjo çalgıcısı gördün mü?”

“Hayır. Ben genelde torbacılar ve lezbiyen folk şarkıcılarıyla takılıyorum.”

Bir anda kalabalığın içine David daldı. Altı yaşında bir çocuğun şaşkın ifadesiyle bana baktı. “Noel Baba telefonda! Seninle konuşmak istiyor!”

Benim Noel Babam, Joe Whittlespoon, tabii ki de David’in Noel Babası, yani namı diğer Aziz Nick olamazdı tabii ve Joe’nun Chicago’yu arayacak bir sebebi olması da beni korkutmuştu. David önümden koşarak bir kumanda çıkardı ve hoparlörü açtı. “Noel Baba, amcamı getirdim sana!”

Joe’nun gür sesi, “Thomas, sen misin?” demesiyle birlikte

bütün salonda yankılandı.

Mideme bir yumru oturdu o an. “Bir sorun mu var?”

“Sana söz verdiğim gibi etrafı bir kolaçan etmek için kulübene gittim ve şey... Biri kapına Noel süsü asmıştı. Ayrıca içeri baktığımda da eşyaların yerlerinin değiştirilmiş olduğunu gördüm.”

“Kaybolan bir şey var mı?”

“Yok. Pike geldi, o da bir etrafa bakındı. Herhangi bir terslik yoktu ama sadece garipti işte.”

“Doğru anlamış mıyım bir kontrol edelim: Hiçbir şey çalınmamış ama mobilyaların yerleri değiştirilmiş ve biri kapıyı süslemiş.”

“Aynen öyle. Biri kapına çam dalları asıp ucuna da eşarp bağlamış.” Güldü. “Kaçak ev süsleme suçuna kurban gittin anlayacağın.”

“Şüpheli var mı?”

“Ah, evine gireni suçüstü yakaladık zaten. Delta herkesten bilgi toplayabilmek için sosyal çevresine haber saldı ve suçlu da, kendisine hesap sorulduğu anda suçunu itiraf etti.”

“Kim?”

“Cathryn Deen.”

Cathy mi? *Cathy*. “Cathy mobilyalarımın yerini değiştirip kapımı mı süslemiş? Niye?”

“Konunun ikinizin arasında olduğunu söyledi. Tabii ki kötü bir niyeti yoktu. Çok utanmış bir hali vardı zaten. Belki de senin evini *Feng Shui*’ye göre baştan dekore etmek istemiştir. Tek bildiğim, Cathryn Deen, yatağının yerinin değişmesini istedi ve değiştirdi. Yerinde olsam heyecandan havalara uçardım. Muhtemelen bir tür yuva kurma olayı gibi bir şey bu da. Seni istiyor. Seni hem de çok fena istiyor. Benim anladığım şu: Senin eve girip yeri değişen mobilyalara takılmanı ve sonra da kafa üstü yere çakılmanı istiyor. Bir tane yabandomuzunu kapana kısırmak için özel bir çukur kazmış gibi aynı.”

Cathy yatağımın yerini değiştirmiş. Elleri çarşaflarıma değmiş. Chicago'ya gelmeden önce onun şerefine kirlettiğim çarşaflar. Gay-riihtiyarı elimi indirip, kalkan aletimi saklamak için gömleğimi kazağımın dışına çıkardım. Uluorta yapılan bu konuşmayı sonlandırma vakti gelmişti. "Cathy iyi mi?"

"Evet, sadece biraz içine kapanık ve suskun. Kadınsal bir şey olsa gerek."

"Seni sonra ararım."

"İyi yıllar, Noel Baba!" diye bağırdı David. "Yeni bir robotum olacak mı? Şu lazer gözlülerden?"

"Olacak tabii ki, ufaklık," dedi Joe. Sonra da bana hitaben, "Olacak mı, Thomas?" diye sordu.

"Artık olacak."

"Hay aksi. Hadi görüşürüz."

"Hoşça kal."

Şöyle bir doğruldum. Partide bir anda bütün sesler kesilmişti. Hatta biri Bing Crosby'yi bile kapamıştı. Arkama döndüğümde lazer ameliyatlı, kaşları kaldırılmış bir düzine göz -ki bunlar sadece erkeklerdi- hayretle bana bakıyordu. John ve Monica da otuz iki dişleri ortada sırtıyordu. Herkesin yüzünde öyle bir ifade vardı ki, sanki köşede dikilen serserinin aslında bir Ferrari'si olduğunu ve Jack Nicholson'ın yanında Lakers maçlarına gittiğini öğrenmişlerdi.

Bir adam, "Cathryn Deen mi?" diye sordu. "Şu meşhur Cathryn Deen?"

Monica dayanamadı. "Evet," dedi herkese yüksek sesle. "O meşhur Cathryn Deen. Thomas'la birlikteler!"

John sırtarak, "Haber ilk burada duyduyuz, dostlar!" dedi. "Cathryn Deen'in abimin yatağına karşı bir zaafı var."

Herkes dilinin ucunda bin bir soru tepeme üşüştü. Ben de yavaştan kapıya doğru gerilemeye başladım. Kadınlar bana sanki porno

yıldızıymışım gibi bakıyordu. Erkekler de sanki porno yıldızı olmaya gerek kalmadan da kadınları baştan çıkarmanın gizli yollarını biliyormuşum gibi bakıyorlardı bana. 11 Eylül'den sonra nasıl marazi bir VIP'ye, o günden sağ çıkan diğer kurtulanlar gibi dokunulabilir, sahip olunabilir bir mala dönüştüysem, şimdi de bir film yıldızının özel ilgisine layık görüldüğüm için ünlü kişi mertebesine yükselmiştim. Artık bu insanlar işyerlerine ya da spor salonlarına gittiğinde sohbet ederken lafın arasına benim adıma da sıkıştıracaktı. *Geçen gün içkilerimizi yudumlarken Thomas Mitternich dedi ki, ah, kendisi bu arada 11 Eylül kahramanlarından ve şu anda da Cathryn Deen'le çıkıyor...*

Her insanın en karanlık arzusunun o ya da bir kişi veya bir şey için özel olmak olduğunu bilen sinsi tanrıçaların odağına oturtulmuş-tum.

Kendimi bir anda buz gibi Chicago gecesine attım. Abimin yarı karanlık verandasında yapayalnız dururken, derin bir nefes aldım. Ciğerlerimi dolduran karanlık beni Çılgın Kadın Tepesi'ndeki yüksek dağların karanlığına, Cathy'ye bağlıyordu. Bize yabancı olan insanların ne gördüğünü bir kenara atıp şunu düşündüm: *Şöminenin yanında uyumam onu rahatsız etmiş. Benim için endişelenmiş.*

Cathy

Macy –tatlı, aldatıcı derecede sevimli Macy– ispiyonlamıştı beni. “Niyeti dürüst olan kimsenin saklayacak bir şeyi yoktur,” gibi bir şey demişti. Delta, cumartesi günü kafede yapılan haftalık kırk-yama seansı esnasında, kadınlara Thomas'ın kulübesindeki eşyaların yerini kimin değiştirmiş olabileceğine dair bir fikirleri olup olmadığını sormuş ve Macy de traktörle yaptığım gezintiden bahsetmişti.

Zaten bu ipucu da yakayı ele vermeme yetti.

Şimdi Crossroads'daki herkes, hatta Jefferson Eyaleti'ndekiler bile benim Thomas'ın mobilyalarına olan takıntımı konuşuyordu. O kadar küçük düşmüştüm ki, kapımı kilitleyip koca bir Yılbaşı haftası boyunca evden dışarı çıkmadım. Delta beni kandırmak için çok uğraştı, hatta tehdide bile başvurdu. "Lütfen Yılbaşı yemeği için bize gel. Lütfen. Cora'yla Ivy'yi hediyelerini açarken görmek istemez misin? Tatilde kızlar bende kalacaklar. Laney yine gitti. Bayramı Nashville hapishanelerinde geçirecek. Erkek arkadaşıyla birlikte içki dükkânlarına sahte çek vermekten yakalanmışlar."

İnledim. "Teyzesi bir daha ortadan kaybolduğunda Ivy'ye beni aramasını söylemiştim. Hatta Thomas da ona numarasını vermişti."

"Ivy kimseden yardım istemez. Asla. Asheville'de onların davasıyla ilgilenen sosyal görevli, Bayan Ganza'dan çok korkuyor. Bayan Ganza'nın da kızları yine bir koruyucu aile yanına göndermesine ramak kaldı zaten."

"Hayır! Onları burada tutmak zorundayız! Burada bir evleri, kendilerine arkadaş edinebilecekleri bir yerleri var. Yardım etmek için ne yapabilirim? Eğer konu paraysa..."

"Tatlım, önemli olan tek şey dostlar ve çevre. Ve burada her ikisinden de bol miktarda var. Dolores ve Hâkim, Laney'nin arabasını iki gün arka arkaya evin önünde görmeyince hemen kızları merak edip Pike'a haber verdi. Pike, resmen Ivy'ye domuz bağı yapmak zorunda kalmış. Zavallı Cora da, görünmez arkadaşıyla konuşa konuşa hiç itiraz etmeden peşlerine takılmış. 'Noel Baba, teyzem gibi bizi unutmayacak. Thomas ve Cathy buna izin vermez,' diyor-muş."

"Tanrım."

"Sen onları merak etme. Çok güzel bir bayram geçirecekler. Thomas onlara bir sürü hediye yolladı. Üstüne bir de senin aldığın

şu Neiman Marcus kutuları var. Anthony, Crossroads'a gelene kadar bütün kamyonun içinin parfüm koktuğunu söyledi. O iki kız şu ana kadar hayatlarındaki en muhteşem Yılbaşı'nı geçirecekler. Bu arada, Neiman Marcus kataloğundan benim için ne seçtin? Sürekli kutuyu sallayıp duruyorum. Dur tahmin edeyim. Plakasında adımın yazılı olduğu, bana özel bir Jaguar'ın hediye kartı var içinde. Ya da som altın spatula."

Aslında, Delta'ya aldığım hediye, çörek şeklinde bir pırlanta kolyeydi. "Ben bayramı evde geçireceğim," dedim tekrar. "Küçük buzdolabımda bir paket soslu hazır hindi var. Mikrodalga fırınım da mevcut. Log Splitter'ların 'Bayram Tanrıçası' CD'si de hazır. Hiçbir yere gitmiyorum. Herkese söyle, hakkımda özgürce dedikodu yapmaya devam edebilirler. Bu da topluma Yılbaşı hediyem olsun."

"Ah, tatlım, insanlar sadece yaptığın şeyin... Tamam, kimse yatağın yerini neden değiştirdiğine bir anlam veremiyor ama kapıya astığın süsün son derece tatlı olduğunu düşünüyorlar. Hatta bizim trend takipçileri arasında yeni bir akım başlattın. Turtleville'in sos-yetikleri kapılarına eşarpıla bağlı çam dalları asmışlar hep."

"Ben trend falan başlatmak istemiyorum. Hele gazetecilerin buraya akın etmesini hiç istemiyorum."

"Tatlım, eşarp dekorasyonu ile ilgili bir program yapmak istediği için seni arayan şu HGTV muhabiri dışında, endişe etmeni gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Hadi, gel sen de yemeğe."

"Evde kalacağım. Gerçekten. Halimden memnunum. Evim sıcak, yatağım ve vibratörüm hazır."

"Hazır konu aşk makinelerine gelmişken, Thomas da sana kızgın değil. Noel Baba'ya söylemiş. Mobilyalarına her ne yaptıysan, konunun ikinizin arasında olduğunu ve kimsenin seni rahatsız etmemesi gerektiğini söylemiş."

"O ne zaman dönüyor?"

“Söylemedi ama Yılbaşı’na kadar abisiyle kalır diye umuyorum. Gelecek sene için kendine yeni bir sayfa açar. Her neyse, lütfen gel yemeğe.”

“Delta, sırf davet edilmiş olduğumu bilmek bile bana yeter. Teşekkür ederim, ama kalsın.”

“Seni almaya gelirim. Araba kullanmana da gerek kalmaz. Aslında sana bir traktör alabiliriz. Artık o şeyleri kullanabildiğini biliyoruz. Üzerine gelen arabaları kaçırmak için kendine şöyle kepçesi olan güzel bir Kubota ya da John Deere traktör alabilirsin. Onunla istediğin yere gidersin. Pike, umumi yollarda izimsiz araç kullandığın için sana ceza da kesmez. Görmezden gelir.”

Tekrar inledim. Artık herkes araba kullanmaktan korktuğumu biliyordu. Bundan daha fazla rezil olamazdım herhalde. “Yılbaşı günü konuşuruz. Seni ararım. Söz.”

“İkna etmesi zor bir kuzensin,” dedi Delta üzgün bir sesle.

Sıcak ama hâlâ boş olan evimde, mikrodalgada pişen yemeğimi yiyip Alberta ve Macy’nin Noel Anne’nin kudretiyle ilgili söyledikleri folk şarkılarını dinledim, ardından da vibratörümle birlikte yatağıma geçtim. Dildo şeklinde olanlardan değil de şu kocaman masaj çubuklarındandı. Uçan daireyi andıran titreşimli bir başı ve üç ayrı hız seçeneği vardı. Onlara İlk Öpücük, İkinci Randevu ve Las Vegas’ta Hafta sonu isimlerini koymuştum.

“Mutlu yıllar, Thomas,” diye fısıldadım ve düğmeyi Vegas’a getirdim.

Ertesi sabah, oturma odasındaki şöminenin yanında duran uzay ısıtıcımın yanında titreyerek, mikrodalgada ısıttığım kahvemle birlikte cam kenarına yürüdüm ve Noel sabahı beni karşılayacak havayı görmek için perdeyi araladım. Soğuk, açık ve...

Yılbaşı Ağacı mı?

Biri, ormanın girişindeki yaban sedirlerinden birini rengârenk

süsler ve yaldızlı şeritlerle kaplamış, tepesine de plastik bir tane yıldız kondurmuştu. Tüfeğimi alıp sessizce dışarı çıktım. Garaj yolundaki yeni kapıya asma kilit takmıştım. Dolayısıyla bunu yapan her kimse arabayla gelmiş olamazdı. Arazime izinsiz giren, yürüyerek gelmişti. Dallardan birinden bir not sarkıyordu.

Bizim buralara Goldilocks gelmiş. Yulaf ezmeleri yenmiş, yatakların yerleri değiştirilmiş. Üç ayı polisi aramış. Ama ben? Ben onun tarzını sevdim. Thomas.

Thomas. Dönmüş. Evine gelmiş.

Notu eve götürüp salondaki rafların üstünde duran kavanozlarla, büyükannemin çatı arasında bulduğum eski fotoğraflar, Cora'nın sahte yakutu ve Ivy'nin yakut madeni resminin yanına koydum.

Benim yeni yıl hatıralarım da bunlardı işte.

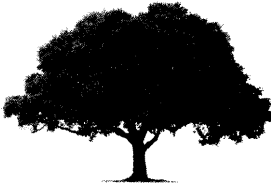
BEŞİNCİ KISIM

Hayattan zevk almak bir kadının sahip olduğu en iyi kozmetiktir.

Rosalind Russell

Ben mutlu değilim, neşeliyim. İkisi aynı şey demek değil. Mutlu kadının tasası yoktur. Neşeli kadınınsa tasaları vardır ama onlarla nasıl başa çıkacağını öğrenmiştir.

Beverly Sills

20. Bötüm

Thomas

Kışın Karanlık Yüzü

Ocak depresyonuyla şu saate kadar başa çıkmayı öğrendiğimi sanıyordum. Karanlığa kapılmamak için ihtiyacım olan bütün ilham ve motivasyonun Cathy olduğunu söylüyordum kendime. Ama takvim Yılbaşı gününün ertesini gösterdiği anda, 11 Eylül'den bu yana her sene olduğu gibi karanlık dostum yine bir anda çöktü üzerine. Doğru düzgün düşünemiyordum. Kâbusları ve sürekli gözümde canlanıp duran geçmiş anıları durdurma hırsıyla içmeye başladım.

Bunun olacağını bilmem gerekirdi. 11 Eylül'den kurtulanların çoğu ağır birer psikolojik vaka. Hâlâ kasvetli ruh halleri ve rasgele korkularla mücadele ediyorlar. En azından benim ocak modum tek bir sebeple ilişkilendirilebilirdi. Ayın üçüncü haftasında her zaman Ravel'den bir paket gelirdi. Paketin içinden çıkanlarsa beni hep altüst ederdi. Dehşet hissi mengene gibi sıkıştırırdı beni.

Rafta duran votka şişeleri, tek tek kan dolaşıma karışıyordu. Hem görüntü hem de his olarak berbat durumdaydım ve

Cathy'nin beni bu halde görmesini istemiyordum. Kar iyice şiddetini artırmıştı ve bir hafta boyunca neredeyse her şey dondu. Ben de şöminemin başına oturup içtim ve kendi kendime konuşarak paketin gelmesini bekledim.

O paket işini bir hallet, sonra bir şeyin kalmayacak.

Cathy

"Cathy, seni uyarmak istediğim bir konu var," dedi Delta. Turtleville'in merkezine giden Ruby Vadisi'nin o çift şeritli, daracık, dönemeçli yollarında Hummer'ımı sürüyordu. Yolcu koltuğunda oturmuş, gözlüğümün ve kalın, kapüşonlu ceketimin altında ter döküyor ve bir yandan da kucağımda sımsıkı bir yangın söndürücü tutuyordum.

"Yavaşlamazsan taşkın bir nehirde can çekişerek öleceğimiz konusunda mı uyaracaksın?" dedim titrek bir sesle.

"Otuzla gidiyorum sadece."

Nehre bakan kayalıkların üzerine kurulmuş küçük dükkânların ve minicik, güzeller güzeli evlerin önünden geçiyorduk. Yangın söndürücüye daha da sıkı sarıldım. "Bu yol anca güvenlik ağları aşağıda hazır bekleyen trapezcilere göre. Arabalara değil."

"Başka şeyler düşünmeye çalış. Beni dinle. Seni uyarmak istiyorum. Thomas yine içki şişesine gömüldü. Yılbaşı'ndan beri onu görmemenin nedeni bu."

Bir anda yolu falan tamamen unutup ona döndüm. "Sorun nedir? Ne oldu ona?"

"Aynı tas aynı hamam. Yılın bazı günlerinde çok fena oluyor. Malum, 11 Eylül. Oğlunun doğum günü. Ama en kötüsü ocak. Onun evlilik yıldönümü."

“Şey, evlilikleri sallantılı olsa bile karısının arkasından hâlâ yas tutacak tabii ki.”

“Bunun yas tutmakla falan bir ilgisi yok. Sorun, New York’ta yaşayan o taş yürekli baldızı. Ona kendini bok gibi hissettirecek şeyler yolluyor hep. Her sene, evlilik yıldönümlerinden bir gün önce bir paket geliyor. Bir keresinde karısının çocukluğundan kalma bir günlüğünü yollamış.”

“Niye?”

“Baldız, Thomas’ın eşinin bir prens ya da film yıldızıyla evlenip, bir sürü çocuk ve torunla birlikte uzun yıllar yaşamakla ilgili bütün hayallerinin altını kırmızı kalemle çizmiş.”

“Aman Tanrım.”

“Bir sene de, kadının Thomas’la çıkarken ailesine yazdığı bir mektubu yollamıştı. Mektupta, Thomas’ın hayallerinin erkeği olduğu ve onu kurtarmak pahasına kendi canını bile vereceğini bildiği yazıyordu. Hatta şöyle bir satır vardı: ‘Yanan bir binanın içinde mahsur kalsam bile beni kurtarmaya gelir.’ Thomas, baldızı ona bu zehirli oku fırlattığında az kalsın Şeytan Tokmağı’ndan atlayacaktı. Jeb’le Noel Baba, haftalarca koruma köpeği gibi peşinden ayrılmadı.”

İnledim. “İyi de baldızının bu acımasızlıklarına neden karşılık veriyor? Neden o paketleri açıyor?”

“Çünkü yarasına tuz basmaktan alamıyor kendini. Baldızı da bunu *biliyor*. Lanet olası sürtük. Onun yaşananlarla barışmasını hiç istemiyor. Onun o deli beynine göre, Thomas karısıyla oğlunu korumak için yeterimce çaba sarf etmemiş.”

“Belki bu sene paket yollamaz.”

“Ah, yollar tabii ki. Hele sen hastanedeyken onu arayıp yarım istedikten sonra... O kadar öfkелendi ki. O kadın bu sene çok fena saldıracak.”

“Onu mu aradı? Benim için? Ne demek istiyorsun?”

“Hay aksi... Sen yanık koğuşundayken Thomas’ın telefonunu öğrenmek için ne yaptığını hiç anlatmadım, değil mi?”

“Hayır!”

Delta, yüzünde acı bir ifadeyle, Thomas’ın, baldızının hastane sektöründeki bağlarını nasıl kullandığını anlattı. Hem karısının ailesinden miras kalan, hem de Thomas’ın yadigârı olan antika cepsaatini ona nasıl rüşvet olarak verdiğini söyledi.

Koltukta iyice arkama yaslandım. “Ah, Thomas.”

“Şey... Baldızına göğsünü yarıp kalbini yerinden sökmesini söylese, yeriye. Kadın onun yaşamasına izin vermiş olabilir, ama o günden beri pusuda saldıracak anı kolladığı kesin.”

Bir dağ yamacından döndük. Delta aniden Hummer’ı dağ manzarasına karşı alçalan dik bir yokuştan aşağı sürmeye başladı. Midem ağzıma geldi. “Paketin önünü keselim,” dedim, cebimdeki hapları alırken. “Postaneye mi geliyor? Postaneye geliyorsa, benim görebileceğim bir yere koysunlar, ben de şans eseri paketi görmüş olayım. Sonra da çalıp çöpe atarım.” O sırada gözümün önüne bir internet manşeti geldi. *Cathryn Deen’in Tuhaf Davranışları Devam Ediyor: Şimdi Federaller Posta Hırsızlığı Yüzünden Hakkında Suç Duyurusunda Bulunuyor.* Olsun, Thomas için bu riski göze almaya razıydım. “Ya da şu UPS’te çalışan adam, Anthony mi getiriyor? O zaman ona söyle, paketi benim kazara görebileceğim bir yere bıraksın.”

Delta iç geçirdi. “Bunu yapmayı hiç düşünmedim mi sanıyorsun? Anthony’yle gelse sorun değil. Anthony’nin halasının kocasının kardeşinin karısı, New York’lu bir polis memuru. 11Eylül’den beri antidepresan kullanıyor. O yüzden bu konuda Anthony de bayağı anlayışlıdır. Thomas’ın daha fazla acı çekmesine engel olmak için o da kutuyu çöpe atar. Ama Thomas’ın bal-

dızı aptal değil. O lanet paketleri her zaman özel kuryeyle yolluyor. Teslimat için Thomas'ın imzası şart. O yüzden kurye kafeye geliyor, oradan Thomas'ı arıyor ve Thomas da dağdan gelip paketi alıyor. Adak taşına gittiğini bilen kurbanlık koyun gibi.”

“Ama kurye onunla kafede buluşmak zorunda. O yüzden sen kuryenin ne zaman geldiğini bileceksin. Bana da haber verebilirsin.”

“O zaman ne yapacaksın peki?”

“Thomas paketi almaya geldiğinde orada olacağım. Onunla konuşacağım. İçine bakmaktan vazgeçireceğim onu. İnsanlar üstünde etkiliyimdir. Beni dinleyecektir.”

“Cathy, konu paket olduğunda, kimse onun fikrini değiştiremez.”

Delta, Hummer'ı dağ arazisindeki bir yaşam kompleksinin güvenlik kapısına doğru döndürdü. Beton bir kaidenin üstünde saplı duran tahta tabelada, *Blue Ridge Vista, Özel Mülkler, Özel Golf Sahası, Dağ Manzarası*, yazıyordu. Güvenlik görevlisinin ofisinin önünde durduğumuzda hüzünlü bir ifadeyle bana bakıp, “Tatlım,” dedi. “O paket geldiği zaman, bizim tanıdığımız Thomas bir süre daha içine kapanacak. Bizim de, kaybolduğu o kara delikten sağ salım ve az çok daha akıllı başında bir halde çıkana kadar bekleyip dua etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.”

Hummer'ın dikiz aynasından sarkan güvenlik giriş kartıyla birlikte sitenin içinde ilerlerken, kaşlarımı çatıp iyice oturduğum yere çöktüm. Yaralardan önce erkekleri ve ruh hallerini parmağında oynatırdım resmen. Güzellik kraliçesi-geyşa hünerlerim, Thomas'ın depresyonunu kolayca alt etmeme yeterdi. Oysa şimdi tek güvencem mantık, karakter ve taktikti.

Zor bir görevdi ama şansımı deneyecektim.

Kendi kendime derin düşüncelere dalmış haldeyken Delta,

minyatür bir villanın önündeki çakıltaşlı garaj yoluna girdi. “Pe-kâlâ, geldik,” dedi neşeyle. “Dediğim gibi, Toots Bailey ve kocasının Atlanta’da bir iç dekorasyon şirketi vardı. Satmak istediği mobilyaların da tam istediğin gibi hakiki 1920’ler tarzında olduğunu söylüyor. Ham vişne ağacı ahşap ve poponu içinde kaybedeceğin kadar derin deri yastıklar.”

Delta’nın ağzından çıkanların tek kelimesini bile duymamıştım. Garaj kapısının önünde bir tane Trans Am duruyordu. 1970 model, siyah-altın. Üzerinde de ateş kuşu amblemi vardı. Benim kazada çarptığım arabanın aynısıydı. Bir anda buz kesti bütün vücudum. Ağzıma safra dolduğunu hissettim. Delta, benim oturduğum yerde donakaldığımı fark etmeden arabadan inmek üzere kapısını açtı. “Ne bekliyorsun?” diye sordu, gene gülerek. “Bu mahallede uzun süre sokakta durursan kafana golf topunu yersin.”

“Delta... ben... ben kendimi pek iyi hissetmiyorum galiba. Belki daha sonra gelsek...”

“Delta! Yardım et!” Mobilya satıcısı ev sahibemiz Toots, avazı çıktığı kadar bağırarak evden dışarı fırladı. Delta’nın yanına geldiğinde çıldırmış bir halde eliyle yolun karşısını gösteriyordu. “Frank’le Olinda Hunsell’i hatırlar mısın? Tennessee’de bir araba galerileri vardı. Olinda, bu sabah Frank’i terk etmiş! Şimdi Frank de körkütük sarhoş, elinde silahla arka bahçelerinde terör estiriyor. Kadının zavallı köpeğiyle yavrularını öldürecekmiş! Pike’ı aradım ama zamanında yetişir mi, emin değilim!”

“Kahretsin!” dedi Delta, omzundan sarkan dev deri alışveriş çantasına elini daldırarak. “Tabancamı evde bırakacak günü seçmişim. Hadi, Toots. Gel gidelim de şu adamı sakinleştirmeye çalışayım.” Çantasını arabaya attı. “Cathy, sen burada kal ve kaleye sahip çık, tamam mı, tatlım?” Sonra kapıyı kapattı ve Toots’la birlikte koşarak yoluna karşısındaki eve geçti.

Yarı baygın bir halde, “Frank’in silahı var!” diye seslendim. Delta ve Toots o sırada birkaç kapı aşağıdaki iki katlı kulübenin köşesinden dönerek çoktan gözden kaybolmuşlardı. “Buna inanamıyorum,” dedim, eldivenli elimde alnımdaki teri silerek. Pike’in devriye arabasını görme umuduyla yola doğru baktım.

O sırada patlayan bir silah sesi beni yerimden öyle bir sıçrattı ki, dilimi ısırđım.

Gözlüğümü torpidoya attım, ceketimin kapüşonunu çekip yüzümü iyice kapattım ve kapıyı açıp titreyen bacaklarımla arabadan indim. Yangın söndürücüyü bebek gibi kucağımda tutarak, Trans Am’a çok fazla yaklaşımadan Hunsell’lerin evinin yolunu tuttum.

Hunsell’lerin arka bahçesi, upuzun, tahta bir çitle çevriliydi, ama kapısı yeterince aralık olduğu için içeride toplanan Delta, Toots ve başka bir komşu kadını rahatlıkla görebiliyordum. Kırmızı uçlu petonya çiçeklerinin arasından geçerek onları seyrettim. Toots ve arkadaşları dehşet içinde Delta’nın arkasına sığınmıştı.

Delta sakın bir şekilde Frank Hunsell’i sakınleştirmeye çalışıyordu. “Frank, şimdi o elindeki silahı kocam gelmeden önce bırak,” dedi tatlı bir sesle. “O silahı bana doğru sallayarak kocamı sinirlendirmek istemezsin. Seni kocaman, kıllı bir kanun kaçağına dönüştürmesini istemezsin, değil mi?” Yavru köpeklerin iniltisini duydum. “Silahı bırak,” dedi Delta tekrar. “İntikamını o zavallı köpek yavrularından alma. Karının kaçıp gitmesi onların suçu değil.”

“Siz çirkin sürükler, hepinizin hak ettiğı bu,” diye haykırdı Frank. “Kafaya bir kurşun. Karım bu sürükleri geri bıraktı. Anaları olacak o çirkin sürüğü vurdum ve şimdi de kahrolası sürük yavrularını vuracağım.”

Kapıdan içeri fırlayarak Frank’in öfkeli sesinin peşinden sola döndüm. Frank kel, iriyarı bir adamdı. İçkiyi fazla kaçırmış şehir kulübü yöneticisi gibi bir tipi vardı. Üç renkli, narin bir Sheltic kan gö-

lünün ortasında yatmış son nefesini veriyordu. Daha yeni doğmuş melez yavrularıysa hemen yanında inliyordu.

Frank tabancasını salladı. “Çirkin sürtükler hak ettiğini bulur,” dedi tekrar. Sonra yavrulara doğru davranıp silahını doğrulttu.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için arkasından gelip yangın söndürücüsüyle kafasına vurdum.

Bir anda dizlerinin bağı çözüldü ve inleyerek sırtüstü yere devrildi. *Gucci* ayakkabımın burnuyla –birini tehdit ederken şık olmak önemli tabii– titreyen elindeki silahı ittim. Sonra da *Alien* filmlerindeki o kraliçe-ana canavarın sakın öfkesiyle yüzüne doğru eğildim. Olur da bir daha hareket etmeye çalışırsa diye, yangın söndürücüyü bodur, tombul bir beyzbol sopası gibi kafasına doğru tuttum.

“Biz bazı çirkin sürtükler de karşılık vermesini biliriz,” dedim.

Delta, akşamüstü ayazında Crossroads’un marketi önünde durmuş heyecanla el kol hareketleri yaparak, “Tıpkı bir film sahnesi gibiydi,” dedi. Jeb, Bubba, Becka, Cleo ve diğer aile fertleri keskin soluklarıyla havayı buğulandırıyordu. Pike’ın yüzü keyifsizdi. Frank Hunsell’i tutukladığı Turtleville Acil Kliniği’nden yeni dönmüştü. Hunsell ufak bir beyin sarsıntısı geçirmişti ve uzun bir suçlama listesiyle karşı karşıyaydı. Ayrıca Pike adamı tutuklarken duvara çarptığı için tek yanağı da morarmıştı.

“Sonra,” diye devam etti Delta, topaç gibi yere çömelip. “bahçe kapısından içeri Cathy girdi. Kale çizgisine koşan bir futbolcu gibi fırladı. Futbolcudan tek farkı kucagında taşıdığı yangın söndürücüydü. Frank Hunsell göğsünü şişirip, dudaklarını kıvırdı ve, ‘Çirkin sürtükler hak ettiğini bulur,’ diye kükredi, ardından döndü...” Delta da yüzünde şeytani bir bakışla döndü. “O yaprak gibi titreyen zavallı yavrulara döndü ve silahını doğrultu ve derken... bam!”

Sanki elinde yangın söndürücü varmış da adamın kafasına vuruyormuş gibi kolunu savurdu. “Cathry yangın söndürücüyü kafasına geçirdi. Sesi herhalde kilometrelerce yankılanmıştır. Hunsell de anında bayıldı tabii.” Delta da bayılır gibi yaptı ama, çakıtaşlı garaj yoluna sere serpe uzanacak kadar başarılı bir metot oyuncusu değildi. “Bir çuval ıslak un gibi yere yığıldı.” Delta bunun üstüne kalkıp elindeki hayali yangın söndürücüsünü kaldırdı ve hayali Frank Hunsell’in tepesine eğildi. “Cathy ona aynı böyle ateş püsküren gözlerle baktı. Size diyorum, gözlerinden resmen kıvılcımlar çıkıyordu. Ve, ‘Biz bazı çirkin sürtükler de karşılık vermesini biliriz,’ dedi.”

Herkes alkışladı. Delta tam bir Güneyli hikâye anlatıcısıydı. Sayesinde gelececek nesiller boyunca artık kamp ateşlerinin başında benim efsanem anlatılacaktı. Bense kapüşonla örttüğüm başımı eldivenli elime yaslamış, şaşkın bir halde marketin basamaklarında oturuyordum. Hâlâ Thomas için endişeliydim. Ayrıca köpek yavrularının ölen annesi de ikide bir gözümün önüne geliyordu. Pike’a baktım. “Benimle ilgili de suç duyurusunda bulunman gerekmiyor mu? Öyleyse yarın gelip teslim olsam olur mu? Bugün halletmem gereken bir işim var da.”

“Suç duyurusu mu?” Acı bir ifadeyle gülümsedi. “Ne için? Birinin silahını etkisiz hale getirmek için yangın söndürücü kullandın diye mi?” Pike başını iki yana salladı. “Hunsell üç kadına dolu bir silah doğrultmuştu. İçlerinden biri de benim karımdı. Halihazırda zaten bir hayvan cinayeti işlemişti ve işlediği suça bir yenisini daha eklemek üzereydi. Hayır, onu durdurduğun için suçlanmayacaksın. Keşke ona daha sert vursaydın hatta.”

“Peki bu olayın *Jefferson County Weekly Messenger*’ın ana sayfasına çıkmasına engel olmanın bir yolu var mı?”

Delta omzumu sıvazladı. “Gazetenin editörü üçüncü göbük kuzenim olduğu için onunla konuşurum. Bu ailevi bir mesele.”

Biraz olsun rahatladım. "Yangın söndürücüden gerçekten tatmin edici bir ses çıktı. Hunsell'in kafasına vurduğumda şu çizgi filmlerdeki Ses efektlerine benzer bir ses duyuldu. *Donkladı* resmen. Keşke yavruların annesini öldürmeden yetişebilseydim."

Herkes üzgün bir ifadeyle başlarını salladı. Jeb'le Becka dükkâna girdi. "Yeni bebeklerin için sana bir şeyler alalım."

"Teşekkür ederim." Yavaşça kalktım. Dizlerim titriyordu. Hummer'a doğru yürüdüm. Çapkın orada durmuş sanki kıskanmış gibi arka koltuğa bakıyordu. "Yavrularımı yiyemezsin," dedim. Bana öfkeli bir bakış attı.

Arka kapıyı birkaç santim aralayıp içeri baktım. Yavrular şaşkın bir halde bana bakıyordu. Gözleri üzgündü, o minicik kuyrukları bile yarı sallanıyordu. Annelerinin minicik hareketsiz bedeniye bir çöp poşetine sarılı halde Hummer'ın bagajında duruyordu. Frank Hunsell'in onu vurduğu yerde bırakmaya gönlüm razı olmamıştı. Ruhun de olsa bebeklerinin onun yanında olmaya ihtiyacı vardı.

"Toots, babanızın minyatür bir Schnauzer olduğunu söyledi," dedim yavrulara. Tüyleri gri-kahveydi ve yüzleriyle göğüslerinde beyaz benekler vardı. İkisinin de öne doğru kıvrılan, sarkık kulakları ve çenelerinde de sakalları vardı. "Anneniz de bir Sheltie olduğu için bu sizi birer Sheltzer yapar. Tamam mı?"

Tekrar gönülsüzce kuyruk salladılar. Yavrulara biraz daha yaklaşıp başlarını okşadım. "Anneniz için çok üzgünüm. Bundan böyle benim bebeklerim olmaya ne dersiniz? Hem hiç çirkin değilsiniz." Boğazım yandı. "Üçümüz de hiç çirkin değiliz."

Sanki ne dediğimi anlamışlar gibi birden heyecanla kuyruklarını salladılar. Biraz şaşkın haldeydim, çünkü çocukken hiç evcil hayvanım olmamıştı. Babam bir hayvana bakamayacak kadar çok seyahat ettiğimizi söylerdi. Zaten kendi tercihlerimi yapacak yaşa geldiğimde de hayatım kariyerimden ibaret olmuştu. Ama şimdi, bir

anda köpek sadakati denen şey nedir ilk dersimi almıştım.

Delta arkamdan, "Thomas burada," diye fısıldadı.

Çabucak yüzümü silip Hummer'ın kapısını kapadım. İşte karşınızda leş gibi köpek salyası kokan bendeniz. Hele az önce Hunsell'lerin arka bahçesinde katıldığım *Soprano* seçmelerinden hiç bahsetmiyorum bile. Bir mafya üyesi olarak bana verilen takma ad? *Yangın Söndürücü*.

Bunu ona da söyleyecektim. Onu güldürecektim. Baldızıyla ilgili onunla konuşmanın bir yolunu bulacaktım. Kadının yolladığı o zehirli yıldönümü hediyesinin paketini bile açmadan en yakındaki çöp kutusuna atması için onu ikna edecektim. Arkama döndüm ve dondum. Birkaç metre ileride durmuş, akşamüstü yaşanan dramın özet versiyonunu geçen Delta'yı dinliyordu. Karşımda böylesine hırpani bir yüz ve kan çanağına dönmüş gözler beklemiyordum. Sakalları da gene uzamıştı. Omuzlarıysa koca bir ömrün yükünü taşırmış gibi öne eğilmişti.

Yanına koştuğumda, yorgun kafasıyla sessizce beni selamlamaktan başka bir şey yapmadı. Ben de elinden geldiğince sakın bir sesle, "Arabamda iki tane tüylü yaratık var," dedim. "Sanırım genel olarak onlara 'köpek' deniyor. Köpek dili ya da ona yakın herhangi bir hayvan dili biliyor musun? Şu anda bir çevirmen gerçekten çok işime yarardı. Neden akşam bize gelip, onlarla iletişim kurmama yetecek düzeyde köpekçe öğrenene kadar bize çevirmenlik yapmıyorsun?"

Bu dediklerimin hoşuna gittiğine dair en ufak bir belirti yoktu. "Bugün yaptığın şey senin ne kadar becerikli bir insan olduğuna kanıtıyor. Başka insanların ya da hatta hayvanların sana ihtiyacı olduğunda, onlar için elinden geleni yapıyorsun. Şu anda tek yapman gereken kendi gücünü tanımak."

"Frank Hunsell'a vurduktan sonra arabasının tepesine nasıl kustuğumu görmedin ama." Yüzümü hafifçe yan çevirip, hâlâ güzel olan

tarafımla onu büyülemeye çalıştım. Çenemi hafifçe eğip gülümsedim ve kirpiklerimin altından ona baktım. “Köpeklerle ilgili gerçekten yardımına ve tavsiyene ihtiyacım var. Lütfen bu akşam bize gel. Sana mikrodalgada bir tane protein gofretiyle biraz da çıtır granola ısıtırim. Lütfen?”

“Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, ama kendi problemimle tek başıma yüzleşmem lazım.”

Filmlerdeki dalavereler gerçek hayatta anca bu kadar işe yarıyordu işte. Kafamı kaldırıp doğrudan yüzüne baktım. “Buna mecbur değilsin.”

“Ben buyum.” Başını bana doğru eğdi. Sesi çatallanmıştı. “Cathy, benim yanık yaram da bu işte. Tamam mı? Bunu onaramazsın.”

Ceketinin önünden tuttum. “Buraya gelip beni kontrol etmen yalnız kalmak istemediğini gösteriyor.”

“Buraya kuryeyle buluşmaya geldim. Beni aradı.”

Hayal kırıklığıyla ona baktım. Konuşmalarımıza uzaktan kulak misafirliği yapan Delta alelacele yanımıza geldi. “Bu sene paketini bir hafta erken getirmiş!”

“Ne güzel işte. Uzun bekleyişlerden nefret ederim.”

Bir kurye şirketinin logosunu taşıyan minibüs, kafenin parkına girdi. Thomas, elimi ceketinden çekti, ardından sürücüyü karşılamak için aracın yanına yürüdü. Telaş içinde Delta’ya döndüm. “Onun bu halde kulübesine geri dönmesinc izin veremem. Kendi güvenliği için Pike’a onu tutuklamasını söyle. Ben... ben de gider yangın söndürücüyü alırım ve kafasına vururum. Ne olacaksa olsun. Eli kolu bağlı halde burada durup onun o sefalet çukuru içinde tek başına yuvarlanmasına seyirci kalamam.”

Delta eliyle kolunu tuttu. “Sana da, *seninle* ilgili Yılbaşı’ndan önce ona söylediğim şeyi söyleyeceğim. *Çekil*. Bu işi kendi başına

halletmek zorunda.”

“Bunu nasıl diyebilirsin?”

“Tatlım, eğer kendini alevler içinde yakmaya karar verdiyse, onu kurtaracak kişi sen değilsin. Önce onun kendisiyle barışması gerek. Bunun onun adına sen yapamazsın.”

“Deneyebilirim.”

Thomas şimdi de kolunun altında ince bir paket kendi kamyonetine yürüyordu. Acaba şeytan ruhlu baldızı o masum kılıklı zarfın içinde bu sene ne yollamıştı? Bu kadar ince bir şey nasıl olur da onu paramparça edebilecek bir güce sahip olabilirdi? Koşarak peşinden gittim. Çakıllar ayaklarım altında ezildiği için yanına geldiğimde yavaşça arkasına döndü. “Evine git, Cathy. Bu bir seçenek değil. Bir emir.”

“İhtiyacım olduğu zaman sen benim hayatıma karışabiliyorsun da, neden ben seninkine karışamıyorum?”

“Burada skor tutmuyoruz.”

“Şu anda elimde bir avuç hap tutuyor olsam onları içmeme engel olurdu. Tıpkı birkaç ay önce yaptığın gibi.”

“O farklı bir durumdu. Lanet olsun, yalnız bırak beni!”

Bu aksi, lanet okuyan adam benim tanıdığım Thomas değildi. “Neden o paketi şimdi açmıyorsun? İçindeki neyse, burada oku ve sonra konuşalım. Çok iyi bir dinleyiciyimdir.” Sesim titriyordu. Bir elimi kapüşonumun altındaki deforme olan kulağıma götürdüm. “Kötü görünüyor olabilir ama onunla hâlâ duyabiliyorum. Lütfen, Thomas. Seni dinleyebilirim. Lütfen.”

“Evine git. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, yani acil bir durum çıkarsa, beni ara. Gelirim.”

“Ayakta duramayacak kadar sarhoş olsan da mı?”

“Ben asla ayakta duramayacak kadar sarhoş olmam.”

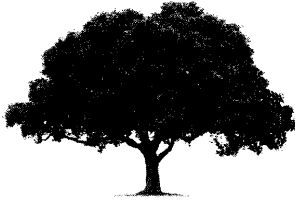
“Kendini çaresiz hissedersen beni arayacağına söz verir misin?”

“Cathy, eve git. Beni yalnız bırak.”

“Gece ya da gündüz, fark etmez, yanına gelirim. Yeter ki ara. Hemen arabaya atlar, gelirim. Yemin ederim. Ya da yürürüm. Bana ihtiyacın olursa yürüyerek yanına gelirim.”

Bir elini kaldırıp bana doğru tuttu. “*Sana ihtiyacım yok.*”

Thomas beni orada bırakıp kamyonetine bindi ve uzaklaştı.

21. Bölüm

Thomas

Sherryl'in Kız Kardeşine Mektubu

Günaydın, kardeş,

Yasal olarak her şey hazır. Thomas'a boşanmak istediğimi söyledikten sonra hemen Ethan'ın velayeti için başvuruda bulunacağım. Thomas velayet konusunda kavga çıkarırsa (ki çıkarcasına eminim, çünkü evladına sadık bir baba ve Ethan'a âşık) geri adım atacak ve pazarlık payı olarak ortak velayet teklifiyle karşısına çıkacağım. Thomas'ın ihmal edilen hazineleri kurtarıp onarmak gibi bir zaafı var. Dolayısıyla velayetle ilgili yapacağım teklifonu biraz olsun tatmin edecektir. Kendi kafasına göre, dağıtılan evliliğimizden hiç değilse oğlumuzun velayetini kurtardığımı düşünecek kesin.

Hamileliğimi sonlandırmam gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama bu seçenek beni rahatsız ediyor. Gene de senin tavsiyelerine kulak asıp boşanma ve Ethan'ın velayeti için başvuruda bulunduktan sonra hamile olduğumu söyleyeceğim Thomas'a. Ethan'ın ve ikinci çocuğunun dul babası olacağını ona söylemeden

önce Londra'ya yerleşmiş olmak istiyorum.

Bana ister duygusal, ister korkak de, ama bu olayı onun yüzüne karşı patlatmak istemiyorum. Bir zamanlar Ethan için bir erkek ya da kız kardeş yapma hayalleri kurarken, bu fikre bayılmıştı. İkinci çocuğumuzun evliliğimizin hudutları içerisinde ikimiz tarafından yetiştirilmeyeceği haberini alıınca çok fena morali bozulacak. Tabii istediği zaman Ethan'ı da, yeni bebeği de Londra'da ziyaret edebilir. Genel olarak ve özellikle de Gibson konusunda medeni bir şekilde davranmayı başarabildiği müddetçe elbette.

Thomas uzun zamandır Gibson'ın hayatındaki yerinin sadece bir arkadaş olmadığından şüpheleniyordu zaten. Dolayısıyla bu haber onu çok da fazla şaşırtmayacaktır. Ama doğal olarak Gibson'la ilişkimizin boşanma sürecini zorlaştırmasını istemiyorum, o yüzden Gibson bir süre geri planda kalmak zorunda.

Thomas'ın hislerini çok fazla kafaya taktığımı düşündüğünü ve başından beri içten içe hep paramın peşinde olduğuna, gerekirse parayla satın alınabileceğine inandığını biliyorum ama hayır, daha önce de defalarca dediğim gibi, o gerçekten inandığı şeye inanan, iyi kalpli bir insan. Sadık, dürüst ve idealist. Keşke ben de Central Park manzarasından vazgeçip onunla birlikte eski püskü evlerin içinde yaşayabilecek türden bir kadın olsaydım.

Bir zamanlar beş parasız, idealist bir adamla evlenmenin ruhsal olgunluğumun, hayat okulunda alınan saygın tercihlerin bir emsali olduğuna inanırdım. Maalesef, sonunda anladım ki, benim gerçekten sevdiğim sadece servetin satın alabileceği bir özgürlükmüş. O yüzden artık önüme bakmanın vakti geldi. Herkesin hayatta bir "deneme evliliğine" ihtiyacı vardır, değil mi?

Bu akşamüstü eve varınca sana bir e-posta daha yazarım. Öğle yemeği için Windows of the World'de Gibson'la buluşacağız. Thomas, senin doğum gününü planlamak için orada bir ikram fir-

mastyyla toplantım olduğunu sanıyor. Dünya Ticaret Merkezi'nin içindeki kalabalık bir restoranda uluorta kaçamak yapmaktan nefret ediyorum. Ama senin tavsiyene uyup, 'uluorta olmak en iyisidir,' diyorum ben de. Hem zaten Gibson Kuzey Kulesi'nin manzarasına bayılıyor. Önerin için sağ ol.

Sevgiler, Sherryl!

Ravel'in zarfın içinde yolladığı buydu. Başka bir not falan yoktu. Sadece Sherryl'in 11 Eylül'de sabah yedi sularında yazdığı e-postanın bir fotokopisi. O sırada ben duşta, Sherryl de bilgisayar başındaydı. Bornozumun içinde, saçımı kurularak yatak odasına girdiğimde Sherryl'in nasıl bir anda ekranı değiştirdiğini hatırlıyordum. O zamanlar birbirimizle pek bir şey paylaşmadığımızdan; bu ufak, kaçamak hareketi benim sadece sabah kahvem için daha hızlı bir şekilde mutfağa gitmeme neden olmuştu.

Bilmem gerekirdi. Başka birine âşık olduğunu *bilmem* gerekirdi. Aylardır birbirimize el sürmemiştik. Belli ki son yatak maceramız aceleci ve dikkatsiz olmuştu. Ama yine de hamile olduğundan şüphelenmemiştim.

Artık biliyordum. 11 Eylül'de bir değil, iki çocuk kaybetmiştim. Karımı da katıldığımız partilerden hayal meyal hatırladığım başka bir erkeğe, Harvard'dan bir sınıf arkadaşına kaptırmıştım. Acaba biz tanışmadan önce de birlikte miydiler? Ya da tanıştıktan sonra? Evliliğimiz boyunca? Benim için şu saatten sonra önemli olan tek bir şey vardı: O ve bu adam, Ethan'ı ve doğacak bebeğimizi alıp Londra'ya gidecekti. Oğlum ve ikinci oğlum ya da kızım, benden uzakta, okyanusun öbür ucunda büyüyecek ve Sherryl, ablasının soğu kanlı cesaretinden güç alıp, hiç şüphesiz ailesinin parasını ve nüfuzunu kullanarak bütün velayeti kendi üstüne almak

için benimle savaşıyordu.

Mahkemede savaşı kaybedecektim. Çocuklarımı kaybedecektim. Çocuklarım başka bir adam tarafından yetiştirilecekti. Ethan adımı ya da kim olduğumu unutmasa bile, hayatındaki önemim yavaş yavaş kaybolup gidecekti. Ben onu ziyaret eden baba olacaktım. Onu okula götürün, maçlarda tribünlerde oturup onu seyreden ya da ona bisiklet binmeyi öğreten baba değil. Bebekse... bebek beni hiç tanımayacaktı. Yaşadığı evin içinde bana dair zerre anısı olmayacaktı. Onun gözünde herhangi bir aile dostundan fark-sız olacaktım.

Çocuklarım beni unutacaktı. Beni unutacaklarına, ölmüş olmalarına seviniyorum.

"Yüce Tanrım," dedim kısık sesle.

Sen bir zavallısın. Asıl ölmesi gereken sendin, onlar değil, diye fısıldadı votka. Sendeleyerek eşyalarımı toplamaya koyuldum. Sabaha ayılınca yola çıkacaktım. Temiz bir kaçış. Dert yok, karışan yok. Cathy, John, Delta, Pike, Jeb ya da Noel Baba gibi beni tanıdığını zanneden, sevlilmeyi hak ettiğimi sanan insanlar beni aramaya geldiğinde, ben çoktan hiçliğe doğru yolu yarılmış olacaktım. Meksika'ya giderdim belki. Yabancı bir ülkeye. Alabildiğine geniş, bomboş ve araması zor bir yere.

Bana değer veren kimsenin cesedimi bulmasını istemiyordum.

Cathy

O akşam kafayı Thomas'ın ne halde olduğuna takmış olsam bile, yeni sorumluluklarımı unutamazdım. Hava kararmadan önce gömmem gereken bir köpek vardı. Ömrüm boyunca elime bir kere

bile kürek almamıştım, dolayısıyla hayır, daha önce hiç mezar da kazmamıştım. Buna gerek de duymamıştım. Karanlık çökmeden önce acele edip, omuzlarıma doladığım şalın altında soğuk terler dökerek çukuru kazdım. Sonunda ellerim su toplamış bir halde geriye doğru bir adım attım ve kazdığım derin çukura baktım. Zalim bir gururla doldu içim. Gerçek kadın dediğin eğer gerekirse çıplak eliyle bir ölüyü gömebilirdi.

Sanki ölümler adına söz verebilirmişim ya da sanki beni anlıyorlarmış gibi, “Burada mutlu olacak,” dedim yavrulara. Sesimi duydukları anda o tüylü kuyruklarını sallıyorlardı, o kadarını anlamıştım artık. İlerideki Nettie ailesine ait heybetli mezar taşlarını gösterdim elimle. “Burada köpek seven çok fazla insan var. Onların köpekleri de yanlarında. Ve kedileri. Ve bir de keçileri. İstedığınız zaman onları burada ziyaret edebilirsiniz. Eve gelirken geçtiğimiz o patika yol var ya? Orayı takip edin yeter.”

Gene kuyruklar sallandı.

Annelerinin yerde duran, hâlâ siyah çöp poşetine sarılı zavallı cesedinin yanına çömeldim. Yavrular hemen yanıma geldi. İki elimle narın vücutlarını okşadım. Gözlerim yaşlarla dolmuştu, boğazım yanıyordu. Thomas’ı da o kadar merak ediyordum ki... Hem kendimi hem de yavruları telkin edecek bir şeyler hatırlamaya çalıştım kilise ayinlerinden. Ama hatırlayamadım. Babam cenazelere gitmezdi, halalarının da yakma ya da mumyalamayı tercih ederdi. Hayvanlar için diyorum yani. Halamın porselen dolabındaki o küçük vazoları hatırlayınca bir an tüylerim ürperdi. Hayır, bu serferki seremoni tamamen benim yönetimimdi.

Ayağa kalkıp genzimi temizledim. “Küçük Hanım Sheltie, iyi bir anneydi,” diye başladım. “Bebeklerini korumaya çalışırken can verdi.” Yavrulara baktım. “Bundan böyle anneniz yanınızda olmayacağı için çok üzgünüm, çünkü annesiz büyümenin çok zor

olduğunu bilirim. Öyle günler olacak ki, bir kere bile olsa onun sesini yeniden duymayı isteyeceksiniz. Sizinle ilgili neler düşündüğünü, sizinle gurur duyup duymadığını öğrenmek isteyeceksiniz. Ne bileyim, ilk reglinizi olduğunuzda, ilk randevunuza çıktığınızda, biriyle ilk kez öpüştüğünüzde, ilk ‘ilkinizi’ yaşadığınızı, ne demek istediğimi anlamışsınızdır, anneniz de yanınızda olsun isteyeceksiniz. Onun tavsiyelerini arayacaksınız. Ama ne olursa olsun umudunuzu yitirmemelisiniz. Öyle ya da böyle, onun bir şekilde sizi dinlediğine, fark etmeseniz dahi sizinle her zaman konuştuğuna inanmak zorundasınız. Bazen başka insanlar aracılığıyla, bazen rüyalarınızda ve bazen de tıpkı şimdi olduğu gibi...” sesim kısıldı ve köpekler inleyerek ayaklarını yaladılar “...başka birinin annesi aracılığıyla, o annenin fedakârlıkları ya da zaferleriyle sizinle konuşmaya çalışabilir.”

Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Gene yere çömelip yavruları kucağıma aldım. Yanaklarını yaladılar. “Aileler kusursuz değildir,” dedim. “Ama iyi olanların niyeti de her zaman iyi olur. Babam beni bu çiftlikten, büyükannem Nettie’den uzak tutmaya çalıştı, çünkü onun bana kötü örnek olacağına inanıyordu. Bu konuda yanılmıştı ama niyeti ne büyükanneme ne de bana zarar vermekti. Sanırım kendince annemin isteyeceği şekilde davranıp onun anısına sahip çıkıyordu. Annem bu çiftliği terk edip kendine Atlanta’da yeni bir hayat kurmuştu. Belki büyükannemin yaşam tarzını tasvip etmiyordu, belki böyle yaparak farkında olmadan büyükannemin de kalbini kırmıştı. Bilmiyorum. Ve ikisinin arasında gerçekten ne geçtiğini bilmemek beni çok üzüyor. Şu anda tek diyebileceğim şu: ‘Ben buradayım. Geri döndüm, büyükanne. Geri döndüm, anne. Geçmiş çözmek siz ikinizin görevi. Sadece benim geleceği çözmeme yardım edin yeter, tamam mı? Bu bebeklere, bu yavrucaklara bakmama yardım edin. Ve lütfen, size

yalvarıyorum, Thomas'a bakmama yardım edin. Bu saate kadar çektiği acılar yeter artık. Lütfen bana yardım edin de ona nasıl destek olabileceğimi anlayayım. Lütfen."

Yavruları öpüp kokladım. "Bazen annenizi gömüp hayatınıza devam etmek ve yeri geldiğinde kendiniz iyi birer anne olmak zorunda kalabilirsiniz." Yavruları başlarından öpüp usulca yere bıraktım ve annelerinin cesedini mezara koydum. "Elveda, minik köpek," diye fısıldadım avcumla üzerine toprak dökerken. "Ve benden öte, iki küçük yavrun da sana veda ediyor." İki avuç toprak daha. Tekrar ayağa kalktım. Bir ocak akşamının buz gibi ayazında soğuktan yaprak gibi titriyordum. Toprağın geri kalanını kürekle mezarın içine doldurup ayağımla üstüne bastım. Sonra da en üste birkaç tane taş koyup geri çekildim. Yavrular bacağıma yaslandı.

"Ona da bir mezar taşı koyacağım," diye söz verdim onlara. "Ama adını bilmiyorum. Toots da bilmiyormuş. Zaten komşulardan kimse bilmiyor. Fran Hunsell'e de sormam hayatta. Sonra beraber mezar taşına yazacak bir isim buluruz, tamam mı? 'Küçük Hanım Sheltie'den daha iyi bir şey olmalı. Ayrıca sizin de isimlerinizi bilmiyorum. Ben, Cathy. Cathy Deen. Ve siz?"

Tabii ki hiçbir şey söylemeden sadece yüzüme baktılar.

"Alberta olsam, size Thelma ve Louise adını koyardım." Yine tepki yok. "Delta olsam, 'Çörek ve Sos' derdim." Tepki yok. "Eski ben olsam, 'Vera Wang ve Coco Chanel' derdim." Yine tepki yok. "Ama artık kim olduğumu bilmiyorum." Gözlerimi kapadım. "Anne? Büyükanne Nettie? Bu yavruların annesi? Acaba bu iki kıza bir isim bulmamda bana yardım eder misiniz? Ben kimim, onlar kim, söyleyin bana."

Tepki yok.

Yorgun düşmüş bir halde gözlerimi açtım. "Pekâlâ, isim işini sonra hallederiz. Belki bu sefer işin içinden tek başımıza çıkmak

zorunda olabiliriz, kızlar.” Küreği omzuma atıp, mezara son bir kere daha baktım. Yavrular taşların etrafında bir tur atıp onları kokladılar, meraklı patileriyle hepsine tek tek dokundular. At çağırır gibi onlara seslenince hemen yanıma geldiler. “Bu akşam yalnızız. Hadi eve gidelim.” Kuyruklarını salladılar. İyiye işaret. Biz artık bir aileydik.

Gölgelere dikkat ede ede ormanın içinde yolumuzu bularak eve döndük. O sırada düşünebildiğim tek şey, Thomas ve ölümdü.

Thomas

Yemek ve seks de dahil olmak üzere çoğu kafa dağıtıcı şey gibi içki de, çok katmanlı bir ayartıcıdır. Mantık şişemizin içine tı-kılmış baştan çıkarıcı bir cin gibidir. Cini dikkatli bir şekilde dışarı çıkarır, iyi niyetli dileklerinizi gerçekleştirmesi için onu ikna eder-seniz, bir şey olmaz. Ama ona sırtınızı döner, tasma-sını bırakırsanız, cin sizi de o şişenin içine çeker ve tabanına zincirler. Ve işte orada dostum, kendi yarattığınız cehennemin içine gömülürsünüz.

Votka cinimi tamamen kontrolüm altında tutuyor olmak her zaman gurur duyduğum bir şeydi. Sersemletici etkisini saatlerce devam ettirmeyi, o etkiyi sarhoşluğun bir tık altında, acının bir tık üstünde tutmayı çok iyi bilirdim. O gece Crossroads’u terk edip ölmeye karar verdikten sonra bile, cinin tasma-sını elden bırakma-dım. Acele etmeden, ara sıra durup votkamı yudumlayarak ve her saat başı Ravel’in gönderdiği mektubu okuyarak muntazam bir şe-kilde çantamı hazırladım. Akşam soğuğu bastırınca şömineyi yak-tım. Yatağımı topladım ve konserve etle kraker yedim. Sakindim, hareketlerimin farkındaydım, ama tamamen sinirlerim alınmış bir haldeydim. Okuduğum zamanlar dışında ne mektubu, ne Ethan’la doğmamış kardeşi için sarf ettiğim ölüm dileğini, ne de Cathy’yi

düşünmek istiyordum.

Eğer onu şimdi hayatımdan çıkartırsam, hayatını toparlamaya çalışırken yaşadığı geçiş dönemi esnasında ihtiyaç duyduğu biri olduğumu söyleyebilirdi insanlara. Tanıştığına pişman olduğu biri değil. Ve Delta... Delta beni asla affetmeyecekti, ama insanın çektiği acıları tarafsız bir gözle değerlendirmek konusunda son derece başarılı olduğu için o da atlatırdı.

Kardeşim. John. O da beni kesinlikle affetmeyecekti, ama John uzun zamandır bunun olacağını biliyordu. O yüzden pek şaşırılmazdı herhalde. Bir e-posta yazardım ona. Onu okuduktan sonra beni daha iyi anlardı. Ölümümün üzüntüsünü de atlatırdı. Sonuçta onu seven bir karısı ve uğruna yaşaması gereken çocukları vardı. Bir aile adamıydı. Belli ki ben değilmişim.

Hazırladığım çantayı kamyonetin koltuğuna bıraktım. Üzerine de tabancamı koydum. II. Dünya Savaşı'nda herkesin elinde dolaşan klasik bir İngiliz tabancasıydı. Yıllar önce New York'ta, yaşlı bir Japon işadamından satın almıştım.

Bu tabanca, benim çaresizliğimden etkilenmeyecek kadar şerefli savaşlara şahit olmuştu. Ben onun mirasındaki öylesine bir çentiktim sadece. Güzel. Tekrar içeri döndüm. Üstümde palto yoktu, ama sıfırın altındaki dondurucu soğuk zerre işlemiyordu. Bembeyaz, keskin bir ay Domuz Sırtı'nın tepesinde yükselmiş, dağlardaki yeşillikleri, Frank Llyod Wright ve kendime ithaf ettiğim henüz bitmemiş üzüm bağımı gümüşü bir renge boyamıştı.

Cathy

Gece yarısı

Uyuyamadım. Yavrularsa akıllılık edip annelerinin yasını rü-

yalarında tutmayı tercih ettikleri için yatağımdaki battaniyelerin arasına kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyorlardı. Bense hâlâ kot pantolonumla kazağım üstümde, büyükannemin battaniyelerinden birine sarılmış halde evin içindeki ısıtıcıların arasında mekik dokuyordum. Olur da Thomas ararsa diye ceptelefonum da yanımdaydı ama aramadı.

Bomboş oturma odamdaki kolilerin, açılır kapanır yatağın ve idareten asılmış perdelerin arasında dururken aklımdan geçen düşüncelerin duvarlardaki bomboş, pürüzsüz ceviz ağacı lambrilerden yankılandığını duyabiliyordum. *Bu evin mobilyaya ihtiyacı var. Artık yavru köpek sahibi biriyim. Çocuklara kemirecek koltuk lazım. En iyisi geri gideyim de Toots'un mobilyalarını satın alayım. Hatta Thomas'ı da yanıma alırım, birlikte bakarız. Bakalım eşyaları bu evin havasına yakıştıracak mı?*

Battaniyeye biraz daha sıkı sarındım. Isıtıcılara rağmen evin içi hâlâ soğuktu. Çay. Kendime mikrodalgada hemen bir Early Grey ısıtıp içine Macy'nin verdiği, lezbiyen arılar tarafından yapılmış baldan damlatabilirdim. En azından bunu içersem biraz rahatlardım. Mutfığa gidip dolaptan seramik bir kupa aldım, lavabomun antika musluğunu açıp o buz gibi suyu bardağa doldurdum. İçine bir çay poşeti atıp dalgın bir halde sallandırdım. Tamamen düşüncelere dalmış bir şekilde lavabonun üstündeki perdesiz pencereden dışarı baktım.

Acaba Ivy'yle Cora, Yılbaşı hediyelerini sevdiler mi? Acaba Thomas'ı arayıp yakın zamanda onları görüp görmediğini sorsam mı? Saat daha yarım. Ben en iyisi onu arayayım.

Birden camda onu gördüm. Yansımalarımız üst üste binmişti. Hayır, tek gördüğüm yüzü değildi. Eli de vardı. Yakın çekim bir film sahnesi gibi. Gördüğüm şeyin onun eli olduğunu hemen anladım. Ve eli... cansızdı. Bütün avcu pencereyi kaplıyordu ve her

yerde kan vardı.

Kan... Thomas'ın kanı.

Fincanı düşürdüm. Fincan yerdeki takımyıldızlarıyla süslü fayanslara çarpıp parçalara ayrıldı. Buz gibi çay çoraplarıma sıçradı.

Ama onları değiştirmeye kalkışmadım bile. Hemen ayakbılarımı giyip çantamın içinden arabanın anahtarını bulmaya çalıştım. "Siz uyuyun, ben hemen döneceğim," dedim yavrulara. On aydır traktör dışında araba kullanmamış olan ben, ay ışığında kendimi sokağa attım ve o kocaman dört tekerlekli canavara binip motoru çalıştırdım.

Ve deli gibi titreyerek Thomas'ın kulübesinin yolunu tuttum. Bir yandan da geç kalmış olmamak için dua ediyordum.

Thomas

Motor sesi şömine başında daldığım yarı baygın uykumdan uyandırdı beni. Cathy'nin şömine yanına çektiği koltuktan kalkmaya çalışırken ayağımla yarı dolu içki şişesini devirdim ve pislenen mektubu şömineden sıçrayan ateşin yanından çekip aldım. Pencereden dışarı bakınca Cathy'yi gördüm. Elinde fener kamyonetime doğru yürüyordu. Kapıyı açık bırakmıştım. O da eğilip içeri baktı. Ne gördüğünü biliyordum. Tabancam, cüzdanım, anahtarlarım ve sırt çantamın üstünde duran bir tomar nakit para.

Planım herhalde bundan daha bariz olamazdı.

O anda zihnimi dolduran öfke, çaresizliğimi bir anda gölgede bırakmıştı. Ona buraya gelmemesini söylemiştim. Hışımla kulübenin kapısını açtım ve buz gibi ay ışığında kendimi dışarı attım. Beni görünce yüzünde korku dolu bir ifadeyle olduğu yerde sıç-

rayıp elindeki feneri düşürdü. Ama sonra kamyonete döndü. Tekrar yüzünü bana çevirdiğinde tabanca elindeydi. Sanki yanlış bir hareket yaparsa patlayacağından korkuyormuş gibi tabancayı iki elinin avcuna almış bana doğru tutuyordu. Ama bir anda muhteşem bir ustalıkla tabancanın mermi yatağını açıp içindeki kurşunları tek tek boşalttı. Son kurşun yere düşerken yanına yetiştim. Tek bir seri hamleyle boşalan tabancayı elinden aldım.

“Ver onu bana,” diye emrettim. “Lanet olsun, ver kahrolası silahı bana!”

“Bunu yapamam.” Gölgelemin içine oyulmuş gibiydik. Elini görmeden önce sesindeki o haşın öfkeyi duydum. Yaralı sağ elini yumruk yapmıştı.

Ve tam ağzımın ortasına bir yumruk attı.

Canım yanmadı, ama hayal meyal ağzıma kan tadı geldiğini hissettim. Umursamayacak kadar uyuşmuş ve sarhoştum, ama yine de attığı yumruk beni bir an olsun kendime getirecek kadar sertti. Boş tabancayı elimden almaya çalıştı. Fakat ben bir elimi omzuna koyarak tabancayı havaya kaldırdım. Öfkeli, hırçın, kadınsı bir ses daha çıkardı. Elimden kaçmaya çalışarak koluma bir yumruk attı ve benden kurtuldu.

Ringe kapatılmış iki köpek gibi birbirimize bakıyorduk. “Nasıl yaparsın bunu?” diye bağırdı. “Nasıl sinsice buralardan gidip bir yerlerde beynini uçurmaya yeltenirsin? Planın bu muydu? Kendine, bana, sana ihtiyacı olan diğer bütün o insanlara bu kadar mı az değer veriyorsun? O yüzden mi bunu yapıyorsun?” Ellerini bana doğru sallayıp acı bir kahkaha attı. “Seni burada beynin üzüm tellerine yapışmış bir halde bulmaya dayanamayacağımı mı sandın? O yüzden mi yabancıların olduğu, daha güvenli bir yere gitmek istedin? Buna nasıl cüret edersin?” Dizlerinin üzerine çöküp yerde bir şey aradı, ardından yumruğu kapalı bir halde tekrar

kalktı. “Al o zaman. Madem artık neyle karşılaşacağımı biliyorum, o zaman bari seni seyretmeme izin ver!” Küçük, keskin bir ağırlık koluma çarptı. Mermi. Hepsini tek tek üstüme atıyordu. Birinin ucu yanağıma çarptı. “Nasıl yaparsın bunu kendine?”

İrkilmedim, hatta kımıldamadım bile. “Evine git,” dedim kısık sesle. Hiçbir şey düşünemiyordum. Şu anda bütün kontrol içki ve depresyondaydı. Zaten o an için söylenebilecek hiçbir söz yoktu. Onu seviyordum. Kendi çocuklarımla ölmesini dilediğimi bilmesini istemiyordum.

Gözyaşları arasında inledi. Çıkardığı sesler ürkütücüydü ve yumruklarını bana doğru sallıyordu. “Beni ister kamyonetine atıp evime götürürsün, ister vurursun. Ancak bu şartla bu evden gide-
rim. O tabancayı bana ver.”

“O gün tuvalet odasında bana ne dediğini hatırlıyor musun? ‘Senden hiçbir zaman umursamanı istemedim.’”

“Aptaldım o zamanlar. Bizi kimin umursayıp umursamadığına karar veremeyiz! Bugün hâlâ hayattaysam sebebi Delta’yla ikinizin bana değer vermesidir. Şimdi de ben sana değer veriyorum ve senin de bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Yaptığın tercihler, en başta sana zarar verirken başkalarına da zarar vermiyor-
muş gibi davranamazsın!”

“Ben o tercihlerle her gün yaşıyorum. Kime zarar verdiğimi biliyorum.”

“Gerçekten mi? Yo, hayır. Tercihlerinle ilgili bir halt bilmiyorsun! İçkinin, depresyonun ve baldızın olacak o ruh hastası sür-
tüğün bütün tercihleri senin adına yapmasına izin veriyorsun! Seni kontrol etmelerine izin veriyorsun. Hayatını kontrol etme yetkisini onlar yerine bana vermeye ne dersin peki?”

Tabancayı yere bıraktım. “Seni evine götüreceğim. O yüzden soru sormayı kesebilirsin artık.”

“Beni yakalayamayacak kadar sarhoşsun. Yakalasan bile canını yakmadan ya da ben senin canını yakmadan beni o kamyonete bindiremezsin. Seni tanıyorum, Thomas. Canımı yakmayacaksın. Sen bu değilsin. Ve beni yakalayamayacağın da kesin.” Arkasına döndü ve birkaç metre koşup durdu. Yıldızlı gökyüzünde parlayan bembeyaz ayın altında sadece gölgesi görünüyordu.

Yavaşça ona doğru yürüdüm. Ellerini yine iki yanında yumruk yapmış, bacaklarını yana ayırmıştı. “Sana güvenilebileceğimi sanmıştım,” diye bağırdı. “Beni becermeye çalışan bir fotoğrafçı değildin. Benim sırtımdan para kazanmaya çalışan Gerald değildin. Beni sadece dış görünüşüm için seven o erkeklerden biri değildin. Sen herkes değildin. Her zaman yanımda olacağını sanmıştım. Sakın bana yanıldığımı söyleme!”

Durup ona baktım. “Benden olmamı istediğin kişi olamam. Beni tanımıyorsun.”

“Sen zaten benim olmamı istediğim kişisin. Ve seni hayatım boyunca tanıdığım her erkekten daha iyi tanıyorum!” Elleriyle havayı yumrukladı. “Neden beni istediğini itiraf etmiyorsun? Beni... beni becerme fikri bu kadar mı mideni bulandırıyor? Bütün o nezaketin, bütün o arkadaşlığın senin için sapıkça bir oyundu sadece, değil mi? Aslında bana dokunmayı hiç istemiyorsun! Beni çıplak görmek istemiyorsun. İtiraf et!” Bir elini bana doğru tuttu. “Bana dokunacağına kendini öldürmeyi yeğlersin!”

“Bu delilik.”

“Öyle mi?” Sesi daha da yükseldi. “Öyle mi?” Paltosunu çıkarıp yere attı. Kazağının ucundan tutup onu da başından çekip çıkardı. Öfke dolu nefesi ay ışığında duman gibi tütüyordu. Çıkardığı kazağı bana doğru fırlattı. “Dokun o halde bana! Madem yakında kendini öldürmeye niyetlisin, o halde çıplak çirkinliğimin

anısına da uzun süre katlanmak zorunda değilsin! O yüzden hadi, dokun!”

“Seni son defa uyarıyorum, Cathy. Evine git.”

“Yalancı. Beni hiç *arzulamadın*. Bana sadece iyilik etmeye çalıştın. Bana acıdın. Nettie Çiftliği’ni elimden almak istedin. Benden, hilkat garibesî, zavallı, sefil Cathryn Deen’den. Öyle değil mi?”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Tek bildiğim, benimle olmaktansa ölmeyi yeğlediğin.” Kotunun fermuarını açıp aşağı sıyırdı. Ayakkabılarını, ardından kotunu çıkardı ve sadece iç çamaşırları içinde öylece karşımda durdu. Sağ tarafındaki yara izlerini göremiyordum. Tek gördüğüm, gökyüzünün, ay ışığının altında kalan vücudunun o muhteşem siluetiydi. Hiçbir şey onu daha az arzulamama neden olamazdı. Hiçbir şey, onu her zaman arzulamama engel olamazdı.

Sıktığı dişlerinin arasından, “Haklıyım,” dedi. “Haklıyım. Bana dokunmayı denemiyorsun bile.” Külötunu çıkarıp onu da kenara attı. Ardından sutyenin kopçasını açtı ve onu da çıkardı. “Artık bundan daha fazla küçük düşmem mümkün değil, Thomas. Senden tek istediğim bana çirkin olduğumu söyleyecek yürekliliği göstermen. Bana dokunmayı kendine yediremeyeceğini itiraf etmen.”

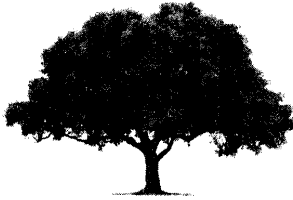
Bana ne yaptığını, benimle oyun oynadığını biliyordum, ama artık geri dönüş yoktu. Olduğum yerde donakalmıştım. Bütün hayatım o sırada içinde bulunduğumuz anın etrafında dönüyordu. Her şey, o an ve hayatımın geri kalanında onun için olmamı istediği kişiye bağlıydı. Gözyaşları arasında bana sırtını döndü. Elle-riyle yüzünü kapadı. Omuzları titriyordu. Rol değildi bu, çaresizliğin ta kendisiydi. Yalnızlığın, sefaletin özüydü. Aynamdı. Hayatımdı.

Ona koştum. Koştum. Arkadan kollarımı bedenine sarıp onu kendime çektim. Kaba, heyecan dolu bir keşfetme hırsıyla çenesinden kalçasına kadar ellerimi gezdirdim. Bir an Cathy'nin nefesi kesildi ve koluma tutundu. "Orası değil, bu taraf," dedi, başını çevirmeye çalışarak. Elimini ensesindeki saçlarının arasına geçirip kırmıldamasına engel oldum ve boynunun, yüzünün yanan yerlerini öptüm. O benimle oynayabilirdi ama ben de onunla oynayabilirdim.

Onu kulübeye sürüklerken bir çılgılık attı. İçeri girer girmez kendimizi ahşap zemine attık. Ben sırtüstü yerde, o da üstüme çıkmış dizleriyle Delta'nın bana hediye ettiği kilimi eziyordu. Kötümü açıp çıkarmaya çalışırken onun da elleri en az benimkiler kadar sertti. Aletimi içine aldığı anda inledim. Yeterince ıslak olup olmaması umurunda bile değildi. O anda benim umursadığım tek şey hayatta olmam, onun hayatta olması ve ikimizin birlikteliğiydi. Ona yaklaşmak için ellerim göğüslerinde, ileri doğru atıldım. Üzerime binerken başını da bana doğru yaslamıştı. O yüzden saçlarıma değen yaralı yüzünü hissedebiliyordum. Parmaklarımı kalçalarına geçirdim ve anında boşaldım. Sanki hiç kendi kendime boşalmıyormuşum gibi şiddetle sarsıldım. *Yaşamak istiyorum.*

Elleriyle başımı tuttu ve alnını alnıma dayayıp ağladı.

Onu üşümesin diye üzerimde tutmuş, vücuduna sımsıkı sarılırken, ben de ağladım.

22. Bötüm

Cathy

Şafağa Doğru

Thomas'la ikimiz o gece perişandık. Çok fazla duygu, söy-lenecek çok fazla şey vardı, o yüzden işleri hiç bulandırmadık. Her şey seks eğilimine döndü. Unutmak için seks, affetmek için seks, iyileşmek için seks, bağlanmak için seks. O mektupta ne yazdığını bilmek istiyordum, ama bu merakımı gidermek için beklemem ge-rekecekti.

Şömine üstündeki antika saat üç kere çınladı. Kulübenin içi zifiri karanlıktı. Ben gelmeden önce yaktığı ateş uzun zaman önce sönmüştü ve tabii ki ben de yenisini yakacağıma olduğum yerde soğuktan donmayı yeğlerdim. Şöminenin önünde, yastık ve batta-niyelerin arasında cırılçıplak, sere serpe yerde yatıyorduk. Terden sırlıslıkam ve yorgun bir halde birbirimizin kollarında uzanmış, ne zaman cildimiz soğukla temas etse ürperiyoorduk. Saçları kah-verengi düğümler halinde omuzlarına saçılmıştı, sakallarıysa benim suyumla ıslanmıştı. Bir kadının her parçasını seviyordu. Sa-dece cesur ve asil olan erkeklerin gittiği, vücudun alt kısımların-

daki bütün o mağaralara bayılıyordu. Benimse o kısımlar için kullanmayı tercih ettiğim, Güneyli hanımefendi halalarımın öğrendiğim bir laf vardı.

Tünel.

O kadın trafik akışı yüzünden tüneline dekore ediyor.

Tüneline bir gişe koydursan iyi edersin yoksa kesin bedelini ödersin.

Thomas bir kadının vücudundaki bütün tünelleri seviyordu. İkimiz de nereden nasıl başlayacağımızı, ne söyleyeceğimizi ya da nasıl söyleyeceğimizi bilmediğimiz için ben her yanımın morardığını hissedene onun da kanayan altdudağı iyice şişene kadar birbirimizi ittik, tuttuk, yaladık, ısırık ve yerden yere yuvarlandık. İkimiz de telaşlı bir ruh halindeydik, heyecanlıydık. Nazik değildik. Ama yine de kesinlikle şefkat vardı aramızda.

Elimle şöminenin yanında duran devrik içki şişesine uzandım. İçinde tam ağzımı dolduracak kadar votka kalmıştı. Sıcacık içkiyi dilimle ağzımda tutarak onu yere ittim, başımı aletine doğru indirdim ve çabucak, etkili bir şekilde emerek onu temizledim. Anında sertleşti. Thomas inledi ve elleriyle başımı kavrayarak parmaklarını saçlarıma geçirdi. Ama ardından beni kendine doğru çekerek başımı kaldırdı ve beni öptü. Dilim, dudaklarım, menisi, dudağından gelen kan, hepsi birbirine girdi. Diliyle dudaklarımı temizledi.

“Madem gerçeklerle yüzleştığımız bir andayız,” dedi. “O zaman sen de şimdi ateş yakacaksın.”

Kaskatı kesildim. Battaniyenin altından çıktı. Çıplak sıcaklığı karanlığın içinde bir gölgeye dönüştü. Birkaç adım mesafedeki şöminenin izgarasına yerleştirilen odun ve çıraların sesini duyar duymaz kalp atışlarım bir anda hızlandı. Ağzım safrayla doldu ve beynimde terör çanları çalmaya başladı. Battaniyeye iyice sarılıp geriye doğru kaçtım. Daracık yatağının tahta bacaklarına değince durdum.

Bir elini omzuma koydu. “Bunu yapabilirsin.”

“Hayır.” Tiz, dehşet dolu bir ses. “Henüz değil.”

“Cathy.” Sesi derin ve sakindi ama pes etmeyecekti. “Üzerime mermi fırlatıp dudağımı yumrukladın. Seni içeri taşıdığımda derdin şöminedeki sönmek üzere olan korlar değil benimle ilgilenmekti. O yüzden şimdi o ateşi yakabilirsin.”

Şöminenin kaba taşlarını dizimin altına hissedene kadar emekleyerek yanına ilerledim. Elini omzumdan kaydırıp battaniyeyi itti ve başparmağını meme ucumda gezdirdi. Sonra başını göğsüme doğru eğerek usulca mememi emdi. Yarattığı etki son derece baştan çıkarıcı ve etkileyiciydi. Thomas alevlere karşı. Thomas yendi. Geri çekilip şöminenin yanında duran çırallara uzandı. Tedirgin bir şekilde onları odunların altına yerleştirişini seyrettim.

İşini bitirdiğinde sağ elimi tuttu. Parmak uçları hassas derimin üstünde yumuşacıktı. Kasıklarımın arası onun hasretiyle ıslansa bile kolumu sımsıkı vücuduma yapıştırmıştı. Kolumu serbest bırakıp ileri doğru uzattı. Elim titriyordu. Thomas avcumun arasına pürüzsüz, metal bir şey sıkıştırdı. “Babamındı. Onunla günde üç paket sigara yakardı. Sherry!’ le evlendiğim sene o yüzden amfizemden öldü. Hayatının içine etmesi yüzünden onu affettiğim için çakmağımı sakladım, ama onun gibi olmak istemiyorum. Çakmağı çak ve beni, ateşten korkmayı istediğinden daha çok istediğini kanıtla.”

Başparmağımı çakmağın ucundaki pütürlü taşa götürdüm. Mavi-turuncu bir alev çıktı. Elim hemen geri çekildi ve ateş söndü. Düşürdüğüm çakmağı Thomas yerden aldı ve, “Bir daha dene,” dedi.

“Yapamam.”

“Yapabilirsin.”

Çakmağı tekrar avcuma koydu. Bir daha çaktım. O minik ama korkunç alev bir daha yandı. Öylece ona baktım. Alevden

ıkan belli belirsiz, titrek aydınlığın ardında, Thomas'ın gergin yüzünü, yaralı dudağını, benim sıkıntılarıımı kendi dertlerinin önüne koymaya çalışan adamın o yakışıklı, yorgun gözlerini gördüm. Çakmağı kazık gibi önümde tutarak, "Yardım et," dedim. Elimi odunların altındaki çıra ve gazete kâğıtlarının oraya doğru götürdü. Minik ateşi gazete kâğıdına değdirdim ve kâğıdın ucu alev alıp karardığı anda geri sıçradım. Çıralar da alev aldı. Ateş yanmaya başlamıştı. "İşte," dedim, çakmağı çat diye kapatıp. "Şimdi bu zahmetime değdiğini kanıtla."

Thomas beni kendine doğru çekip alınımı öptü. Ben de yüzümün sağlam olan tarafını boynuna yasladım. Yaprak gibi titreyerek ona sarıldım ve bir kol mesafesi uzaklıkta sevinçle dans eden tuncu-kırmızı alevleri seyrettim. O görüntüden nefret ettim.

Thomas beni yere yatırıp üzerime uzandı. Bacaklarımı beline doladım ve o da hiç duraksamadan sanki yağlanmış gibi direkt içime girdi. Vücudumun en derinlerine girişı, içimde hissettiğim o dolgunluk dışı doğru yansıyarak bütün kaslarımın, tenimin, hatıralarımın gevşemesine neden oldu. Trajedi ve korku, zehir gibi hücrelerimizin içine kadar nüfuz eder. Onlar sadece içinden çıkmadığımız birer düşünce değildir, DNA'mızı değiştirirler. Güven ve arzununsa yeniden öğrenilmesi gerekir. Kollarımı boynuna doladım. O yumuşacık ama korkutucu ateşin ışığında yüzüne, o güçlü, kederli ve büyüleyici suratına, birbirine karışmış saç-sakallına ve benim neden olduğum o yaralara baktım.

Ve o anda bir tek onu düşündüm.

Thomas

Cathy son seferde boşaldı. O geceki diğer seferlerde boşalıp

boşalmadığından emin değilim, ama son seferden emindim. Derin soluklar, sırtının kemeri, aletimin etrafındaki o tarifsiz kasılma... Ardından altımda gevşeyerek zevkten bayılmış halde yüzünün yankı tarafını çevirdi. İşte orgazm olduğunu da o zaman anladım. Poz vermeyi unuttu çünkü.

İkimiz için de gururlu bir andı.

Şafak sökmeden önceki son karanlık saatlerde şömineyi tekrar yaktım ve battaniyelerin altında mest olmuş bir halde öylece oturduk. Cathy, bitpazarından aldığım bir süt tenekesinin tepesine tünemiş arkamda duruyordu. Dizleriyle iki yandan kollarıma sarılmıştı ve ara sıra başıma doğru eğildiğinde sırtıma sürtünen me-me uçlarını hissedebiliyordum. Bahçe makasım saç kesimine uygun değildi. O yüzden konsantre olmak zorundaydı.

Kırt. Ensemdeki uzun saçları keserken makastan bu ses çıkıyordu. Kestiği yerlerin uçlarını dikkatli bir şekilde düzeltiyor, sonra kestiklerini omzumun üstünden bana uzatıyor ve ben de şöminenin yanına bırakıyordum. Verdiği ilk kısmı şömineye atmıştım. Şömineden birden yankı saç kokuları yükselince korkudan elleri titremiş ve bahçe makasını yere düşürmüştü. Tek kelime etmedi ama o kokunun eski anıları canlandırdığını anlamıştım. Ondan sonra saçları şöminenin yanına koymaya başladım.

“Bitti,” dedi, son kısmı uzatırken. Parmaklarıyla artakalan kırpık saçlarını okşadı. Kafamdaki, kulaklarımın uçlarındaki, şakağımdaki o tüy gibi yumuşak dokunuşların tadını çıkardım. Nazik bir terapi gibi dokunuşları beynimde yankılanıyordu. Sanki birden utanmış gibi battaniyeyi üzerine dolayıp yerinden kalktı, önüme geçti ve dizlerini dizlerime dayayarak yerde bağdaş kurdu. Ciddi bir ifadeyle beni inceledi. “Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamsın,” dedi. “Hele o çürük dudağın, mor yanağın, arapsaçına dönmüş sakalın ve cehennemden fırlamış kırpık saçlarınla...”

Başımı salladım. “Bu daha başlangıç.”

“Öyle mi? Sence o mektubun içinde ne yazdığını bana söyleme vaktin geldi mi?”

Hiçbir şey söylemeden Cathy’ye direkt mektubu verdim. İki eliyle birden mektubu tutup loş ışıkta kelimeleri okuyabilmek için yüzünü kâğıda yaklaştırdı. Ben de tepesinde durup ateşe baktım.

“Aman Tanrım,” dedi önce. Ardından, “Bunu en son sen öğrendiğin için üzgünüm.” Tamamını okuduktan sonra da başını kaldırıp buz gibi gözlerle kâğıda baktı. “Ravel gerçekten hasta ruhlu, zavallı bir kadın. Şimdi nedenini daha iyi anlıyorum.”

“Niye?” dedim yorgun bir sesle.

“Çünkü baldızın olanlar için kendini suçluyor. Son dört yılı neden bütün suçu sana yıkmaya çalışarak geçirdiğine şaşmamalı. Bu azapla yaşamak onun için işkence olmalı.”

Kaşlarımı çatıp ona baktım. “Sen neden bahsediyorsun?”

“O gün Dünya Ticaret Merkezi’nde gittiği restoranı o önermiş. Ablası; kimsenin romantik bir ilişki yaşadıklarından şüphe etmeyeceği güvenli, halka açık bir yer olarak orayı tavsiye etmiş ve Sherryl de sevgilisiyle orada buluşmuş.” Cathy parmağını kâğıda vurdu. “O kısmı okumadın mı?”

“Hangi kısmı?”

“Thomas,” dedi aksi bir sesle, “bu suçu o kadar uzun zamandır kendi başına sırtlanıyorsun ki, şimdi asıl gerçeği göremiyorsun, değil mi?”

“Karımın çocuklarını benden ayırmayı planladığını okudum. Çocuklarımla bense, başka bir adamı baba sayarak büyüyeceklerini anladığımda, bu gerçeği idrak ettiğimde, aklıma sadece tek bir şey geldi: *Eğer ben onlara sahip olamayacaksam, kimse olamaz.* Anlıyor musun, Cathy? Ne demek istediğimi anlıyor musun? *Çocuklarım iyi ki ölmüşler,* dedim.”

İşte. Gerçek benliğimde gizli olan o kana susamış canavar kendini ortaya çıkarmıştı sonunda. Cathy bana baktı. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Gözleri yavaşça suratında gezindi, bakışları tenimi kafatasımdan kazıyarak kemiklerime işledi, zihnimin en derin köşelerini araştırdı. O anda aradığı her neyse, buldu. Derin bir nefes verip rahatladı. Onun soluduğu hava benim ciğerlerime doldu. Kaburgalarım genişledi. Kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim. *Rahatlamış görünüyor.*

“Küstahlık etmek istemem,” dedi. “Ama Thomas... düşünce dediğin sadece düşüncedir. Dilek değildir. Plan değildir. Umut değildir. Sadece bir film senaryosunun eskizinde geçen kelimelerden ibarettir. Gerçek değildir. Tabii ki çocuklarının ölmesini istemedin.”

“Evet, istedim. Sonunda canı yanan onlar olsa da, intikam istedim. O kuleleri havaya uçuran adamdan geri kalır bir yanımla yoktu. Sherryl, Ethan ve doğmamış çocuğumuz da dahil olmak üzere o gün üç bin kişinin birden canını alan adamdan hiçbir farkım yok.”

“Hayır, Thomas. Ethan’ın yeniden hayata döneceğini, onu ve diğer çocuğunu yeniden kucağına alabileceğini bilsen bunu dilemez miydin?”

“Tabii ki.”

“İşte. Gördün mü? Diğer düşünceni etkisiz hale getirmiş oldun. O anın içinde insanın aklına gelen hiçbir düşünce ciddiye alınamaz. Hele ki içki, uyuşturucu ya da depresyonun etkisindeyken. Thomas, düşünceler kader olsaydı, eğer bütün düşünceler ciddiye alınsaydı, ben şu anda hapisanede olurdu.”

“Kendimi iyi hissettirmek için yapsan bile şu an hiç de şakaşının sırası değil.”

“Şaka yapmıyorum ki. Ben de Gerald’ı öldürmeyi planlamıştım.”

“Yok artık.”

“Gerçekten. Beni ziyaret etmesi için onu kandırmayı, bornozumun içine bir de bıçak saklamayı planladım. Yanıma geldiğinde onu bıçaklayacaktım. Tüm ayarlamaları yaptım. Onu evime çağırdım. *Kusursuz*’un promosyon sözleşmeleriyle ilgili konuşmak istediğimi sanıyordu. Olanları unutup onu affetmeye, ürünlerini satsın diye ona yardım etmeye hazır olduğumu düşünüyordu.” Yüzündeki yaraya dokundu. “Perde arkasından onun için çalışmaya devam edeceğimi sanmıştı.”

Tipki az önce onun yaptığı gibi ben de onun gözlerini aradım. Evet, o gün cinayet işleyebilecek bir haldeydi. “Sana ne engel oldu?”

“Mektuplarından biri. Hangisi olduğunun ya da konusunun bir önemi yok. Büyükanнемin eviyle ilgili yazdığın, bayılarak okuduğum o her zamanki tipik mektuplarından biriydi. Yanında bir de Delta’nın çöreklerinden yollamıştın.” Gözleri sulandı. “Gerald gelmeden bir saat önce bütün çörekleri yiyip mektubunu okudum. Onu o gün gerçekten öldürmeyi kafaya koymuştum. Deli gibi sakinleştirici alıyordum ve koca bir şişe de şarap içmiştim. Ama yatağıma uzanmış mektubunu okurken aklıma çok net bir fikir geldi: ‘Eğer cinayetten hapsi boylarsam, Thomas bana bir daha mektup yazmayabilir.’” Titrek bir kahkaha attı ve gözlerini sildi. “Farkında olmayabilirsin, ama o gün Gerald’ın hayatını kurtardın ve benim de ömrümün geri kalanının parmaklıklar ardında geçirmeme engel oldun.”

Oturduğum yerden öylece ona bakıp onu içime çektim, birbiriyle çelişen türlü düşünceler arasında bana sunduğu o garip konforu hazmetmeye çalıştım. Ona ne zaman mektup yazsam, “Onu hayatta tutmak istiyorum,” diye düşünürdüm. Sevdiğim herkesin yaşamasını istiyordum. Çocuklarımın ölmesini istemiyordum.

Bunda ciddi değildim. Sherryl'in de ölmesini istemiyordum. Hatta sevgilisi Gibson'ın da.

Onca zaman ölmesini istediğim tek insan bendim. Hayat işte bazen sadece bu kadar basit idrak anlarından ibaretti. Başımı Cathy'nin başına yasladım. "Keşke çocuklarım hayatta olsaydı," dedim. "Keşke Sherryl hayatta olsaydı."

Cathy yatıştırıcı bir ses çıkardı ve koluyla bana sarıldı. "Biliyorum."

Arkama yaslandım ve mektubu elime aldım. Elimden kayıp şöminenin yanında duran saçların üzerine düştü. "Burada bir sembolizm var ama tam olarak ne, emin değilim."

Cathy başını salladı. "Yak o mektubu." Ethan'ın ezik büzük oyuncak kamyonunun durduğu rafa döndü. "Ve Ethan'ın oyuncagını da göm. Yüreğinden bir parça alıp onu da oğlunun anısıyla birlikte toprağın altına koy. Sonra git ve hayatına devam et. Oğlunun da senden yapmanı isteyeceği gibi. Hazır olduğunda."

"Onu bu şekilde bırakmak için henüz hazır değilim."

"Tamam. Hazır olduğun zaman anlayacaksın zaten."

Mektubu elime aldım. Kalbim kırıktı ama bu seferki kırık en azından tamiri mümkün olan bir kırıktı. "İkinci bir çocuğum daha olacaktı," dedim. "Bir oğlumu ya da bir kızımı daha kaybettim."

"Biliyorum," dedi Cathy. Battaniyenin altına kalan dizimi okşayarak beni yatıştırmaya çalıştı. "Biliyorum. Ama bu senin hatan değildi. Senin hatan değildi, Thomas." Sesi titriyordu. "Eğer istersen o mektubu senin yerine ben atabilirim ateşe. On aydır ilk defa bir ateşin yapabileceği şeyleri sevdiğimi söyleyebilirim."

Cesaret. Benim için yapmayacağı şey yoktu. Ona nasıl şükran borçlu olduğumu göstermek için parmaklarımla yaralı yanagını okşadım. Sonra ateşe doğru eğilip evliliğimden, eşimden ve çocuklarımdan artakalan son gerçeği ateşin içine attım ve alevlerin

arasında yanıp kül olmalarını seyrettim.

Sonra Cathy'ye sarıldım. Yüzünün yaralı tarafı üstte kalacak şekilde başını omzuma yasladı. Sımsıkı birbirimize sarılarak bataniyelerin altında yattık. Sabah güneşinin ilk ışıkları kulübenin pencerelerinde hayalet misali dikdörtgenler çiziyordu. "Sanırım artık dinlenebiliriz," diye mırıldandı.

Onu kendime o kadar yaklaştırdım ki, saçlarının kokusu içime doldu. Alnımı da şakağına yasladım. Yüzünün yaklaşabildiğim kadar dibine girerek gözlerimi kapadım.

Artık ikimizin de bir hayatı vardı. Yeni kentine gelmiş, kusurağın bir hayat. Derisi hâlâ taze ve hassas. Yanması kolay. Ama yaşamak istiyorduk. Hem kendi yaralarını hem de benimkileri ateşle sınamıştı.

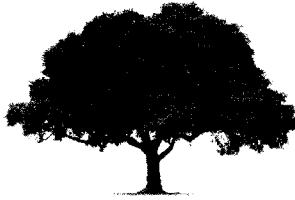
"Cathy?"

"Hmm?"

"Hapisteyken de sana yazardım."

Elini aramıza koyup parmaklarını kalbimin üstünde gezdirdi. "İyi ki bunu o zamanlar bilmiyormuşum," dedi.

Uyuduk.

23. Bötüm

Cathy

Başlangıçlar

Ertesi sabah Thomas'ın tabancasını kulübesinin aşağısındaki balçık toprağın derinlerine gömdüm. Ayrıca o uyurken bütün votka şişelerini toplayıp içindekileri don tutmuş toprağa döktüm. Beni görünce elini kırpık saçlarının arasında gezdirdi. Onu böyle rahatlamış bir halde görmek güzeldi. Yürüyerek yanıma geldi. "Battaniyelerde kan var, bir yerine zarar mı verdim?"

"Ah... senin şu egon yok mu?" dedim gülerek. "Regl oldum."

"Emin misin? Sert bir geceydi. Daha önce hiçbir kadını bu kadar hırpalamadım."

"Beni de hırpalamış değilsin. Eğer hırpalanmış gibi görünen biri varsa, o da sensin."

"Ben iyiyim. Ya sen? Sıfır prezervatif, sıfır sorumluluk. Hiç bana göre değil."

"Benim de genel tarzım değil. Ama sanırım bu seferlik iyiyiz." Usulca ona baktım. "Aylardır regl olmuyorum. İlaçlar, stres... Ama şimdi vücudum eski düzenine kavuşuyor. Bu iyi bir şey."

“Sen mutluyusan...” Emin olmak için dikkatlice yüzümü inceledi.

Ben de aynı şekilde ona baktım. “Ya sen? Mutlu olacak mısın? Silahını bulamayacağın bir yere gömdüm. Bütün içkini döktüm. Ama boş şişelerin ne kadar güzel görüldüğüne bir bak-sana. Şişe aranjmanı konusunda kimse elime su dökemez.”

Verandasının köşesine yerleştirdiğim şişelere baktı. “Pekâlâ... ama... silah konusunda bana güvenebilirsin. Sana yemin ederim. Onu geri alabilirsem çok iyi olur. Antika.”

“İyi. Arkeologlar bundan bin yıl sonra onu kazıp çıkardıklarında çok mutlu olacaklar demek ki.”

Uzunca bir süre birbirimize baktık. “Madem öyle mutlu olacaksın,” dedi sonunda.

Ben de başımı salladım.

Derin bir iç çekti. “Peki.”

Karşılıklı anlaşmaya vardıktan sonra bir süre daha ayakta durup birbirimize baktık. Tuhaf bir mezuniyet balosunda bir araya gelmiş yeni yetmeler gibiydik. Karanlığa, duygulara, ifşa olan za-afllara, kırılğan anlara, insanın dizinin bağını çözen ve buz gibi kış sabahında bile yanakları kızartan türden ateşli görüntülere dair binlerce anıyı hiç konuşmadan karşılıklı takas ettik. “İçeri gel de sana kahvaltı niyetine bir konserve ısıtayım.”

“Eminim arabada şu protein gofretlerinden vardır. Konservenin yanında paylaşabiliriz.”

“Ziyafet var desene.” Elini uzattı, ben de tuttum.

Tekrar kulübeye döndük.

Üç kere arka arkaya telefonu çaldı. Thomas, başını göğsümün üstünden kaldırıp gözlerini ovdu ve battaniyeye beline dolayıp ya-

taktan kalktı. Rafa koyduğu telefonu bulduğunda, ben de çoktan yattığım yerde doğrulmuş sorumluluklarımı düşünüyordum.

Artık evde beni bekleyen yavrularım var. Kahvaltı etmeleri lazım. Kaplarına o kadar çok yemek ve su bırakmıştım ki, aç olmaları mümkün değildi. Dolayısıyla konu bir prensip meselesiydi. Ben artık bir anneydim.

Thomas kaşlarını çatarak, “Mitternich,” dedi. Camdan içerisizan güneş ışığı çıplak kollarıyla o kocaman, geniş göğsünü sıcaacak, altın-beyaz tonlara boyuyordu. Başımı kaldırıp ona baktığı anda ne düşündüğümü bir anda unuttum. O da bana baktı. “Hayır, Delta. Merak etme. Nerede olduğunu biliyorum. Bir şeyi yok.” Yüzü bir anda o kadar gergin bir maskeye büründü ki, kalkıp giysilerimi topladım. “Ben getiririm onu,” dedi. “Birkaç dakikaya oradayız. Ivy’ye sakın olmasını söyle. Ona verdiğim sözleri tuttuğumu söyle. O ne demek istediğimi anlar.”

Telefonu kaparken çoktan ayağa kalkmış giyiniyordum. “Ivy’yle Cora’ya ne olmuş?”

Acı bir ifadeyle bana baktı. “Laney ölmüş.”

Laney Cranshaw, Atlanta’daki bir gece kulübünün önünde erkek arkadaşı tarafından dövülerek öldürülmüştü. Şu anda darp edilen cesedi Atlanta’daki büyük şehir morgunda yatıyordu. Yedi ve on iki gibi hassas bir yaşta olan Cora ve Ivy, artık bu dünyada kimsesizlerdi. Thomas’la birlikte Laney’nin evinin bahçesine vardığımızda, Cora kedi Prenses Ariana ve horoz Herman’la birlikte dolapta saklanıyordu. Ivy de dolap kapısının başında nöbet tutuyordu. Delta

Pike, Dolores ve Benton da yüzlerinde tatsız bir ifadeyle mutfakta kahve içiyordu.

“Hades’teki sosyal görevli gelmek üzere,” dedi Dolores. “Benton’ın bile ona engel olacak yetkisi yok.”

“Uzaklaştırma kararı çıkarttırmak için bir bahane bulmaya çalışıyorum,” dedi Benton.

“Kadın Asheville’li,” diye açıkladı Delta. “Buradaki yerli arkadaş, altı ay önce tayin edildiğinden beri bizim bölgeye o bakıyor. Hâlâ onun yerini bir insanın almasını bekliyoruz.”

“Kuralcının tekidir,” diye ekledi Pike.

Derken birden herkes Thomas’la ikimize baktı. Sonuçta Thomas’ı aradıklarında ikimizi aynı yerde bulmuşlardı ve buraya benim Hummer’ımla gelmiştik. Saçımız başımız darmadağındı, gözlerimiz şişti, silik de olsa votka, şömüne dumanı ve seks kokuyorduk. Thomas da benden dayak yemiş gibi duruyordu.

“Geceniz uzundu herhalde?” diye fısıldadı Delta. Gözlerinin içi parlıyordu.

Evin daracık koridorunda Thomas’ın peşinden gittim ve kızların paylaştığı pembe odaya girdim. Ivy kazık gibi dolabın önünde duruyordu. Çilli, açık kahve yüzünde gördüğüm o katıksız ıstırap beni mahvetti.

“Sakin bana maval okuma,” dedi öfkeyle. “Bizi iğrenç bir yetimhaneye gönderecekler değil mi? Kimse bizi istemiyor çünkü.”

Thomas, kızın önünde diz çöktü. “Gitmek istemediğiniz hiçbir yere gitmeyeceksiniz. Söz veriyorum.”

“Sen erkeksin. Erkekleri dikkate almıyorlar. Bize üvey baba olamazsın. Kızlar için olmaz. Kuralları biliyorum.”

“Ama ben olabilirim,” dedim. “Üvey anne olabilirim.”

Ivy başını kaldırıp bana baktı. Thomas da topukları üstünde geriye döndü ve gözlerimin içine baktı. *Ne söz verdiğine dikkat et.*

Başka bir seçeneğimiz var mıydı? Memurun tekinin gelip benim kızlarımı kiralık evimden alıp götürmesine izin mi vere-

cektim? Çenemi kaldırdım. “Evet, senin ve Cora’nın üvey annesi olabilirim. Benimle birlikte evimde yaşamak ister miydiniz?”

Ivy’nin başı, boynu, kaşları, bir anda yüzündeki tüm hatları endişeyle büküldü. “Niye?”

“Ne demek niye?”

“Neden bizim evinde yaşamamızı istiyorsun?”

“Çünkü sizi seviyorum.”

“Bizi sadece bir kere gördün. Yılbaşı’ndan önce. O zaman da kusmuştun.”

“Sizin yüzünüzden kusmadım ki.”

“Cora nasıl?” diye sordu usulca Thomas.

“Canavarlar gidene kadar mağarasında saklanıyor. Ona asla gitmeyeceklerini söyleyip duruyorum.”

“Onunla konuşmamıza izin ver lütfen,” dedim.

Ivy kaşlarını çatıp dudaklarını çiğnedi, ama sonunda kenara çekilip dolabın kapısını açtı. “Yok bir şey,” dedi Cora’ya. “Thomas’la Cathy geldi.”

Cora kucagında kedisi yere çömelmişti. Horoz da tahta boruya tünemişti. Cora’nın yüzü kireç gibiydi ve gözünden ip gibi yaşlar akıyordu. Bizi görünce altdudağı titredi. “Sosyal görevli kadın geçici aile yanına gidince Herman’la Prenses Ariana’yı almamıza izin vermeyecek,” dedi kırgın bir şekilde. “Herman ve Prenses Ariana’nın yaşayacak bir yeri olmayacak. O zaman onlara ne olacak?”

Dizlerimin üzerine çömelip iki elimi birden ona uzattım. “Ivy’yle birlikte gelin ve benimle yaşayın. Prenses Ariana ve Herman da gelebilir.”

Cora’nın yüzü parladı. “Sonsuza dek mi?”

Ivy de çabucak katı bir sesle araya girdi: “Sonsuza dek’ diye bir şey yok.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Her işi sırayla halledelim. Olur mu?”

Ivy öfkeyle bana döndü. “Sen sadece sipariş ettiğin perdeler gibi bizi denemek istiyorsun. Evini nasıl süslüyoruz, hoşuna gidecek mi, onu merak ediyorsun. Eğer beğenmezsen bizi geri iade edebilirsin. En son koruyucu aile yanına gittiğimizde öyle olmuştu.”

Thomas dirseğiyle beni dürttü. *Ben konuşayım.* “Cathy size bir seçenek sunuyor. Belki de siz onu sevmezsiniz.”

“Affedersin?” dedim. “Son derece sevilesi **bir**iyim.”

Yanaklarından hâlâ yaşlar akan Cora, “Biz seni seviyoruz,” diye fısıldadı. Kediye daha da sıkı sarıldı. “Ben, Prenses Ariana...” Yukarı baktı, “Ve Herman.” Yüzünü buruşturdu. “Laney Teyze nereye gitti?”

“Nereye gittiğinin bir önemi yok,” dedi Ivy. “Nasılsa geri gelmeyecek.”

“Ama nereye gitti? Annemle aynı yerdeler mi?”

Ivy, yumruğunu duvara geçirdi. “Bilmiyorum. Artık unut onu, tamam mı?”

Cora hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Neden kimse uzun süre bizimle kalmıyor?”

Yaşlar boğazımda düğümlenirken, “Ben kalacağım,” diye atıldım. “Ben kalacağım. Sonsuza dek. Söz veriyorum. Gelin ve benimle yaşayın. Eğer evimi sevmezseniz gidebilirsiniz. Ama ben sizi bırakmayacağım.”

Thomas’ın yüzündeki o sessiz kınama yerini pes etmiş bir uysallığa bıraktı. O anın heyecanıyla, geçen gecenin umuduyla söz veriyordum. O da bunu biliyordu. Ama o da kendine engel olamadı. Cora’yla Ivy’ye, “Biz size bakarız,” dedi. “Söz veriyorum.”

Cora kedisine eğildi. “Bizden sıkılana kadar Thomas ve

Cathy'yle yaşayacağız. Sonra bizi sevecek başkalarını buluruz. Söz veriyorum.” Dolaptan çıkıp kedisiyle birlikte kucağıma atladı. Ivy'ye geride kalıp alaycı bir şekilde omuz silkti. “Neyse ne. En azından şimdilik gelelim bari.”

Bu hiç kolay olmayacaktı.

Asheville'li Çocuk Koruma hizmetleri görevlisi Bayan Ganza, kurallara karşı ayrı bir zaafı olan iriyarı, cafcıflı, takma kirpikli bir kadındı. Thomas'la bana ilk andan ısınmadı. O ilk gün bizimle tanıştığında ne halde olduğumuzu hesaba katınca son derece anlaşılır bir durumdu tabii. Koruyucu aile başvurmuzu yapmak için onunla birlikte hemen Turtleville'deki aile mahkemesine gittik. Delta da bizimle geldi, bizim adımıza Bayan Ganza'ya ağzının payını verdi. Bayan Ganza herhangi bir filmimi seyrettiğini hatırlamıyordu ve bize Discovery Channel'daki belgeseller dışında pek bir şey izlemediğini söyledi.

“Timsah belgesellerini çok seviyor,” diye fısıldadı Delta. “Ona aile buluşmalarını hatırlatıyormuş.”

Bayan Ganza sanki kaldırımında yürürken kazara üstüne basmış gibi bakıyordu Thomas'a. “Bayan Deen'le ilişkiniz ne demiştiniz?” diye sordu, gri kaşlarını kaldırarak.

“Onun mimariyim. Evi derhal Cora ve Ivy için daha uygun bir hale getirmek üzere beni işe aldı. Evi biraz daha genişletip modernize etmeyi planlıyor.”

Şaşkınlık içine ona baktım. Thomas da, *bozma*, der gibi kafa salladı.

Bayan Ganza hiç de etkilenmişe benzemiyordu. “Bayan Deen'le aranızdaki şahsi ilişki nedir diye soruyorum?”

“Beni Tijuana'da günah işlemekten kurtardı. Bir *tapas* ba-

rında striptizcilik yapıyordum.”

“Eğer bu görüşme sizi eğlendiriyorsa, Bay Mitternich, o zaman yargıca Cora ve Ivy için uygun bir baba figürü olma rolünü ciddiye almadığınızı söylemeliyim.”

“O rolle ilgili son derece ciddiym. Ama Bayan Deen’le aramızdaki şahsi ilişki, tabii ki şahsi bir konu.”

Kadın elindeki dosyadan bir form çıkardı. “Çocukları evli olmayan çiftlerin yanına vermem.”

“Ben Bayan Deen’le yaşamıyorum.”

“O şekilde devam edin o halde.”

Çabucak araya girdim. “Az önce Bay Mitternich’in evimi bü-yütmek ve modernize etmekle dediklerini lütfen bir notere onay-latalım.”

“Dalga mı geçiyorsunuz, Bayan Deen?”

“Hayır, Bay Mitternich’in evin içine bir banyo yapacağından emin olmak istiyorum.”

“Evin dışını değiştirebiliriz ama içiyle oynayamayız. Evin içsel şahsiyetini korumak lazım.”

Dişlerimi sıkarak, “Evin içinde bir banyo istiyorum,” dedim.

“Orijinal yer planına uygun bir tane yapılacak.”

“Öyle bir konuşuyorsun portatif... tuvalet yapmak istiyorsun bahçeye.” Az kalsın Bayan Ganza’nın önünde portatif bokhane di-yecektim. İyi bir fikir değildi tabii.

Thomas tek kaşını kaldırdı. “Dışarıdaki tuvaletle ev arasında şöyle güzel bir ara yol yapsak hiç fena olmaz.”

“Ah, dalga geçiyorsun herhalde...”

“Belki,” diye yüksek sesle araya girdi, Bayan Ganza. “Ku-lağa son derece rustik gelen evinizi kendi gözlerimle görüp değ-erlendirsem daha iyi olacak, Bayan Deen. Siz ve Bay Mitternich tartışmanıza daha sonra devam edebilirsiniz. Bu arada Cora ve Ivy

de güvenilir bir evli çiftin yanına verilir. Asheville’de.”

“Hayır! Lütfen... Biz sadece detayları tartışıyoruz. nemli şeyler değil bunlar.”

Thomas kısık sesle, “zr dilerim, Bayan Ganza,” diye ekledi. “İnanın, Bayan Deen’le işbirliği yapmak için her yola başvuracağız.”

Bayan Ganza güldü. “Birbirinizle mi? Gerçekten mi?”

“Size söz veriyorum. Cathy?”

“Ben de,” dedim başımı sallayarak. Thomas’a bir bakış attım. *Ebeveyn banyosu.*

O da aynı kararlılıkla bana baktı. *Ara yol.*

Bayan Ganza, daha çok kısık gözleriyle beni szmekle meşgul olduğu için aramızdaki sessiz sürtüşmeyi fark etmedi. “Bayan Deen, Cora ve Ivy’nin durumuna son derece aşınayım. Davalarıyla geçmişte de ben ilgilenmiştim. şahsen kendi ırk ve etnik kökenlerinden olan insanların yanında daha iyi olacaklarını düşünüyorum. Beyaz-Siyahi-Hispanik.”

“Ah, yok artık,” diye araya girdi, Delta. “O kızların ne ten rengi ne de milliyeti umurlarında. Onların tek istediği sevilmek. Burada kalmaları lazım. Tanıdıkları ve güvendikleri insanların yanında.”

“Etnik ve ırk farklılığı hafife alınacak konular değildir.”

Delta elleriyle bacaklarına vurup haykırdı: “Farklılık mı? Lanet olsun! Cathy’nin büyükannesi de yarı eroki’ydi. Yani bu da Cathy’yi yarı eroki yapar. Ve Thomas... o da yarı Yankee. Hatta eskiden tam bir Yankee’ydi ama ona o kadar çok Güneyli yemeği yedirdim ki sonunda biraz yumuşadı.”

“ok ama çok komiksiniz.” Bayan Ganza, gözleriyle beni oymaya devam etti. “Bayan Deen, ebeveyn olmak nedir, bir fikriniz var mı? Bu iki küçük kızın neye ihtiyaı olduğunu biliyor mu-

sunuz? Birkaç sene önce, Ivy cinsel tacize uğradıktan sonra kendi kendine zarar vermeye başladı. Karnındaki yara izlerini gördünüz mü? Ya da bundan haberiniz var mıydı?"

"Ben... Hayır... Bilmiyordum." Oturduğum yerde çöktüm. Başımı kaldırıp Thomas'a baktığımda onun da gözleri kararmıştı. Yavaşça, "Kızlarla ilgili her şeyi bilmiyoruz, ama neyin önemli olduğunu biliyoruz. Eğer Ivy'yle Cora'yı buradan uzaklaştırırsanız, tekrar bir ailenin ve bir toplumun parçası olma şanslarını kaybedecekler. Ivy bundan sonra hayatında kimseye bir daha güvenmeyebilir."

Bayan Ganza iç çekti. "O çoktan umutsuz vâka kabul edebiliriz zaten. Öte yandan Cora sevgi dolu bir çiftle bağ kurmaya çok hevesli bir kız. Belki kızları ayırmak en iyisi olacaktır. Sağlam bir ortamda, Ivy'nin kardeşi üstündeki olumsuz etkileri olmadan, Cora gelişme kaydedebilir ve..."

"Eğer o kızları ayırırsanız, cehennemde yanarsınız," dedi Delta. "Ve ateşe ilk alevi veren de ben olurum."

Bayan Ganza ağzı bir karış açık Delta'ya baktı. "Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Yarası olan gocunur."

"Yeter!" diye emrettim. "Bayan Ganza, size söz veriyorum Ivy ve Cora'ya çok iyi bakacağım. Dışarıdan yardıma ihtiyaçları varsa eğer, onu da karşılayacak imkânlarım var. Son derece zenginim."

"Ve kaynaklarım doğruysa eğer bir o kadar da tuhafsiniz. Anksiyete ataklarınız ve kendinizi inzivaya çekmenizle ilgili duyduklarımdan anladığım kadarıyla, kibarca ifade etmek gerekirse, bırakın çocuğun evcil hamsterın bile sorumluluğunu alacak bir kişi değilsiniz."

"Tabii ki de sorumlulukları..."

“Yangın s6ndürücüyle bir adama saldırmak. Araba sürmeyi reddetmek. Evinizin etrafına hendek kazsın diye birini tutmak.”

“İyi de o bir şakaydı!”

“Ve siz.” Thomas’ı işaret etti. “İntihara meyilli bir alkolik.”

Thomas kısık sesle, “Asla ne kendime ne de başka birine zarar verdim. Şu anda ayığım ve öyle de kalmayı planlıyorum.”

“Yani sorunlarınız olduğunu itiraf ediyorsunuz.”

“Sorunlarımı aştığımı itiraf ediyorum. Sağlıklıyım ve sorumluluk sahibiyim.”

“Emin misiniz? Cora ve Ivy’nin şahsi sorunları yüzünden dikkati dağılmamış bir koruyucu ailenin yanında, normal bir evde yaşamaya ihtiyaçları var.” Beni işaret etti. “Ne kadar zengin olduğunuz umurumda değil. Bir çocuk için nasıl yuva kurulur, biliyor musunuz? Yemek yapabilir misiniz? Onların dertlerini dinleyebilir misiniz? Ödevlerine yardım edebilir misiniz? Disiplinden şaşmadan iyilik gösterebilir misiniz?”

“Evet! Cora’yla Ivy’ye muhteşem oyuncaklar, giysiler alırım. Size yemin ederim, yemin ederim, kendi sıkıntılarımı onlara yansıtmam. Bir sürü yardımcı tutabilirim. Gerekirse Asheville’den yardımcı getirtirim. Eğitilmiş dadı getirtirim. Helikopterle. Her gün.”

“Bu kızların düzene ihtiyacı var. Polis kuvvetleri gibi Asheville’den helikopterle paralı yardımcı getirtip çocukları onların eline bırakacak zengin, çatlak bir kadına değil.”

“O şekilde demek istemedim. Sadece demeye çalıştığım şey, siz benden ne yapmamı isterseniz, onu yapmaya hazırım.”

“Korkarım bana çok fazla güven vermiyorsunuz. Hâkimle konuştuğumda ona...”

“Thomas ve Cathy’ye kefilim ama ayrıca,” dedi Delta, “kızların ortak velayetini almak için benden ne belge imzalamamı istiyorsanız imzalarım.”

“Maalesef işler o şekilde yürümüyor. Saldırgan ve tehditkâr mizacınızı dikkate aldığım da, sizin de makul bir ebeveyn olacağınızı söyleyemem.”

“Bakın, geçen sene patronunuzun Raleigh’de düzenlediği aile pikniğinin yemeklerini ben vermişim. Bana şimdi adamı aratmayın. Kendisi beni de, yemeklerimi de çok sever. O taraflara geldiğinde mutlaka kafeye uğrar, bir şeyler yer. Çalışanları bir düzine çörek sipariş eder. Ayda en az bir kere patronunuzla ekibine çörek yolluyorum ben.”

“Adam mı? Patronum derken kastettiğimizi departmanımın başındaki kişiye, kendisi bir kadın. Burada ailesi de yok. Michigan’lı.”

Delta kızgın bir kedi gibi başını yan yatırdı. “*Validen* bahsediyorum.”

Sessizlik. Hep birlikte Bayan Ganza’nın havasının yavaş yavaş sönüşünü izledik. Buruşmuş bir doğum günü balonu kadar küçüldüğünde, bana döndü ve resmen tıslayarak, “Bazı şartlar olacak, Bayan Deen,” dedi. “Tuhaf davranışlarınızı kontrol altına almanız lazım. Sizin garip hareketlerinizle ilgili artık en ufak bir dedikodu duymak istemiyorum.”

“Kabul!”

Thomas’a doğru parmak uzattı. “İçki yok. Evlilik dışı aynı evi paylaşmak yok. Ve gidin saçlarınızı kestirin. Biri testereyle üzerinize saldırmış gibi duruyorsunuz.”

“Kabul.”

“O zaman üç aylık bir deneme süreci önereceğim.” Sonra da çekip gitti.

Delta elini kalbine götürüp neşeyle bize baktı. “Sizinle gurur duyuyorum. Siz artık bir çift oldunuz. Tam da Tanrı sizden taşın altına elinizi koyup iki çocuk için sofraya yemek getirmenizi iste-

diğinde! Artık o yemekleri pişirmeye hazırsınız. Domuz yağıyla pişen yemeklere akıl sır ermez.”

Thomas’la tek kelime etmeden birbirimize baktık. *Bunu yapabiliriz. Evet, bunu denemek zorundayız.*

“Domuz yağının soğuk yemekle bir sorunu yoksa tabii,” dedi. “Ve tabii Tanrı evimin içinde bir banyo olmasına izin verirse...”

Laney Cranshaw’ın küllerini Crossroads Metodist Kilisesi’nin mezarlığına gömdük. Rahip ve kilise kurulu, Delta’nın birkaç ay önce benim aracılığım ile kiliseye yaptığı bonkör bağış sayesinde bana Laney için mezarlıkta bir yer verdi. Mezarlığın en dibinde bana ayrılan ufak çimenlik alanla büyükannemin yattığı yer arasında çok kısa bir mesafe vardı.

“Büyükannemin mezarını çiftliğe aldıracağım,” diye fısıldadım Delta’ya, buz gibi cenaze töreni sırasında. “Başından beri orada olmalıydı zaten.”

Rahip Laney’nin iyi niyetiyle ilgili konuşmasını yaparken ve Cora da Thomas’ın elini tutmuş hüngür hüngür ağlarken, Delta iyice yanıma sokuldu. Siyah yün kapüşonlu başıma yaklaşır, “Büyükannenin yerini değiştirmene gerek yok. O zaten evin önündeki kayrak taşlarının altında,” diye fısıldadı.

Az kalsın dilimi yutarak boğulmaktan kurtulup kendime geldiğimde, Delta ve Büyükannemin diğer akrabalarının babamın direktiflerine aldırış etmeyip annemi dağ yamacındaki o çok sevdiği evinin bahçesine gömdüklerini söyledi.

“Delta’nın dediğine göre büyükannem Nettie şurada bir yerde,” dedim Thomas’a. Ön bahçenin girişindeki kayrak taşlarına bakıyorduk. “Senin cepte telefonunu vurduğum yerin hemen ya-

nında. Kadının mezarının üstünde bir tane telefon patlattım. Büyükanne, çok özür dilerim.”

“Rahatsız olduğunu sanmam,” dedi Thomas usulca. “Şehirlerarası görüşme faturası çok kabarık gelmediyse tabii.”

Buz gibi toprağın üzerine oturup ellerimle kayrak taşlarına dokundum ve gözlerimi kapatıp başımı eğdim. *Lütfen bu evi bir yuvaya dönüştürmemize yardım et.*

ALTINCI KISIM

İnsanlar, vitray gibidir. Güneşte ısıldayıp parlarlar, karanlık bastırıldığında da gerçek güzellikleri yalnızca içeriden ışık geldiği zaman ortaya çıkar.

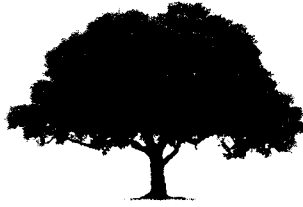
Elizabeth Kubler-Ross

Gerçekten mutlu olan insan, aynı yoldan tekrar geçtiğinde manzaranın tadını çıkartabilir.

Anonim

Eğer insan şanslıysa, tek bir fantezi milyonlarca gerçeği değiştirebilir.

Maya Angelou

24. Bölüm

Cathy

Şubat

Aile mahkemesi hâkimi, üç ay, dedi.

Thomas'la iyi birer ebeveyn olabileceğimizi kanıtlamak için üç ayımız vardı. Günlük yaşamın gerçekleriyle gerçekten başa çıkıp çıkamadığımıza karar vermek için üç ay. Hiç kimsenin varlığının ebedi olmadığı bir dünyada bizlerin sonsuza dek yanlarında olacağına inanmayı delicesine isteyen iki küçük kızın güvenini kazanmak için üç ay.

Büyükannemin evinin tadilatı bizi tanımlayan bir mücadeleye dönüştü.

Thomas, ahırın yanına kendine bir bekâr kampı kurdu. Geceleri orada sevişiyor, gündüzleri de deli bir tutkuyla kavga ediyorduk. Evin bütün elektrik hatlarının değişmesi gerektiğinde, merkezi ısıtma ve havalandırmanın, dahili su tesisatının, dolapların çoğaltılmasının ve odaların genişletilmesinin şart olduğunda hemfikiridik. Fakat bunun evrende yıldız ve gezegenlerin olması gerektiğini kabul etmekten bir farkı yoktu. Tamam ama kaç tane ve

nereye? İkimiz de orta yolu bulmak için çabalıyorduk.

En ufak bir anlaşmazlık, en basit tartışma bile Cora'yla Ivy'yi sessiz bir endişeye sürüklüyordu. Birbirimizi ve onları terk edeceğimizden korkuyorlardı. Ne söylesek onları teskin edemiyorduk. Thomas'la birbirimizin ruh eşi olduğumuzu biz biliyorduk. Onlar bilmiyordu.

Cora yüksek sesle hayali arkadaşlarıyla konuşuyor, onlara, "Thomas'la Cathy asla birbirine kızıp çekip gitmezler, değil mi?" diye soruyor, Ivy de Cora'yla paylaştıkları odada inzivaya çekilip, eve telefon bağlanır bağlanmaz en sevdiği sohbet odalarına ve internete girebileceği küçük dizüstü bilgisayarının arkasına saklanıyordu.

Evdeki hayvanlarımızın bile bazen korktuğu ve kendilerini tamamen güvensiz hissettiği oluyordu. Köpek yavruları kediye kovalıyor, kedi yavru-lara terör estiriyor, sineklikle çevrili verandada kendine تنها bir köşe bulan horoz da, Thomas'ın duvar tepesine çaktığı ampullü yuvasından tek gözüyle bizi kesiyordu. Her sabah, şafak sökmek üzereyken sanki yardım çağırır-mış gibi avazı çıktığı kadar ötüyordu.

"Bu köpeklere isim verdik, ama siz istediğiniz için," dedi Ivy. Thomas'la oturma odasındaki perdeleri asıyorduk. Arkamıza döndüğümüzde Ivy'yle Cora'yı kucaklarında birer köpek koridorda dikilirken bulduk. Bizim bakmadığımız zamanlarda ikisini yavruları sürekli mıncıklarken yakaladığımız için gizliden gizliye yeni hayvanlarını çok sevdiklerinden emindik. Ama Ivy, bir köpek yavrusu istediğini bile itiraf etmekten kaçınıyor ve Cora da başka bir küçük, muhtaç canlıyı daha sevmekten korkuyordu.

Thomas, yerde duran karton kolilere ve birbirine girmiş

uzatma kablolarına takılıp düşmemeye dikkat ederek merdivenden indi. Salonun içi yeni lambalar, aksesuarlar, mobilyalar derken tamamen savaş alanına dönmüştü. “Evet, kararı bir duyalım o halde. İsimler nedir?”

“Ben benimkine Marion adını koydum,” dedi Ivy.

“Marion mu?” diye sordum. Ellerimde bir tomar perde kumaşıyla birlikte oturduğum tabureden.

“Marion Mahony Griffin’in adını verdim. Frank Llyod Wright için çalışırdı. Mimardı. Thomas bana onunla ilgili her şeyi anlattı.” Ivy omuz silkti. “Ben de mimar olmak istediğime karar verdim. Thomas ve Marion gibi... O yüzden kendi köpeğime Marion adını koydum.”

“Çok güzel bir isim,” dedi Thomas böbürlenerek.

Cora da kendi yavrusuna sımsıkı sarılarak göğsüne bastırdı. Köpek de mutlu mesut kızın çenesini yaladı. “Benimkinin adını Half Pint koydum. Cathy bize dün akşam okumaya başladığı kipteki karakterin adı. *Çayırdaki Küçük Ev*. Eğer Ivy’yle birlikte bir gün yine başka bir eve taşınmak zorunda kalırsak, çayırı olan bir ev olabilir mi?”

Yaşlar boğazımda düğümlenmiş bir halde, “Taşınmak zorunda kalmayacaksınız,” dedim.

“Olur da taşınırsak diye diyorum. Tren vagonları, bufalolar ve ejderhalarla dolu bir çayır olsun istiyorum. Ama hepsi evcil olsunlar.” Cora kararlı bir şekilde başını salladı. Ivy’ye sadece kaşlarını çatmakla yetindi. Yavruları sımsıkı kucaklarında taşıyarak tekrar paylaştıkları odaya döndüler.

Bir ay önce, yavrulara bir isim bulabilmek için annem ve büyükanneimin ruhlarından yardım istemiştim. Ve şimdi bir isimleri vardı artık. Başımı çevirip Thomas’a baktığımda onun da yüzünde duygu yüklü bir ifade vardı. “Tanrı bize o köpekleri Cora’yla

Ivy'ye ihtiyaçları olduğu ve Cora'yla Ivy de o yavrulara ihtiyaç duyduğu için vermiş olabilir mi?"

"Tanrı'nın ne köpekleri ne de çocukları umursadığına dair henüz bir kanıt görmüş değilim," dedi Thomas. "Ama bize biraz olsun şans verirse, *biz* onları kurtarabiliriz. Sadece bunu başarmamızın bir yolunu bulmalıyız."

Thomas, tam büyükannemin mezarının üstünden geçen yeni bir it kapısının planını çizdi. Evin kk odalarıyla mutfağını bytmeye başladığımızda kesilen kestane kütüklerinden artan parçalarla yapılacaktı. Kapı, karşılıklı yaptığımız tartışmalar içinde iki tarafın da kazançlı çıktığı tek konuydu. *Büyütme* kelimesi maa- lesef ikimiz için farklı anlamlara geliyordu.

Elimizde Thomas'ın en ince detayına kadar çizdiği kapı planıyla birlikte dışarıda durmuş büyükannemin yattığı yerin üstündeki kayrak taşlarına bakıyorduk. "En azından bu da bir başlangıç," dedim. "Bugün kapı, yarın ev tesisatı. Hmm?"

Thomas karanlık bir ifadeyle güldü. "Detaylara bağlı kal sen." Parmağının ucuyla çizime vurdu. "Pekâlâ, dizayn ve kullanılacak malzeme konusunda hemfikiriz. Aynı zamanda Mary Eve'in mezar taşı görevi de göreceği için, tepedeki kirişin üstüne piriten bir levha yaptıralım derim."

"Evet! Bu harika bir fikir! stnde de, 'Mary Eve Nettie. Sifonlu klozetimizin tepesinden bize bakıp gülümsüyor,' yazar."

Thomas kaşlarını çattı. "şöyle yazsa nasıl? 'Mary Eve Nettie burada yatıyor. Haysiyetli, orijinal bir dizayn. Dolapları banyoya çevirmeye inanmazdı. Ayrıca sürgülü kapılara, koridor aydınlatmasına ya da antika akçaağaç parkelerin üstünde beyaz süpürge- liklere inanmazdı.'"

“Bir kere beyaz süpürgelik onun da hoşuna giderdi,” dedim dişlerimi sıkarak. “Eve neşe katıyorlar.”

Evdeki bütün o çılgınlığın arasında fırın yemeklerine merak saldım. Eğer rek pişirmeyi becerebilsem, bir aile de kurmayı becerebilirdim.

Soğuk bir şubat günü, akşamstne doğru Ivy, “Kabın içine doldurduğun unun ortasına volkan gibi bir oyuk a,” diye aktardı Delta’nın talimatını. Mutfak tezgâhına oturmuş, bir kulağında cep-telefonu Delta’yı dinliyordu.

“Tamamdır,” dedim, karıştırma kabı içindeki unun ortasına ufak bir krater açarak.

“şimdi kabartma tozu ve tuzu ekle.”

Malzemeleri kraterin içine boşalttım. “Tamam.”

“şimdi de domuz yağını ekle, diyor.”

Elime bir avuç domuz yağı aldım ve parmaklarımdan sıyırarak volkanın içine attım. “Tamam.”

“şimdi hepsini kolayca ufalanacak hale gelene kadar karıştır.” Karıştırdım. “şimdi hamur gibi olması için biraz süt ekle.”

Sütü ekledim. “Houston, rek hamuru kalkışa hazır.”

“şimdi de unlanmış tezgâhta hamuru a, diyor. Yaklaşık iki buçuk santim kalınlığında olacakmış.”

“Ben aabilirim,” diye teklif etti Cora heyecanla. Yanımda taburede oturuyordu.

Hamuru tezgâha koyup, oklavayı Cora’ya uzattım. Altdudağını ısırarak ve ara sıra zorlandığı için uflayarak hamuru açtı.

“Delta’ya hamuru açmayı başardığımızı söyle,” dedim.

Ivy söylediklerimi aktardı, ardından dinledi ve, “şimdi de temiz domates kavanozlarıyla hamuru kesecekmişsin.”

Bir kavanozu kendim aldım, ötekini de Cora'ya uzattım. Hamurun hepsini düzgün yuvarlaklar halinde kestik. Arkamızdan bizi seyreden Thomas da, sesini Delta'ya duyurmak için yüksek sesle, "Çörek prototipleri nispeten simetrik ve uyumlu. İyi görünüyorlar."

Ivy telefonu salladı. "Delta diyor ki, onları yağlanmış fırın tepsisine dizecekmisiniz." Çörekleri dizdik. "Şimdi yirmi dakika kadar fırına atın, diyor. Çöreklerin üstü altın-kahve olana kadar."

İşte ürktücü olan kısım. Yeni taktırdığımız o kocaman fırına baktığım anda ellerim titredi. Az kalsın tepsiyi elimden düşürüyordum. Thomas imdadıma yetişti. "Bu şerefi bana lütfedin," dedi ve tepsiyi fırına atıp kapağını kapadı.

Formdan düşmüş bir halde, "Çörekler!" deyip elimle alkış tuttum. "Yirmi yıl sonra ilk defa bu evde büyükannem Nettie'nin çörekleri pişiyor."

Ivy telefonu kapadı. "Delta, ilk denemede düzgün olmazsa üzülme, diyor. Çörekler sihirliymiş. Aynı sihir ellerine de geçene kadar düzgün pişmiyorlarmış."

"Ne kadar zor olabilir ki?"

Yirmi dakika sonra Thomas, görünüşü muhteşem çörekleri fırından çıkardı. Aşçı ve Nettie çörek tacının vârisi olduğum için ilk ısırtığı ben aldım.

Ağzım içi ortası pişmemiş çiğ hamurla dolu kuru kabukla doldu. Çöreği tükürüp ağzımdan çıkardım. "Kahretsin, bu işte hiç becerikli değilim. Fırından korkuyorum, yemek yapmayı bilmiyorum... Bu işi asla başaramayacağım!"

İşte bu ufacık düşüncesiz laf Cora'nın ağlamasına neden oldu. Ivy tabureden inip, "Bizim hatamız, değil mi?" diye hırladı bana. "Sen nasıl anne olunur bilmediğin için bedelini biz ödeyeceğiz!"

Ellerimi uzattım. “Hayır, hayır. Size yemin ederim, ben kendime kızdım. Size değil. Benim demek istediğim...”

“Evet, tabii. Haklısın.” Ivy, Cora’nın elinden tuttu ve birlikte odalarına gittiler.

“Ben onlarla konuşurum,” dedi Thomas. Kızların peşinden gitti. Ben de telefonu kaptığım gibi Delta’yı aradım. “Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Daha demin yine yanlış bir şey söyledim ve kızlar şimdi benim lafım yüzünden sinir krizi geçiriyorlar. Çörek bile pişiremiyorum. *Çöreklerim bok gibi*. Bütün bunların hepsi bir işaret!”

Delta güldü. “Ee, ne bekliyordun ki? Mucize mi? Aile kurmak dediğin zaman alır. Çörek de öyle. Eğer manevi olarak huzurlu değilsen, düzgün pişmezler. Kendine gerçekten inandığın zaman, çöreklerin bunu anlayacak. Ve tabii kızlar da.”

Belli ki daha önümde çok uzun bir yol vardı.

Thomas

Hurpani, küçük bir ailenin reisiydim artık. Ailemiz bir baba figürüne nasıl güveneceklerini asla öğrenmemiş, suskun, neye ne anlam vereceğini bilemeyen iki küçük kız, kurtarılmış hayvanlardan oluşan karmakarışık bir ekip, ev tadilatıyla ilgili her detayı, ilişkimizi, kızların mutluluğunu, her şeyi kafaya takmasına ve doğru düzgün çörek pişirmek gibi basit, ama aslında önemli bir şeyi bile becerememesine rağmen inatla kararına sadık kalan, kendi hayatımdan bile çok sevdiğim eski bir film yıldızından ibaretti.

Dağ kışının insanın içine işleyen o keskin soğuğuna rağmen her akşam ahırda birlikte oluyorduk. Çocuklar ve hayvanlar uyu-

duktan sonra uyku tulumlarından ve battaniyelerden hazırladığımız uyduruk yatağın içinde birbirimize sokuluyorduk. Bana eve taşınmam için sürekli ısrar ediyordu. Sonuçta yeterli oda vardı ama ben Bayan Ganza'nın sabrını sınamak istemiyordum.

"Bir gece bu ahırda donup öleceksin," diye isyan etti Cathy.

"Hayır, eve aldığım bütün o odunlarla kendime bir kamp ateşi yakarım. Madem o salondaki şömineyi kullanmaya niyetin yok, bari odunları ben kullanayım o zaman."

Yüzü bir anda kireç gibi bembeyaz kesildi. "Kendi salonumda ateş yakmak için henüz hazır değilim."

Onu iyice kendime doğru çektim. "Dene. Bir kere. Ben de yanında olacağım. Kötü hiçbir şey olmayacak. Yemin ederim." Boş vaatler. Hiçbir insan sevdiğini kaderin cilvesinden koruyamazdı. Bu gerçeğe henüz daha barışabilmiş değildim. Sherryl ve Ethan'ı kurtaramamıştım. O yüzden Cathy ve kızlara bu kadar cesur sözler verebileceğimi de nereden çıkarıyordum acaba? Ama yine de o sözler çıkıyordu ağzımdan ve onlara inanmak da istiyordum. Çünkü bunu denemeye mecburdum.

Yüzünü boynuma yasladı ve ürperdi. "Pekâlâ. Bir ateş. Kabul."

Karlar bütün dağ tepesini beyaza boyarken ben de çiftlik evinin oturma odasına bir kucak dolusu odun taşıdım. Deri koltuklar, kalın Türk halıları, geniş meşe sehpa, kızıl-kahve perdeler ve priz takılmasını bekleyen büyük lambalar sayesinde artık içerisi serin olsa da konforluydu. Odunları yeni temizlenen şöminenin içine yerleştirmeye başladım. Bir süre sonra arkamdan birinin beni gözlediğini hissettim ve omzumun üstünden dönüp baktığımda, heyecandan yaprak gibi titreyen Cathy'nin öylece dikildiğini gördüm. Ürkek Cora ve aksi Ivy de yanındaydı. Cathy üstünde rengi atmış, bol tulumu, çizgili kazağı ve Delta'nın meşhur, *Domuz Ya-*

ğıyla Pişen Yemeğe Akıl Sır Ermez yazılı önlüğüyle ayakta duruyor ve kucagında da bir yangın söndürücü tutuyordu. Yavru köpeklerle kedi de hemen ayağının dibindeydi. Ivy'yle Cora'nın da üstünde çizgili kazak ve bol tulum vardı. Birbiriyle eş giysiler giyen endişeli kızlar kulübü. Cathy bir şeyden korkarsa, kızlar da anında bunu hissediyordu. Cathy onların iyiliği için fobilerini gizli tutmaya çalışıyordu, ama Cathy'yle Ivy'nin içgüdüleri çok kuvvetliydi.

“Bacanın iyi durumda olduğuna emin misin?” diye sordu Cathy.

“Kesinlikle. Temiz. Sağlam. Havayı da rüzgâr tüneli gibi çekiyor. Mükemmel yani.”

Cora başını kaldırıp üzgün bir ifadeyle Cathy'ye baktı. “Şöminede ateş yanınca eğlenceli olacak,” dedi. Sonra da köpeğine baktı. “Half Pint diyor ki, ‘Laura Ingalls gibi şömine başında oturayım.’”

Ivy homurdandı. “Ne olursa olsun ısınalım da. Marion’un patileri dondu.”

Cathy’nin endişeli gözleriyle buluştum. “Fazla kafa patlatmaya gerek yok. Derhal ateş yakmamız gerek. Marion’un patileri donmuş!”

Sanki keyfi yerine gelmiş gibi bir gülücük attı. “Tamam. Daha ne bekliyoruz o zaman?”

Odonların altına çıraları yerleştirdim. Kotumun cebinden babamın çakmağını çıkardım ve ateşi yaktım. Turuncu alevler anında odunları sardı. Mis gibi meşe kokusu salonun içine doldu. Cora’yla Ivy başlarını kaldırıp Cathy’ye baktılar. Yüzü o kadar beyazdı ki, yan tarafındaki bütün o örümcek ağı misali yanık izlerinin kırmızısı iyice ortaya çıkmıştı. “Hadi,” dedi Ivy kısık sesle. “Korkmanda bir sakınca yok.”

Yavaşça onu şömineye doğru çektiler. Ben de elimi uzattım. Yangın söndürücüsünü bana verince, ahırda bulduğum demir maseşaların yanına koydum. Cathy, şöminenin tam karşısındaki deri koltuğa attı kendini. Şöminenin o yumuşak, titrek ışığında parlayan tedirgin, güzel, yaralı yüzü bana kulübenizde geçirdiğimiz o duygu yüklü geceyi hatırlattı. O gecenin anısıyla tahrik olduğumu gizlemek için hafif yan oturdum.

Dışarıda, kar gecenin karanlığında kaybolmaya başlamıştı. Küçük geyik sürüsü sokağa attığımız mısırları yiyor ve rakun da kediyle köpeklerin mamasından artakalanları kayduğumuz tabağı didikliyordu. Kedi de koltukta Cathy'nin yanına kıvrılmış gırıldırıyordu. Kediler varoluşsal tehlikelerden korkmazlar. Tek dertleri sıcak bir yer bulmaktır onların.

"Sebzeli etli yahni yaptım," dedi Cathy. Başıyla kocaman şeytani fırının durduğu mutfaka doğru işaret etti. "Tadı biraz tuzlu domates püresine benziyor, ama içine yanık çöreklerden katınca en azından biraz yenilebilir bir şeye dönüşüyor." İnatla çörek pişirmeye devam ediyor, çörekler de aynı şekilde inatla ona hareket çekiyordu.

Ivy içtenlikle, "Yahni çok da kötü değil," diye yalan söyledi.

"Half Pint'le Marion da çok sevdi çöreklerini," dedi Cora. "Kemiklerden daha iyi tadı herhalde."

"O yahniden hiç surat yapmadan birkaç kaşık yiyeceğim," diye söz verdim.

Dudakları seyirdi. Gözlerini dikmiş ateşe, ailecek evin içinde yaktığımız ilk şömine ateşine bakarken, bütün evin yanıp kül olmayacağını kabul etmeliydi. Tedirgin bir şekilde koltukta arkasına yaslanarak, "Büyükanneimin şöminesinde ateş yanıyor," dedi. "Tamam. Şömine güzelmiş. Endişe edecek bir şey yok."

Kızlar gülümsedi. Ben de.

Bazen güvendeymiş *rolü yapmak* bile geceyi atlatmak için size yardım edebilirdi.

Venus de Milo'nun kollarını takmak. *Pisa Kulesi*'ni düzeltmek. Van Gogh'a iki kulak birden yapmak. Nettie evine yeni oda eklemek.

Klasik eserleri kurcalama fikri, prensipte her ne kadar onaylıyor olsam bile bana inanılmaz ters geliyordu. Fakat bu eski çiftlik evinin de daha fazla alana ihtiyacı vardı. Yakın zamanda ev için bir planda anlaşmak ve bahara kadar inşaat işlerini başlatmak zorundaydık. Babamın sesi kulaklarımda çınılıyordu. *İşi doğru düğün yapacak cesaretin yoksa, o işi yapmayı hak etmiyorsun demektir.*

Her gün saatlerce evin üçüncü boş odasında inzivaya çekiliyordum. Odanın buz gibi soğuğuyla savaştığım ısıtıcı ve aydınlatmak için de portatif ışıktan başka hiçbir şeye yer olmadığı için, iki büküm halde kontrplaktan yaptığım eskiz masasının üzerine kapanıp çalışıyordum. Kocaman sayfalara bir sürü dizayn çizmiş, çizdiklerimin çoğunu da atmıştım. Odanın bir köşesi top haline getirilmiş kâğıt çöpleriyle doluydu zaten. Günün sonunda da kâğıt toplarını alıp Cathy'yle kızlar bakmasın diye hepsini şöminede yakıyordum.

Tedirgin bir sessizlikle beni seyrediyorlardı. Cathy, kız işi şeylerden pek fazla haz etmeyen Ivy'ye ne diyeceğini bilemiyor ve Cora'nın da sanki kırık bir bebekmiş gibi çok fazla üzerine titriyordu. Bir sabah kızları Trace'in oradaki okul servisi durağına bırakmak için paltomu giyerken Cathy titreyen elleriyle anahtarı istedi. "Çocuklarını okul servisine götüremeyen anne olur mu?"

Anahtarları avcuna koydum ve parmaklarını kapadım.

“Hummer’ın başına geçmek için hazır olduğuna emin misin?”

“Hayır, ama deneyeceğim. Daha önce hiç otobüse binmedim. Hep özel okullarda okudum. Beni okula uşaklar götürürdü. Ama otobüse binmeyi, beni otobüs durağına götürecek bir annem olmasını hep istemişimdir. O yüzden... kızları servis durağına ben götüreceğim.”

Sanki güreşmesi gereken bir boğanın sırtına binmiş gibi Hummer’ı çalıştırdı o andan itibaren Cora’yla Ivy’yi servis durağına hep o götürdü. Yolda giderken tekerleklerinden biri bile çukura girse anında kan ter içinde kalıp ilaç içmek zorunda kalıyordu. Cora ve Ivy de her zamanki gibi endişeyle onu seyrediyordu.

“Cathy, mutlu şeylere inanabileceği zamanın geldiğini nasıl anlayacak?” diye sordu Cora bana. “Ona söyleyebileceğimiz sihirli bir kelime var mı?”

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu.

Her akşamüstü aynı yolu geri gidip kızları duraktan alıyordu. Servis şoförüyle diğer çocukların onu görmek için sürekli kafalarını uzattıklarını fark ettiğinde şapkalarla, şallarla ve güneş gözlükleriyle yüzünü kamufle etmeye başladı. Bir cumartesi akşamı poker oyununda, Pike beni kenara çekti. “Sence Cathy halk içinde sürekli kapüşon takma olayından vazgeçecek mi bir gün?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Otobüsteki çocuklar konuşuyor. Bütün bu olanlar herkesin kulağına gidiyor. Söylentilerin Bayan Ganza’nın da kulağına gitmesini istemeyiz. Servisteki çocuklar Cathy’yi her gördüğünde, kafasında bir eşarpı, terörist gibi ya da ne bileyim Azrail gibi Hummer’ında oturuyor oluyor. Yani kışın eşarp takmanın acayip bir yanı yok ama öyle bir eşarp takıyor ki, hele bir de gözlükler de işin içine girince iyice garip görünüyor. Turtleville’deki insanlar

Michael Jackson buraya taşındı diye dalga geçmeye başladılar.”

Cathy’yle o kamuflej giysileriyle ilgili konuşmayı denemiş-tim, ama o her seferinde lafı ağzıma tıkmıştı. Tıpkı evle ilgili çe-lişkilerimi yatıştırmaya çalıştığımda lafı onun ağzına tıktığım gibi. O dünyadan saklanıyor, ben de hayali evler çiziyordum.

Bir akşamüstü Cathy kızları almaya giderken, içime sinme-yen bir başka çizim üstünde çalışıyordum. Cathy döndüğünde, pal-dır küldür koridorda koşan iki çift ayak sesi duydum. Birden köpeklerin dışarıda havladığını fark ettim. Ivy çat diye kapımı açtı. “Cathy’nin yardımına ihtiyacı var!”

Cora da ablasının yanında durmuş ellerini sallıyordu. “Kol-tukları yemeden önce acele et! Kalemimi çoktan yedi bile!”

Dışarı fırladım. Cathy, Hummer’ın açık haldeki yolcu kapı-larından birinin önünde durmuş küfrediyordu. Cathy beni gördü-ğünde, parmağıyla Hummer’ın arka koltuğundaki birini ya da bir şeyi işaret etti. “Çıkar onu dışarı. Gerekirse ceptelefonunu yem olarak kullan.”

Açık kapıya doğru yürüdüm ve içeri baktım.

Çapkın, tam keçilere yakışır bir küstahlıkla koltukta oturmuş bana bakıyordu. “Meeh,” dedi.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Bir keçiyi evden okula götürmek zorunda olduğunu söyleyen bir kanun yok.”

“Canavar, servis durağının orada bekliyordu. Cora’yla Ivy kapıyı açtığı anda içeri atladı. Ve yaptığımız ya da söylediğimiz hiçbir şey onu arabadan çıkaramadı.”

“Onu sevdim,” dedi Cora. “Saçlarımı yemeye çalıştı.”

Ivy, “Küflenmiş eski halı gibi kokuyor,” diye söylendi.

Çapkın’ı yakasından tutup aşağı indirdim. “Atla bakalım, seni dört ayaklı kaçak.”

Beyaz kuyruğunu iki yana sallayarak yere atladı. Halinden

memnun bir ifadeyle etrafına bir göz atıp boynuzlu kafasını kalçama doğru sürttü. Cathy güldü. "Anlaşılan seni son zamanlarda epey özlemiş."

Çapkın'ın başını okşadım ve porselen mavisi gözlerine baktım. "Demek kamyonette yanında uyumayı özledin, öyle mi? Hadi itiraf et." Giants eşofman üstümün kolunu kemirdi. Başımı salladım. "Ahırda kalabilir. Eminim onu almanın Delta'yla Pike'ın da umurunda olmaz. Biraz saman koyarım. Onunla ev arkadaşı oluruz."

"Eğer o bir sefer kafede yaptığı gibi beni kovalarsa yine, tek ev arkadaşın o olur," dedi Cathy, anlamlı bir şekilde tek kaşını çatarak.

Onu geceleri ağıla kitlerim. Sırtı pek, karnı tok... Parmaklıklar arkasında kilitli, bir sorun olmaz."

Çapkın bahçede tur atarak çalıları, kaya ve toprağı tadıyordu. Sanki bu çiftliğin tarihin bir döneminde koca bir keçi sürüsüne ev sahipliği yaptığını biliyormuş gibiydi. Sürünün başını çeken de Nettie mezarlığında yatan atası Bah Ba Loo'ydu herhalde. Köpek yavruları da merakla onun dibinden ayrılmıyordu, ama Çapkın'ın umurunda değildi. Sineklikle çevrili verandada, horozumuz öttü. Hep birlikte arkamıza dönüp verandanın basamaklarında oturduğu yerden Çapkın'ı seyreden kediye baktık. Bütün seyirciler tamdı.

Ivy yarı karanlık bir gülücük attı. "Belki evin her iki yanına bariyer koyabiliriz. Böylece Herman bir tarafta, Çapkın da öteki tarafta yaşar. Çapkın evcil keçimiz, Herman da evcil horozumuz olur."

"Hiç fena fikir değil," diye atıldı, Cathy. "Çapkın evde olursa, çöp öğütücüsüne de gerek kalmaz."

"Ben de mutfak masasında Herman'ı beslerim!" dedi heyecanla Cathy. "Çok terbiyelidir o! Kaka yapacağı zaman mutlaka önceden haber verir. Kanatlarını şişirir hemen. Eminim ondan kedi kumunu kullanmasını istesek, onu da kullanır."

Eve doğru yürüdüm. Barınak. İki yanda. Ivy de hemen arkamdan bana yetişti. “O fikri biraz daha genişlet bakalım. Barınak. Biraz da yaratıcı ol.”

Gözleri kocaman açıldı. “Ben mi?”

“Bana bu eve nasıl oda ekledin, onu söyle.”

Ivy ağzı bir karış açık bana bakıp ardından eve döndü. “Şey, bütün mesele insanların yeni taraflardan ziyade evin eski olan kısmını fark etmelerini sağlamaksa, o zaman...” Kollarını iki yana açtı. “Eve kanat ekleyebiliriz. Böylece ev iki yeni yapının arasında kalmış olur. Kanatlar birbirinin aynı olur. Böylece bilgisayar oyunlarında olduğu gibi düz bir yolun karşısından baktığında ortayı görürsün. Demek istediğim iki kanat insanların evin kendisine bakmasını sağlar. Bir nevi göz yanıltmacası gibi olur işte.” Kollarını indirip, hafif tedirgin, omuzlarını silkti. “Aman neyse, aptalca bir fikir ben de biliyorum.”

“Hayır. Hayır! Mükemmel!” Şaşkın gözleri iyice büyüdü. Yüzünde sessiz bir gülücükle bizi seyreden Cathy’ye işaret ettim. “Çok sade ve kolay bir çözüm. Bense başından beri işi karmaşıklaştırıp duruyordum. Tek yapmamız gereken evi iki yandan eşit şekilde genişletmek. Mevcut odaları açarak dışa doğru genişlemek. Böylece ortadaki kısım görsel olarak değişmemiş olur. Yeni olan her şey ek kısımlara gider.”

“Banyo da dahil mi?” diye sordu Cathy.

“Banyo da dahil.” Kızlar alkışladı. “Evin orijinali tahta padvralarla kaplı olduğu için yeni kanatların dış cephesini taşla döşeriz. Kontrast yüzünden insanın gözü de direkt ortaya yani asıl eve çekilmiş olur.” Heyecanla ayakta durmuş ellerimle evi çerçeveleyip tek tek gösteriyordum. “Evin doğal meyline uygun şuraya ve biraz şuraya çam dikersek, evin asıl bütünlüğü de korunmuş olur. Yaratmaya çalıştığımız göz yanılgısı, hem iç hem dış olmak

üzere iki konseptin de hakkını verir.”

Sonra dönüp Ivy’ye baktım. “Planı çizerken bana yardım etmek ister misin?”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Bu senin tasarımın o yüzden denetimci sen olmalısın. Eskiz masasını salona alırsız. Hem oradaki ışık daha iyi, hem de ikinci bir sandalye daha çekmek için yeterince yer var.”

“Tamam!”

Cora unutulmuş gibi bakıyordu. “Hey,” dedi Cathy usulca. “Ivy, planları hazırlarken Thomas’a yardım edebilir, ama yeni odalar inşa edildikten sonra da içlerini dekore ederken benim senin yardımına ihtiyacım olacak. O yüzden hemen şu dekorasyon dergilerine bakmaya başlasak iyi ederiz.”

Cora’nın yüzü aydınlandı birden. “Renk seçmeye bayılırım!

“Güzel. Anlaştık o zaman.” Cathy eliyle bana selam verdi. “*Nettie Evi Birliği* inşaata hazır, efendim!”

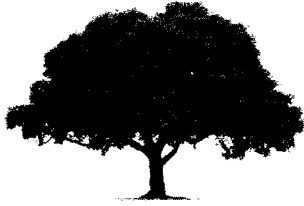
Ben de aynı şekilde selamına karşılık verdim ve ardından birliğime evin yolunu gösterdim. “Önce ödevler ve yemek. Sonra da ev planını çizmeye başlarız.”

Kızlar eve kadar yarış yaptı.

Cathy elimi tuttu ve bana öyle bir bakış attı ki, o gece bizi izleyecek bir keçi olmasına rağmen onu ahırda yatağa atacağım kesindi. “Kızların bu evin sadece bizim değil, onların da evi olduğunu hissetmeye ihtiyacı var. Ve sen bunu mümkün kıldın. Teşekkür ederim. Bu ebeveynlik işini gerçekten öğreneceğiz galiba.”

Onu öptüm. “Belki bize biraz daha keçi ilhamı lazım. Sen bir de, Çapkın’a arkadaşlık etsin diye koca bir keçi sürüsü alsak o zaman ne olur, onu düşün. Ne dersin?”

Bir dakika düşündü. “Sadece, ‘hayır’,” değil, ‘kesinlikle hayır!’

25. Bölüm

Cathy

Açık Yollar

Çok geçmeden planımız da hazırды. Ortaya çıkan hem Thomas'ın hem de benim beğendiğim, kızların da fikirleriyle birçok katkıda bulunduğu bir plan oldu. Artık inşaatı hazırдық.

Serin bir mart sabahı, yatağımı paylaştığım iki kızın, iki köpek yavrusunun ve bir kedinin ağırlığıyla uyandım. Gece herkesin heyecandan uykusu kaçmış, sonunda anca benim yanımda uykuya dalabilmişlerdi. Fakat sabaha kadar benim gözüme hiç uyku girmemişti. Kötü rüyalar yüzünden yatağın içinde dört dötüp durmuştum. Duygusal açıdan tamamen perişan haldeydim. Ellerim titriyordu. Kim olduğumu ve neye benzediğimi unutmak zorundaydım. Ama kızlar o sırada mışıl mışıl uyuyordu. Dolayısıyla ilk kez duygularımı onlardan saklamayı başardım. Bugünün benim için ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikirleri yoktu.

Burnuma gelen kahve kokusunu içime çekip yataktan kalktım. Giyindim ve yorgun adımlarla mutfığa gittim. Thomas genelde sessizce eve girip kahve hazırlayarak uyandırıyor beni. O

sabah hem Thomas'ın hem de taze çekilmiş kahve çekirdeğinin kokusu burnuma daha bir özel geldi.

O gün kazamın yıldönümüydü.

Thomas sırtı bana dönük halde lavabonun başında duruyordu. Kapı ağzında durmuş onu seyrederken resmen canım acıdı. Gömlek, fitilli pantolon, adam gibi bir berber tıraşı, kocaman omuzlar, güzel bir popo, ocaktan beri sıfır votka, bolca umut. *Geçen sene bugünü düşünme*. O anda sabah kahvemi değil, sabah Thomas'ımı istedim. Kollarının arasında olmayı, onu usulca öpmeyi...

"Günaydın," dedi ve Turtleville'deki bit pazarından aldığı iki tane Starbucks fincanına kahve doldurdu. Sonra da yavaşça arkasına döndü.

Ve bana tıraşlı yüzünü gösterdi.

"Yeni başlangıçların şerefine," dedi. Bir yandan da dikkatlice vereceğim tepkiyi takip ediyordu. "Bugün yeni imajları kutlayacağımız gün."

Kahverengi sakalı tamamen gitmişti. Aynı şekilde bıyığı da. Kemikli hatlarını, güçlü çenesini, ağzının sağ kenarındaki o dayanılmaz gamzeyi, onu tanıdığımdan bu yana ilk defa görüyordum. Gamzeyi işaret etti. "Mitternigh'lerin doğum izini görmeni istedim."

"Harikaymış," dedim bir yandan gülümseyip bir yandan da ağlayarak. Beni mutlu etmek istemişti. Benim başıma gelen de, vücudumdaki yaralar da dahil olmak üzere değişimin iyi olduğunu göstermek istemişti. Ama benim buna inanmam çok zordu. Keşke şu anki halimle beni gerçekten güzel bulduğuna inanabilseydim.

Ama buna asla inanmayacaktım.

O akşam, batan güneş Domuz Sırtı'nı buz gibi bir altın rengine boyarken Thomas, kızlar ve ben, evin yeni dökülen gri-beyaz

temelinin yanında duruyorduk. “Şunları görüyor musunuz, kızlar?” dedi Thomas, çimentonun içinden çıkan beyaz boruları işaret ederek. “Su tesisatı boruları. O banyo, orası da banyo ve bu da yeni mutfak için. Bu evin modernleştirilmesi fikriyle barıştım artık. Ya da en azından yeni kanatların modernleştirilmesi fikriyle diyelim. Ama bundan evvel nasıl göründüğünü lütfen hep hatırlayalım.”

“Dün akşam Half Pint, odamızdaki lazımlıktan içti,” dedi Cora. “Bence doğru düzgün bir tuvaletten su içmek daha çok hoşuna gidecektir.”

Konu olaylara farklı bir bakış açısıyla yaklaşmak olduğunda kimse Cora’nın eline su dökemezdi. Tek kaşını kaldırıp Thomas’a baktım. Derin bir iç çekip uzunca bir süre çimentoya baktı.

Öndeki girişten, kemerli verandadan, vitraylı ön kapılardan oturma odasından, evinin yeni odalarının yükseleceği boş alanlardan büyükannem, *Senin içi yaptığım yeni yuvana hoşgeldin*, diye fısıldıyordu bana. *Yıkılmadın, gördün mü? Eskiden kim olduğunun bir önemi yok artık. Önemli olan tek şey, şu anda kim olduğun. Her şey yoluna girecek.*

Büyükanne, sendeki inanç keşke bende de olsa.

Thomas bir kolunu omzuma attı. “Bu inşaat sahasının anısını kutlamamız lazım. Birer sopa alıp gelin, kızlar. Kurumadan önce betonlara adımızı yazalım.”

Herkes eline bir çubuk aldıktan sonra soğuk, gri düzlüğün önünde diz çöktük. *Cathryn, Thomas, Iverem* ve *Cora* isimleri kazınmıştı artık betona. Ben ayrıca günle ayı, Thomas da yılı kazıdı. Sonra hep birlikte geri çekilip tarihte bu gün hep birlikte, sağ salim orada oluşumuzun kanıtına baktık. Hâlâ hayatta olduğuma sevinmeyi, bundan ötürü mutlu olmayı, başıma gelen o korkunç kazayla barışmayı deli gibi istiyordum, ama buna henüz hazır değildim. Aynı şekilde Thomas da Ethan’ın oyuncak kamyonunu gömmeye

hazır değildi. Artık onu ahırdaki raflardan birinde saklıyordu.

“Meeeh!” diye bağırdı Çapkın birden, gölgelerin arasından dörtnala koşarak bize doğru geliyordu. Köpekler onu kovalamaya, o da sanki koşuyormuş gibi yapmaya bayılıyordu. Dört toynağıyla birlikte betonun üstüne atladı ve köpekler de peşinden geldi. Beton zeminde boydan boya ayak izleri bırakıp yollarına gittiklerinde biz de ağızımız bir karış açık arkalarından bakakaldık. Thomas az kalsın öfkeden patlayacaktı. “Bu tarafın betonunu şimdi yeniden dökmek gerekecek!” Derken kedi de ortaya çıktı. O da diğerlerinin peşinden betonun üstünden geçip gitti. Toynaktı, köpek patisiydi derken artık yanında bir de kedi patisi izleri vardı. Hayvanların bu umursamaz absürtlükleri o ana umut dolu bir fırça çaldı. Hayat bile kendini uzun süre ciddiye almıyordu. Neşe en ağır acılarda bile, yine bir şekilde kendi izini bırakmasını biliyordu.

Cora kıkırdamaya başladı. Ardından Ivy de daha fazla dayanamayıp kahkahalara boğuldu. Thomas da bir eli karnında iki büküm yere eğilmiş gülüyordu.

Onları görünce ben de dayanamadım. Güldüm.

O gün, hepimiz bir şekilde kendi izimizi bırakmıştık.

Thomas

“Hey!” dedi Cathy, öfkeyle parmağını uzatarak. “O olmaz! Yine o olmaz!”

Cathy’nin sesi hiç mutlu değildi. Serin bir bahar sabahı bahçede durmuş Jeb ve inşaat ekibini karşılıyorduk. Bütün bahçe ke-reste ve yalıtım malzemeleriyle doluydu. Kamyonetler bütün garajı kapatmıştı. Son derece iyi birer marangoz ve sıva ustası olan çete üyelerim, Bert ve Roland bana doğru el salladılar.

Fakat Cathy'nin eliyle işaret ettiği Alberta'nın kamyoneti idi. Gökkuşluğu Tanrıçası Çiftliği. Alberta ve diğer kadın marangoz dostlarını taşıyordu. Cathy, renkli baharlık eşarbını çekıştırıp pastel rengi gözlüklerini düzeltti. "O," dedi tekrar.

"Üzgünüm ama Alberta'nın kadınları bu kasabadaki en iyi marangozlardan birkaçı. Bizim için çalıştıklarına şükret. Çok talep görüyorlar. Zaten bir ay sonra çiftlik işleri o kadar yoğun olacak ki dışarıdan inşaat işi falan alamayacaklar."

"Tamam ama dikkat et, Alberta'nın yakınlarındayken elimde çekiç olmasın. Kazara bir yerini patlatırsam kimse beni sorumlu tutamaz."

Ufak tefek, esmer Alberta eşofman üstü, kargo şortu ve dağ ayakkabılarıyla bize doğru ilerledi. Cathy'yi görmezden gelip elini bana uzattı. "Planı çok beğendim. Harika olmuş. İş bize verdiğin için sağ ol." Tokalaştık.

Cathy de tokalaşmak için avcunu yere doğru tutarak sol elini uzattı. Yaralı eliyle asla tokalaşmazdı. Alberta da bunu biliyordu, fakat kendine uzatılan eli görünce küçümseyerek baktı. Ardından aynı bakış, Cathy'nin elinden pastel rengi eşarbına ve gözlüklerine kaydı. "Bugün ne kılığına girdin? paskalya tavşanının çatlak yardımcısı mı?"

"Canın cehenneme," dedi Cathy ve içeri girdi.

Ben de yüzümü asıp Alberta'ya baktım. "Biraz daha merhametli olsan ne kadar makbule geçecek bir bilsen."

"Thomas, ona bebek muamelesi yapma. O senin çocuğun değil, *kadının*. Bırak o kendini savunsun. Kendi kavgasını kendi versin. Eğer onu biraz zorlamazsan ömrü boyunca muhtaç çatlağın teki olarak kalacak."

"Ona bebek muamelesi yapmıyorum. Ayrıca çatlakları da se-verim. Zira ben de onlardan biriyim."

“Onu fark ettiğinden daha fazla el üstünde tutuyorsun. Kadınlar, erkekler çok üzerlerine düştükleri zaman şımarık bire çocuğa dönüşürler. Ve erkekler de bir anda baba ya da zorba rolüne bürünür. Bu riski almana değmez.”

Cathy’yi savunacak bir söz daha söylememe fırsat kalmadan omzunda çantası, elinde Hummer’ın anahtarı evden dışarı fırladı. “Okuldan aradılar. Ivy bir kavgaya karışmış. Onu okuldan uzaklaştıracaklarmış. Hemen gitmem lazım.”

Derhal elindeki anahtarlara uzandım, ama Cathy elini çekti. Güçbela nefes alarak, elleri titreyerek Alberta’ya baktı. “Bunu kendi başıma halledebilirim.”

Kaldırımdan giderek mi? Ta Turtleville’e kadar hem de? İşte bu gerçekten enteresan olacaktı. Fikrini değiştirmeyi çok istiyordum, ama belki Alberta haklıydı. Bazı zamanlar onu korumak için gerçekten çok zorluyordum kendimi. “Tamam,” dedim. “Bir şeye ihtiyacın olursa ceptelefonundan beni ararsın.”

Cathy titreyerek başını salladı ve elinden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde arabaya bindi. Fakat bahçeden çıkmak üzereyken camını indirip sol elini çıkardı ve Alberta’ya hareket çekti. Hummer gözden kaybolduktan sonra Alberta sırtına bir şaplak attı. “Gördün mü? Cathy benim önümde zayıf görüneceğine tırnaklarını kemirmeyi tercih eder. Güzel. Bu terapi seansı için senden ekstra ücret de almam.”

Işık çalarak malzemelerini boşaltmaya gitti.

Malzemelerin bir kısmı gerçekten çok büyüktü.

Cathy

Sinirlerim tamamen çökmüş vaziyettedir ve Jefferson İlk-

okulu'ndaki herkes bunu biliyordu. En azından ben öyle olduğunu hayal ediyordum. Koridorda koşar adımlarla ilerleyerek müdürün odasına giderken sınıflardan dışarı fırlayan başlar hayal gücümün bir ürünü değildi ama. Eşarbımın altından görünen o yara izlerine bakıp sessiz çığlık atan öğretmenler de öyle. Önlerinden geçerken hararetli bir şekilde meslektaşlarıyla fısıldaşmaları da...

Zaten müdür de bütün şüphelerimi tasdikledi.

"Herkesin verdiği tepki için özür dilerim," dedi, beni apar topar odasına alıp kapıyı arkamdan kapatırken. Ayrıca onun da yüzünün nasıl bembeyaz kesildiğini ve benimle doğrudan göz temasından kaçındığını da fark ettim. "Bütün okul Asheville'de engellilere karşı duyarlılıkla ilgili bir seminere katıldı. Daha altı ay bile geçmedi üstünden." Tuhaf bir ifadeyle gülümsedi. "Tanrım, size engelli demek istemedim. Çok özür dilerim. Beni affedin. Sadece görüşüşünüzle ilgili ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Bu kadar kötü... Tanrım, yine özür dilerim."

"Sakin olun. Sorun değil," dedim neşçyle. Oysa içten içe kahroluyordum. "Eğer benim durumumla ilgili bir duyarlılık semineri olsa adı Yanık Ünlüler olurdu, alt başlığı da, *Bob Crane'nin Kömürleşmiş Cesedine Bakmak Neden Ayıptır.*"

Masasının karşısına benim için bir sandalye çekerken bana baktı. "Affedersiniz, anlamadım. Bob Crane mi? O kim?"

"Altmışlarda *Hogan's Heroes*'da oynardı. Dizi bittikten sonra özel hayatı biraz kontrolden çıktı. Batıda bir otel odasında yanarak öldü. İşin içinde gizemli bir de seks skandalı vardı..." Gözüm, müdürün masasının arkasında duvarda asılı duran tavşan karikatürüne takıldı.

Posterdeki sloganda, *Mutlu Şeyler Düşün*, yazıyordu.

Yorgun halde otururken, "Boşverin," dedim. "Kafanızı karıştırdığım için üzgünüm. Biz asıl Ivy'yi konuşalım."

Müdür derin bir nefes alıp karşıma oturdu. “Bayan Deen, üvey kızınızla ilgili olara...”

“Bana Cathy, deyin lütfen. Okul Aile Birliği’ne katılmayı düşündüğümü söylemiş miydiniz size?”

“Biz burada ona Okul Aile-Öğrenci Birliği diyoruz.”

“Ah, ne güzel. Sanırım bunu biliyordum. Sadece unutmuşum.”

Müdür sabırla gülümsedi ama hâlâ yüzüme bakmaktan kaçınıyordu. Genzini temizledi. “Şimdi, gelelim Ivy’ye. Ivy bu dönem üçüncü kez sınıfından bir arkadaşına fiziksel olarak zarar veriyor. İlk iki seferinde tabii ki teyzesini aramıştım. O da hiç umursamadı ve benimle görüşmeyi bile reddetti. Şimdi maalesef bu artık sizin sorunuz.”

“Bakın, Ivy şu aralar çok zor bir dönemden geçiyor.”

“Anlıyorum, gerçekten. Ivy potansiyeli son derece yüksek bir öğrenci.”

“Evet! Teyzesi kardeşiyle ikisini sürekli oradan oraya taşıyıp durmasına rağmen hep takdir almış bir öğrenci. Sanırım sıkılıyor. Biraz daha ileri düzey derslere katılması lazım. Seneye ortaokula başladığında bu konuyu öğretmenleriyle de konuşmayı planlıyorum.” *Halk içinde yabancıların göz hapsine alınma fobimden kurtulur kurtulmaz tabii.*

“Evet, güzel ama... Bizim şu anki problemi çözmemiz lazım. Aşırı savunmacı, saldırgan, ağzı bozuk ve vahşi.”

“Şey, bazen ben de öyleyim.”

“Affedersiniz?”

“Yapmayın ama, o kız diğer öğrencilerin gözünde ayaklı hedef. Bu okulda başka melez öğrenci var mı? Ivy gibi siyahi-beyaz bir öğrenci var mı?”

“Sizin düşündüğünüzün aksine, buradaki insanların hiçbirisi

burnundan soluyan Ku Klux Klan'cılar değil, tamam mı? Aileleri Kızılderili, Hintli, Uzakdoğulu ya da İspanyol olan aileler de var. Ivy'nin sorunları ırkla ilgili değil. Kişisel.”

“Şu anki hassasiyetinin anlaşılır bir durum olduğunu kabul edemez miyiz?”

“Diğer çocukların ağzına yumruk atmak ‘hassasiyet’ değildir. Antisosyal davranıştır.”

“Bu olaydan davasıyla ilgilenen Bayan Ganza’ya bahsetmek zorunda değilsiniz, değil mi?”

“Evet, zorundayım. Üzgünüm.”

Ofise baktım. Gözlerim bir bağış kampanyasıyla ilgili olan postere takıldı. “Okula yüklü bir bağışta bulunsam?”

“Sakın bana rüşvet vermeye kalkışma, Cathy.”

“Ah, hayır, kalkışmam. Yemin ederim. Ama yine de okulu-nuza bağışta bulunacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Gidişat iyi değildi. Eskiden kimseyle pazarlık etmeme gerek kalmazdı. İnsan zengin, ünlü ve güzel olunca istediğini elde etmesi de kolay oluyordu. Güzelsen, ünlüysen, çoğu zaman yaptıkların yanına kâr kalırdı. Keyfim kaçtı. “Diğer çocuk ona tam olarak ne demiş?”

“Onu çağırayım da size olanları kendi anlatsın.”

Birkaç dakika sonra ofise Ivy girdi. Siyah, gotik tarzı sırt çantası tek omzundan aşağı sarkıyordu. Ellerini, üzerine birkaç beden büyük olan kamuflaj pantolonunun ceplerine sokmuş, mavi bir kazak üstüne giydiği soluk pembe Hawaii gömleğinin altından da kamburunu çıkarmıştı. İki kolu birden dirseğine kadar örgü bileziklerle doluydu. Kendimce örmeye çalıştığım saçları saçak saçaktı. Sık sık ona moda ve makyajla ilgili tavsiyelerde bulunmaya çalışıyordum, ama gotik sokak kızı tavırları benim cici kız tavsi-

yelerimin hiçbirine kulak asmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Beni görünce bir an durdu ve bakakaldı. "Buraya tek başına nasıl geldin?"

"Arabayla."

Gözleri korkudan kocaman oldu. "Thomas'ın başına bir şey mi geldi?"

"Hayır. O evde inşaat işlerine bakıyor."

"Yani sen... buraya tek başına araba kullanarak mı geldin? Bana *gerçekten* çok kızgın olmalısın."

"Hayır, senin için endişelendim. Bana ne olduğunu anlat."

Kaşlarını çattı. "Özür falan dilemeyeceğim."

"Senden dilemeni istemedim zaten. Sadece bana olanlarla ilgili gerçeği anlat."

"Geri zekâlının teki bana hakaret etti. Ben de ağzındaki telerinin orta yerine yumruk attım."

"Benim ve müdürünün önünde kaba sözler söyleme kotanı doldurdu."

Ivy irkildi. Ardından altdudağını çiğneyerek omuz silkti. "Beni okuldan uzaklaştıracaklarsa uzaklaştırsınlar. Söyleyecek bir şeyim yok."

Müdür iç geçirdi. "Ivy'nin saldırısına kurban giden çocuk ona, 'çirkin, şişko, saçaklı inek,' demiş. O da disiplin cezası alacak zaten."

Ivy mutsuz bir şekilde bana baktı. "Bizim burada saçaklının anlamı 'zenci' oluyor."

Müdür sinirlendi. "Yok öyle bir şey."

"Biri bana o lakapla hareket etmek istediğinde anlarım. Daha önce de çok duydum."

"Ama bu kez öyle bir durum yok. Hayal gücünün seni ele geçirmesine izin veriyorsun."

Annelik içgüdülerim bir anda ayaklandı. “Ivy’nin vurduğu bu çocuk. O da Ivy’ye hakaret ettiğı için uzaklaştırma aldı mı?”

“Evet.”

“Ivy gibi iki tam gün mü?”

“Hayır.”

“Niye?”

“Çünkü vuran kişi vurulandan daha büyük ceza alır. Kural bu.”

“Genel olarak bu dediğiniz adil tabii. Ama vurulan kişi vurana bir nefret söylemiyle kışkırtırsa durum değıştir.”

“Nefret söylemi mi? Hayır. Bakın, eğer ona vurduğu için özür diler ve bir daha başka bir arkadaşına vurmayacağına dair söz verirse, uzaklaştırma cezasını oğlanınki gibi bir güne indiririm.”

“Ben karşılıklı özür dilenmesini istiyorum. Ivy çocuğa vurduğu için, çocuk da onu aşağıladığı için özür dilesin.”

“Üzgünüm, ama bu pazarlık sona ermiştir. En iyi teklifimi sundum size.”

Ayağa kalktım. “Pekâlâ. Ivy bir suç işledi ve cezasını çekecek. Her ne kadar adil olmasa da. Hadi Ivy, eve gidiyoruz. Eğer o çocuk sana bir daha ırkçı bir laf söylerse, ona ağzının payını vermen için sana izin veriyorum. Yeni tellerinin parasını da ben öderim.”

“Vay be,” dedi Ivy bana bakarak.

Müdür şaşkın bir halde yerinden kalktı. “Umarım bu sizi okuldan soğutmaz. Bağışlara gerçekten çok ihtiyacımız var. Yeni bir bilgisayar laboratuvarı kurmak istiyoruz. Teknolojiyle dolu bir dünyada hayatta kalabilmek için kendilerine sunulacak her türlü fırsata ihtiyacı olan bir sürü yoksun öğrencimiz var.”

“Bütün laboratuvarın parasını öderim.”

Ağız bir karış açık kaldı. “Ivy’yle ilgili verdiğim karar hoş-

nuza gitmese bile mi?"

"Sizin fikrinize katılmadığım için koca bir okulu cezalandıracak değilim. Ben bundan çok daha terbiyeli yetiştirildim."

"Teşekkür ederim!"

"Yalnız o laboratuvarın parasını iki şartla öderim: Laboratuvarın kapısına büyükanne min şerefine, Mary Eve Nettie yazılı bir levha asıp bir duvarına da adalet ve hoşgörüyle ilgili bir özdeyim koyacaksınız. Dr. Martin Luther King, Jr.'dan biz söz olabilir. Hangi söz olacağını da Ivy seçecek."

"Anlaştık!"

Tokalaştık. "Ivy iki gün sonra yine sınıfına dönecek. İyi günler."

Ivy'yi elinden tuttum. Nutku tutulmuştu. Koridorda ilerlerken öğretmenler yine kafalarını uzattı. Ceptelefonu tutan birçok elin yükseldiğini gördüm. Ivy ateş püsküren gözlerle onlara baktı. "Hey! Herkes kendi işine baksın! O telefonların hepsini keçi me yediririm! Cathy'ye bakmayı kesin!"

"Şşş:" Eşarbını çekştirip Ivy'nin elinden tutum ve birlikte koştuk. Okulda pek de gurur duyulacak bir "anne kız" günü değildi, ama çuval yarışında başarılı bir ikili olabileceğimizi kanıtlamıştık.

Ellerim hâlâ titrer halde, saatte on beş kilometreyle koya dönerken, Ivy'nin o kara gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Beni savundun. Neden?"

"Sana adil davranılması için her zaman hakkını savunacağım."

"Sorun çıkarmak istememiştim. Bayan Ganza'nın bu olayı öğrenmesini istemiyorum. Ya eğer..."

"Bayan Ganza'yı boşver sen. Ama köylü cahillerin ağzını patlatmadan, başına gelecek olaylarla başa çıkabilmenin yollarını bulalım."

Koltuğa gömüldü. “O kadar kolay değil. Sana kimse laf atmadı.”

“Ya, öyle mi?” Four Seans’daki protestocularla başıma gelen olayı anlattım. “Bir film eleştirmeni de benim için, ‘koca dişli beyaz ekmek’ demişti. Biri de ‘cazibesi yeteneğinden önde giden, sadece çekici bir kadın’ demişti. Hatta birinin, ‘kendi halinde bir güzel’ dediğini de hatırlıyorum. Kendimi çok ezik hissetmiştim.”

Ivy kısık sesle, “Ama sen çirkin ve şişko değilsin. Ben öyleyim.”

“Çirkin ve şişko değilsin.”

“Saçlarım da saçak saçak. Ve tam bir ineğim.”

“Bu dediklerinin hiçbirinde yanlış olan bir şey yok. Hem zaten saçaklı saçlar şu sıra moda değil mi?”

“Halle Berry gibi görünmek istiyorum. Senin gibi olmak istiyorum. Sen de Halle Berry’nin beyaz halini andırıyorsun. Yani demek istediğim, ikiniz de çok güzelsiniz.”

“Güzel olmak için ne Halle’ye ne bana ne de başkasına benzemek zorundasın. Kendin ol yeter.”

“Sen buna pek inanmıyorsun ama.”

“Affedersin? Çok ciddiym. Kızlar, kendi imajları konusunda başkalarının onları korkutmasına izin veremezler. Eşsiz olmak zorundalar. Kendilerine güvenmek zorundalar.”

“Eğer dış görünüşün bir önemi olmadığına inanıyorsan gerçekten, o zaman neden hâlâ yabancılara yüzünü göstermiyorsun?”

Direksiyonu sıktım. “Ünlü olmak demek beni ifşa etmek isteyen fotoğrafçıların merha...”

“Sadece insanların sana ‘çirkin’ demesini istemiyorsun. Sana çirkin denmesinden her zaman korkmuşsun. Thomas’ın dedikleri de kendini iyi hissetmeni sağlamıyor. Seni seviyor ama kendini onun seni gördüğü şekilde görmüyorsun. Cora’yla sana ikide bir

dış görünüşe önem vermediğimizi söyleyip dursak da, sen bizi dinlemiyorsun.” Sesi yükseldi. Gözleri yaşlarla doldu. “Ya bir gün iyice korkudan çıldırıp bir daha halk içine çıkamayacağına karar verirsen? Bayan Ganza işte o zaman senin gerçekten deli olduğuna karar verir ve bizi elinizden alır!”

Arabayı yolun kenarına çekip durdurdum, ona döndüm ve ellerinden tuttum. “Ivy, tatlım, sana yemin ederim kendi sorunlarımın...”

“Çirkinin tekiyim ve asla birinin seveceği kadar iyi olamayacağım! Biliyorum! Biliyorum! Aynı senin gibi! Asla insanların beni seveceği kadar iyi olduğuma inanmayacağım! Sen de öyle! Günün birinde tamamen korkudan delireceksin ve Cora’yla ikimizin artık bir yuvası olmayacak!”

Başını çevirip gözyaşlarına boğuldu.

“Elinden geleni yaptın,” dedi Thomas o akşam. Mutfakta oturuyorduk. “Ivy duygusal bir kız. Kendini suçlama.”

“Ama haklı. Hiçbir şekilde özgüvenim yokken ona bu konuda nasıl akıl verebilirim?”

“Bir teklifim var. Belki kızlarla biraz yalnız vakit geçirirseniz hepinize iyi gelir. Bakalım, tek başınayken nasıl anlaşıyorsunuz? Bensiz birkaç gün sadece.”

Çabucak ona baktım. “Nereye gidiyorsun?”

“New York’a. Ravel’le henüz bitmemiş bir işimiz var.”

“O cadı kazanını yine kaynatmak istediğine emin misin?”

“Bir şey olmayacak. Sadece uzun zamandır yapmak istediğim bir şey var. Kızlarla yalnız başına idare edebilir misin? Jeb ve Alberta burada çalışıyor olacaklar, o yüzden...”

“Belki Ivy benimle yeniden konuşana kadar, bir iki hafta daha beklesen iyi olur.”

İlk çayımı kenara iterek elimi tuttu. Hüzünlü gözleri benimkileri delip geçti. “Seni, korktuğun her şeye karşı korumak istiyorum. Bir yanım bunu sonsuza dek koşulsuz şartsız yapmaya hazır. Ama öte yandan sevdiklerimi insanı tüketen bir obsesyonla koruma ihtiyacımı da dizginlemeye çalışıyorum. Bu konuda bana yardım etmelisin. Ara sıra kov beni yuvadan. Bensiz de iyi olacağımı kanıtla bana.”

Bir dakika sonra başımla onayladım. Sanki halletmesi gereken sorunları olan ben değilim de oymuş gibi göstermekte üstüne yoktu. “Biri bağrına taş bastığı zaman hemen anlarım. Sen New York’tayken biz de burada idare ederiz. Tabii ki. Gitmeni istiyorum.”

Yaralı elimi dudaklarına götürdü ve öptü. Gülümsemeye çalıştım ama aslında o anda içim yanıyordu. *İyi falan olmayacağım. Ona her geçen gün daha da fazla bağımlı oluyorum.*

Thomas

İki günlüğüne bile olsa Cathy’yle kızlardan ayrılmak zordu. Bağına taş basmakmış! Bütün o taşlar tepemdeydi, hissediyordum. Uçakla New York’a gittim, bir taksiye binip Manhattan’a gittim ve Trump Tower’daki kapı görevlisine baldızım için bir not bıraktım.

Ravel,

11 Eylül’de neyi farklı yapmak istiyorsak isteyelim, artık bir önemi yok. İkimiz de sevdiklerimizin ölmesini istemezdik. Sherryl, Ethan ve Sherryl’in karnındaki bebeğin ölümüne ne sen ne de ben

kasıtlı sebep olduk. O gün onların yerine kendi canımı verebilseydim, verirdim. Eminim sen de aynı şekilde hissediyorsundur. Ben artık hayatıma devam ediyorum ve umarım sen de aynı şekilde kendi hayatına devam edersin. Elveda.

Thomas.

Bana yine siktir olup gebermemi söylese bile bu ikimiz için de bir kapanış olacaktı. Herhangi bir cevap gelmezse de sorun yoktu. Bazen bir şeyleri açıkça beyan etmek, karşılığında cevap almaktan daha önemlidir.

Cathy

Tıpkı korktuğum gibi Thomas New York'a gittikten sonra Ivy benimle tek kelime konuşmadı. Fakat ertesi sabah Cora'yla birlikte gölete giderken dayanamayıp peşimize takıldı. Cora'yla el ele tutuşup suyu seyrettik. "Bahar gelsin buraya güzel taşlar koyarız. Bir de çeşme yaparız. Hatta biraz nilüfer ve balık da koyarız," dedim. "Ve böylece güzel bir Japon balığı havuzumuz olur. Kurbağa, kaplumbağa, yusufçuk, kelebek, susamış geyikler, hindiler, artık ne ararsan hepsi suya gelir."

"Periler de gelir!" diye ekledi Cora.

"Kesinlikle. Hey, aklıma bir fikir geldi. Balıklara isim verimiz. Acaba Japon balığına hangi isimler yakışır?"

Cora'nın gözleri parladı. "Nemo, Doric, Simba ve..."

"Simba aslan," dedi Ivy aksi bir sesle. "Sen balık isimlerinden şaşma."

Yavaşça, nefesimi tutarak ona döndüm. "Ama aslan balığı diye bir şey de yok muydu?"

Omuz silktilti. "Evet, galiba. Tabii."

Cora sabırla ablasına baktı. "Aslanlar altın rengidir, Japon balıkları da öyle. O yüzden Japon balığına da bir aslan ismi verilebilir."

"Neyse ne."

Kendi kendime derin düşüncelere daldım. "Altın rengi olan başka ne var? Ya da sarı? Ayçiçeği. Tereyağı. Tamam, benim kendi balıklarına 'Ayçiçeği' ve 'Tereyağı' isimlerini koyacağım. Ah, bir de portakal suyu var. Birine de 'Portakal Suyu' adını takarım."

Ivy, göletin kenarına yürüdü. "Ben balığının adına 'İltihap' koyacağım. İltihap da sarıdır."

"Sümüğü unutma," dedim. "O da sarı sayılır."

"İkiniz de iğrençsiniz!" diye ciyakladı Cora kıkırdarak.

"Ve çiş," dedim. "Balıklardan birine de 'Çiş' demeliyiz."

Cora bunun hayatında duyduğu en komik şey olduğunu düşünüyordu. Gülme krizine sokacak kadar terbiyesizceydi. Haliyle o da katı katıla gülmeye başladı. Hatta Ivy bile sırttı. Onu dirseğimle dürttüğümde, o da karşılık verdi. Yine dost olmuştuk. En azından şimdilik.

"Çiş adında bir balık," diye tekrar etti Cora ve tekrar koptu. Ivy'yle birlikte gülerek bakışıp gözlerimiz devirdik. O insanın içine huzur katan anda büyükannem kendi düşüncelerimin kılığına girerek kulağıma fısıldadı. *Bu eski gölete bir daha asla aynı gözle bakmayacaksın. Japon balıkları yüzünden kahkahalarla güldüğünü hatırlayacaksın. Sen nasıl hatırlayacaksan kızlar da hatırlayacak. Kahkahanın ve sevilme hissinin anısı şu dakikadan itibaren hep bu gölette yaşayacak.*

Birden canım Thomas'ı aramak ve ona da sevildiğini söylemek istedi.

Thomas

Marcus Johnson'la birlikte Sıfır Noktası'ndaydık. Eskiden kulelerin olduğu yerdeki yer planına bakıyorduk. Soğuk rüzgâr yüzümü tokatlıyordu. Hem 11 Eylül hem de ondan sonraki aylarda görevli olarak çalışan, New Yorklu bir itfaiyeci olan Marcus'la kanlı ve tozlu kalıntıların arasında dost olmuştuk. Orada birçok itfaiyeci arkadaşını kaybetmişti ve *beni* kaybetmemeye kararlıydı. Gönüllü olarak yardıma geldiğinde bana oksijen maskesini veren oydu. “Bunu hiç ağzından çıkarma, Mitternich. Yoksa ciğerlerin çiğ ete döner. Burada soluğumuz hava o kadar pis ki, hepimizi mahveder,” demişti.

Marcus sayesinde ciğer hastalıklarından mustarip binlerce Sıfır Noktası çalışanlarından biri değildim. O da öyle. “Ne oldu lan burada?” diye sordu Marcus yoğun bir sesle, tırabzana dayanırken. O kocaman kara ellerini açarak kan kırmızı gül yapraklarını buz gibi rüzgâra savurdu. “Dostum sence kimin neyi ne zaman öğrendiğini, neyi bildiğini, bunun önceden önlenip önlemeyeceğini hiç öğrenebilecek miyiz?”

Elinden bir gül de ben aldım ve yapraklarını koparak havaya bıraktım. “Değer verdiğimiz insanlar öldü. Hayatımız boyunca kesin olarak bileceğimiz tek şey bu.”

“Yetkililer bu araziye ne yapacaklarıyla ilgili kavga ediyorlar.”

“Biliyorum. Anıtın tasarımı için benim de yorumda bulunmamı istediler. Buraya ne inşa ettiklerinin umurumda olmadığını söyledim. Ne olduğunu hatırlamak için bir anıta ihtiyacım yok. O kulelerin yerine nasıl bir mimari harika dikerlerse diksinler, bu alana baktığımda tek gördüğüm şey yine o kuleler olacak.”

Marcus başıyla onayladı. “Yetkililer, bu yerin kontrolünü ele

almak için daha yıllarca kavga ederler. Açgözlü şerefsizler.”

“Artık onlar için sadece bir restorasyon projesi burası. O gün burada olan ve burada sevdiklerini kaybeden insanlar dışında herkes için burası turistlerin fotoğraf çektilirip bir tane kartpostal satın alacağı herhangi bir tarihi alan.”

“Belki de böylesi daha iyidir, Thomas. Yani konuya öyle bir açıdan yaklaşmak.”

“Bilmiyorum. Keşke kolay cevaplara inanabilseydim.”

Marcus’un ceptelefonu çaldı. Telefonu açıp kulağına dayadı. “Alo?” Sessizlik. Ardından, “Benimle dalga mı geçiyorsunuz, hanımefendi? Evet, tabii. Ben de Denzel Washington.” Marcus telefonu ceketine bastırıp bana baktı. “Scarlett O’Hara gibi konuşan bir kadın tanıyor musun? Cathryn Deen olduğunu söylüyor. Aktris var ya hani... Geçen sene araba kazasında yanan.”

“O zaten.”

Marcus ağzı bir kartış açık bakakaldı. “Hadi be oradan!”

“Kahvelerimizi yudumlarken anlatırım her şeyi. Çok uzun hikâye.”

“Eve bu akşam mı dönüyorsun, yarın sabah mı, onu soruyor. ‘Kızlar ona kek yapıyor,’ diyor. Ayrıca sana yeni bir de ceptelefonu almış. Veteriner Çapkın’ın ötekini rahatça vücudundan attığını söylemiş. Çapkın kim be?”

“Akşama evde olacağımı söyle. Geç gelirim ama. Asheville’den ararım onu. Ona onu sevdiğimi söyle. Söyle, çocuklara da onları sevdiğimi söylesin.”

“Resmen benimle kafa buluyorsun. Cathryn Deen. Gerçek Cathryn Deen.”

“Ta kendisi.”

Telefonu tekrar kulağına götürdü. “Bebeğim. Akşam evde olacakmış. Seni çok seviyormuş. Çocukları da. Asheville’den ara-

yacak seni. Evet. Öptüm. Muck! Bu arada eşim de büyük hayranın. Sürekli Cathryn Deen filmleri seyredip durur. DVD'lerin bile var. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Marcus telefonunu tekrar cebine atıp ağzı bir karış açık bana baktı. Birlikte önümüzdeki yer planına baktık. "Vay canına," dedi. "Cathryn Deen'in psişik güçleri var herhalde. Zamanlamaya bak sen. Çünkü bundan böyle buraya her baktığımda onunla yaptığım konuşmayı düşüneceğim. Sen de öyle."

Başımla onayladım. Morali düzeldi biraz. Cathryn kesinlikle buradaki anılara kendi aurasını da katmayı başarmıştı. Böylece duygu karmaşısına biraz da güzelleri eklenmiş oldu. Burası artık asla eskisi gibi karanlık olmayacaktı.

Cathy

Belli ki zamanlamam mükemmeldi. Thomas Sıfır Noktası'ndaydı. Kızlar karşılıklı saçma sapan Japon balığı isimleri uydurmaya devam ederken ben de eve yürüdüm ve öndeki basamaklara oturup büyükannemle konuştum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Mesajını aldım. Thomas da öyle."

26. Bötüm

Thomas

Nisan

Çiftlik evindeki inşaat çalışmalarının hararetli bir şekilde devam ettiği bir nisan günü, Crossroads postanesinden mektuplarımı aldım. Katalog ve diğer ıvır kıvrı zarflara göz atarken tanımadığım birinden gelen bir mektupla karşılaştım. Florida'lı bir doktordan geliyordu.

Sevgili Bay Mitternich,

Yatırım işlerime bakan kardeşiniz John'dan aldığım tavsiye üzerine size yazıyorum. Anladığım kadarıyla Cathryn Deen'le iletişim kurmama yardımcı olabilmişsiniz...

John'un aklından geçen neydi acaba? Müşterilerine Cathy'den bahsetmemesi gerektiğini biliyor olmalıydı. Ama mektubu okumaya devam ederken şaşkınlığım ve öfkem bir anda yatıştı. Mektubun sonuna geldiğimde, John'un bu yabancı adamı neden bana yazması için teşvik ettiğini anlamıştım. Ve ne yapmam ge-

rektiğini de biliyordum.

Tek dileğim Cathy'nin de bunu anlamasıydı.

Cathy

Suratımı asmış kafenin mutfağında oturuyordum. Delta elinde tabaklarla yanımdan her geçtiğinde kolumu okşuyordu. Cumartesi günü yoğun bir öğle saati, suratı asmak için uygun bir zaman değildi. Delta'yı çörek hazırlarken seyretmeye gelmiştim. Zira benimkiler hâlâ benimle inatlaşmaya devam ediyordu. Fakat sırf keyfim yerine gelsin diye yemek pişiremeyecek kadar yordu.

“Bayan Deen?” Sımsıkı alnıma sardığım eşarbin üstüne taktığım keçe şapkanın altından başımı kaldırdım. Üstünde rüzgârlıkla fitilli pantolon olan ince uzun, gri saçlı bir adam kapıdan içeri girdi. “Thomas Mitternich bana sizi burada bulabileceğimi söyledi. Onunla birkaç kez telefonda görüşmüştük ve dün de ilk defa burada yüz yüze buluştuk. Referanslarımı kontrol etti ve şu anda kendisini aramak isterseniz bana kefil olacağını da söyledi. Sizden sadece bana bir dakikanızı ayırmanızı rica edecektim.”

Çabucak ayağa kalktım. Thomas tanımadığım insanları bana yönlendirmezdi. Hele önceden haber vermeden asla. Adamın muhtemelen cebinde gizli kamere olmalıydı. Yavaşça mutfakın arka kapısına doğru geriledim. “Dışarıda kontrol etmem gereken bir şey var. Bana bir dakika izin verin. Hemen döneceğim...”

“Bayan Deen, lütfen, panik yapmayın.”

“Yo, yapmıyorum. Domatesler geldi mi diye bakacağım. Şey, anlayacağınız ben domates teslimatından sorumluyum da...”

Adam sol elini kaldırdı. İki parmağı kesik, tamamen şekilsiz,

korkunç bir eldi. “Ben de sizin gibi bir yanık kurbanıyım.”

Adamı uzun bir süre inceleyip ardından beni takip etmesi için işaret ettim. Birlikte dışarı, serin güneşin altına çıktık. Başımı sallayarak teşekkür etti. “Ben Dr. Richard Bartholomew. Jacksonville, Florida’dan geliyorum.” Başıyla yanan elini gösterdi. “Barbekü kazası. Beş yıl oldu. Eskiden bir cerrahıttım.”

“Artık operasyon yapamıyor musunuz?”

Başıyla onayladı. “Ama ders veriyorum, danışmanlık yapıyorum ve GYKB’nin yönetici kurulunda görevliyim.”

“GYKB?”

“Güneydoğu Yanık Kurbanları Birliği. Tüm bölge çapında yaklaşık iki bini aşkın üyemiz var.”

“Bizim gibi insanlara özel bir kulüp olduğunu bilmiyordum.”

“Aynen öyle. Danışmanlık, burs ve paylaşım imkânları sunuyoruz. Yanık kurbanlarıyla ailelerini yerel destek gruplarına yönlendiriyoruz. Yeni tedaviler, yeni terapiler ve buna benzer şeylerle ilgili yayınladığımız bir bülten de var. Ve her sene de konferans düzenliyoruz. Bu seneki Asheville’de yapılacak. Sonbaharda.” Nazik ama bir o kadar da ısrarlı gözlerle bana bakıyordu.. “Acaba konuşmacılarımızdan biri olmayı düşünür müydünüz?”

Keskin bir nefes aldım. Thomas’ın niyeti belli ki beni güvenlik alanımın iyice dışına çıkarmaktı. “Şey, ben gerçekten müsait değilim... Yani... Halk önünde olmaz, hayır. Thomas size bunu yapabileceğime dair bir izlenim verdiyse, çok üzgünüm.”

“Tam tersine. Kendisi endişeleriniz konusunda son derece açık sözlüydü. Ayrıca ifşa olmaktan korktuğunuzu da açıkça dile getirdi.” Dr. Bartholomew bir an duraksadı. Ardından, “Karşınıza tamamen saf gerekçelerle çıkmam gerektiğini belirtti.”

“Yani sizi korkutup kaçırmadı?”

“Hayır. Lütfen bu sonbaharda düzenleyeceğimiz konferansta

konusma yapmayı bir düşünün. Acele etmenize gerek de yok.” Bana kartvizitini uzattı. “Başkalarıyla paylaşacağınız her şey makbule geçecektir. Yanık kurbanlarının alabilecekleri her türlü ilhama ihtiyaçları var. Kurbanların ihtiyaçlarına dikkat çekebilir, halkın güvenlikle ilgili konularda daha bilinçli olmasını sağlayabilir ve kurbanları kendilerine yeniden inanmaları için yüreklendirebilirsiniz.”

Acı bir kahkaha attım. Ben ha? Özgüven elçisi? “Ben kim-senin rol modeli değilim. Güvenin bana. Ama organizasyonunuza seve seve para yardımında bulunabilirim.”

“Ben sizden para istemiyorum, Bayan Deen. Sizden daha önemli bir şey istiyorum. Sizi.”

“Paylaşmak için tahmin ettiğiniz tarzda pozitif mesajlarım olduğunu sanmıyorum.”

“Lütfen. Siz yine de bu konferansı bir düşünün.”

Başımı sallayarak veda etti ve gitti. Kalbim sıkıştı. Bütün bedenim ani bir panik dalgasıyla doldu.

Konuşmak mı? Hem de halk içinde?

Asla. İmkânsız.

“O konuşmayı yapabilirsin. Bunu başarabilirsin,” dedi Thomas usulca. “Sadece Bartholomew’a bunu deneyeceğini söyle yeter. Bu kadar basit. Hazırlanmak için önünde aylar var. Bak, seni böyle köşeye kıştırdığım için üzgünüm, ama başka türlü seni o adamla konuşmaya ikna edemeyeceğimi biliyordum.” Verandada oturmuş güneşin Domuz Sırtı’ndan batışını seyrediyorduk. Thomas’a çok kızgındım. Cora ve Ivy’yi, kızlar bizi duymadan rahatça tartışabilelim diye Delta’nın yanına göndermiştik.

Başımı iki yana salladım. “Bana bu şekilde tuzak kurman hiç adil değildi.”

“Kendi isteğinle o adamla görüşür müydün?”

“Hayır. Neden görüşeyim ki? Yanık kurbanlarından oluşan bir seyircinin önünde ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

“Şaka yapıyorsun herhalde. O insanlar neden senden farklı olsun ki?”

“Hiçbiri yaralanmadan önce Vanity Fair tarafından ‘Gümüş Ekranın En Seksi Süperstarı’ seçilmemiştir herhalde diye tahmin ediyorum.”

“Yani?”

“Onlar taşıdıkları yaralarla barışmışlar. Ben barışmadım. Ne diyebilirim ki onlara? ‘Unutun gitsin’ mi? Aynı benim yaptığım gibi? Yanmış insanların yapması gereken şey sonuçta bu, değil mi? Unutmak. Ivy’nin en sevdiği kelimeden alıntı yapacağım: Saçmalık.”

“Alberta uzun zaman önce seni biraz daha zorlamam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. O sırada ona inanmıyordum, ama şimdi inanıyorum. Halk içine çıkmak zorundasın. Ve bu konuşma mükemmel bir başlangıç olabilir. Sana diyorum, bunu yapmak zorundasın.”

Ona bakakaldım. “Benimle ilgili *Alberta*’dan mı tavsiye alıyorsun? Bana ne yapacağımı mı söylüyorsun? Bana emir mi veriyorsun? Kimse bana emir veremez. Ben patronluk taslayabileceğin, kimi kimsesi olmayan bir sevgili değilim... Ben...” Sesim kısıldı. Tanrım. Bir anda nasıl küstahça konuştuğumu fark ettim. Karşımda konuştuğum kişi Thomas’tı. Thomas.

Çenesi kasıldı. “Evet, anlıyorum. Sen Cathryn Deen’sin. Özelsin. O yüzden sen kendi bildiğini okurken, diğer herkes siktir olup gidebilir, değil mi? Çılgın Kadın Tepesi’nde kendine bir münzevi hayatı kurmaya devam ederken? Seni seven herkesi incitmene ve hayal kırıklığına uğratmana rağmen? Ben de dahil, herkesi hem de!”

Ayağa kalktı ve içeri girdi. Kapıyı öyle sert kapattı ki, annemin vitrayları bile zangırdadı. Başımı ellerimin arasına koydum.

Beni asla affetmeyecek bile olsa, halk için bir konuşma yapamazdım.

Thomas

Cathy'yi çok fazla zorluyordum. Bunu biliyordum. Barıştık, seviştik. Birbirimize söylediğimiz sözlerde ciddi olmadığımızı söyledik. Nisan sonuna doğru GYKB davetiyle ilgili sanki hiç tartışmamışız gibi yapacak kadar düzelmişti aramız. Ama derken eskiz masamın yanındaki çöp kutusunda doktorun kartvizitini buldum. Cathy onu bilerek oraya atmıştı. Konunun kapandığını kesin olarak anladığımdan emin olmak istiyordu. Pekâlâ, ben de gıkımı çıkarmadım. Dilimi ısırp sustum. Sherryl'le evliliğimizden bana miras kalan kötü bir alışkanlık işte. Aramızdaki gerilim geçmemişti. Sinsice büyümeye devam ediyordu hatta.

Domuz Sırtı ve Ten Sisters Dağları yeşilin bin bir tonuyla parlıyordu. Delta'nın ekip biçtiği, kafenin yanındaki tarlalar yavaş yavaş meyvesini vermeye başlıyordu. Bahar dalları açmıştı. Mevsimin ilk arıları polen kaplı dalların etrafında uçuşuyordu. Kafe havaların ısınmasıyla birlikte kendini yollara atan turistlerle dolup taşıyor ve cumartesi geceleri, Alberta, Macy ve diğer yerli müzisyenler ön verandadaki çiçek kokulu karanlığında ufak konserler veriyordu. Kampçılar ve yerliler sandalyeleriyle buz kovalarını kaptığı gibi konseri dinlemeye geliyorlardı. Yine bir cumartesi gecesi geç saatlerde, bütün ziyaretçiler gittikten sonra, Cathy ve kızlarla birlikte karanlık bahçede Delta, Pike, Dolores ve Hâkim'le oturuyorduk. Cathy verandaya çıkıp Macy'nin elektro kemanını

aldı ve *Blue Moon of Kentucky*'yi çalmaya başladı.

Şaşkınlıkla onu dinledik. "Vay be kızım! Sen en kemancıymışsın öyle!" dedi Pike, Cathy çalmayı bitirdiğinde. Alberta da neye uğradığını şaşırmişti. Macy gülümseyerek alkışladı. Biz de. Cathy şakayla karışık eğilerek selam verdi, ardından bahçedeki sandalyesine geri dönüp oturdu. "Çocukken telli çalgı dersleri almıştım," dedi bana karanlık bir gülücük atarak. "Gördün mü? Halk içinde sahneye çıkmaktan çekinmiyorum. Yeter ki yanımda tanıdığım ve güvendiğim insanlar olsun."

Ağzımı bile açmadım. Sadece başımı sallamakla yetindim.

Kendimi evdeki inşaat işleri ve gitgide büyüyen ahırla meşgul ediyordum. Isıtmalı, havalandırmalı, klasik model bir kümes planı çizdim ve ahır da hem Çapkın hem de müstakbel haremi için konforlu bir saraya dönüştürdüm. Bazen Cathy'yle birlikte orada sevişiyor, bazense sadece düzüşüyorduk. İki insanın birbirini bu kadar sevmesine, birbirleri için bu kadar uygun olmasına rağmen bir anda aralarına bu kadar kolay bir şekilde duvar çekebilmesi gerçekten inanılmaz bir şeydi.

İçimdeki o çığ yaranın farkındaydım. Hâlâ her şeyi kontrol etmeye, sevdiğim insanların etrafına koruyucu bir duvar örmeye çalışıyordum. Cathy'yle halletmemiz gereken sorunlar olmasına rağmen artık Cora ve Ivy'nin geleceğiyle ilgili bir karar vermemezin vakti gelmemiş miydi? Ivy'nin hâlâ sık sık surat asmasına ve Cora'nın da hayali arkadaşlarını onları asla terk etmeyeceğimize dair teskin etmeyi sürdürmesine rağmen, kızların yanımda kalmak istediklerine dair en ufak şüphe yoktu.

Tabii ki hâlâ güvenle ilgili sorunları vardı, ama Cathy'yle birlikte bütün bunların üstesinden gelebilirdik. Tıpkı sorunu görmezden gelerek şu yanık konuşması olayını hallettiğimiz gibi. Cathy ve kızların kâğıt üstünde, resmen sorumluluğunu üstlen-

meye, teröristlerin asla yanlarına yaklaşmasına izin vermeyeceğimi, hiçbir gökdelenin tepelerine inmesine izin vermeyeceğimi, onlara her daim güvenli bir ortam sunacağımı kanıtlamaya hazırdım. Ve şahsen bunu yapmak için Cathy'ye evlilik teklif etmekten daha iyi bir yol var mıydı?

Evlilik teklifi için mükemmel bir gündü.

Cathy

Evlilik Teklifi

Thomas'ın bana o gün evlenme teklif edeceğini bilmem gerekirdi. Delta çocukları kendi torunlarıyla birlikte dondurma yemeye ve Turtleville sinemasında çizgi film seyretmeye davet ettiğinde aşırı masum görünüyordu. Ama ben sadece eve yapılan ilk eklentinin bitişini kutlamamız için Thomas'la ikimize bir şans vermek istediğini sandım. Büyükanнем Nettie'nin zemini mükemmel bir yıldız haritasıyla kaplı, fayansları el yapımı ufak mutfağı artık yeni mutfak ve yemek bölümü için mükemmel bir giriş görevi görüyordu. Yıldız haritalı zemin, cilalı kayrak taşlarıyla devam ediyor ve bakır fiktürler, geometrik şekillerle süslü vitray camlar geceleri mutfağa sıcak bir aydınlık katıyordu. Büyükanнемin o kocaman metal lavabosu, cam önündeki yeni duvarda yerini bulmuştu.

Büyükanнемin yıllanmış lavabosuna âşıktım. Eğer bir evin içindeki taşlarda, tahtalarda ya da metallerde yaşayan ruhlar varsa, büyükanнемin ruhu da bu lavaboda yaşıyordu. Bütün mutfağı adeta bir tapınak misali şerefendiriyordu. Elektrik kabloları çekilmiş, su ısıtıcısı takılmıştı. Thomas ve kızlarla birlikte mutfak musluğunu ilk kez açmanın şerefine bir tören düzenlemiş ve tek

tek sırayla elimizi musluğun altına sokmuştuk.

O kocaman, korkutucu dev fırını kuytu bir köşeye atıp etrafına da cam kapaklı kiraz ağacı dolaplar taktırmıştım. Dev buzdolabı ve dondurucu da hemen yanında duruyordu. *Soğuk sıcaktan üstündür*, diye düşündüm. Hemen yanda da meşe ağacından kesilmiş kocaman kütük bir masa vardı. Etrafına da kumaş döşemeli kiraz ağacı sandalyeler koymuştuk.

Orada yiyeceğimiz ilk özel yemek için Thomas'ın gelmesini beklerken fırın kapağını açtım ve son hazırladığım çörek tepsisini çıkarıp kararan, kazık gibi olmuş kabuklarına baktım. Lanet olsun.

O sihirli dokunuş hâlâ yok bende. Mutfak ona layık olmadığını biliyor. Fırından, gelecekten, dışarıdaki dünyadan korktuğunu biliyor. Tıpkı Thomas'ın da bildiği gibi.

Kaşlarımı çatarak çörekleri çöpe attım ve şarabımı yudumladım. Ardından muhallebi kıvamındaki patatesli pırasa çorbamı karıştırdım, salata hazırladım ve eski masanın üstüne yeni tabak altlıklarıyla gümüş çatal bıçakları yerleştirdim. Sonra da Domuz Sırtı'na bakan kocaman pencerelerden manzarayı seyrettim. Bu güzel manzara ve içeri giren bol güneş ışığı sayesinde evin eskisinden daha iyi olduğunu Thomas bile kabul etmişti.

Thomas'ın kamyonetinin sesini duydum. Yavrular kuyrukla-rını sallayarak ön kapıya koştular. Çabucak saçlarımı düzeltip üstümü başımı çekıştirdim. Uzun kollu beyaz bir kazak, altına da uçuşan, beyaz astar üzerine beyaz dantelli bir etek giymiştim. Nabzım bir anda hızlandı, kasıklarım gevşedi. Bütün bedenim heyecanla onu bekliyordu. Aramızda ne sorun olursa olsun onsuz bir hayat hayal edemiyordum.

Ön kapının açılıp kapandığını, ardından koridorda yankılanan ayak sesleriyle, bacaklarına dolanan köpeklerin tıktırısını duydum. Sanki rasgele masanın yanından geçiyormuşum gibi havalı bir şe-

kilde masanın başında yerimi aldım, “Buradayım. Sana yemek pişiriyorum,” diye seslendim.

“Çöreklerinin o mis gibi kokusu buraya kadar geliyor,” diye bağırdı.

“Tavan havalandırmasını çalıştırmayı ve kömür kokusunu gizlemek için oda spreyi sıkmayı unuttum da ondan.”

Köşeden döndü ve kapı ağzında durdu. Bir elinde koca bir buket bahar çiçeği, öteki elinde de büyükannemin iki litrelik süt şişeleri vardı. Açık renk kot pantolonla gömlek giymiş. Beline de şık bir kemer takmıştı. Beni baştan aşağı yavaşça süzdü ve gözlerini benden ayırmadan tezgâha yürüdü. Çiçekleri süt şişelerinden birine koyup içini suyla doldurdu, sonra da şişeyi kurduğum masasının ortasına yerleştirdi. Bütün bu süre boyunca gözleri hep bende idi. Ben de ellerimi iki yana indirmiş ona bakıyordum. Çenem dik, vücudum düz ve kalbim ağzımdaydı.

Yanıma gelip bana paralel bir şekilde durdu. Vücudu hemen benimkiğin yanında idi ama bedenlerimizi birbirine değdirmeden, arada son derece yoğun, elektrik yüklü bir mesafe bırakmıştı. Başımı kaldırdım. Yaralı tarafımı yan çevirerek yine her zamanki gibi onu unutmaya, saklamaya çalıştım. Elini tuttum. “Gerçek bir yatak odasında sevişeceğiz. Gerçek bir yatakta.”

Parmakları sımsıkı elimi sardı. “İşte bu,” dedi beni kendine çekerek, “gerçekten çok çılgın olacak.”

Güzel seks, hayatı her zaman daha basit kılar. Zaten seksi tehlikeli yapan da budur. Yatağında, kırıışan çarşafların arasında çırlıçıplak yatıyorduk. Thomas seks yaptıktan sonra konuşmayı seven nadir erkeklerdendi. Genel olarak bu huyuna bayılıyordum, ama son zamanlarda pek hoşuma gittiği söylenemezdi. Çok risk-

liydi. Dikkat dağıtıcı şeyler daha güvenliydi. Yatağın altına uzanıp vibratörümü çıkardım ve yuvarlak ucunu Thomas'ın çıplak kar-nına sürttüm. Vibratörün düğmesine basarak, "Modern çağ elek-triğinin ne mucizeler yarattığını göstermek istiyorum sana," dedim.

Elimi tutup beni durdurdu. "Hadi giyinip Ruby Deresi'ne gi-delim. Çünkü asıl ben sana bir şey göstermek istiyorum."

"Bunun kadar heyecanlı bir şeydir umarım," dedim. Mideme korku dolu bir yumru otururken elimdeki vibratörü sallayarak, çapkın bir ifadeyle göz kırptım.

"Daha bile fazla," dedi.

Bahar akşamının o yumuşak gölgesinde dere başına çömel-dik. Elimizde de Thomas'ın getirdiği sığ maden elekleri vardı. "Eleğini şuradaki kumlu yere daldır," dedi. "Biraz suyla birlikte kumu al, sonra eleği sallla ve suyunu akıt. Nazıkçe yap ama. Böy-lece kum da suyla birlikte akıp geride sadece güzel olan taşlar kalır."

"Burada yakut veya safir bulabileceğimizden emin misin? Neden özellikle burası?"

"Fiziksel olarak burası mükemmel. Akımın hızını, su hacmi yüzdesini, suyun kumu buradaki oluklara taşıma hızını, her şeyi hesapladım."

"Ben bile biri teknik olarak saçmaladığında hemen anlarım."

"Güven bana. Sen sadece eleği daldır çek, tamam mı?"

Elekle biraz kum alıp suyunu akıttım, kumlar da tamamen süzülüp gidince eleği bir daha daldırdım. Derken eleğin içine ağır-lık yapan bir şey geldi. "Hey! Büyük bir taş buldum galiba!" dedim. Bütün kumlar elendikten sonra ortaya küçük, siyah bir kutu

çıktı. Mücevher kutusu. Kutuya bakakaldım. “Thomas, sen ne...”

“Açsana,” dedi aceleyle.

Titreyen ellerle eleği yere bıraktım. Kutuyu avcumun üstüne koydum –tabii ki sağlam olan elimin üstüne– ve kapağını açtım. İçinde altın ve platin karışımı mükemmel bir yüzük duruyordu. Ortasındaki kocaman pırlantanın etrafı safirlerle çevriliydi. Gerçekten güzel ve eşsiz bir yüzüktü. Şüphesiz tamamen onun tasarımıydı.

Ona baktığım anda Thomas yüzüğü hemen kabul etmeyeceğimi anladı. Derin bir nefes verdi. Gözlerindeki ifade içimi paramparça etti. “Ne kadar beklemem gerekiyorsa, beklerim,” dedi. “Sen sadece bize ne olduğunu anlat yeter.”

İyice çöktüm. “Beni ‘tamir etmen’ bittikten sonra ne olacak?” diye sordum. Sonra yüzümü işaret edip, “Ne yaparsan yap bunun bir daha eskisi gibi görünmeyeceğini anladığında?” dedim. Kontrolü kaybetmemek için kendimle mücadele ederek başımı çevirdim.

Başımı bana doğru eğdi. “Hayatımı yüzün keşke eskisi gibi olsa diye dua ederek geçirdiğimi mi düşünüyorsun gerçekten? Seni nasıl gördüğümü belirleyen şeyin bu olduğuna mı inanıyorsun? Ya da geleceğimizi?”

Yaşlı gözlerle ona baktım. “Sorun sadece yüzüm değil. Benim. İçim ve dışım. Benden irkilmeden insanların önünde dimdik durabilecek kadar güçlü ve kendine güvenen bir kadın olmamı istiyorsun. Ben bunu yapamam, Thomas. Belki ömrüm boyunca bir münzevi olarak kalacağım. Belki Çılgın Kadın Tepesi’nin deli münzevisine dönüşeceğim.”

“Dönüşmeyeceksin. Pes etmeyi reddediyorum...”

“Sen reddediyorsun. Aynen. Peki ama ya pes eden bensem? Değişemezsem, sen beni değiştiremezsen ve günün birinde seni

şu anda olduğundan çok daha büyük bir hayal kırıklığına uğrattırsam ve kendi koyduğum sınırların tercihlerine, hayatına ve hayallerine ket vurduğuna karar verirsen ne olacak? Thomas, ne sen, ne Cora ne de Ivy için bir hayal kırıklığı olmak istiyorum.”

“Seni seviyorum. Basit sorunlarımızı çok fazla büyütüyorsun.”

“Yeniden halk içine çıkmak benim için basit bir şey değil. Seninle, kızlarla ve hayvanlarla birlikte o tepede inzivaya çekilmeyi seviyorum. Şimdilik bu kadarı yeterli değil mi senin için?”

“İnzivayı sevmiyorsun. Sadece bu hayatı kabullenmişsin o kadar. Arada fark var. Ve ben de sürekli yanında olarak işleri senin için kolaylaştırdım. Ama artık öyle olmayacak. Daha fazla ahırda yaşamayı reddediyorum. Haftaya kulübeme geri döneceğim.”

İnledim. “Bana bunu nasıl yaparsın? Cora’yla Ivy’yi nasıl bu şekilde üzersin?”

“Şu anda kafalarından ne geçiyor sanıyorsun? İkimiz sonunda ayrılacağız diye zaten ödleri kopuyor. *Ahırda yaşıyorum, Cathy*. Bunun hayra alamet olmadığı onlar da farkında. Ben de bu durumdan nefret ediyorum. Ya beraberizdir, adam gibi bir aile olur evleniriz ya da rol yapmayı keseriz. Bu işin orta yolu yok, tamam mı? Eninde sonunda bir an gelir ve birini sevmek bir anda risk almaya dönüşür. Ben bu dersi zor yoldan öğrendim. Ve senin artık öğrenmen gerek.”

“Sana katılıyorum. Daha güçlü, daha cesur ve daha iyi olmam gerektiğini biliyorum. Ama konunun seninle ilgili risk almakla bir alakası yok. Konu benimle ilgili risk almak.”

“Sadece kışa o konuşmayı yapacağını söyle bana. Sadece bir dene. Senden tek istediğim bu.”

“Yapamam. Olmaz. Üzgünüm.” Çabucak ayaklandım. O da peşimden kalktı. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Onun da göz-

leri sulanmıştı. Sımsıkı kolunu tuttum. “Kızlara sakın taşınacağını söyleme. Nedenini anlamazlar. Daha bir şey deme. Bana bu konuyu düşünmem için birkaç gün ver. Bırak, onlara ne diyeceğimi düşünmeyim.”

Başıyla onayladı. “Birkaç gün.”

Sefil bir halde eve döndük, yan yana yürüyorduk ama birbirimize dokunmuyorduk.

27. Bölüm

Cathy

Crossroads'da

“Thomas’la birlikte işleri iyice çıkmaza sürüklemeye bayılıyorsunuz, değil mi?” dedi Delta, yanaklarına allık sürerken. “En yakın dostunu kaybetmiş gibi duruyorsun. Thomas da öyle. Asla benimle bu konuyu konuşmuyor. O bir erkek, zorla ağzından laf alamam. Ama senin ağzından alabilirim. Konuş.”

Fırçayı makyaj çantama atıp kafedeki sunta kaplı banklardan birinde Delta’nın yanına oturdum. Pazartesi günü akşamüstüydü, kafe sessiz ve boştu. Pazartesileri hep kapalı oluyordu zaten. Delta torunlarından birinden bir video kamera ödünç almıştı. Ben de deneme videosu için onun yönetmeni ve kameramanı olmayı teklif etmiştim. Food Network’ün denemelerine katılması için ikna etmiştim onu.

“Hâlâ konuşmuyorsun,” diye şikâyet etti, kafenin penceresinden dışarıyı scyrderken.

“Fırtına geliyor. Şu bulutlara bak. Kötü bir fırtına kopacak.” Delta, makyaj çantamdan bir göz kalemi kapıp şiş gibi yü-

züme tuttu. “Bana bunu kullandırma!”

Oturduğum yere iyice gömüldüm. “Onu seviyorum. Onunla evlenmek istiyorum. Sadece tekrar ‘normal’ biri olayım diye beni bu kadar zorlamasını istemiyorum.”

“Ah, yapma ama. Herkes evlenene kadar normal olmayı bekleyeydi, kimse dünya evine falan giremezdi.”

“Benden beklentileri çok yüksek. Biriyle evlenirken eşinin senden olmanı istediği insan olacağına söz verirsin. Ben şu anda öyle bir yeminin altına giremem. Girersem de yalan söylemiş olurum. Gerald’la evlenirken ettiğim yeminlere inanmıyordum. İnandığımı sanıyordum, ama hepsi aslında altı boş birer sözcüktü. Bu sefer sadece laf olsun diye yemin etmek istemiyorum.”

Delta gözlerini devirdi. “Evli insanlar aslında kastetmedikleri, altını dolduramayacakları bir sürü laf ederler. Ama en azında denerler. Zaman zaman elbette ki herkes birbirini hayal kırıklığına uğratar. Ne olmuş yani? Evlenen insanlar hiç kavga etmese, birbirine surat asıp ikide bir aynı kavgaları tekrar etmese, evliliğin ne tadı kalır? Sevgi olduğu sürece, evlendiğin insan senin için doğru kişi olduğu sürece, evliliğin temelindeki hiçbir şey değişmediği sürece, geri kalan her şey işin tuzu biberidir.” Göz kalemini bilmiş bir şekilde yüzüme doğru salladı. “Yoksa başka bir sorun mu var? Sakın bana o şerefsiz Gerald’ı unutamadığımı söyleme!”

“Yok artık. Ben Gerald’la gerçekten evli değildim ki. Buram değildi.” Elimle kalbimi gösterdim. “Gerald’ın konuyla bir alakası yok.”

“Tamam. O zaman Thomas’ın bilmediği çok gizli, karanlık bir sırrın mı var? Dolunayda kurtkadin mı oluyorsun?”

“Olsaydım şu saate kadar çoktan Çapkın’ı avlamış ve paramparça etmiş olurdum. Geçen hafta yürüyüş ayakkabılarımı yediğini söylemiş miydin? Bağcıklarını bile yemiş.”

“Konuyu değiştirme. Ne bekliyorsun? Şimşekler çakmasını mı? Yaralarının bir anda mucize eseri yok olmasını mı?”

Uzunca bir müddet Delta’nın suratına baktım ve ardından evet, anlamında başımı salladım. “Sonuncusu. Evet, onu bekliyorum.”

“Ah, benim güzel kuzenim. Bunun asla olmayacağını biliyorsun. Yapman gereken şey, kendine bakış açısını değiştirmek. Kötü Kalpli Cadılığı bir kenara bırakıp artık biraz da Dorothy gibi olmalısın.”

“Anlamadım?”

“Dorothy. *Oz Büyücüsü*’ndeki. Yakut taşı ayakkabılarını birbirine sürt ve...”

Ten Sisters’ın üstünde şimşekler çaktı. Acı bir tebessümle başımla dağlara işaret ettim. “Batı’nın Kötü Kalpli Cadısı’na saygısızlık etme.” Gözlerimi kapadım ve ellerimi çenemin altında birleştirdim. “Tamam, Dorothy olacağım. ‘Ev gibisi yoktur, ev gibisi yoktur...”

“Senin söylemen gereken o değil. Eğer evine geri dönmek istiyorsan söylemen gereken şu...” Delta ellerini birleştirip gözlerini kapadı ve tekrar etmeye başladı: “Benim yüzüm gibisi yok. Benim yüzüm gibi yok. Benim yüzüm gibi...”

Yan gözle ona baktım. “Bu dediğinin bir anlamı bile yok.”

O tombul, çalışmaktan kızarmış elleri yanaklarıma getirdi. “Şu an sahip olduğun yüzle gurur duy, eskiden sahip olduğunla değil. Yarasıyla beresiyle bu güzel yüze bak. Ne zamanki aynada bu güzel yüzü görürsün, işte anca o zaman yuvana geri dönersin.”

Başımı eğdim. “Kendimi asla o şekilde görmeyeceğim. Ne zaman Thomas bana baksa, ömrümüz boyunca bana her baktığında, içimden başımı biraz olsun çevirmek, saklanmak gelecek. Ve bunu o da biliyor. Her seferinde biraz olsun irkildiğimi biliyor,

Delta. Umurunda değilmış gibi yapıyor, ama günün birinde sabrı tükenecek. Acayıpliklerimden sıkılacak. Doğru onun yüzüne bakıp onun da aynı şekilde benim yüzüme bakmasına izin vermediğim sürece onunla evlenemem. Ona bakıp tek düşündüğüm şey ne kadar çirkin olduğum değil, onu ne kadar sevdiğim olana kadar onunla evlenemem.” Ellerini yüzümden çekip okşadım, ardından ayağa kalktım. Bir şimşek daha çaktı. “Gidip kızlar o çiçeklerle ne yapmış bir baksam iyi olur.”

Delta iç geçirdi.

Cora ve Ivy, kafenin açelyalarından kestikleri son demetlerle yemek salonundan içeri girdiler. “Dışarısı çok korkunç!” dedi Cora endişeyle.

Ivy de sıkıntılı görünüyordu. “Bulutlar çok hızlı ilerliyor ve bazılarının rengi mosmor. Discovery Channel’da kasırgaların genelinde saat üçle dokuz arasında ve martla mayıs ayları arasında çıktığını söylemişlerdi. Şu anda saat dörde çeyrek var ve mayısın ilk haftasındayız.”

Delta istatistikleri ve doğanın gücünü eliyle savuşturdu. “Sadece fırtına, canlarım. Bu yaşlı dağlar bazen ayı gibi kükrerler. Gelin hadi. Şu açelyaları vazoya koyalım.” Eliyle turkuvaz elbiselerini düzeltti. “Onları şovumun arka planında kullanırız, böylece mutfagım pespembe ve bahar gibi görünür.”

Kızları, kamerayı çoktan tripod üzerine yerleştirdiğim mutfığa doğru götürdü. Ayrıca gölgeleri azaltmak ve ortamı aydınlatmak için sağ sola lamba da yerleştirmiştım. Temel sahne dekoruyla ilgili bu kadar çok şey bildiğimi hiç fark etmemiştim. Oscar yarışlarında Martin Scorsese’nin endişelenmesi için hiçbir sebep yoktu tabii, ama yine de Delta’nın bir yemek programı için hazırlayacağı videonun yapımcılığını ve yönetmenliğini pekâlâ üstlenebilirdim.

Delta ve kızların peşinden ilerken ışııyla insanın gözünü kör eden bir şimşek daha çaktı ve ben de olduğum yerde sıçradım. Gök bir anda ortadan ikiye ayrılırken bütün restoran sallandı. Cora çığlık attı. Ben de pencereden dışarı baktığım sırada kalakaldım. Genelde fırtınadan korkmazdım ama Ten Sisters'ın tepesinde biriken bulut kümeleri mideme bir yumru oturmasına neden oldu. Park yeri bir anda o kadar karardı ki, kafenin tabelasındaki otomatik ışıklar yandı. Sert rüzgâr ağaçları sallıyordu.

Telefonum titredi. Thomas. Noel Baba'nın da dahil olduğu bir ekiple birlikte bahçeye yeni çalı çitler ekiyorlardı. "Oraya geliyorum," dedi. "Pike, Turtleville'in güneyinde hortum görüldüğünü söyledi. Sizin tarafa doğru geliyormuş."

"Sakin ol. Delta, koyda neredeyse hiç hortum olmadığını söyledi. *Ten Sisterts ve Domuz Sırtı* doğal bir engel oluşturuyormuş. Hortum bulutları dağ yüzünden dağılıyormuş."

"Şu anda sinsice Ruby Deresi üzerinden ilerleyen hortuma anlat sen onu. Birazdan gelirim. Bu arada sen de Delta'ya söyle hepinizi yeraltı mahzenine indirsin."

"O zaman sen de tepede kalacak ve inşaat ekibinle birlikte büyükannemin evinin altında mahzene ineceksin. Sakın o teneke kılıklı kamyonetinle yola çıkayım deme."

"Kamyonetime laf etme. Aşağı in," diye emretti. "Hemen."

Çat. Kaşlarımı çatarak ceptelefonuna baktım, sonra onu cebime atıp dibimizde bir yerde bir şimşek daha çakınca yine havaya sıçradım. Cora çığlık çığlığa bana doğru koştu. Onu kucağıma alıp sımsıkı sarıldım. "Yok bir şey, *Corazon*, yok bir şey." Delta da yanında gözleri kocaman açılmış Ivy'yle birlikte elinde fenerle mutlak kapısında belirdi. "Dedemin içki fiçilerini sakladığı yeri görmek isteyen var mı?" diye sordu neşeyle.

Çabucak Delta'nın peşine takılarak arka koridordan mahzen

kapısına doğru ilerledik. Tam yolu yarlamıştık ki kafe titremeye başladı. Tavan ışıkları söndü. Duvarlardaki çerçeveli resimler kendi aralarında dans ediyordu.

“Tuvalete!” diye bağırdı Delta.

Koşarak kafenin içindeki tek kişilik minik tuvalete daldık. İçeride beyaz bir klozet, bir de Delta’nın hayran olduğu ünlülerin fotoğraflarıyla birlikte direkt insanın dikkatini çeken avokado yeşili bir klozet vardı. Kendimi bir anda Garth Brooks’ın imzalı fotoğrafıyla karşı karşıya buldum. “Eğilin!” diye bağırdı Delta. Dördümüz birlikte yere çömeldik. Cora’yla Ivy’yi lavabonun altına ittim.

“Bir şey olmayacak, her şey yoluna girecek!” diye söz verdim kızların yüzünü okşayarak.

Delta da gürültüden kendi sesini duyurmak için, “Sıkı tutunun!” diye bağırdı. Her şey titriyordu. Her şey karanlıktı. Bir an kendimi yine kontrolsüzce hızlanan Tran Am arabamın içindeymiş hissettim. Beynim bir an panikten karardı.

Tuvaletin kapısı arkamdan çat diye kapandı. Kafe çığlıklar atıyor, inliyordu. Delta’nın sefaletimize ortak olarak ağladığını duydum. Biricik kafesi, biricik kafemiz, işkence çekiyordu. Kallılar kırılıyor, teller kopuyor, camlar patlıyordu. Derken koridor tamamen çökerek tuvalet kapısına dayandı. Tuvaletin tavanındaki sıvalar tepemize yağmaya başladı. Ardından tahta parçaları dököldü. Kollarımla kızları korumaya aldım ve tavan lavabonun üstüne doğru düşerken onlarla birlikte lavabonun altına sıkıştım. Dört bir yandan üzerimize cam parçaları sıcıyordu. Çatının demir iskeleti omzumdan sekti.

Delta’nın inlediğini duydum. Bir anda tüm bedenimden soğuk terler boşandı. Elimi uzatıp elbisenin eteğinden çektim.

Kıpırdamadı.

Ve birden tüm sesler kesildi.

Hortum ilerleyerek yoluna devam etmiş, tekrar bulutların arasına karışarak yok olmuştu. Cora'nın sessiz iniltisini ve Ivy'nin kesik kesik nefes alışını duydum. Karanlıktı, sıcaktı ve kafe –ya da kafeden artakalanlar– etrafımızda çatırdayıp parçalanmaya devam ediyordu. Tavanda eskiden lambanın durduğu yerdeki delikten içeri nemli bir hava geliyordu.

“Tamam, geçti,” dedim kızlara. Bir yandan da deli gibi yüzlerini yokluyor, içgüdüsel olarak herhangi bir sıcaklık olup olmadığına bakıyor, elime kan gibi kaygan bir sıvı gelmesin diye de dua ediyordum. Maalesef sıra Delta'nın başına geldiğinde hiç de o kadar şanslı değildim. Islaklığı hissedince elimi geri çektim. “Delta!”

Hafifçe kıpırdayıp mırıldandı. “Sanırım... hortum konusunda... yanılmışım.”

Elimle yeri yoklayarak fenerini buldum. Başparmağımla ışığı yaktım. Hızlı bir kontrolle Cora'yla Ivy'nin korkmak dışında bir sorunları olmadığını gördüm. Işığı Delta'ya doğru tuttuğumda, sırtını tuvalet duvarına yaslamış acıyla gözlerini kısıyordu. Yüzünün sağ tarafından kan akıyordu. Feneri kafasına doğru tutup titreyen elimle hafifçe yokladım ve gitgide şişen bir yumrunun ortasında bir delik olduğunu fark ettim.

“Bu şekilde kan akıtmaya devam edersen bir daha makyajını falan yapmam,” diye dalga çektim çatallanan sesimle. Delta da gülümsemeyi başardı. Kızlara döndüm. “Ivy, şuraya Delta'nın yanına geç.” Bir tomar tuvalet kâğıdı kopardım. “Bunun yarasının üstüne tut. Bir şeyi kalmayacak, iyileşecek. Biz de öyle.”

Ivy, Delta'nın yanına sıkıştı ve tuvalet kâğıdını yarasının üzerine bastırdı. “Buradan nasıl çıkacağız?”

“Bu mağarayı hiç sevmedim,” diye inledi Cora.

“Gel buraya, tatlım,” dedim ve onu kucağıma çektim. “He-pimiz iyiyiz. Tek yapmamız gereken Thomas’ın gelmesini beklemek. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Sen benim için şu feneri tut bakalım. Aferin kızıma.” Cep-telefonumu çıkarırken icat edildiği güne bir kere daha şükrettim ve Thomas’ın numarasını tuşlamaya başladım. Ama o benden erken davrandı. Telefon titredi.

“Bana iyi olduğunuzu söyle,” dedi. Arkadan gelen motor se-sini duydum. Sesinde aldatıcı bir sakinlik vardı. Bütün korkuları, anıları, dehşetleri bir anda hortlamıştı. *Yine mi*, diye düşünüyor ol-malıydı.

“Ben iyiyim, gerçekten.” Sakin. Rahat. Ve bir de eleştirmen-ler benim için rol yapamıyor diyordu. Oldu canım!

“Kızlar? Delta?”

“Onlar da iyi. Ama kafe tarumar oldu.”

“Beş dakikaya oradayım. Noel Baba da yanımda. Jeb de yolda. Pike da toplayabildiği herkesle birlikte gelmek üzere.”

“Delta’nın kafasında ufak bir sıyrık var, ama ciddi bir şeye benzemiyor. Tek sorun, tuvalette tıklılı kaldık. Kapının önü ka-pandı.” Cora’nın titrek elini tutup yukarı doğru kaldırdım ve bir-likte tavandaki deliğe baktık. “Tavan lambası düştü, çatıyı görebiliyorum. Daha doğrusu çatıdan artakalanları. Delta, artık tu-valetinin bir tavan penceresi var. Ne güzel, hava da alıyor.” Fenerle çatıya bakarken gözüme bir şey takıldı. Havada hareket eden gri bir bulut. Herhalde kalkan tozun dumanıydı. Tabii, tabii. Ya da belki ben bir şey gördüm sandım. Tabii ya, hayal gücüm işte.

Bir anda elim ayağım buz kesti. Beynimdeki kan çekildi. Korku yara izlerinin altında gizli kalan yanıklara sızdı. Vücudum o yaraları, ateşin etkisini asla unutmuyacaktı.

“Burnuma duman kokusu geliyor,” dedi Ivy kısık sesle.
Bana da geliyordu.

Thomas

Kalbim az kalsın duracaktı. Yangın olamazdı. Bu tekrar olamazdı. Ne Cathy, ne Ivy, ne Cora, ne Delta, bunu yaşayabilirdi. Ne de Ethan, Sherry ve doğmamış bebeğim. Ben de yaşamazdım bunu. Hayır. Bu sefer olmazdı. Asla. Bir daha asla.

“İtfaiyeyi ara,” dedim Noel Baba’ya telefonu ona fırlatıp. “Orman işlerine de haber ver. Hortumu, kovası, küreği olan kim varsa ara. Hepsini kum doldurup gelsin. Çağır onları!”

“Lanet olsun,” diye inledi Joe ve numaraları tuşlamaya başladı.

Bense sürdüm. Antika kamyonetim dere yolu boyunca kükreyerek ilerliyordu. Yıkılan ağaçlardan kaçmak için sürekli direksiyon kırıyordum. Dere boyunca uzanan ağaçların çoğu hortumda paramparça olmuştu. Trace’ın kaldırım taşlı yoluna çıkarken tekerlekler kaydı. Bir an arabanın yanı yerden kalktı. Ama benim o kocaman ihtiyar beygirim devrilmedi. Dostu gibi sarıldı yola. Hâlâ saygı gördüğünü, kendisine ihtiyaç duyulduğunu ve yapması gereken bir işi olduğunu biliyordu.

Gaz pedalını kökledim. Hızla yolda ilerledik.

Kafe görüş alanımıza girdiğinde enkazın içinden havaya doğru yükselen ince bir duman kümesi olduğunu gördüm. Bütün midem ağzıma geldi. Kamyonetin açık camından dışarı tükürdüm. Rüzgâr beraberinde Turtleville tarafından gelen siren seslerini taşıyordu. Pike da kasabanın öteki yakasından süratle bize yetişmeye çalışıyordu. Jeb’le birlikte evden gelen diğer ekip, hemen Noel Baba’yla ikimizin arkasındaydı.

Dumana baktım. *Cathy, ne senin, ne kızların ne de Delta'nın başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim. Sana yemin ederim. Sherryl, Ethan, size de yemin ediyorum.*

Kafe sanki koca bir el tarafından savrulmuş gibi duruyordu. Evin bütün sağ tarafı içe doğru göçmüştü ve çatının o tarafı parparça meşelerin arkasında kalan çimenliğin üzerine uçmuştu. Kamyoneti verandanın yanındaki enkazın birkaç metre ötesinde durdurdum. Tuvalet Kabini artık bir metrelik bir moloz yığından ibaretti. Dömdüz olmuştu. “Çatıya çıkmam lazım,” diye bağırdım Noel Baba’ya. “Onları çatıdan çıkartabilirim.”

“O enkazın üstüne tırmanamazsın. Oraya çıkamazsın! Dur, itfaiyecilerin merdivenleriyle gelmesini bekle!”

Kamyoneti tekrar çalıştırıp vitesi bire attım ve enkazın üstünde eğik bir şekilde duran tuvalet kabininin duvarına doğru ilerledim. Onu rampa olarak kullanacaktım. Kamyonet, ağaç dallarına tırmanmaya çalışan bir uğurböceği gibi yığına tırmanırken Noel Baba da naralar attı. Dingil nihayet kalaslardan birine takılınca kamyonet durdu ve ön tekerlekler öylece boşta döner vaziyette burnu havada kaldı.

Joe, nefesi kesilmiş bir halde, “Kardeşim,” dedi. “Bu boktan kamyoneti tam bir dağ keçisine çevirdin.”

Koltuğun altından levyemi çıkarıp dışarı çıktım ve kamyonetin kaportasına tırmanıp emekleyerek çatıdan artakalan enkaza doğru ilerledim.

Duman usulca etrafımı sararak ölümcül bir battaniye gibi ciğerlerimi örtüyordu. Burnuma Dünya Ticaret Merkezi’nin Kuzey Kulesi’nde olduğu gibi toz kokuları geldi. Havadaki o lanetli ağırlığı hissedebiliyordum. *Kâbuslarına hoşgeldin, diyordu. Bakalım Cathy’yle birlikte beni bu defa da yenebilecek misiniz?*

Cathy

Dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordum ama neyin ne olduğunu anlamayacak kadar paniklemiş bir haldeydim. Sıcak. O minicik tuvaletin içi sıcaktı. Soluduğumuz hava ise çoktan ağırlaşmıştı, her an bizi boğmaya hazır bekliyordu. Lavaboda ıslattığım tuvalet kâğıtlarını uzatıp, “Bunları burunlarınıza tutun,” dedim Delta’yla kızlara. Tişörtümün önüne ve yüzüme su serptim. O acı duman kokusunu artık göz ardı etmek imkânsızdı. Her yerimden terler boşanarak klozetin tepesine tırmandım ve tahta tuvalet fırçasının sapıyla düşen lambanın geride bıraktığı deliğin kenarlarına vurmaya başladım. Benim, Delta’nın ve kızların tepesine tahta parçaları yağdı.

Bir ayak genişliğindeki delik gitgide genişliyordu. Fırçanın sapı çatlamış, her yanından kıymıklar fırlamıştı. Hatta keskin bir parça elime battı ama ben fark etmedim bile. “Tamamdır, oldu!” dedim kızlara. “Cora, tırman bakalım. Ivy, sen ona alttan destek ver. Sonra ben de seni yukarı iteceğim, Cora. Tavandaki delikten çatıya tırmanacaksın. Senin girebileceğin kadar büyük. Çıkınca biraz daha kıracağım ki Ivy de çıksın. Hadi, şimdi.”

“Ejderha nefesinden çok korkuyorum,” dedi Cora ağlayarak. Tavandaki çatlaklardan içeri dumanlar sızıyordu.

“Sadece horluyor,” dedi Delta, bir elini kanayan başına götürerek. “Sana zarar vermeyecek. Hadi, Cora. Bunu yapabilirsin.”

Ivy onu bacaklarından tutup havaya kaldırdı. “Hadi, Cora. Ben de hemen arkandan geliyorum, tamam mı?”

“Korkuyorum!”

Onu tutup kaldırabildiğim kadar yukarı kaldırdım. “Kollarını delikten geçir, Cora!”

Bir çığlık atıp gözlerini kapadı ve ellerini çatıdan içeri soktu.

“Çok sıcak! Ejderhanın nefesi burada çok sıcak!” Elleri tekrar geri çekip ağladı.

“Cora!” Onu aşağı indirip bir kolumla poposunun altından destek verdim, diğer elimle de yüzünü görebileyim diye saçlarını düzelttim. “Bana bak!” Bakınca, gülümsedim. “Peri masallarında bile prensesler ejderhalardan korkarlar. Korkman çok doğal, tamam mı? Ama ejderhayla savaşmaktan vazgeçme! Tamam mı?”

Hıçkırıkları daha güçlendi ama başıyla onayladı. Onu tekrar tavana doğru kaldırdım. Kollarıyla başını delikten içeri soktu. “Bakıyorum,” dedi. “Ama ejderhayı görmüyorum. Ama acele etsek iyi olur.”

“Sen sadece omuzlarıma tırman, tamam mı?”

“Burası çok dumanlı. Korkuyorum!”

“Ejderhayla savaş, Cora!”

Biraz daha yukarı tırmandı. “Sıkıştım!”

Tanrım. Ben ittim, o bağırdı. Kan ter içindeydim. Sıcaktan yaralarım zonklamaya başladı. Tenim başına gelecekleri biliyordu. Kapana kısıldığımızı biliyordu. “Pes etme, Cora!” diye yalvardım.

“Thomas! Thomas burada!”

Tepemizde ağır ayak sesleri duydum. Birden sanki biri sihirli değnek değdirmiş gibi Cora yukarı çekildi. “Onu aldım,” diye selendi Thomas. “Onu Noel Baba’ya verip geliyorum hemen.” Uzaklaşan hızlı ayak seslerini duydum. Aşağıda, Delta ve Ivy’yle birlikte öksürmeye başladık. Elimi Ivy’ye uzattım. “Hadi, sırada sen varsın. Tırman.”

“O delik benim için çok küçük! Öyle olduğunu biliyorsun!”

“Yine de deneyeceğiz. Gel buraya!”

Önce klozetin, ardından da lavabonun üzerine çıktı. Ben de bir elinden tuttum. Delta da bacaklarını tuttu. Hep birlikte deliğe baktık. Ivy elimi sıkarak başını iki yana salladı. “Sığmam oraya,”

dedi. Haklıydı. Tanrım, vaktimiz giderek azalıyordu.

“Başlarınızı koruyun,” diye bağırdı Thomas. Geri dönmüş deliğin tepesinde duruyordu. Yüzünün önünde dumanlar tütüyordu. “Dikkat edin. Levyeyile deliği büyötmeye çalışacağım.”

Üzerimizdeki tahtalara saldırırken biz de başımızı koruduk. Tepemizden aşağı tahta parçaları yağdı. Kıymıklar, çiviler... Delik gıdım gıdım büyüyordu. “Ivy, artık sığarsın!” diye bağırdım. Thomas levyeyi bıraktı ve öksürerek ellerini uzattı. “Hadi, Ivy. Ben seni çekeceğim. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğimi söylemiştim ve bunda ciddi dim!”

Ivy ellerini kaldırdı. Thomas onu bileklerinden tuttu. “Çok şişmanım...” diye söylenmeye başladı, ama Thomas’ın onu var gücüyle çatıya çekmesiyle birlikte sesi kesildi. “Onu dışarı götür,” diye bağırdı birine. Sonra Delta’yla bana, “Jeb geldi,” dedi.

“Dayan anne,” diye seslendi Jeb. “Babam da geldi. O da burada.”

“Babanın oraya tırmanmasına izin verme sakın,” diye bağırdı Delta. “Yine sırtını incitir yoksa.”

Duvarın tekindeki havalandırma borusundan içeri duman giriyordu. Islak tişörtümün ucuyla burnumu kapadım. Metal havalandırma borusunun kenarından turuncu bir alev belirdi. Gülen bir canavarın –evet, bir ejderhanın– dili gibi bana doğru esen havayı yalıyordu. *Bu sefer benden kaçamayacaksın.*

“Başını koru, Cathy!” diye bağırdı Thomas. Jeb ona bir testere uzattı. Testerenin ipini çekti ve motorun çalışmasıyla birlikte ucundaki bıçak dönmeye başladı.

“Aşağı eğil!” diye bağırdı Delta ve kolumdan çekti. Klozetin üzerine çömeldim. Thomas testereyle tavanı açarken biz de Delta’yla baş başa verip siper aldık. İşini bitirdiğinde karın üstü

yere yattı ve kollarını bana doğru uzattı. "Cathy, tutun."

Jeb, Noel Baba, Hâkim ve diğerlerinin yardımıyla tek tek kurtarıldık. Thomas'ı bir an olsun bırakmadım, o da beni bırakmadı. Kurbanlık koyun gibi duman tüten tahta yığınlarını tepesinde duran zavallı kamyonetine tırmandık. Sendeleyerek yere indiğimizde gözlerimiz hemen kızları aradı. Yolun kenarındaydılar. Bizi görünce hemen yanımıza koşmak istediler, ama Becka, Dolores ve Cleo onlara engel oldu. Evet, Delta da dışarı çıkartılmıştı. Pike'la birlikte sağ salım yolun kenarında oturuyordu. İtfaiyede çalışan ilkyardım görevlilerinden biri başındaki yaraya pansuman yapmaya çalışıyordu, ama Delta adımı kovalayıp duruyordu. Yüreği yanan biri başındaki ufak bir sıyrık için neden yardım istesindi ki? Bizi görünce minnet dolu ifadeyle gözlerini kapadı ve ardından çok sevdiği biricik kafesinin alevler içinde kalan artıklarına bakarak gözyaşlarına boğuldu.

Delta ve kızların yanına koştuk. Sımsıkı birbirimize sarıldık. El ele tutuşup arkamıza döndük ve Delta'yla birlikte o güzelim antika eve, koyun can damarına, hepimizi bir araya getiren o mihenk taşına baktık.

Kesişen Hayatlar Kafesi, gözlerimizin önünde yanarak kül oldu.

Thomas

Bin yıllık sürgünden sonra bir araya gelen iki âşık gibi o gece Cathy'yle evdeki koltukta seviştik. Kirliydik, her yanımız is kokuyordu, yorgunduk ve kafe yüzünden çok üzgündük ama ellerimizi birbirimizden alamıyorduk. Ivy ve Cora, tertemiz yıkanmış, karınları tok, sevgiyle kucaklanmış, yataklarında mışıl mışıl uyuy-

yordu. Hayvanları ve yeni kazandıkları güvenleri de yanlarındaydı. Bütün şüpheleri yok olmuştu. Cathy'yle onları asla terk etmeyecektik. Bir daha asla bizim için üzülmek zorunda kalmayacaklardı.

Cathy'nin eliyle koluna baktım. Dirseğinden bileğine kadar bandajla kaplıydı. Cildi yangın sırasında hafif su toplamıştı. "Hâlâ canın yanıyor mu?" diye sordum.

Evet, anlamında başını salladı ve ardından gözlerimin içine baktı. "Ama iyileşecek. Bunu artık biliyorum. İyileşecek."

Onu kucağıma çektim. Yüzümü okşadı. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim usulca. "Hep sevdim."

Cathy kucağımdan inerek önümde, yerde diz çöktü ve ellerimi tuttu. Onu tanıdığımdan beri ilk defa yüzünü yana çevirmeden gözlerimin içine baktı. Poz vermek yoktu artık. Saklanmak yoktu. "Bugün nihayet güvenin gerçek anlamını anladım," diye fısıldadı. "Hayatım, geleceğim, aşkım, her şeyimle sana güveniyorum ve senin de bana güvenmeni istiyorum. Sonbaharda Asheville'e gideceğime ve o konferansta konuşacağıma söz veririm. Bundan sonra dünyadan saklanmayacağıma söz veririm. Bana ömrüm boyunca şimdi baktığın gibi baktığın sürece, hayatın önüme çıkardığı her engelle baş edebilirim. Thomas Mitternich, benimle evlenir misin?"

Gömleğimin içine uzandım ve ucunda pırlanta alyansın sallandığı bir kolye çıkardım. Yüzüğü kolyeden çıkartıp Cathy'nin sol eline taktım. "Sana son zamanlarda dünyada gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylemiş miydin?" dedim.

O akşam, huzurlu bir şekilde Mary Eve'in sihirli evindeki yatağıma gittik. Yıkılan duvarın olduğu yerdeki perdeli açıklığa bakan yatağıma yattık. Bu ufacık, samimi yatak odası yakında yeni bir mirasa, bizim mirasımıza kucak açacaktı. O gece, Cathy'nin annesinin çıplak elleriyle tahta duvara işlediği vitray camın ar-

dında parlayan bahar ayının loş aydınlığında seviştik.

Uykuya daldığımızda, rüyamda Cathy'yle birlikte kafede çörek yediğimizi gördüm. Yine her zamanki gibiydi. Çok güzel bir rüyaydı.

Bizim gibi, o kafe de eski haline kavuşacaktı.

Cathy

Delta, ağlamaktan yüzü şişmiş bir halde kafeden artakalan enkazın önünde duruyordu. Whitterspoon klanı ve kafenin koyda yaşayan diğer komşularının oluşturduğu kalabalığın arkasında önümüzü görebilmek için Thomas'la birlikte boynumuzu uzattık. Pike, yüzünde karanlık bir ifadeyle, kollarını göğsünde birleştirmiş kenarda duruyordu. Delta genzini temizledi. "Bugün hepinizi buraya çağırdım, çünkü sizlere söylemek istediğim zor bir şey var." Sesi titriyordu. Destek almak için Pike'a baktı, ama o homurdanmaya devam etti. Morali iyice bozulan Delta derin bir nefes alıp kendine çekidüzen verdi ve bize baktı. "Bu güzel, dünya tatlısı yer bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Kalbim paramparça. Tanrı bunu bana nasıl yapabildi? O kafeyi yeni baştan inşa etmeyeceğim. Sakın beni bu kararımdan vazgeçirmeye çalışmayın."

Hepimizin nefesi kesildi, şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Delta da o sırada arabasına bindi ve evinin yolunu tuttu. Yolun sonundaki evine vardığında hemen içeri girdi ve ondan sonra da günlerce onu bir daha gören olmadı.

Delta, çöreklerle olan inancını kaybetmişti.

Kasabanın dört bir yanından herkes Delta'yı cesaretlendir-

mek için evine akın ediyordu ama nafile. Vali aradı, bir sürü belediye başkanı aradı, bir tane senatör aradı. Sanatçılar gelip tuvalet kabininin önünde gözyaşı döküp enkaz parçalarından hatıra aldılar. Kafeyi yeniden inşa etmeye karar verirse, Delta'ya yeni eserler hediye edeceklerine söz verdiler. Ama Delta evden dışarı ıkılmıyordu. Tamamen içine kapanmıştı, teselli edilmesi imkânsızdı.

Kafenin yerinde duran harabeye bakarken kızlar elimi tuttu. "Cathy, leeimizden korktun mu?" diye sordu Cora kısık sesle.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Thomas'ın bizi almaya geleceğini biliyordum."

Ivy, Cora'nın omzunu dürttü. "Thomas verdiği sözlerde durur. Artık endişe etmemizi gerektiren bir şey yok. Çünkü Thomas var." Sonra ışıldayan gözlerle bana baktı. "Ve sen varsın."

Öyle duyulandım ki, boğazım tıkaandı. Bu kızları çok seviyorduk. Bizim onlara ihtiyaç duyduğumuz kadar Thomas'la iimize muhtaç olan bu ii küçük insanı deli gibi seviyordum. Biz bir aileydik. Bayan Ganza bile bunu fark etmişti. Yangından sonra bize bir e-posta yolladı.

Sevgili Bayan Deen ve Bay Mitternich,

Yanılmışım. İyi ebeveyn nasıl olunur, biliyorsunuz. Evlatlık işlemleri için başvurduğumuzda onayımı vereceğim. Karşılığında, kafe yeniden açıldığında sizden bir paket çörek bekliyorum.

Kafenin geleceğinin henüz şüpheli olduğunu söylemek gibi bir niyetim yoktu.

Thomas yanımıza geldi. şu anda çekiciyle enkazın içinden çekilmekte olan kavrulmuş kamyonetini seyrediyordu. Bir eliyle kızların başını okşadı. Onlar da sırtarak Thomas'a baktı. "İyi haber," dedi. "Kamyonetin eski halinden çok da kötü görünmüyor.

Onu tamir edebilirim. Hatta onun bu kahramanlığı şerefine onu eski haline çevireceğim. Yeni gibi olacak.”

Gülümsedim. “Hepimiz iyi olacağız. Yeni gibi. Ama Delta işini ne yapacağız?”

Thomas bir kolunu omzuma attı. “Onun bizim için yaptığı şeyi yapacağız: Onun adına pes etmeyeceğiz.”

O ılık bahar akşamı Pike bizi apar topar Whittlespoon evine aldı. “Güneşli odada. Ne söylerseniz söyleyin umarım etkileyici bir şey olur. Çünkü size telefonda da dediğim gibi, şimdi de fikrini değiştirmek için kafe başında nöbet tutan herkesten kurtulmak için kafeyi satmaktan bahsediyor. Kurtarılabilir her şeyi satacağını, ardından da arsayı elden çıkaracağını söylüyor. İsim hakkını da. Mönüü de. Tariflerini de. Hatta çörek tepsilerini bile... En azından yangından hasar almayanları. Satılabilecek ne varsa satacak işte.”

Thomas başını iki yana salladı. “Ciddi olamaz,” dedi.

“Ciddi. Gerçekten kalbi çok kırık. O yerin bir daha asla eskisi gibi kutsal olmayacağına inanıyor. Asla eski ruhu olmayacakmış. O kafede kendini her zaman güvende hissederdi. Çocuklarımız boğulduktan sonra orası onun mabedi oldu, kendinin ya da sevdiği insanların hiçbir şekilde zarar göremeyeceği güvenli bir yer. Şimdi Tanrı o inancının içine etti ve ona o kadar kızgın ki, elinde olsa yüzüne tükürecek. Restoranını yaktı, kül etti. Neden bunun olmasına izin verdi? Cleo ikide bir İncil’den alıntılar yapıp duruyor, onu sakinleştirmeye çalışıyor. ‘Tanrı’nın işine akıl sır ermez. Onun elbet vardır bir bildiği,’ diyor. Ama Delta dinlemiyor tabii ki. Tanrı’ya çok kızgın. O yüzden artık yemekleriyle insanlara yardım da etmeyecek.” Pike kaşlarını çatı. “Bundan böyle her derde deva yemekler yok.”

“Ben onu ikna etmeye çalışırım,” dedim cesurca. Güneyli hanımefendi-geyşa ruhlı-film yıldızı havamı takınarak Pike’la Thomas’a yerlerinde kalmalarını işaret ettim ve güneşliğin yolunu tuttum.

Delta üstünde eski *şönil* sabahlığı, bambu şezlonglardan birine uzanmış, karanlıkta yatıyordu. Öylece gözlerini dikmiş boşluğa bakıyordu. Yanındaki şezlonga oturdum. “Merhaba, kuzen. Hadi kaldır poponu da bana şu güzel çöreklerinden yap. Şu anda çörek açlığı çekiyorum.”

“Kafeyi satma fikrimden vazgeçiremezsin beni.”

“Evet, vazgeçirebilirim. Sen pes etmezsın.”

Omuzlarını eğdi. “Ben o evde büyüdüm. O evde yemek pişirmeyi öğrendim. İlk iki bebeğim o evde doğdu. Onlar ölünce o evi konforlu bir ekmek kapısına dönüştürdüm. O evde yemek pişirirken, insanlara o evde yemek servisi yaparken, bütün anılarım benimle birlikteydi. Evet, tabii ki yeni bir kafe daha inşa edebilirim, ama o evi bir daha asla inşa edemem. Deneyecek mecalim bile yok.”

“Yani artakalanların kurtarılmaya değer olmadığını mı söylüyorsun? Artık kusursuz olmayan bir şeyi kurtarmaya değmez mi diyorsun? Yeni haliyle de gene eskisi gibi muhteşem olamaz mı diyorsun?” Yüzümü gösterdi. “Kendimle ilgili inanmamı söylediğin önce şeyin yalan olduğunu mu söylüyorsun?”

Delta gözlerini bana çevirdi. “Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun.”

“O zaman ne demek istediğini sen açıkla bana.”

“Bugüne kadar tek yaptığım insanları beslemek ve hayatlarına karışmak oldu. Herhangi birinin hayatını değiştirdiğime dair bir kanıt göremiyorum ortada. İnsanlar kendi başlarına değişiyor. Sana nasıl yaşaman gerektiğini söylememe ihtiyacın yoktu. Tho-

mas kendini öldürdü mü? Ben sizi besledim, o kadar. Ve artık bunu bile yapamam.”

“Yani... benimle sırf eğlence olsun diye mi ilgilendin? Film yıldızı kuzenine kibarlık mı ediyordun sadece? Hayatımın kurtarılmaya ya da yeniden kurulmaya değer olduğunu düşünmüyor muydun gerçekten? Thomas intihar etse gerçekten umurunda olmayacak mıydı? Senin gözünde biz sadece parasıyla yemeğini yiyen iki müşteri miydik?”

“Pes edene kadar beni o sivri dilinle tahrik etmeyi bırak! Artık o kafe umurumda değil diyorum sana! O kül olmuş haline baktıkça midem bulanıyor! Ölmüş biri gibi! Ölüyü diriltemem! Yalnız bırak beni!”

Biraz daha yanına sokuldum. “Bana asla pes etmemeyi öğrettin. Geri kazanmayı istediğimi bile fark etmediğim bir anda bana hayatımı geri verdin. Nasıl bir yangın imajımı elimden aldıysa, başka bir yangın da senin *imajını* aldı. Yüzüm dünyayla aramdaki bağıdı. Kafe de senin dünyayla arandaki bağ. Thomas dedi ki, bir keresinde ona benim karanlık bir yerde olduğumu ve onun da bana ışık olması gerektiğini söylemişsin. Şimdi de ben senin ışığın olacağım. Sen istemesen bile.”

“O yeri satıyorum. Daha fazla tartışma benimle artık. Def ol!”

“Tamam, madem ısrar ediyorsun... O zaman kafeyi ben satın alırım. Ne kadar istiyorsun söyle.” Yere bıraktığım çantama uzanıp içinden çek defterimle kalemimi çıkardım ve adımlı yazdım. “Al. Rakamı sen yaz.” Çek defterini pembe fincan desenli göğsüne koydum. “Arsayı, isim hakkını, mönülerin tüm hakkını ve artakalan enkazı satın alıyorum. Thomas çoktan yeni binanın planını çizmeye başladı bile. Mutfağı yenileyip ufak tefek birkaç *rötuş* daha yapacağız ama geri kalan halini olabildiğinde kurtarmaya çalışacağız.”

“O yeri asla eski haline döndüremezsın,” dedi Delta aksi bir ifadeyle. “Doğru düzgün çörek bile pişiremiyorsun.”

“Benim yemek yapmama gerek yok ki. Yemek ve işletme kısmı için Cleo’yla Becka’yı işe alırım. Onların çörekleri seninkiler kadar iyi olmasa da, idare eder yine de. Restoran işletmek bir imajı pazarlamak gibidir. İnsanların senin artık mutfakta olmadığını bilmesine bile gerek yok. Onlar sadece Kesişen Hayatlar Kafesi’nin yeniden açıldığına sevinecekler o kadar.”

Bana baktı. “Bu işin altından nasıl kalkacaksın çok merak ediyorum. Tamam, hadi. Anlaştık.”

Bütün moralim çöktü. Cazibem pek işe yaramıştı doğrusu. Yüzüme zoraki bir gülücük takındım ve elimi uzattım. Yaralı olanı. “İyi. Tokalaşalım o zaman.”

Tokalaştık. Çantamı aldım ve dışarı çıktım.

Pike, ön veranda da bir ileri bir geri mekik dokuyordu. Thomas da, direklerden birine dayanmış ondan uzak duruyordu. İkisi de umutla yüzüme baktılar. “Akli başına geldi mi bari?” diye sordu Pike.

“Hayır ama kafeyi satın aldım.”

“Ne yaptın?”

“Ona blöf yapamayacağımı bilmem gerekirdi. O yüzden şimdi B planına geçiyoruz. Önümüze bakıp Delta’nın fikrini değiştirmesi için dua edeceğiz. Thomas zaten çoktan planlar üstünde çalışmaya başladı bile.”

Pike, Thomas’a doğru yürüdü. “Bunu yapabilir misin, Tommy? O kafeyi tekrar eskisi gibi hayata döndürebilir misin?”

Thomas başını salladı. “Hayır. Sadece o eski hayali canlandırayabilirim. Gerisi Delta’nın işi.”

“Ya oltaya gelmezse?”

Pike’a sarıldım. “O asla benden vazgeçmedi. Asla Tho-

mas'tan vazgeçmedi. Biz de ondan asla vazgeçmeyeceğiz. Oltaya gelecektir.”

Thomas'a baktım. Pike'ın iyiliği için kendinden emin bir şekilde başını salladı ama göz göze geldiğimizde bakışları o kadar da emin değildi.

Kutsal çöreğin umudu artık bizim ellerimizdeydi.

YEDİNCİ KISIM

Gelecek, hayallerinin güzelliğine inananların elindedir.

Eleanor Roosevelt

Karakterli, hoş bir kadının olgunlaşarak güzelleştğine şahit olmak mükemmeldir.

Mignon McLaughlin

Kadının yüzünün içindeki, yüzünün üstündekinden daha önemlidir.

Claudette Colbert

28. Bölüm

Cathy

Restorasyon

Kasabada herkesin yeni kafeye bir katkısı oldu. Herkes, Delta'nın çöreklerle olan inancını geri kazanmasını istiyordu. Alberta ve Macy, çekiççi kadın ustalarıyla birlikte ilk andan itibaren inşaatla dahil oldular. Restoranın yeni sahibi olduğuma içerlediği her halinden belli olan Alberta, "Hoşuna gitmese de buraya çalışmaya geldik," diye homurdandı. "Bize para vermene de gerek yok."

"İyi. Bedavaya sözlü tacize uğramak çok hoşuma gidiyor."

"İnşaat bitince restoranı kendi başına işletmek konusunda ciddi değilsin, değil mi? Bu bir şaka, değil mi?"

"Ah, yeteneklerime olan bu sonsuz inancına hayranım."

"Restoranı baştan yaratıp Delta'nın da bu fantezine ortak olacağını düşünüyor olamazsın gerçekten."

"Seyret de gör. Baştan yaratılmak bir kadının hayatını değiştirebilir."

Alberta ateş püsküren gözlerle bana baktı. "Hâlâ tek düşün-

diğün bu yüzeysel saçmalıklar mı? Yeni bir saç modeli ve doğru tonda bir göz farıyla dünyayı değiştiremezsin. Dış görünüş her şey demek değildir. O Trans Am'da kavrulduğundan beri hiç mi bir şey öğrenmedin?"

Ona doğru öyle hızlı ilerledim ki, gözlerini kırıştıtırıp geri adım atmak zorunda kaldı. "İmaj dediğin öyle hafife alınacak bir şey olmadığı gibi makyaj da düşmanın değildir," diye tısladım. "Bazı kadınlar zekâsıyla güçlü hisseder, bazıı adaleleriyle. Ama bazıı için bir maskara kendini güçlü hissetmesine yeter. Yeşil göz kalemi ve bej fondötenle yüzündeki kızarıklardan kurtulabilirsin. Hiçbir makyaj bir kadının imajını irikiyım erkeksi bir tanrıça kadar sarsamaz."

Alberta kalakaldı. "Makyajsız kıcıımı öp sen benim."

"Emin ol biraz makyaj onun da işine gelir. Hatta şöyle güzel bir selülit kremi ve iyi bir ağda da fena olmaz."

Alberta'nın hana vuracağını sandım. Ben de hemen karşılık vermek için yumruğumu sıktım. Derken bir mucize oldu. Sanki hâzımsızlık çekiyormuş gibi dudaklarının arasından bir kıkırtı kaçtı. Dudaklarını büzüştürüp kendine engel olmaya çalıştı, ama dayanamadı. Hahahahaha. "Ufak bir düzeltme. 'İrikiyım kahpe tanrıça' olacaktı o."

Uzaktan bizi seyreden Macy rahatlamışa benziyordu. Yaralı elimi Alberta'ya uzattım. "Özrünü kabul ediyorum,"

Kıkırtısı bir anda yok oldu. "Ne için?"

"Ah, bütün o uzun listeyi baştan sıralattırma bana."

Elime baktı. Bundan böyle hanım hanımcık sol el tokalaşmaları yoktu. Kadın gibi tokalaşacaktım. Macy onu dürttü. Alberta iç geçirdi. "Tamam ya. Düşündüğümden daha sert çıktın. En azından bir güzellik kraliçesi ve üçüncü sınıf, heteroseksüel bir aktrise göre. Ama sen bir Angelina Jolie olamazsın."

“Elimde cımbızla kendini kovalattırma bana şimdi.”

Tokalaştık. Bizimki daha çok bilek güreşi gibiydi biraz ama olsun, bu da bir başlangıçtı.

Thomas

Bütün o enteresan güzelliklerini içinde barındıran bir şekilde kafeyi yeniden inşa edebileceğimi biliyordum. Bu konuda bir an olsun bile endişe duymadım. Ama insanlar bir yapıda ne görmek istiyorsa onu görür ve evet, eski yapıların, detaya karşı son derece duyarlı ve dikkatli olduğunda bile kurtarılamayacak birtakım özellikleri vardır.

Cathy ve kızların başı çektiği kalabalığa, “Pekâlâ, yapacağımız şey şu,” dedim. Hepimiz elimizde eski bıçak ve çatal, kafenin park yerinde duran yepyeni kerestelerin başında toplanmıştık. “Elinizdekilerle bütün bu keresteleri yontun, çizin, istediğinizi yapın. İşimiz bittiğinde, bütün bu kerestelerin sanki yüz yıllıkmış gibi eski görünmesini istiyoruz.”

Sıcak hava keresteye çarpan çatal bıçak sesleriyle doldu. Cathy, elinde et bıçağı kerestelerden birini yontarken yan yan bana baktı. “Bu kerestelerin sonunda şık bir tarzda ‘esktilmiş’ duracağına emin misin? Yoksa sadece deli gibi mi duracaklar?”

“Yaratıcı bir boya işleminden sonra söz veriyorum kafenin orijinal kerestelerine benzeyecekler.” Tahtanın üstünden her yanı bükülmüş, eğilmiş bir salata çatalı aldım. “Restorasyon işlerindeki en büyük sorun eski bir binada yenilenen kısımlarının fazla temiz, fazla kusursuz görünmesidir. Bütün kusurlar ortadan kalkar. Karakter kaybolur. Kusur olmadığı zaman geriye sadece yüzeysel bir cazibe kalır.”

Tahtayı çatalla kazımaya devam ettim ve Cathy de başka bir şey demedi. Sessizliği beni endişelendirdiği için başımı kaldırıp ona baktım. Bana yine o tahrik edici bakışıyla bakıyordu. "Sana önceden sordum, biliyorum ama," dedi. "Benimle evlenir misin?"

Kadınlar. Kafalarının nasıl çalıştığını asla anlamayacaktım. Karşılıklarına biraz mimarlık felsefesiyle çıktığım anda hemen eriyiyorlardı.

Şikâyetçi falan değildim tabii.

"Elbette," dedim.

Çoğu erkek gibi benim de düşünlerle ilgili bir fantezim yoktu. Bütün o ritüeller neden var, küçücük kız çocuklarını neden kabarık bir top gibi mihraba sürükleyip yerlere çiçek yaprakları attırıyorlar, yüzük taşıyıcılarının neden ille de poposundaki bezin üstüne smokin giyecek yaşta olması gerekiyor ya da yüzük yastığı neden sağ kenarı havada taşınıyor, kadınlar buketler için doğru çiçeği seçmekle, resepsiyondaki masaların düzenine karar vermekle neden kendilerine günlerce eziyet çektiyorlardı, bilmiyordum.

Benim tek bildiğim şunlardı: Cathy'yle evlenmek istiyordum, düğünüm onunla olsun istiyordum, ama bunu yapmak için önce kafeyi yeniden inşa etmek istiyordum.

"O halde anlaştık," dedi. "Sonbaharda açıldığı zaman düğünümüzü kafede yapmak istiyoruz."

Manidar, kusursuz bir yer, anlamlı bir ortam, evet.

Anlaştık. Lanet olsun. Şimdi sonbahara kadar bekleyecektik.

Bu arada günlerimiz çiftlik tadilatı ve koydaki inşaat işleri diye ikiye bölünmüş halde geçiyordu. Kızlar da bu yoğun programın bir yerine dahil olmayı başarmışlardı. Birlikte çok mutlu, ailecek birlikte olduğumuz günler geçiriyorduk. Yeni mutfakta yemekler pişiriyor, cumartesi geceleri salondaki bilgisayarın ses sisteminden Grand Ole Pry'yi dinliyorduk. Ormanda yürüyüşlere

çıkıp dere kenarında değeri taş arıyorduk. Arada bir keçi yetiştiricisine gittik ve Çapkın'a güzel Kaşmir marallarından oluşan bir harem satın aldık. Sonra da bir tane kümeşe gidip Herman'a da Rhode Island Kızılı tavuklar aldık. Son derece şaşırtıcı yeni kümesimizin bulunduğu bahçede, tavuklar Herman'ın tepesine üşüşüyor, onun o tek gözlü yoluk cüssesine vurulup cilve yapıyorlardı. Herman heyecandan çıldırmış haldeydi. Kızların evlat edinme sürecini başlatmak için de Turtleville'den bir avukat tuttuk. Bir akşam Ivy'yle Cora'yı salonda karşımıza oturtup olan biteni gerçekten anladıklarından emin olmak istedik.

"Bu kalıcı bir şey," dedi Cathy. "Tamam mı? Bundan sonra artık hep birlikte bir aile olacağız. Temelli bizimle yaşayacaksınız ve herkese bizim kızımız olduğunuzu söyleyeceksiniz. İsterseniz insanlara bizim de sizin anneniz ve babanız olduğumuzu söyleyebilirsiniz."

Sonra hemen ekledim. "Size o kadar sıkı sıkı sarılacağız ki, bazı zamanlar bizden kurtulmak bile isteyebilirsiniz."

"Söz mü, anneciğim?" diye sordu Cora.

"Anne ve baba, benim için hava hoş," dedi Ivy de.

Bu kadar basit. En büyük ve önemli kararlar genelde hep basittir zaten.

O akşam, kızlar uyuduktan sonra Cathy güzel bir kırmızı şarap içiyor ve ben de onun kadehinden otlanıyordum. O zehirli votka şeytanımdan kurtulmuştum. Sadece üzüm ürünlerine karşı zararsız bir zaafım vardı o kadar. "Kızlarımızın ve üzüm bağlarımızın şerefine," dedi Cathy kadehini kaldırarak.

"Kızlarımız dışında birde üzüm bağımız mı olacak? Kararını verdin mi?"

Başıyla onayladı. "Fikir hoşuna gitti mi?"

Düşündüm. Üzüm, şarap, şarap tadımları, peynir, kraker,

dostlar, aile, üretkenlik. Şarap tüccarı olmak. Şarap üretmek. “Evet,” dedim.

Gülümsedi. “İsim için bir fikrim var. Markamız için yani. ‘Hayat Ağacı’. Ne düşünüyorsun? ‘Hayat Ağacı Şarapları’. İdolün Frank Llyod Wright anısına. Bağ broşürlerinin üstüne de böyle uçuk bir ‘Hayat Ağacı’ resmi çizeriz. Ve aynı logoyu tişört ve fincanlara da bastırırız. Nasıl bir satış olur, düşünsene!”

Parmaklarımla yanağımı okşadım. “Onun yerine neden ‘Çılgın Kadın Tepesi’ demiyoruz? ‘Çılgın Kadın Tepesi Şarapları’. Nasıl?”

Memnun olmuş gibiydi. “Peki ama o zaman logo nasıl olur?”

“Bir tane ceptelefonunu kemiren bir keçinin peşinden koştu-ran saçları alevli, delirmiş bir kadın yüzüne ne dersin?”

Hafif çakırkeyif bir bakış açısıyla resmi hayalinde canlandı-rırken gözlerini kocaman açıp bana baktı. Bir an yangın esprisiyle fazla ileri gittiğimden korktum. Derken son zamanlarda nadir görü-len, o ünlü gülüşünü attı. Yüzü parladı. “Tamam. Birkaç çalışma yapalım bakalım.”

Birkaç gün sonra, Cathy bana erken bir düğün hediyesi aldı. Hediyem, yeni yatak odamızın tamamlanmasının hemen ardından geldi. Bert’le Roland paketi Cathy adına Asheville’den aldılar ve Bert’in artık külüstüre kaçan üstü ve yanları açık kamyonuyla eve getirdiler. Üstünde kocaman harflerle YATAK yazan kutular, bizim eve gelene kadar bütün Jefferson Eyaleti’ni bayağı bir eğlendirmiş olmalıydı.

“Bir Stickley,” dedi Cathy, hoşuma gidip gitmediğini an-la-mak için endişeyle yüzüme bakıyordu. Bir adamın sevdiği kadının yüzünde böylesine hayranlık dolu bir bakış görmek için yapma-yacağı şey yoktu. “Gustav Stickley artık çift kişilik yataklar yap-madığı için bu reproduksiyonu tabii. Ama yine onu da Stickley fabrikası yapıyor. O yüzden *Craftsman* mobilya dendiği zaman

hâlâ onların üstüne yok. Ham kiraz ağacından ve klasik tip.”

“Bayıldım,” dedim, boşalan yatak odamızın ortasında duran paket yığınının bakarak.

“Daha parçaları çıkartıp birleştirmedik bile.”

“Yine de sevdiğimi biliyorum. Çünkü bu bir Stickley, çünkü sen bunu özel olarak benim için seçtin ve çünkü sen benim yanımda olduğun sürece hangi yatak olursa olsun içinde yatmaya razıyım.”

“Ah, çok kolaysın.”

Kollarımı ona doladım ve hafifçe kasıklarımı ona yasladım. “Hayır, tahrik olmuş bir adamım.”

Sırıttı.

İyi bir seks insanı bambaşka bir diyara götürür. Tutku ve mutluluğun bir arada olduğu sıcacık, lüks bir cennete götürür. Seks, kendimizden daha yüce bir şeyle aramızda kurduğumuz bir bağa dönüşebilir. Zaten hep öyle olması gerekir ama öyle olduğu anlar nadirdir. Erkek düzüşür, kadın sevişir, derler. Ama biz erkekler de taptığımız bir kadını düzerken sevişiriz. Bu bizim için de aynıdır. Bunda ciddiyiz. İçimde öyle yerler vardı ki, o yerleri bedeniyle sadece Cathy doldurabilirdi ve ben de bedenimle onu tahmin edebileceğimden de çok mutlu ediyordum.

O gece çırılçıplak yatağımızda uzanıp yavaş yavaş beğenmeye başladığım koca pencerelerden dışarıdaki yaz mehtabına baktık. Parmak uçlarıyla baldırlarımı okşadı. “İçinde yaşanacak bir yatak,” diye fısıldadı.

“Bana uyar,” dedim.

Cathy

Kafedeki inşaatın ilk günlerinde Jeb ve Bubba, enkazın için-

den göbekli bir soba çıkardı. Büyükanнем onu yıllar önce Delta'ya vermişti ve o zamandan beri de ana yemek odasının bir köşesini taçlandırıyor. Toots Bailey'nin yönetimindeki Turtleville Bahçecilik Kulübü, sobanın tamirini üstlenmiş ve onu eski haline döndürmüşlerdi.

Duvarlar için herkes yeni bir yadigâr getirip Delta'nın sureti Pike'a sunuyordu. Bedava kedi yavrusu, bahçe satışları ve okul resitalleriyle ilgili ilanlarla dolu eski panonun yerine bir yenisi. Eski fotoğraflar, antika mutfak eşyaları, yakut ve zümrüt parçacıkları içeren taşlar. Gaz lambaları, teneke turta kapları, mavi emaye tencereler. Raylı kitaplık için yeni kitaplar, yeni pencereler için çizgili perdeler. Hatta eskiden kasanın yanında duran boynuzlu tavşanın bir yenisi.

Çok geçmeden yeni bir kafe için gereken tüm eski malzemeleri topladık. Artık tek ihtiyacımız olan bu inançlı yemekleri hazırlayacak bir aşçıydı.

Ama o evinde kalıp yas tutmaya devam etti.

Testere uğultularının ve çekiç seslerinin arasına, "Şurada bir battaniye askısı olması lazım," dedi Thomas. Kafenin yeni verandasında, Cleo, Becka ve Jeb'le birlikte yeni plana bakıyorduk.

"Tanrım, haklısın. Az kalsın unutuyorduk," dedi Cleo. "Tavandan sarkan yarım kalmış bir battaniye olmadan burası tamamlanamaz."

Jeb başıyla onayladı. "Ben hemen bir askı yapayım."

Becka bana döndü. "Cathy, desen konusunda bize yardım etmen lazım. Özel bir şey olmalı. Delta'yı çekecek bir şey."

"Sanırım bu dikiş dikmeyi öğrenmem gerektiği anlamına geliyor."

Bir akşam kafenin bahçesine battaniye dikmeye başladık. Hep birlikte çember kurmuş kucığımızda bir sürü minik kumaş, bahçe sandalyelerimizde oturuyorduk. Ben Toots'la Ivy'nin arasındaydım. Karşımda da Cleo, Becka, Dolores ve tanımadığım daha bir sürü kadın vardı. Kocaman iş lambalarının altında güvceler ve yarasalar uçuşuyordu. Cora diğer çocuklarla birlikte oyun oynuyor, kahkahalar atarak birbirlerini kovalıyorlardı. Onlarca komşu gelmiş, bize yemek getirmişlerdi. Yemekler uzun masalara yerleştirilmişti. Buz kovalarının içi soğuk bira ve buzlu çaylarla dolup taşıyordu. Çapkın da etrafta dolanıyor, ağaçları, keresteleri ve ara sıra da insanları kemirmeye çalışıyordu. Eski evini ziyaret etsin diye onu da yanımıza almıştık. Çapkın'ın seyyar yem kova-sındaki kararmış hamuru gören çocuklardan biri, "O ne?" diye sordu Cora'ya.

"Cathy'nin çörekleri," dedi Cora. "Onları bir tek Çapkın yiyor."

"Delta bu akşamki battaniye seansına gelmeyecek mi? Bahçede oturup bizi bu yeni battaniyeyi dikerken izlemesi için bile onu ikna edemez miyiz?"

Pike bitkin bir halde başını iki yana salladı. "Sabah bavulunu aldığı gibi Chattanooga'ya gitti. Akrabalarımından birini ziyaret ediyor. Herkesin sanki hiçbir şey değişmemiş gibi davranmasını daha fazla izleyemeyeceğini söyledi."

Delta o yaz çok seyahat etmişti. İnşaat sahasına bir kere bile gelmedi. Önünden geçmek zorunda kaldığı zamanlarda da hep başını diğer tarafa çevirdi. Hatta Pike'la birlikte torunlarını gemiyle bir Karayip turuna bile götürdüler. Gerçi Jeb, annesinin hâlâ suda boğulan çocuklarla ilgili kâbuslar görmeye devam ettiğini itiraf etti.

O akşam, battaniye seansından sonra Alberta ve Macy do-

ğaçlama bir konser verdiler. “Tarzımız gitgide Dixie Chicks’e benzemeye başlıyor diye düşünüyoruz,” diye duyurdu Alberta mikrofondan. “Biz sadece biraz daha sertiz ve erkeklerle ilgili aşk şarkıları söylemiyoruz o kadar.”

Dilimi ısırđım ve akıllık edip yorumda bulunmadım.

Becka, battaniye projesinin açılışını şu duyuruyla yaptı. “Geleneksel olup ‘Çılgın Yama’ ya da ‘Eskiz’ diye bir desen yapabiliriz ama bence bu battaniye farklı bir descni hak ediyor. O yüzden. Arkadaşlar. Herkes küçük karelerini kafasına göre diksın. Sonra hepsini birleştirip kocaman çılgın bir battaniye yapalım. Hem he-pimizi temsil eden hem de eşsiz bir battaniye olur.”

Dolores’in sarı ve yeşil kumaştan diktığı desene baktım. “Sen yapıyorsun?” diye sordum.

“Soyut sarı güller.”

Toots da yeşil ve pembe öbekler halinde kendi kumaşlarını dizmişti. “Sen ne yapıyorsun peki?” diye sordum.

Gülümsedi. “Golf sahası tabii ki de. Daha kesin konuşmak gerekirse usta seviyesindeki 15. delik. Pembe kısımlar da açelyalar.”

Ivy de basılı bir desene göre kendi kumaşlarını hemen hazırlamış ve kocaman mimari bir şeklin dış hatlarını oluşturmaya başlamıştı. “Vatikan’ı mı yapıyorsun sen de?” diye sordum.

“Biltmore malikânesi,” diye açıkladı Ivy sabırla.

Thomas, kızları Asheville’deki o muhteşem malikâneyi gezdirmeye götürmüş, Ivy’yle ikisi bütün ziyaret boyunca mimariyi tartışmışlardı. Ivy, benim kumaşlarıma baktı. “Sen ne yapıyorsun?”

“Adını ‘Oscar Gecesi’ koydum. Bu minik kırmızı desen, kırmızı halıyı temsil ediyor. Mavi altın olan yer de hayranların oturduğu tribünler.” Sonra da gri-mor kareyi işaret ettim. “Ve bu da Joan Rivers.”

“Özlüyor musun?” diye sordu. “Kırmızı halıda olmayı falan?”

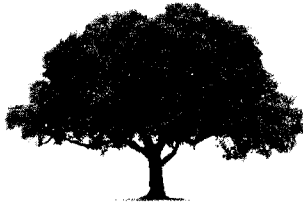
Yalan söyleyebilirdim, ama söylemedim. “Evet,” dedim.

Sonrasında kamburum çıkmış bir halde kendi kreasyonum üstünde çalışırken, Thomas yanıma geldi ve usulca ellerini omzuma koyup çalışmamı inceledi. “Kırmızı halıda fotoğrafçı yok mu?” diye sordu.

“Asla.”

Parmaklarını kaslarıma bastırarak masaj yaptı. Kazada gözümlün önünden ayrılmayan o acımasız kamera lensinin anısını bana unutturmaya çalıştı.

Tüylerim ürperdi. Fotoğrafçı. Kameraman. Yakında hepsiyle yeniden yüzleşmek zorunda kalacaktım. Asheville’de yapacağım o konuşma asla aklımdan gitmiyordu.

29. Bölüm

Cathy

Konuşma

Kafe bitmişti. Kapalı ve boştu ama tamamlanmıştı.

Thomas'la düğünü Ekimde yapmaya karar verdik. Küçük, sevimli bir etkinlik olacaktı. Kızlar nedimelerim, Delta baş nedimem ve Thomas'ın kardeşi John da sağdıç olacaktı. John'la Monica çocukları da getirecekti. Yeni kuzenleri Cora ve Ivy'yle ilk defa tanışacaklardı.

"Belki bir ikramcı kiralama tehdidiyle Delta'nın yeniden mutfağa girmesini sağlayabiliriz," dedim herkese. "Kendi mutfağında asla bir yabancınn yemek pişirmesine izin vermeyeceği kesin."

"Aynı eski kafe gibi olmuş, sadece daha temiz," dedi Pike. "Aferin." Ivy'yle artık düzenli üyeleri olduğumuz Crossroads Kırkyamacıları, garip battaniyemizi yemek salonun duvarına astılar. Ivy'nin Baltimore malikânesini gören herkes hayran kalmıştı. Oscar'a ithafen yaptığım tasarımı ortasından kırmızı bir patika geçen tuhaf bir bahçeyi andırıyordu ama yine de herkes iltifatla-

rıyla son derece kibar davrandı.

Thomas, kafenin yeni ön kapısının anahtarını Delta'ya verdi. Güneş odasındaki bambu masasına oturmuş gazete okuyor gibi yapıyordu. "Yeni kapıya eski kilidi taktım," dedi Thomas. "Yani o senin kendi anahtarın. Kapıyı yine her zamanki gibi açıyor."

Delta gazeteyi okumaya ya da okuyormuş gibi yapmaya devam etti. "Orası artık sizin restoranınız. Anahtarı da sizin olsun."

Anahtarı gazetenin altına doğru ittim. "Hayır, sen de kalsın. Her ihtimale karşı."

Anahtarı eliyle geri itti. "İhtimallerden bana ne? Ben artık emekli oldum."

Anahtarı bir daha ittim. "Daha elli yaşındasın."

O da tekrar geri itti. "Becka yine hamile. Artık torunumla, kabak güvecini tuzlarken yanıma tezgâha oturtmak dışında doğru düzgün oynayabileceğim."

Sonunda pes ettim. "Bunca zaman Thomas'la ikimize hayatımızı nasıl yaşamamız gerektiğiyle ilgili nutuk atıp durdun. Bize asla pes etmemizi söyledin. İncancımızı, umudunuzu yitirmeyin, dedin. Ve biz de sana inandık. Er ya da geç aklın başına gelir diye inandığımız için o kafeyi inşa ettik. Eğer gerçekten başlarına değer vermekten vazgeçebileceğine inanıyorsan, başlarını besleyip onlara yol göstermekten gerçekten vazgeçebileceksen, o zaman ömrünün sonuna kadar burada saklanabilirsin. Ama bana verdiğin ilhamla hayatımı nasıl değiştirdiğini görmek istiyorsan, o zaman al bunu."

Ona katlı bir kart uzattım. "Asheville'deki yanık derneği toplantısında yapacağım konuşmanın davetiyesi. Eğer beni dinlemeye gelmezsen, o zaman bana gerçekten değer vermediğini de anlamış olacağım."

Vc gittim.

Dehşet. İliklerime, damarlarıma kadar işliyor, cildimin üzerini buzdan bir tabakayla kaplıyordu. O serin akşamüstü Thomas, Hummer'ı *Asheville Civic Center*'in parkına çektiği anda yolcu koltuğunda kaskatı kesilip konuşmamı içimden bir daha prova ettim. Konuşmamın tamamını iri ve okunur bir yazıyla kağıda basmıştım. Baştan son ezberlemiş, kızların, Thomas'ın, kedinin, köpeklerin, keçilerin, tavukların ve tepede yaşayan diğer tüm yaban hayvanlarının önünde defalarca tekrar etmişim.

Ama henüz bir yabancıнын önünde bu konuşmayı tekrar etmemiştim. Halk içindeki yabancılar. Halk içinde, ellerinde kameralar olan yabancılar. Bunca aydır, koydaki mabedimin dışına attığım her adım dikkatli bir şekilde önceden tasarlanmıştı. Yüzüm her zaman giysilerimin kapüşonu, eşarplar ve sanat şaheseri saçlarımin altında gizliydi, seyircilerimse güvenilir dost ve komşularımdı. Bu insanlar ne fotoğrafımı çekiyor, ne gazetecilerle konuşuyor ne de beni yargılıyordu.

“Konuşmandan sonra yemeğe gidebilir miyiz, anneciğim?” diye sordu Cora arka koltuktan. “Pizza istiyorum. Babam, sen bu geceyi atlattıktan sonra artık sıradan insanlar gibi dışarıda yemek yiyebileceğimizi söylüyor.”

Ivy kardeşini susturdu. “Annem konsantre olmaya çalışıyor. Konuşmaşında bir sürü istatistik var. Hepsini doğru söylemeli. Sakin ol.”

“İstatistik nedir?”

“Rakam, tatlım,” dedi Thomas, Hummer'ı park ederken dikiz aynasına bakarak. “Annen sayıları kişisel anektotlardan daha çok seviyor.”

Konuşmamın son satırlarını tekrar ederken, Thomas'ın bu sinsi eleştirisini duymazdan geldim. Bir oda dolusu yabancıyla özel hayatımın detaylarını paylaşmaya niyetli değildim. Resmi bir performans planlıyordum. Kelimeleri sessizce tekrar ederken başımı eğip, omuzlarımı düzeltiyor, çenemi aşağı yukarı hareket ettiriyordum. Otuz dakikalık konuşma boyunca yapacağım her vurgu, her yüz ifadesi, her duruş belliydi. Konu başlığım ne miydi? *Güzellik Kùltürü – İşin İç Yüzündeki Birinin Öz İmajı Dair Bakış Açısı*. Thomas'la Ivy ne kadar ciddi psikolojik ve sosyolojik çalışma varsa hepsini araştırmama yardım etmişti. Konuşmam veriler ve bilimsel fikir özetleriyle doluydu. Kulağa önemli, ağırbaşlı ve akademik geliyordu. *Bakın, Güneyli hanımefendi geysi, ciddi kelimelere ve yüzdelere bayağı bir hâkim*. Evet ve bu aktris, kendi çektiği acıyla dair hiçbir şey açıklamayan bu sıkıcı konuşmayı nasıl satacağını da biliyordu.

“Gösteri zamanı,” dedi Thomas usulca. Hummer sessizdi. Park etmiştik. O ve kızlar, endişeyle beni seyrediyordu. Konuşma kâğıtlarımı katlayıp çantamın içine attım. Sonra da siper aynasındaki yansıma baktım. Yüzümün yaralı kısmı saçımın altındaydı, tamam. Dar, boğazlı kazağım yaralı boynumu saklıyordu, tamam. Ceket pantolon takımım da yaralı kolumla bacağımı kamufle ediyordu, tamam. Yüzümden herhangi bir şey belli olmasa da hoştum, tamam.

“Gösteri zamanı!” dedim ben de, flüt için yeterli incelikte bir sesle.

Kùltür merkezine yürürken kızlar da Thomas'la ikimizin dibinden geliyordu. Cora ellerimizi tutup mutlu mesut sallamaya başladı. Ivy de koluma girip ceketimin kolunu düzeltti. “Anne,” dedi kısık sesle, servis kapısından içeri girerken, “Kussan bile

sorun değil, tamam mı?”

Ona sarıldım. “Umarım midemdeki her şeyi kusarken fotoğrafımı çekmezler. İnternetteki altmış saniyelik kusma videosunun yıldızı olmak istemem.”

Dr. Barholomew arka koridorda bizi karşılarırken kuzu gibi gülümsüyordu. “Eminim kalabalığı çekmeye alışkınsınızdır ama olana bitene biz çok şaşırdık.”

“Ben bunu pek düşünmemeye çalışıyorum. Acaba konuşmamı tam olarak nerede yapacağım?” diye sordum ince bir sesle.

Yüzündeki tebessüm çekimser bir irkilmeye dönüştü. “Thomas Wolfe Oditoryumu.”

“Kulağa büyük geliyor.”

“Asheville senfoni orkestrasının konser verdiği yer.” Durdu, biraz daha irkildi. “2,500 kişi kapasiteli.” Tekrar bir duraksama. Bu sefer yüzünde sadece mahcup bir ifade belirdi. “Tıka basa dolu.”

Bir an dizlerimin bağı çözüldü. Thomas beni dirseğimden tuttu. “Bu fikre alışması için birkaç dakikaya ihtiyacı var. Yalnız kalabileceğimiz bir yer olursa iyi olur.”

“Tabii ki. Beni takip edin. Sizi kulise götürüyim.”

Tamamen uyuşmuş bir halde Thomas’ın beni oditoryum alanına götürmesine izin verdim. Kızlar da ağızları şaşkınlıktan bir karış açık koşarak arkamızdan geliyorlardı. Thomas, onlara, “Burada, Dr. Bartholomew’ün yanında bekleyin,” dedi ve ardından beni soyunma odasına sokup arkadan kapıyı kapattı.

Beni omuzlarımdan tutup sarstı. “Hayatın boyunca en acımasız seyirciler karşısında sahneye çıktın. Bu insanlarsa yanık kurbanları ve yanık kurbanlarını tedavi eden profesyonel tıp adamları. Hepsi senin yanında. Bunu başarabilirsin, Cathy. Başarabilirsin.”

Ondan uzaklaşıp titreyen ellerle karnımı tutarak odanın içini turladım. “Ulusal medya. Onlarca fotoğrafçı. Hepsi benim ve yaralarımın fotoğraflarını çekmek istiyor.”

Thomas yolumu kesti ve ellerimi karnımdan çekip kendi göğsüne yasladı. “Sen,” dedi ciddi bir sesle, “hemşireler diri diri etlelerini kazırken çığlık atmamış kadınsın. Kar tipi demeden büyükannesinin evini bulmak için dağları aşmış ve ardından ısıtma olmadan, elektrik olmadan, su olmadan tek başına orada kamp kurmuş kadınsın. İki yardıma muhtaç köpek yavrusunun hayatını kurtarmış kadınsın. Dışlanmış iki küçük kıza yuva kurmuş kadınsın. Kafedeki yangın sırasında herkesin canını kendi canından üstün tutmuş kadınsın. Delta’dan vazgeçmeyi reddeden kadınsın.” Ellerimi dudaklarına götürüp öptü ve ardından şu sözlerle konuşmasını bitirdi: “Sen benim hayatımı kurtaran ve hayatımı yaşanmaya değer kılan kadınsın. *Bu konuşmayı yapabilirsin.*”

Hafif omuzlarım düşmüştü, ama yine de ona bakıp başımı salladım. “Başaracağım. Tamam. Bir şekilde altından kalkacağım.”

Makyajımı bozmamak için beni alnımdan öptü. “Kızlarla birlikte en ön sırada senin için tezahürat yapıyor olacağız. Sen sadece bize bak ve diğer herkesi unut.”

Uzun, ağır bir nefes verdim ve ardından düzeldim. “Tamam. Tamam.” *Sakinleş. Nefes al. Odaklan.* “Tamam.” Yeni mantram. Tamam.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Thomas kapıya yöneldi ama tam dışarı çıkmak üzereyken, “Thomas?” dedim. “Bütün o saydıkların var ya? Sen olmasaydın hiçbirini yapamazdım.”

Sessiz bir tebessümle arkasına dönüp bana baktı. “Ve bu konuşmayı da birlikte atlatacağız.”

Kapı ardından sessizce kapandı.

Soyunma odasının apaydınlık makyaj aynalarına baktım. *Four Season*'dan beri ilk defa, yaklaşık on sekiz ay sonra dünya önüne çıkıyordum. Aynada trajedi ve çörek görmüştüm o zaman. Şimdiyse sadece kendi korkumu görüyordum.

Thomas

“Annem iyi olacak mı?” diye sordu Cora, orta ön sıradaki koltuklarımıza otururken. Kalabalık balkona, ardından da tıklım tıklı ana kata baktı. “Bütün bu insanlar annemi görmeye mi geldi? Ama annem onları görmek istemiyor ki.”

Evet, anlamında başımı salladım. “Ama her şey iyi olacak.”

Ivy beni dürttü. “Baba, sahnenin önünde duran şu kameralara baksana. Yüzlerceler. Annem çıldıracak.”

“Hayır, çıldırmayacak. O bir yıldız. Göreceksiniz.”

Keşke konuştuğum kadar emin hissetseydim kendimi. Yerlerimize oturduk. Delta'nın yanımda boş duran koltuğuna baktım ve içimden dua ettim.

“Bayanlar ve Baylar, GYKB gururla Cathryn Deen'i sahneye davet ediyor.”

Alkış. Derinden gelen, baştan çıkartıcı bir ses dalgası. Eskiden bu taşkın hayranlık gösterilerine, ıslıklara, alkışlar arasında adımın zikredilmesine bayılırdım.

Oysa şimdi zarif bir şekilde aydınlatılmış sahnede bütün o insanların, bütün o kameraların önüne çıkarken resmen ayaklarım

geri geri gidiyor ve gülümsemek için kendimi zorluyorum. *Kapana kısıldım. Kapana kısıldım ben burada. Ya kusacağım, ya kaçacağım ya da bayılacağım. Tıpkı geçen seneki kaza gibi bütün meraklıların, kötülerin ve açgözlülerin havada kapıp bir saniyede tüm dünyayla paylaşmak üzere bir bilgisayarın umursamaz hafızasına ebediyen esir edeceği işler acısı bir sahne yine.*

Dr. Bartholomew'la tokalaştık. Eliyle beni spotun altına yönlendirdi. Normal bir şekilde nefes almayı denedim. Kazağımın boğazındaki mikrofon en ufak bir korku dolu nefesi hemen yakalayacaktı çünkü. Uyuşmuş bir halde podyuma yürüdüm ve kâğıtlarımı kürsiye koydum. Ara sıra durup başımı kaldırıyor, kameralara, gözüme giren ışıklara ve seyircilere bakıyordum. Alkış. Sesler bir alçalıyor, bir yükseliyordu. Ellerim titriyor. Nefes alamıyordum. Eğer bir an evvel kendimi kontrol altına almazsam sesim etkilenecek, konuşurken tiz sesler çıkaracaktım ve bütün bu insanlar, tüm dünya aslında ne kadar zayıf olduğumu anlayacaktı. Daha önce hiç sahnede donakalmamıştım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, sesi bir an mikrofona kadar gidecek sandım.

Nihayet seyirciler sessizleşti. Ben de konuşmaya korkar bir halde öylece duruyordum. Yavaşça bana bakan gözleri incelemeye başladım. Çoğu yangın yüzünden deforme olmuş, yaralı yüzlerdi. Benden daha da kötüleri vardı. Benimkinden daha kötüsünü yaşamış bir insana ben ne diyebilirdim ki? Başlarından geçeni, yaşadıklarını, fiziksel kusursuzluktan yoksun bir halde yaşadıkları bu yeni hayattan ne anladıklarını hangi istatistik veri, hangi samimiyetten uzak resmi konuşma özetleyebilirdi?

Gözlerimi kısarak kameraların oluşturduğu duvarın ardından ön sırayı görmeye çalıştım. Thomas ve kızları aradı gözlerim. Ah, onları bir görebilseydim... İşte. İşte oradalar. Bütün sevgileriyle beni

seyrediyorlardı. Thomas koltuğunun kenarına oturmuş sakin, güçlü, rahat, *kaskatı kesilip kalsan bile sorun değil, hayatım*, tadında takılmaya çalışıyordu ama beceremiyordu. Endişeli görünüyordu.

Başarılı olmamı o kadar çok istiyordu ki. Donan gözlerimi konuşma kağıdına kaydardım. Kocaman, kalın ve sevimsiz kelimeler beni bekliyordu. *Güneydoğu Yanık Kurbanları Derneği'ne bugünkü davetleri için teşekkür etmek istiyorum. Bugün burada sizlere, dış görünüşün Amerikan kültüründeki yerinden bahsedeceğim...*

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı. Yutkundum. Podyumda duran su bardağına uzanıp birkaç yudum aldım. Fakat ellerim o kadar titriyordu ki, üstüme başıma su sıçattım.

Bunu yapamam. Yapamam. Thomas, çok üzgünüm. Yapamam.

İnsanlar nefeslerini tutmuş bakışarak koltuklarında kıpırdandılar. Bir sanatçının tiyatrodaki hissedebileceği en korkunç şeyi hissediyordum o anda... Tuhaf sessizliğin o dehşet verici elektriği. *Boşver. Thomas'la kızlara bak. Sen onlara bak sadece ve diğer herkesi boşver.. Bir şey söyle... Ne olursa...* Korku içinde tekrar ön sıraya baktım. Thomas'la göz göze geldik ama o başıyla solunu işaret etti. Gözlerim direkt tepki verdi. Sol. Soluna bak.

Delta.

Delta orada oturmuş yaşlı gözlerle bir eli kalbinde bana bakıyordu. Dibe batmak üzere olduğumun farkındaydı. Kucağından kocaman plastik bir kap kaldırdı ve kapağını açıp bana doğru tuttu.

Çörek, dedi sessizce.

Çörek! Yemek pişirmeye başlamıştı yine! İyi olan, umut veren, inanmaya değer, uğruna savaş vermeye değer her şeyin simgesi idi o çörekler bizim için. Geçici bir süre inancımı yitirdiği için benden hem özür dilemek hem de bana kim olduğumu ve her zaman kim olacağımı hatırlatmak için getirmişti o çörekleri. Ben

Mary Eve Nettie'nin torunu ve Delta Whittlespoon'un kuzeniydim. Kutsal hamurun vârisiydim.

Konuşmama baktım. *Ya şimdi ya asla. İnsanların seni nasıl görmesini istersen onlar da seni öyle görür. Ama onlara asıl olduğun kişiyi göstermelisin. Onların senin olduğunu sandıkları kişiyi değil. Anlat onlara. Anlat. Anlat.*

Konuşma kâğıtlarımı aldım. Havaya doğru kaldırıp yan tuttum ve kâğıtları ortadan ikiye yırttım. Sonra o yarımları da yırttım, ve gene yırttım. Sonra bütün konuşmayı konfeti gibi sahnedən aşağı attım. Bir anda kamera flaşları patladı.

Bütün oditoryum iyice sessizleşti. İnsanlar ağızları bir karış açık bana bakıyordu. En azından herkesin tüm dikkati üzerimdeydi. Hâlâ tek kelime etmeden podyumdan indim. Sahnenin kenarına yürüdüm. Kameralara, ardından seyircilere baktım. Ceketimi çıkardım. Boğazlı kazağım kolsuzdu. Ceketini podyum doğru arkama attım, herkes görsün diye yaralı kolumu kaldırdım. Ödül olarak verilecek çamaşır makinesini sergileyen bir yarışma hostesi gibi, sol elimi sağ kolumdan aşağı indirdim. *İşte yeni Cathryn Deen kolu, omuzdan parmak uçlarına kadar koyu pembe yara dokusunun elin üstündeki yamru yumru deriye nasıl karıştığına bir bakın. Bu seçkin uzantı özgürce fotoğraflamanız için huzurlarınızda. İster acıyarak ister tiksinierek bakın! Buyurun, bedava!*

Kameraların flaşları patlıyordu.

Hâlâ konuşmuyordum. Ardından dizimi hafifçe kırıp parmak ucumu uzatarak sağ ayağımı öne çıkardım. Elimle bacağımı gösterdim. *Hokus pokus! Ve işte şimdi de karşınızda yeni Cathryn Deen bacağı. Bol paçalı pantolonumu ucundan tutup dizime kadar çektim. Yara izleri dizimin üstünden baldırıma kadar dönüyor sonra da korkunç bir çıkıntı yaparak ayağımın üstüne kıvrılıyordu.*

Kameraların flaşları kesilmek bilmiyordu.

Poz verdim. Onlara istediklerini verdim. Hayır, bu sefer ben onlara istediğimi verdim. Zamanlamam mükemmeldi. Hâlâ bir kalabalığı büyüleyecek yeteneğe sahiptim. Bırakın fotoğrafçılar açlığını doyursunlar, bırakın haberciler, fotoğrafçılar, diğer yanık kurbanı dostlarım, doktorlar, hemşireler ve terapistlerle dolu olan bu oditoryum gerçeği gözleriyle görsün, bırakın şöyle adam akıllı bir göz atsinlar.

Fikrine değer verdiğim yegâne insanlar şu anda ön sırada oturuyordu ve onlara baktığımda hepsi gülümsüyordu. Kızlar sırtarak bana bakıyordu. Delta kucağınca çörekleri hem gülüyor hem ağlıyordu. Thomas'ın da yüzünde yaşlar vardı ama heyecanla baş sallıyordu. *Evet, işte sen busun. Ve seni bu yüzden seviyorum.*

Podyuma yürüyüp ceketimi aldım ve ellerimi kürsünün kenarlarına dayadım. Genzimi temizledim. "Bu akşam bu oditoryumda bulunan, diğer bütün vücutları kusurlu olan insanlar gibi ben bir yanık kurbanı değilim, yanık *direnışçisiyim*. Bir sene önce, kendime her baktığımda ölmek istedim." Sesim net, güçlü ve kendinden emindi. "Fakat bugün geçmişe dönüp o kazayı engelleyebileceğimi, ama bunun o kaza yüzünden hayatımın bir parçası olan insanları, bu yeni hayatımda, bu yeni bedenimde, tanıyıp sevdiğim, bu yaralara rağmen beni sevmeyi tercih eden insanlardan vazgeçmem anlamına geldiğini, yeniden güzel olmayı seçebileceğimi ama bu seçimle o insanları kaybedeceğimi bilsem... Size dürüstçe diyebilirim ki, *yine ömrüm boyunca yaralı kalmayı tercih ederdim.*"

Seyirciler çıldırdı. İnsanlar ayağa kalkıp yaralı elleriyle beni alkışladılar, yaralı yüzleriyle ağladılar. Bir buçuk saat daha orada durup onlara geçmiş on sekiz ayın tüm detaylarını bütün dürüstlüğümler anlatıyordum. Bütün o acıları, başarısızlıkları ama aynı

zamanda sevgiyi, alınan dersleri, zaferleri, hepsini anlatabilirdim. Onlar da beni yine alkışa tutar ve konuşmam bitince de ayakta alkış en az on dakika daha devam ederdi.

Ama o an için kendi cesaretimin tadını çıkarmayı tercih ettim. Orada rahat bir şekilde durabildiğimde, halkımın –ah, gene bir halkım vardı artık!– gözünün içine bakabildiğime hayret ediyordum. Derken gözlerim yine Thomas'ın o sevgi dolu bakışlarını aradı ve ona kocaman, film yıldızlarına yaraşır bir gülücük attım. O da başıyla onaylayıp güldü.

O dakikadan sonra gecemiz artık mükemmeldi.

Thomas

Cathy başardı. Benliğini, eski büyüsunü geri kazandı. Tüm dünyaya ona anca kendi koşullarında bakabileceğini yoksa cehen-nemin dibine kadar gidebileceklerini söyledi. Muhteşem bir geceydi. Heyecanlı, kahkaha dolu ve keyifli. Asıl kilit Delta'nın orada olmasıydı. Çörekleri, evet. Kabalık yüzünden koltuk bula-mayan Pike, konuşmadan sonra bizimle kültür merkezinin balo salonunda buluştu. GYKB baş konuşmacı onuruna ufak bir resepsiyon düzenliyordu. Cathy bir saat kalıp imza dağıttı, yanıkzedeler ve doktorlarla birlikte fotoğraf çekti. Yanık araştırmasıyla ilgili bağış yemeklerine de katılmayı önerdiğinde hem Dr. Batholomew hem de diğer kurul üyeleri sevinçten mest oldular.

Yapmayacağı tek şey basınla konuşmaktı. Yanık zedeleri yollarından çekmek için boşuna çaba sarf eden, kan ter içinde kalan hiç bu kadar gazeteci görmemiştim. Hiç hoş bir görüntü değildi.

“Bu gece benim o fotoğraflarımı çekerken istediklerini aldılar zaten,” diye açıkladı omuz silkerek. “Ne dediğim umurlarında bile

değil. O fotoğrafları aldılar ya işte, yeter onlara.” Gıcıklık olsun diye yapmıyordu bunu, sadece gerçekçi davranıyordu.

Sonra zaten hep birlikte çıktık. “Çocukların karını doyurmamız lazım ve yemeğe gidiyoruz,” dedi. Öncelikler. Delta, Pike ve kızlarla birlikte bir pizzacıya gittik. Köşe masalardan birine oturup yedik, güldük, bütün o sıra dışı konuşmayı en baştan tekrar tekrar yaşadık. Bu arada insanlar bizi seyrediyor, kimileri yanımızda gelip Cathy’den imza istiyor, kimileri de fotoğraf çektiirmek istiyordu. Cathy de gülümseyerek bakanlara, gelenlere selam veriyordu. Derken Delta elini çantasına daldırıp Cathy’nin kafe için yazdığı çekten artakalan yırtık kâğıtları çıkardı ve onları masada Cathy’nin önüne koydu.

“Teklifini reddediyorum,” dedi. “Gerçi bunu söylemem birkaç ay sürdü ama olsun.”

Cathy’yle ikisinin gözleri sulandı birbirlerine sarıldılar. Sonra biralamızla şerefe kadeh kaldırdık ve ikinci bir pizza daha yedik. Kızlar Hummer’ın arka koltuğunda mışıl mışıl uyurken Cathy’yle birlikte koya döndük. Eve varınca, kızları yatağına yatırıp üzerimize kotlarımızla eşofman üstlerimizi giydik ve Mary Eve’in bataniyelerinden birini sırtımıza alıp, kırmızı-altın sonbahar ormanının tepesinden bakan mehtaba karşı verandaya çıktık.

Cathy, elini sabahlığının cebine sokup ufak, parçalanmış bir paket çıkardı. “Bu iki gün önce New York’tan geldi. Anthony getirdi. Delta da teslim aldı. Ben de utanmadan itiraf ediyorum ama içindekini merak ettiğim için paketi açtım. Çünkü gönderen baldızın.”

Bir nevi ölüm korkusuyla paketi elinden aldım. “Ravel’in son bir kere daha beni en zayıf yerimden vurmaya çalışacağını bilmem gerekirdi. Ama dert etme. Karşılıklı olsun ya da olmasın ben onla barıştım.”

“Sana ne gönderdiğine bir bak.”

Paketin içindeki koruyucu ambalajı yırtıp açtım ve yavaşça elimi içine daldırdım.

Saat. Sherry'ın Ethan'ın son doğum gününde bana verdiği aile yadigârı. Saati yavaşça elimde çevirdim. "Not nerede?"

"Yok. Bence o saat her şeyi anlatıyor zaten."

Başımın altına koydum. Saati kotumun cebine attım. Söylenecek başka söz yoktu, evet. Bütün yadigârlarım yanımdaydı. "Yeni ay," dedim Cathy'ye. Birbirimize sarılıp ayın doğuşunu seyrettik.

Thomas

Elimde kürek ve Giants formalarımın birine sarılı küçük bir paket, evin arkasındaki Nettie mezarlığına yürüdüm. Güzel bir sabah. 11 Eylül sabahı, saat dokuzda gelmek üzereydi.

İlk uçak daha kulelere çarpmamıştı.

Cathy'nin ailesinin ve artık benim de ailemin mezar taşlarının yanına ufacık, sığ bir çukur kazdım. Sonra yanına diz çöküp içine son bir kez daha bakmak için formayı açtım. Parmaklarımı Ethan'ın oyuncak kamyonunun üstünde gezdirdim. Elim son bir kere daha oğlumdan kalan tek yadigârın üzerinde koyum.

Oğluma duyduğum kederi gömdüm. Ona dair anılarımı değil, sadece kederimi. Ağladım. Sonra ayağa kalkıp yüzümü sildim ve küreğimi omzuma atıp ormanın içinden geçen patikadan geri döndüm.

Cathy ve kızlar arka bahçenin kenarında beni bekliyorlardı. Ormandan çıktığımı görünce, Cathy kızların omuzlarını okşadı. *Hadi. Yanına gidin. Hadi.*

Cora ve Ivy koşarak yanıma geldiler ve ellerini uzattılar. Endişeli ama sevgi dolu gözlerle bana baktılar. "İyi misin, baba?" diye sordu Ivy.

“İyi misin, babacığım?” diye fısıldadı Cora.

Ellerini tutup avcuma aldım, Cathy’nin yüzündeki tebessüme karışan gözyaşlarıyla karşılaştım ve sesim yeniden geri gelene kadar bir süre oyalanıp ardından kızlarımıza, “Evet, iyiyim. Gerçekten iyiyim,” dedim.

Ve o sabah dördümüz birlikte evimize döndük.

Cathy

“Anne, CNN’desin” diye seslendi Ivy. Cora ve ikisi, peşlerinde dörtnala koşturan kedi ve havlayan köpeklerle mutfığa girdiler. Ben de yine yılmaz bir inatla fırından çıkacak yeni bir tepsi, yenilmesi namümkün çöreği bekliyordum. O sırada mutfak masasında oturmuş bilgisayarından haberleri kontrol eden Thomas başını salladı. “Anneniz her yerde. İnternette konuşmasının klipleri dolaşıyor. Onun için ‘Mükemmel bir cesaret ve ilham hikâyesi’ diyorlar.” Bana bakıp sırttı. “Öyle hemen havalara girme ama, tamam mı?”

“Benim şu çörekleri halletmem lazım önce. İnsanlar bana istediğini diyebilir. Lafla çöreklerin üstü kızarmıyor ama, benim tek umurumda olan da bu.”

“Anne, sen bir yıldırızsın!” dedi heyecanla Cora tek bacağıma sarılarak. “Bu bizim de yıldız olduğumuz anlamına gelmiyor mu?”

“Kesinlikle.” Fırının sıcak kapağına bakarken dalgınca saçlarını okşadım. Kahrolası çörekler. Bu sabah hiç kabarmıyorlardı. Bir türlü doğru pişiremiyordum. Derin bir iç çekip Thomas’ın yanına oturdum. Kızlar da yanımızdaki sandalyelere yerleşti. Ivy ceptelefonumu masaya koydu. “Dün geceden beri arayan var mı diye bakmak için şunu açsak iyi olmaz mı?”

“Sanırım. Evet.”

Ashville’den eve dönerken telefonumu kapatmıştım. Gazetecilerin arayacağını biliyordum. Her zamanki şişirme haberler işte. Ivy telefonu açıp üzerine kapandı ve ekranına baktı. “Vay be,” dedi kısık sesle. “Baba baksana.”

Thomas telefona baktı ve sonra bir daha baktı. “Sana bayağı bir mesaj gelmiş. Hatta o kadar çok gelmiş ki iki de bir mesaj kapasiten doldu diye uyarı geliyor.”

Kendi kendime homurdandım ve ayağa kalktım. “Aman ne büyük olay. Çörekler bu sabahki hain planlarını gerçekleştirirken pişirmem gereken yumurtalar var.”

Kızlar aynı anda, “Anne!” diye bağıldılar.

“Pekâlâ. Ivy, mesajlardan birkaçını hoparlörden dinlet de, şu saçma sapan sorulara hep birlikte gülelim. Bahse varım ilk on arama kendi mucize yara iyileştirici kremimi piyasaya sürüp sürmeyeceğimi ya da karnımda George Clooney’nin uzaylı-hibrit bir bebeğini taşıyıp taşımadığımı merak eden dedikodu gazetecileridir.”

Thomas tek kaşını kaldırdı. “Ben senin o uzaylı yaralarına git George Clooney’yle işi pişir diye katlanmadım.”

Kocaman kahverengi yumurtalardan birini büyükannemin seramik kaplarından birinin içine kırarken, pis pis sırttım. Bu arada Ivy de telefonu kurcalıyordu. “Pekâlâ, her şey hazır. İşte başlıyoruz.”

Bip. “Cathryn, selam! Ben, ProtoToon’dan Brad Harris. Robin Williams’ın da yer alacağı animasyon filmimizde seslendirme yapman için seninle görüşmeyi çok isterim. Dün akşamki konuşman harikaydı. Tam bir dişi aslansın.”

Bip. “Cathryn, bebeğim! Marcia Steen Conklin. Kast yönetmeni. Superman için mükemmel bir anne olursun. Gelecek sezona. Smallville’deki geçmişine dönüş yaparız. Genç Bayan Kent. Yeni

imajını senaryoya da yansıtabiliriz. Ben çok ciddiym. Beni ara, olur mu?”

Bip. “Cathryn. Kim olduğumu biliyorsun. Beni yalvartma. Ara beni, tamam mı?”

Herkese bana baktı. “Kimdi o kadın?” diye sordu Ivy. “Sesi gerçekten çok tanıdık geliyordu.”

“Oprah,” dedim.

Daha buna benzer onlarca telefon gelmişti. Teklifler, ana oyuncuların, stüdyo yöneticilerinden ‘ara beni’ler. Menajerim bile onlarca mesaj bırakmıştı. Bir tanesinde de şöyle diyordu: “Hey, sana git kendine harika bir adam bul, evlen, çocuk, çocuk karış demiştin; ama aynı sene içinde nişanlanıp iki kız çocuğu, bir kafe, bir üzüm bağı, evcil hayvanlar ve bir keçin olacağı hiç aklıma gelmezdi. Dinle, seçeneklerinle ilgili daha önce ne demiştin? Unut hepsini. O konuşmadan sonra senin için artık yepyeni bir dünya var. Sen artık sadece oyuncu değilsin, bir sinema yıldızısın. Bir sembolüsün. Rol modelisin. Ve muhteşem rol modelleri, muhteşem roller alırlar.”

Ve derken son olarak elimin fırın kapağına kalakalmasına neden olan o mesaj:

“Benim, Gerald,” dedi derin, havalı bir ses. “Cathryn. Yapma. Takım oyuncusu ol. Hadi seni tekrar halk önüne çıkaralım. Yeni bir kampanya. Kusursuz’un yüzünün Kusursuz olmasına gerek yok. Dün akşam harikaydın. Doğru ışıkla, gökyüzü bile bizim. Senden hiç vazgeçemedim, biliyorsun. Hâlâ birlikte iş yapabiliriz.”

Thomas’la birbirimize bakakaldık. Sonra telefona döndü. Çenesi kasıldı. Benim de öyle. Yanağındaki küçük bir damar seğiriyordu. Bende seğiren damarsa daha büyüktü. Yürüdüm, telefonu aldım ve, “İzinle,” dedim.

Sonra mutfak kapısından dışarı çıkıp yan bahçeye, oradan da keçi ağılının olduğu yeşil çimenliğe gittim. Thomas'la kızlar da peşimden geliyordu. Çapkın ve hanım arkadaşları leziz bir saman balyasından başlarını kaldırıp bize baktılar. Çitlerin üstünden cep-telefonunu ona doğru tuttum. "Özel ikram. Hem bu bol kalori yüklü tatlı konuşmalarla dolu. İster misin?"

"Mee," dedi Çapkın memnuniyetle ve telefonu dişlerinin arasında ezdi.

Arkamı döndüğümde Thomas'ın yüzündeki sert ifade yerini te-
bessüme bırakmıştı. Kızlar da kaşlarını çatmış ikimize bakıyordu.

"Anne, o tekliflerden hiçbirini kabul etmeyecek misin?" dedi Ivy. "Superman'in annesi rolünü bile mi?"

"Hollywood'a taşınmıyoruz, değil mi?" diye sordu Cora. "Çünkü tavukların orada mutlu olacağını sanmam."

"Hiçbir yere taşınmıyoruz," diye söz verdim Thomas'ın göz-
lerine bakarak. "Ama ara sıra iyi bir teklif gelirse kabul edebilirim. Fazladan gelecek olan ekstra paranın kimseye zararı olmaz. Hem Çılgın Kadın Tepesi Şaraplığı için de reklam olur. Ne dersin?"

Thomas kıkırdadı ve başını salladı. "Sen de bir dişi aslan ruhu var."

Bence de.

Ivy, çiftliğe doğru dönerek kulak kesildi. "Biri geliyor," dedi.

Pike devriye arabası bahçeye girdi. Biz de koşarak ona ye-
tiştik. "Delta yemek pişiriyor," diye seslendi. "Hadi, kafeye gelin hemen! Yine mutfağa girdi!"

"Paltolarınızı alın," dedi Thomas kızlara. "Ben de kediyle kö-
peklerin mamasını vereyim, bir de..."

"Çörekler hâlâ fırında," dedim inleyerek ve eve koştum. Her-
halde hazırladığım en kötü tepsi bunlar olacaktı. Mutfaka koştum,

fırın kapağını açtım ve tezgâhta duran fırın eldivenlerini elime geçirirken içine baktım.

Ve dondum.

“Domuz yağıyla pişen yemeğe akıl sır ermiyor,” diye fısıldadım.

Güzel yemek kokuları gibi havadis hemen kulaktan kulağa yayıldı. Kesişen Hayatlar Kafesi, öncesinde herhangi bir açılış ilanı olmadan o sabah tekrar açıldı. Fakat biz geldiğimizde garaj çoktan dolmuştu bile. Thomas’la birlikte arkadaki yeni kapıdan direkt mutfığa girdik.

Delta neşeyle, “O pastırmaları kızart!” diye emretti. “Şu yeni tavayı da ısıtın. Ve biri de lütfen şu yulafın içine tereyağı katsın.”

Becka, Cleo, Jeb, Bubba, Alberta, Macy, Dolores ve Hâkim mutfağın içinde dört dönüyordu. Thomas’la birlikte bir köşeye kaçtık. Delta arkasına dönünce bizi gördü. “Siz ikiniz, işe yarayın!”

Kraliçesine hediye getiren bir köylü gibi yanına yürüdüm. Büyükanneimin nakış işlemeli peçetelerinden biriyle örttüğüm ekmek sepetini uzattım. “Yaptım,” diye fısıldadım.

Thomas sepetin üstündeki peçeteyi kaldırdı. Altta, dağ gibi üst üste yığılı altın-kahve çörekler bizi bekliyordu. Delta güldü ve beni alkışladı. “Sana her şeyin yürekte bittiğini söylemiştim. Mükemmel görünüyorlar!”

“Daha da önemlisi, tatları da mükemmel!”

Üstten bir tane alıp güzel bir kadeh kaberneyi inceleyen bir şarap tadımcısı gibi çöreğe baktı ve ardından ortadan kırdı. “Üstü ktır, mis gibi tereyağı kokuyor, tam kıvamında,” dedi. Yavaşça ağzına bir parça götürüp gözlerini kapadı, çiğnedi ve yuttu. Sonra

bir kahkaha atıp parlayan gözlerle bana baktı ve kollarını uzattı. “Artık sen de bir çörekçi oldun, kuzen!”

Sarıldık birbirimize. “Oprah’yla tanışmaya ne dersin?” diye sordum.

“Olur. Neden olmasın? Sırada İngiltere Kraliçesi’yle Dolly Parton da var.” Şaka yaptığını sanıyordu. Ben de şimdilik üstelemedim. Onun yemek programıyla ilgili planlarımı tartışmak için önümde yeterince zaman vardı. Boşverin siz Food Network’ü. Biz kendi programımızı hazırlayıp satacaktık. “Kesişen Hayatlar Kafesi’nde Delta’yla Birlikte Yemek Pişiriyoruz” ya da yine buna benzer akılda kalıcı bir isim.

Delta çöreklerini alıp servis masasına koydu. “Bunları da servis edin,” dedi çetesine. “Çörekler sadece beğenilmek için değildir. Onların asıl görevi yaralı ruhları beslemek ve ağrıyan gö-nülleri doyurmaktır.”

Çöreklerim hemen yemek salonuna götürüldü. O sabah, manen muhtaç olanı beslemeye, altın kabukla ilgili kendi bildiklerimi paylaşmaya başladım. Thomas beni öptü. “Kıtır kabuklu,” dedi. “Ama tam kıvamında.”

Güldüm. “Yardım etmek için ne yapabiliriz?” diye sordum Delta’ya.

Delta elma kasasına işaret etti. “Soy ve dilimle. Yolda elmalı tarta var!”

Thomas’la birlikte elmaları dışarı taşıdık. Elimizde leğen ve bir çift meyve bıçağıyla, bir sonbahar sabahının güneşinde meşe ağaçlarının altına kurulduk. Hayatta her şey, bizi olmamız gereken yere sürükler. Serüvenin tam ortasındaiken varış noktasını görmek her zaman pek kolay değildir. Thomas oğlunu kaybetti ama beni ve kızları buldu. Ben güzelliğimi –en azından bir yönünü– kay-

bettim ama onu, kızları, Delta'yı ve kafeyi buldum.

Kusursuz bir yüz için asla hiçbirinden vazgeçmezdim. Asla.

Dağlardaki o enfes sonbahar manzarasına baktım. Kafenin arka bahçesinde arkadaşlarıyla oynayan Cora ve Ivy'nin kahkahalarını dinledim. Evimizdeki hayvanlarımızı düşündüm. Hepsi karnı tok ve güvendediydi. Gelecekler yılların getireceği o sıcaklığı ve dostlukları düşündüm. Halinden memnun bir şekilde yanımda elma sıyan Thomas'a baktım. Önümüzde daha bir sürü mutlu yıl vardı. Çörekle dolu yıllar. Ev yapımı, doyurucu, sevgiyle doldurulmuş. Elimi yüreğime götürdüm.

İşte güzel olmak böyle bir his.